

Giới thiệu Thiên Thần Hộ Mệnh

Truyện Thiên Thần Hộ Mệnh, con tàu lướt đi trên mặt biển, mang theo tên cướp biển vốn bị giới quý tộc khinh miệt vì các vụ cướp bóc tảo bạo.

Và được người dân nghèo yêu quý vì những món quà góp phần xoa dịu bớt nỗi khổn cùng. Anh sẽ sẵn lòng cho bằng được tên cướp biển khổn nạn đó để trả thù cho cái chết của người em trai. Nhưng khi một thiên thần với những bùa mê cùng mái tóc xoắn đỏ rực xuất hiện.

Trên ngưỡng cửa và tuyệt vọng cầu xin được bảo vệ, thì Hầu tước đã đồng ý chịu trách nhiệm cho sự an toàn cho nàng trước lũ người xấu luôn muốn nàng phải chết.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hộ Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

London, 1815

Người đi săn kiên nhẫn đợi con mồi.

Đó là trò lừa bịp nguy hiểm mà Hầu tước Cainewood đang tham gia. Tay tội phạm khét tiếng Pagan đến từ Shallow's Wharf chắc chắn sẽ nghe nói đến kẻ mạo danh; rồi hắn sẽ buộc phải lộ diện, vì với lòng kiêu hãnh theo lời đồn đại là vô cùng ghê gớm, Pagan sẽ không cho phép bất kỳ ai khác lợi dụng những chiến công hiển hách đen tối của mình. Tay cướp biển chắc chắn sẽ cố lên kế hoạch trả thù. Caine đang kỳ vọng đến khả năng này. Một khi Pagan lộ mặt, Caine sẽ tóm được hắn.

Và lúc đó huyền thoại Pagan sẽ bị tiêu diệt.

Hầu tước không còn sự lựa chọn nào khác. Con nhện không chịu rời khỏi lưới. Treo giải cũng chẳng có tác dụng. Vì chẳng có tên Judas^[1] nào trong đám thủy thủ, chuyện này quả thật rất đáng kinh ngạc khi mà hầu hết những người bình thường hẳn sẽ bán cả cha mẹ làm nô lệ với số tiền mà Hầu tước đã đưa ra. Đó cũng là một tính toán sai lầm của Caine. Từng thủy thủ một đều tuyên bố lý do họ từ chối số tiền là vì lòng trung thành đối với tay cướp biển huyền thoại, vốn là kẻ hoài nghi bẩm sinh cùng với các trải nghiệm cay đắng trong quá khứ, Caine đoán rằng sợ hãi mới là lý do thực sự. Sợ hãi và mê tín.

[1] Theo các sách Phúc âm, Judas là kẻ phản bội Chúa Jesus rồi sau đó treo cổ tự sát.

Sự huyền bí vây quanh tên cướp biển như bức tường của phòng xung tội. Chưa có người nào từng thực sự gặp Pagan. Vô số lần người ta đã thấy con tàu Emerald của hắn lướt đi trên mặt biển như một viên thạch anh được ném đi từ bàn tay của Chúa, hay đúng hơn những kẻ khoắc lác về chuyện đã từng nhìn thấy con tàu kẻ lại như vậy. Hình ảnh đẹp đẽ đen tối đó khuấy động nỗi kinh hoàng trong tầng lớp giàu có mang tước vị của giới quý tộc, sản sinh ra tiếng cười khẩy hân hoan của những người đồ kị và giành được nhiều lời cầu nguyện tạ ơn từ những kẻ túng quẫn, vì Pagan nổi tiếng bằng việc chia sẻ chiến lợi phẩm của mình với những người kém may mắn hơn.

Cũng như việc nhìn thấy con tàu, chẳng ai có thể mô tả được bất kỳ một thủy thủ nào có mặt trên boong. Điều này chỉ làm tăng thêm những suy đoán, nỗi thần phục và cảm giác kính sợ dành cho tên cướp biển huyền bí.

Tuy nhiên, hành động trộm cắp của Pagan đã vượt qua ranh giới đại dương, vì hiển nhiên hắn là kẻ thích thú những điều mới lạ. Những cuộc tấn công bất ngờ trên đất liền cũng gây ra nỗi kinh hoàng không kém, thậm chí còn khủng khiếp hơn. Pagan tạo nên sự khác biệt khi chỉ trộm cắp từ những thành viên của giới quý tộc. Một điều rõ ràng là tên cướp biển đó không thích ai khác lợi dụng chiến công từ những cuộc tập kích nửa đêm của mình, thế nên hắn luôn để lại dấu hiệu nhận biết đặc trưng bằng một bông hồng trắng thân dài. Nạn nhân của hắn thường thức dậy trong ánh nắng sớm mai và thấy bông hoa trên gối. Chỉ riêng hình ảnh bông hồng đó thôi cũng đủ khiến cho những gã đàn ông trưởng thành lăn đùng ra bất tỉnh.

Chẳng cần phải nói, người nghèo thần tượng tên cướp biển huyền thoại đó đến thế nào. Họ tin rằng Pagan là một người đàn ông có phong cách và thực sự lãng mạn. Sự sùng bái của nhà thờ dành cho hắn cũng chẳng kém, vì tên cướp biển đã để lại nhiều rương vàng và nữ trang cạnh những đĩa quyền góp ngoài cổng nhà thờ, dĩ nhiên là kèm theo một bông hồng trắng đặt bên trên, để những người đứng đầu nhà thờ biết được họ nên cầu nguyện cho linh hồn của ai. Giám mục cảm thấy rất khó kết tội Pagan. Tuy nhiên, ngài cũng biết tốt hơn hết không nên phong thánh cho hắn, vì như thế sẽ khiến một số người có tầm ảnh hưởng lớn nhất trong xã hội phản nộ và vì thế ngài quyết định gọi Pagan là một tên xỏ lá ba que.

Người ta nhận thấy hỗn danh đó luôn luôn được nhắc đến kèm theo nụ cười thoáng qua cùng cái nháy mắt chậm rãi.

Bộ Chiến tranh thì không có thừa đặc ân như thế. Họ treo giải thưởng cho cái đầu của Pagan. Caine đã ra giá gấp đôi. Anh sẵn lòng đồ con hoang đó vì lý do cá nhân và tin rằng kết quả cuối cùng sẽ bảo chữa cho bất cứ kẻ sách bản thiêu nào mà mình đã và đang áp dụng.

Đó sẽ là cuộc chiến mà nợ máu phải trả bằng máu. Anh sẽ giết chết hắn.

Thật mỉa mai làm sao, cả hai đối thủ cùng nổi tiếng như nhau. Những người bình thường rất kính sợ Hầu tước. Công việc tại chính phủ đã tạo nên huyền thoại hắc ám của riêng anh. Nếu hoàn cảnh khác đi, nếu Pagan không cả gan thách đố sự phẫn nộ trong Caine, thì có lẽ anh sẽ tiếp tục để yên cho hắn. Tuy nhiên, tội ác chết người của hắn đã thay đổi dự định đó trong anh một cách dữ dội.

Hết đêm này đến đêm khác, Caine đều đến quán rượu có tên là Ne'er Do Well, tọa lạc ở trung tâm khu ổ chuột London. Khách quen của quán rượu này thường là dân bóc dỡ kĩ cẩu ở bến tàu. Caine luôn chiếm lấy bàn trong góc, tấm lưng rộng được bức tường đá phía sau bảo vệ khỏi bị tấn công lên lút và anh kiên trì đợi Pagan đến tìm mình.

Hầu tước đến rồi đi khỏi khu vực hỗn tạp đó với vẻ ung dung, có lẽ rất phù hợp với một kẻ có quá khứ đen tối. Ở khu vực này của thành phố, tước vị chẳng có ý nghĩa gì cả. Sự tồn tại của mỗi người phụ thuộc vào sức mạnh của họ, vào khả năng làm người khác đau đớn trong khi tự bảo vệ bản thân và vào sự thờ ơ của người đó đối với tính bạo lực cùng sự thô bỉ diễn ra xung quanh.

Chỉ chưa đầy một đêm, Caine đã biến quán rượu đó thành nhà. Anh có thân hình to lớn, vôi bờ vai và cặp đùi lực lưỡng. Chỉ riêng thân hình ấy cũng đủ đe dọa được hầu hết những kẻ muốn đứng ra thách thức. Caine có mái tóc đen, làn da màu đồng và đôi mắt mang màu của bầu trời xám. Đã có thời đôi mắt đó mang quyền năng khuấy động những cơn say nắng của phái đẹp trong giới quý tộc. Thế nhưng, lúc này đây chính những người đó tại kiếp sợ và lùi bước trước vẻ lạnh lẽo ẩn sau đôi mắt cùng vẻ mặt vô cảm và dửng dưng kia. Họ thì thảo rằng Hầu tước Cainewood đã biến thành đá vì lòng hận thù. Caine đồng ý với ý kiến đó.

Một khi anh đã quyết định đóng giả Pagan thì cũng chẳng khó khăn mấy để duy trì sự giả mạo. Tất cả những người kể chuyện đều đồng ý với quan điểm kỳ khôi rằng Pagan thực ra là một quý ông có tước vị, lấy chuyện cướp bóc như là phương tiện để duy trì phong cách sống xa hoa. Caine đơn giản chỉ lợi dụng lời đồn đại đó. Lần đầu tiên bước vào quán rượu, anh đã mặc bộ cánh đắt tiền nhất của mình. Anh còn thêm vào dấu hiệu đặc trưng bằng cách gài một bông hồng trắng nhỏ trên ve áo khoác. Hành động đó dĩ nhiên là quá phô trương dù chẳng cần phải nói gì và lập tức đã thu hút sự chú ý của đám đông.

Ngay tức thì, anh đã phải dùng con dao sắc bén đâm chém vài tên để khẳng định vị trí của mình trong đám người ở đây. Đúng là Caine ăn vận như một quý ông, nhưng anh chiến đấu chẳng cần danh dự hay phẩm giá. Đám đàn ông nể sợ anh. Chỉ trong vài phút, anh đã giành được sự tôn trọng và nỗi kính sợ từ họ. Thân hình lực lưỡng cùng sức mạnh vô song của anh ngay lập tức chiếm được lòng trung thành. Một gã ít sợ anh hơn cả đã lấp bấp hỏi anh liệu những chuyện đồn thổi có phải là sự thật không? Rằng anh có phải là Pagan? Caine không trả lời, nhưng nụ cười gần thoáng qua cho tay thủy thủ nọ biết câu hỏi đó đã làm anh hài lòng. Và khi bảo với lão chủ quán rượu rằng tay thủy thủ đó đúng là có đầu óc sắc bén, anh đã buộc họ rút ra một kết luận không thể tránh khỏi. Đến cuối tuần, tin đồn về chuyện Pagan ghé quán rượu Ne'er Do Well hằng đêm đã lan truyền như rượu gin phát miễn phí.

Monk, một lão hói đầu người Ireland đã thắng được quán rượu này trong một ván bài mờ ám, thường ngồi cạnh Caine vào lúc đóng cửa hằng đêm. Monk là người duy nhất biết về sự lừa bịp này. Lão cũng toàn tâm toàn ý ủng hộ kế hoạch của Caine, vì lão đã nghe kể về sự tàn bạo của Pagan đối với gia đình anh. Một điều nữa cũng quan trọng chẳng kém, việc làm ăn của lão đã phát lên trông thấy từ khi vụ lừa bịp này bắt đầu. Có vẻ như mọi người ai cũng muốn nhìn rõ mặt tên cướp biển, và Monk, vốn là một kẻ đặt lợi nhuận trên tất cả những thứ khác, đã tính mức giá cắt cổ đối với đám đồ uống rẻ tiền của mình.

Lão chủ quán đã rụng tóc từ nhiều năm về trước, nhưng hai hàng lông mày màu cam sáng là quá đủ để bù đắp cho những gì đã mất đi. Chúng dày cộm, xoắn tít như những sợi dây leo thường xuân kiên quyết bò lên vầng trán đầy tàn nhang. Lúc này Monk đang xoa trán với vẻ thất vọng thành thật dành cho Hầu tước. Đã gần ba giờ sáng, hơn một giờ đồng hồ kể từ thời điểm đóng cửa hằng đêm. Chỉ còn hai vị khách vẫn nán nã bên ly rượu của mình. Khi họ ợ ra lời chào tạm biệt lú nhú và rời khỏi quán, Monk liền quay sang Caine.

“Ngài đã kiên nhẫn còn hơn con bọ chết nằm chờ con chó ghê lở, hết đêm này đến đêm khác tại đây. Tôi cầu cho ngài sẽ không nản lòng”, lão nói, rồi dừng lại để rót đầy một ly brandy cho Hầu tước, sau đó nuốt chửng một ngụm lớn từ chai rượu. “Ngài sẽ quét bay hắn, Caine ạ. Tôi chắc chắn như thế. Tôi đoán trước tiên hắn sẽ phải vài thủ hạ đến để cố phục bắt ngài. Đó là lý do tôi luôn cảnh báo ngài phải cẩn trọng mỗi khi ra về hằng đêm.”

Monk uống thêm một ngụm nữa rồi cười khùng khục. “Pagan đang rất sốt sắng bảo vệ danh tiếng của mình. Chuyện ngài giả mạo sẽ làm tóc hắn bạc trắng. Hắn sẽ sớm xuất hiện thôi. Tôi cá là tối mai đây.”

Caine gật đầu đồng ý. Với ánh mắt sắc lẹm đầy hứa hẹn, Monk luôn kết thúc bài diễn thuyết hằng đêm với dự báo rằng ngày mai con mồi của anh sẽ xuất hiện.

“Lúc đó ngài sẽ vô lấy hắn, Caine ạ, như mèo vồ lấy cá rán.”

Caine nuốt một ngụm rượu lớn, ngụm đầu tiên của anh trong đêm nay, rồi ngã chiếc ghế về sau để có thể tựa vai vào tường. “Ta sẽ tóm được hắn.”

Về thô ráp trong giọng nói của Caine khiến Monk lạnh sống lưng. Lão sắp sửa hấp tấp đồng ý với anh thì cánh cửa đột nhiên bật tung, làm lão chú ý. Monk hơi xoay người trên ghế định gọi với ra bảo rằng quán đã đóng cửa, nhưng hình ảnh hiện ra trên ngưỡng cửa khiến lão sững sốt, chỉ có thể há hốc miệng kinh ngạc. Cuối cùng, khi đã có thể lên tiếng, lão liền thì thào, “Lạy Đức mẹ linh thiêng, có phải một thiên thần đang ghé thăm chúng con không?”.

Từ tư thế đang tựa vào tường, Caine nhìn thẳng ra cửa và thấy rất rõ ràng. Dù không hề cử động hay bộc lộ bất kỳ phản ứng nào ra ngoài, nhưng thực tế là anh ngạc nhiên chẳng kém gì Monk. Tim anh bắt đầu nện thình thịch theo nhịp điệu hoang dã và anh dường như không thở được.

Trông nàng thực sự như một thiên thần. Caine không muốn chớp mắt, vì anh chắc rằng hình ảnh trước mặt sẽ biến mất vào màn đêm nếu anh nhắm mắt lại dù chỉ trong chốc lát.

Nàng xinh đẹp đến mê hồn. Đôi mắt nàng khiến anh say đắm. Anh tự nhủ là chúng mang ánh xanh lục kỳ diệu nhất trên đời, màu xanh của thung lũng trong một đêm trăng sáng vắng vạc.

Nàng nhìn anh không chớp mắt. Anh cũng không chớp mắt nhìn nàng.

Họ quan sát nhau trong vài phút dài đằng đặc. Thế rồi nàng bước về phía anh. Ngay khi vừa chuyển động, mũ trùm đầu của chiếc áo choàng đen rơi xuống vai nàng. Caine nín thở. Ngực anh thắt tại đầu nhũ nhỏ. Cô gái trước mắt anh được ban cho mái tóc thật dày màu nâu đỏ. Trong ánh nến, mái tóc rực lên như ánh lửa.

Khi nàng đến gần, Caine nhận thấy bộ đồ nàng đang mặc trên người thật tồi tàn và xơ xác. Chiếc áo choàng cho thấy vẻ giàu sang phú quý, nhưng thứ vải đắt tiền đó đã bị rách toạt ở một bên, trông như thể ai đó đã xiên một con dao qua. Một phần lớp lót trong bằng sa tanh xanh lục buông tả tơi quanh người nàng. Sự tò mò trong Caine tăng lên. Anh ngẩng lên nhìn mặt nàng và thấy những vết bầm nhẹ trên má phải, một vết cắt nhỏ ngay dưới bờ môi đầy đặn và những vết bầm lem nhem trên trán.

Caine kết luận, nếu trước mặt anh là một thiên thần thì hẳn là nàng vừa phải viếng thăm địa ngục. Nhưng dù trông như vừa mới bại trận trong cuộc chiến với quỷ Satan thì nàng vẫn vô cùng lôi cuốn, thực ra là quá lôi cuốn đối với tâm trí đang bình thường của anh. Anh trở nên căng thẳng trong khi chờ nàng lên tiếng.

Nàng dừng lại khi đã đến bên kia chiếc bàn tròn. Ánh mắt nàng lúc này gắn chặt vào bông hồng trên áo anh.

Thiên thần của anh rõ ràng đang hoảng sợ. Hai tay nàng run rẩy. Nàng siết chặt một cái túi nhỏ màu trắng vào người và anh thấy mấy vết sẹo đã mờ trên ngón tay nàng. Anh không biết nên nghĩ gì về nàng, nhưng anh không muốn nàng sợ mình. Nhận ra điều đó khiến vẻ mặt cau có của anh càng dữ dội hơn.

“Cô chỉ có một mình thôi sao?” Giọng anh cất lên như cơn gió đang mạnh dần.

“Phải.”

“Vào giờ này trong đêm, ở nơi này của thành phố ư?”

“Phải”, nàng trả lời. “Có phải ngài là Pagan?”

Anh nhận thấy giọng nàng khàn khàn, thật thủ thỉ nhẹ nhàng.

“Nhìn thẳng vào ta khi cô đặt câu hỏi.”

Nàng không tuân theo mệnh lệnh của anh mà vẫn tiếp tục bướng bỉnh nhìn bông hồng. “Xin ngài hãy trả lời tôi, thưa ngài. Ngài có phải là Pagan? Tôi cần nói chuyện với gã cướp biển đó. Đây là chuyện vô cùng quan trọng.”

“Ta là Pagan”, Caine nói.

Nàng gật đầu. “Người ta bảo ngài sẽ làm bất kỳ việc gì nếu được trả giá hợp lý. Có đúng vậy không, thưa ngài?”

“Phải”, Caine xác nhận. “Cô muốn gì ở ta?”

Để trả lời cho câu hỏi của anh, nàng thả cái túi lên mặt bàn. Dải dây rút mở bung và mấy đồng xu tràn ra. Monk khê huýt sáo.

“Có tất cả ba mươi đồng”, nàng nói mà mắt vẫn nhìn xuống.

Caine nhướn mày trước câu nói đó. “Ba mươi đồng bạc ư?”

Nàng rụt rè gật đầu. “Vậy có đủ không? Tôi chỉ có từng ấy.”

“Thế cô muốn phản bội ai?”

Nàng có vẻ sững sờ trước giả thuyết của anh. “Ồ không, ngài hiểu lầm rồi. Tôi không muốn phản bội ai hết. Tôi không phải là Judas, thưa ngài.”

Anh nghĩ câu nói của mình đã xúc phạm đến nàng. “Cũng chỉ là sai lầm để hiểu thôi.”

Nàng chau mày tỏ vẻ không đồng ý. Caine thề sẽ không để nàng làm anh nổi cáu. “Vậy cô cần gì ở ta?”

“Tôi muốn ngài giúp tôi giết một người.”

“À”, anh kéo dài giọng. Sự thất vọng trong anh gần như đau đớn. Trông nàng thật ngây thơ biết bao, thật yếu đuối đáng thương biết bao, vậy nhưng nàng lại nhẹ nhàng yêu cầu anh phải giết ai đó cho mình. “Và ai là nạn nhân đây? Chắc là chồng cô chăng?” vẻ cay độc trong giọng nói của anh khiến người ta gai người như thể đang nghe tiếng móng tay cào trên tấm bảng.

Nàng dường như chẳng bận tâm đến vẻ châm chọc đó mà chỉ trả lời, “Không”.

“Không ư? Vậy là cô chưa kết hôn?”

“Chuyện đó có quan trọng không?”

“Ồ, có đấy”, anh đáp trả bằng giọng thì thảo hợp với giọng của nàng. “Có quan trọng đấy.”

“Vậy thì chưa, tôi chưa kết hôn.”

“Thế người cô muốn giết là ai? Cha cô? Hay anh trai cô?”

Nàng lại lắc đầu.

Caine từ từ ngả người về trước. Sự kiên nhẫn trong anh đang bị mài mòn đến nỗi chỉ còn chút ít như lượng rượu đã bị Monk pha loãng. “Ta thấy mệt vì cứ phải hỏi cô rồi đấy. Nói cho ta biết đi.”

Anh cố ra vẻ gay chiến, chắc rằng mình sẽ dọa nàng khiếp sợ đến nỗi phải tuôn ra ào ào từ đầu đến cuối. Nhưng anh biết nỗ lực của mình đã thất bại khi thoáng bắt gặp vẻ mặt rối loạn của nàng. Nếu không chăm chú quan sát nàng đến thế, anh biết mình sẽ chẳng nhận thấy tia giận dữ thoáng qua đó. Rốt cuộc thì nàng mèo con nhỏ nhắn hoảng sợ này cũng có chút cá tính đó chứ.

“Tôi muốn ngài nhận nhiệm vụ này trước khi tôi giải thích”, nàng nói.

“Nhiệm vụ ư? Cô gọi việc thuê ta giết người là nhiệm vụ ư?” Anh ngờ vực hỏi lại.

“Đúng vậy”, nàng gật đầu khẳng định.

Nàng vẫn không chịu nhìn thẳng vào anh, điều đó khiến anh cau kinh và anh quyết định nói dối. “Được rồi. Ta chấp nhận.”

Hai vai nàng hạ xuống theo kiểu mà Caine đoán là nhẹ nhõm đáng kể. “Cho ta biết nạn nhân là ai”, anh giục thêm lần nữa.

Thế rồi nàng từ từ ngẩng lên nhìn thẳng vào anh. Nỗi thống khổ Caine nhìn thấy trong mắt nàng khiến ngực anh nhức nhối. Trong anh choáng ngợp cảm giác thôi thúc muốn vươn tay ra kéo nàng vào lòng, trao cho nàng sự an ủi. Đột nhiên anh cảm thấy bất bình thay cho nàng và anh phải lắc đầu trước ý tưởng kỳ khôi, lố bịch đó.

Quý tha ma bắt, người phụ nữ này đang thương lượng với anh để giết người đấy.

Họ nhìn nhau một lúc lâu trước khi Caine lên tiếng trở lại. “Sao? Người cô muốn giết là ai?”

Nàng hít vào thật sâu trước khi trả lời.

“Là tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hộ Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Đức mẹ linh thiêng!” Monk thì thảo. “Tiểu thư thân mến, cô không đùa đấy chứ?”

Ánh mắt nàng vẫn không rời khỏi Caine khi nàng lên tiếng trả lời lão chủ quán rượu. “Quý ông tốt bụng, tôi rất nghiêm túc đấy chứ. Ông có nghĩ là tôi sẽ liều mình đến nơi này vào đêm hôm khuya khoắt nếu không nghiêm túc không?”

Caine trả lời câu hỏi của nàng. “Ta nghĩ cô mất trí rồi.”

“Không”, nàng đáp lại. “Sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu tôi mất trí.”

“Ta hiểu”, Caine nói. Anh đang cố kiểm soát bản thân, nhưng mong muốn được quất vào mặt nàng khiến cổ họng anh nhức nhối. “Vậy cô muốn khi nào thì thực hiện cái... cái...”

“Nhiệm vụ ư?”

“Phải, nhiệm vụ”, Caine nhắc lại. “Cô muốn lúc nào thì thực hiện nhiệm vụ này?”

“Bây giờ.”

“Bây giờ ư?”

“Nếu thuận tiện, thưa ngài.”

“Nếu thuận tiện sao?”

“Ôi trời ơi, tôi rất xin lỗi”, nàng thì thào. “Tôi không định làm ngài bực mình.”

“Sao cô nghĩ là cô làm ta bực mình?”

“Vì ngài đang quát vào mặt tôi.”

Caine nhận ra nàng nói đúng. Đúng là anh đang quát lên. Rồi anh thở dài thườn thượt. Đã lâu lắm rồi, đây là lần đầu tiên sự điềm tĩnh trong anh hoàn toàn bị vỡ vụn. Anh tự bào chữa cho thái độ đáng hổ thẹn của mình bằng cách tự nhủ rằng bất kỳ ai biết suy nghĩ cũng sẽ mất cảnh giác trước một đề nghị điên rồ như thế. Trông nàng thành khẩn biết bao và bề ngoài lại vô cùng yếu đuối. Quý tha ma bắt, nàng còn có cả tàn nhang trên sống mũi nữa kìa, vì Chúa. Lẽ ra nàng phải ở nhà, phía sau cánh cửa khóa kín, dưới sự bảo vệ của cả gia đình yêu quý, chứ không phải đứng trong quán rượu hỗn tạp này và bình tĩnh thương lượng về chuyện giết chết bản thân mình như thế.

“Tôi có thể nhận thấy mình đã làm ngài bực bội đến mức nào. Tôi thực lòng xin lỗi, Pagan ạ. Trước đây ngài đã từng giết phụ nữ chưa?” Giọng nàng chan chứa vẻ cảm thông. Lúc này trông nàng như thể đang thương hại anh vậy.

“Chưa, trước đây ta chưa từng giết phụ nữ”, anh nghiêng răng trả lời. “Nhưng cái gì chẳng có lần đầu, không phải sao?”

Anh nói câu đó với ý mỉa mai, nhưng nàng lại cho là nghiêm túc và nồng nhiệt thốt lên, “Phải đấy, cố lên!”. Rồi nàng mỉm cười với anh. “Chuyện này sẽ không quá khó với ngài đâu. Dĩ nhiên tôi sẽ giúp.”

Anh muốn đập đầu xuống bàn, lời nói từ miệng thốt ra nghèn nghẹt. “Cô sẵn lòng giúp ư?”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Cô mất trí rồi.”

“Không đâu”, nàng phản đối. “Nhưng tôi rất tuyệt vọng. Nhiệm vụ này phải được thực hiện càng sớm càng tốt. Ngài có thể uống hết ly rượu của ngài và nhanh lên được không?”

“Tại sao phải làm việc này gấp như thế?” Anh hỏi lại.

“Bởi chúng sẽ bắt kịp tôi bất cứ lúc nào, thậm chí có thể là đêm nay. Tôi sắp chết, Pagan à, trong tay chúng hoặc tay ngài và tôi muốn tự quyết định kết cục cho bản thân hơn. Chắc chắn ngài có thể hiểu được điều đó.”

“Thế sao cô không tự tử?” Monk thốt lên. “Không phải như thế sẽ dễ hơn nhiều so với chuyện thuê người khác sao?”

“Vì Chúa, Monk à, đừng khuyến khích cô ta chứ.”

“Tôi đâu có định khuyến khích cô ấy”, Monk vội nói. “Tôi chỉ đang cố hiểu tại sao một tiểu thư xinh xắn thế này lại muốn chết thôi.”

“Ồ, tôi không thể tự tử được”, nàng giải thích. “Như thế là tội lỗi. Phải là người khác làm chuyện đó. Hai người không hiểu sao?”

Caine đã đón nhận đủ những gì anh có thể chịu đựng trong một buổi tối rồi. Anh đứng bật dậy, hất đổ chiếc ghế trong lúc vội vã, rồi chống hai bàn tay to lớn lên mặt bàn. “Không, ta không hiểu, nhưng ta hứa với cô là ta sẽ hiểu ra trước khi trời sáng. Chúng ta sẽ bắt đầu từ đầu. Trước tiên cô sẽ mở đầu bằng cách cho ta biết tên của cô là gì.”

“Vì sao?”

“Đó là một nguyên tắc nho nhỏ của ta”, anh nạt nộ. “Ta không giết người mà mình không biết. Giờ nói cho ta biết tên cô.”

“Đó là nguyên tắc ngớ ngẩn.”

“Trả lời ta ngay.”

“Jade[1].”

“Mẹ kiếp, ta muốn biết tên thật của cô!” Anh gần như gầm lên.

“Mẹ kiếp, đó là tên thật của tôi”, nàng đáp trả, vẻ mặt hết sức bất bình.

“Cô nói nghiêm túc, đúng không?”

“Dĩ nhiên là tôi nghiêm túc. Jade là tên của tôi”, nàng nhún vai thêm vào.

“Jade là cái tên không bình thường”, anh nói. “Nhưng hợp đấy. Cô đang tự chứng tỏ mình là một người không bình thường.”

“Thưa ngài, quan điểm của ngài về tôi chẳng xác đáng chút nào. Tôi thuê ngài thực hiện một nhiệm vụ và đó là tất cả. Ngài có thói quen tra khảo nạn nhân của mình trước khi xuống tay với họ sao?”

Anh phớt lờ ánh mắt giận dữ của nàng. “Cho ta biết tên đầy đủ của cô, không thì có khả năng ta sẽ siết cổ cô đấy.”

“Không, ngài không được siết cổ tôi”, nàng phản đối. “Tôi không muốn chết theo cách đó và tôi là người thuê ngài, nếu ngài còn nhớ.”

“Thế cô nghĩ ra được cách nào rồi?” Anh hỏi. “Ồi quý tha ma bắt, thôi quên đi. Ta chẳng muốn biết.”

“Nhưng ngài phải biết chứ”, nàng lý sự. “Ngài sẽ giết tôi thế nào đây nếu không biết tôi muốn chết theo cách nào?”

“Đề sau”, anh cắt ngang. “Cô có thể chỉ cho ta phương pháp giết người mà cô đã chọn sau. Điều trước tiên ta muốn biết, Jade ạ, cha mẹ cô có đang chờ cô ở nhà không?”

“Chuyện đó không chắc được.”

“Vì sao?”

“Họ đều đã qua đời rồi.”

Anh nhắm mắt lại và nhắm đếm đến mười. “Vậy là cô chỉ còn một mình?”

“Không.”

“Không ư?”

Đến lượt nàng thở dài. “Tôi có một người anh trai. Tôi sẽ không kể thêm gì với ngài nữa đâu, Pagan ạ. Như thế là quá mạo hiểm, ngài biết đấy.”

“Sao chuyện đó lại mạo hiểm, hả cô gái?” Monk hỏi.

“Ngài ấy càng biết nhiều về tôi thì nhiệm vụ này sẽ càng khó khăn hơn. Tôi tin là người ta sẽ rất buồn khi phải giết một người mà mình thích. Ông thầy có đúng không?”

“Tôi chưa bao giờ phải giết người tôi thích cả”, Monk thừa nhận. “Thực ra tôi chưa từng giết người. Nhưng lý thuyết của cô, tôi nghe chừng cũng hợp lý đấy.”

[1] Jade: nghĩa là ngọc bích.

Caine phải vận dụng toàn bộ khả năng kiểm soát trong người để khỏi gầm lên. “Jade, ta đảm bảo với cô rằng chuyện đó sẽ chẳng thành vấn đề. Vào lúc này, ta không thích cô một chút nào cả.”

Lùi lại một bước, nàng kêu lên, “Ồi, vì sao chứ? Tôi còn chẳng xúc phạm ngài bằng một nửa những gì ngài đã làm với tôi. Ngài là kẻ sinh ra đã cáu bẳn suốt hay sao, hả Pagan?”

“Đừng gọi ta là Pagan.”

“Tại sao?”

“Cô gái à, như thế rất nguy hiểm nếu ai đó nghe trộm được”, Monk thốt lên khi thấy Caine đã nổi điên đến mức nào. Cơ hàm của anh bắt đầu giật giật. Caine là người nóng tính khủng khiếp mà nàng thì đang vô tình khiến anh thực sự sôi máu. Nếu mất kiểm soát, anh rất có thể sẽ chiều theo ý nàng mà khiến nàng sợ chết khiếp.

“Thế tôi nên gọi ngài ấy là gì?” Nàng hỏi lão chủ quán rượu.

“Caine”, Monk gật đầu trả lời. “Cô có thể gọi ngài ấy là Caine[2].”

Nàng thô thiển khịt mũi. “Thế mà có người nghĩ tên tôi không bình thường cơ đấy.”

Caine vói tay nâng cằm nàng lên, buộc nàng phải nhìn anh lần nữa. “Anh trai cô tên gì?”

“Nathan.”

“Giờ Nathan ở đâu?”

“Anh ấy đi xa giải quyết công việc cấp bách.”

“Công việc gì?”

Nàng gạt tay anh ra trước khi trả lời. “Công việc về tàu bè.”

“Khi nào hấn quay về?”

Ánh mắt giận dữ của nàng có thể khiến một gã đàn ông yếu đuối tan chảy. “Hai tuần nữa. Đây, tôi đã trả lời tất cả các câu hỏi của ngài rồi. Giờ ngài có thể thôi không quấy rầy tôi nữa và bắt đầu thực hiện nhiệm vụ của mình được rồi chứ?”

“Cô sống ở đâu, Jade?”

“Thưa ngài, những câu hỏi vô tận của ngài đang khiến đầu tôi nhức nhối. Tôi không quen bị đàn ông quát vào mặt.”

Caine liếc nhìn Monk và để mắt thấy con tức tởm của mình. “Cô gái ngớ ngẩn này muốn ta giết cô ta, nhưng giờ lại cầu nài về một con đầu đầu cơ đấy.”

Đột nhiên nàng với tay nâng cằm anh, bắt buộc hành động trước đó của anh một cách có chủ ý. Caine quá kinh ngạc trước sự táo bạo đó của nàng đến nỗi anh không hề kháng cự.

“Nào giờ thì đến lượt tôi”, nàng tuyên bố. “Tôi sẽ hỏi và ngài sẽ trả lời. Tôi là người trả tiền cho ngài đấy, thưa ngài. Trước tiên và quan trọng nhất, tôi muốn biết liệu ngài có định giết tôi thật không. Về do dự của ngài khiến tôi lo lắng, cả vụ thẩm tra liên miên không dứt này nữa.”

“Cô sẽ phải thỏa mãn trí tò mò của ta trước khi ta quyết định”, anh nói.

“Không.”

“Vậy thì ta sẽ không giết cô.”

“Đồ vô lại!” Nàng kêu lên. “Ngài đã hứa với tôi trước khi biết nạn nhân của mình là ai. Ngài đã hứa!”

“Ta đã nói dối đấy.”

Thở hắt ra vì tức giận, nàng suyt nữa ngã nhào. “Ngài đúng là một nỗi thất vọng. Một người đàn ông có danh dự sẽ không dễ dàng thất hứa như vậy. Ngài nên thấy hổ thẹn vì bản thân mình đi.”

“Jade à”, anh đáp lại. “Ta chưa từng nói rằng mình là một người có danh dự.”

“Đừng thế đấy cô gái, ngài ấy chưa hề nói”, Monk xen vào.

Đôi mắt nàng chuyển thành ngọn lửa xanh rực. Nàng rõ ràng đang nổi điên lên với anh. Hai tay của nàng cũng chống lên mặt bàn như anh. Nàng ngả người về trước và thì thào, “Tôi nghe người ta nói Pagan chưa bao giờ thất hứa”.

“Cô bị lừa rồi.”

Lúc này họ gần như gí sát mặt vào nhau. Caine cố tập trung vào cuộc đối thoại, nhưng mùi thơm kỳ diệu từ nàng, thật sạch sẽ, thật tươi mới, thật nữ tính biết bao, cứ len vào giữa họ.

Lúc này nàng đang nhìn anh lắt đầu. Caine á khẩu theo đúng nghĩa đen. Trước đây chưa từng có người phụ nữ nào dám đương đầu với anh. Không, các quý cô trong giới quý tộc thường co rúm người lại mỗi khi anh thể hiện dù chỉ là một chút khó chịu. Nhưng cô nàng này thì khác. Nàng không chỉ đang đương đầu với anh. Thực ra ánh mắt nàng đang giận dữ nhìn Caine chẳng thua kém gì ánh mắt từ anh. Đột nhiên anh cảm thấy muốn cười phá lên mà chẳng hề biết vì sao.

Sự điên rồ của nàng rõ ràng là một căn bệnh truyền nhiễm.

“Lẽ ra ngài nên bị treo cổ”, nàng nói. “Ngài đã làm tôi mắc lừa. Trông ngài đâu giống loại người dễ tiện như thế chứ.”

Nàng cố rời khỏi bàn nhưng hai tay Caine đã phủ lên tay nàng, giữ nàng lại. Anh cúi xuống, cho đến khi miệng anh chỉ còn cách miệng nàng vừa đủ cho một nụ hôn. “Ta là cướp biển, tiểu thư à. Bọn ta nổi tiếng là những kẻ dễ tiện.”

Anh chờ một con chóng đối đầu giận dữ khác, nhưng thay vào đó nàng khóc òa lên. Caine không chuẩn bị trước tâm lý cho tình huống lâm li này.

Trong khi anh còn lần tìm chiếc khăn tay, Monk đã bật dậy và vội lao đến khuyên giải nàng. Lão chủ quán vụng về vỗ nhẹ lên vai nàng. “Thôi nào, thôi nào, cô gái, đừng khóc nữa.”

“Tất cả là lỗi của hấn ta”, nàng nức nở. “Tất cả những gì tôi yêu cầu chỉ là một đặc ân nho nhỏ. Chỉ là một nhiệm vụ nhanh gọn sẽ chẳng làm hấn mất nhiều thời gian; nhưng không, hấn ta không thêm dè ý tới. Tôi thậm chí còn đề nghị sẽ chờ cho đến khi hấn ta uống xong ly rượu của mình”, giọng nàng kéo dài than vãn. “Tôi cũng đã sẵn lòng trả rất nhiều tiền cho hấn.”

Khi nàng kết thúc tràng đã kích đáng thương đó, Monk đã trừng mắt nhìn Caine. “Ngài đã khiến quý cô xinh đẹp buồn bực”, lão nói với Hầu tước. “Ngài đã làm trái tim cô ấy tan vỡ.”

Lão chủ quán túm lấy chiếc khăn tay từ tay Caine, vừa vụng về lau nước mắt trên má nàng, vừa thủ thỉ, “Sẽ ổn thôi, cô gái”.

“Không đâu”, nàng cãi lại. Giọng nàng bị bóp nghẹt bởi chiếc khăn mà Monk vừa mới đẩy vào dưới mũi nàng. “Ông có biết là trong đời tôi chưa từng yêu cầu ai bất kỳ điều gì không? Nhưng ngay lần đầu tiên lên tiếng thì tôi đã bị từ chối. Chẳng ai muốn sống lương thiện nữa rồi. Không, họ thà đi ăn cướp còn hơn là dâng hoàng mà sống. Như thế thật đáng hổ thẹn, đúng không Monk?”

Caine không thể lên tiếng được nữa. Anh không biết mình nên ôm lấy nàng rồi an ủi hay là nắm lấy vai nàng và lắc thật mạnh để nàng tỉnh lại. Nhưng có một điều chắc chắn. Nếu Monk tiếp tục cau có nhìn anh, thì anh sẽ đâm vỡ mũi lão ta.

“Cô gái ơi, nhận tiền từ một quý cô rồi giết chết cô ấy không phải là một công việc lương thiện”, Monk lý luận. Lão vỗ vai nàng nhằm giảm bớt hàm ý trách móc nhẹ nhàng trong câu nói của mình.

“Đương nhiên đó là công việc lương thiện”, nàng đáp lại. “Miễn sao quý cô ấy muốn mình bị giết.”

Monk dừng lại xoa trán, rồi quay sang hỏi Caine, “Cô ấy nói đúng điểm này, đúng không?”.

“Vì Chúa... giờ cô định làm gì?” Caine hỏi Jade khi nàng bắt đầu gom lại những đồng bạc của mình.

“Tôi sẽ rời khỏi đây”, nàng tuyên bố, rồi hạ giọng xuống. “Tôi xin lỗi vì đã làm phiền ngài, Pagan, hay Caine, hay bất cứ cái tên thực sự nào của ngài.” Nói rồi nàng thắt sợi dây lại thành nút, sau đó nhét cái túi vào trong túi áo choàng.

Khi nàng quay người dợm bước về phía cửa, Caine kêu với theo. “Cô nghĩ mình sẽ đi đâu chứ?”

“Chuyện đó chẳng liên quan gì đến ngài”, nàng trả lời. “Thế nhưng tôi chẳng xác xược bằng một nửa ngài, nên tôi sẽ cho ngài biết là tôi sẽ đi tìm ai đó chịu hợp tác hơn. Đừng sợ, thưa ngài. Tôi sẽ không bỏ cuộc. Trước khi trời sáng, tôi sẽ tìm được ai đó sẵn lòng giết tôi.”

[2] Caine: một cách viết khác của Cain, nghĩa là kẻ sát nhân, kẻ giết anh em ruột thịt của mình.

Anh bắt kịp nàng ở cửa. Tay anh đặt trên vai nàng và từ từ buộc nàng quay lại nhìn mình. Anh vừa chạm vào nàng thì nàng lại khóc òa lên. Caine vừa tức điên vừa bối rối. Nhưng anh đầu hàng trước cảm giác thôi thúc choáng ngợp và thô bạo kéo nàng vào lòng.

Cái ôm của anh dường như là tất cả những gì nàng cần. Nàng khóc sụt sùi trên ngực anh, thì thầm xin lỗi anh vì thái độ thô lỗ của mình giữa những tiếng nấc âm ỉ. Caine sẵn lòng đợi đến khi nàng lấy lại một chút tự chủ. Lúc này anh không thể nói lý lẽ với nàng. Dù sao thì nàng cũng đang rất âm ỉ và sẽ chẳng thể nghe được lời nào mà anh thốt ra. Và nàng vẫn đang đổ lỗi cho anh vì tình trạng hiện thời của mình. Không còn nghi ngờ gì nữa, nàng là người phụ nữ phức tạp nhất trên đời mà anh từng gặp.

Chúa ơi, nàng mới mềm mại làm sao. Nàng cũng vừa khít với anh nữa chứ. Thường thì anh chẳng thích đám phụ nữ khóc lóc, nhưng lại thấy mình không muốn buông cô gái này ra.

Lúc này nàng đang nấc cụt như một gã nông dân say xỉn. Đã đến lúc anh phải nói lý với nàng rồi. “Jade này, mọi chuyện chẳng thể tồi tệ như cô nghĩ lúc này đâu”, anh khuyên nàng bằng giọng trầm khàn. “Chắc chắn là đến khi trời sáng, cô sẽ thấy biết ơn vì ta đã không làm theo yêu cầu của cô.”

“Đến khi trời sáng thì tôi đã chết rồi”, nàng rên rỉ.

“Không đâu”, anh trả lời và trù mên siết người nàng. “Ta sẽ không để bất cứ điều gì xảy đến với cô, ta hứa đấy. Cô không thể thật lòng muốn chết như thế được.”

“Anh trai tôi sẽ thất vọng nếu tôi chết”, nàng nói.

“Ta sẽ hình dung như thế”, anh lạnh lùng trả lời.

“Nhưng tôi không đủ mạnh mẽ để đương đầu với chúng. Chúng là những kẻ vô cùng độc ác. Tôi sợ chúng sẽ xúc phạm tôi trước khi giết tôi. Tôi không muốn chết như thế. Chẳng hề ngang chút nào.”

“Chết hề ngang ư?” Anh hỏi. “Cô nói như một chiến binh chuẩn bị ra chiến trường vậy.”

“Tôi không muốn người ta nhớ đến tôi như một kẻ hèn nhát.”

“Vậy anh trai cô có thể lo được vấn đề của cô khi hắn quay lại không?”

“Ồ, có chứ”, nàng trả lời và tựa má vào ngực anh. “Nathan sẽ không để chuyện gì xảy đến với tôi. Kể từ khi cha tôi qua đời, anh ấy đã trở thành người bảo vệ tôi. Anh trai tôi là người rất mạnh mẽ.”

“Vậy thì ta sẽ bảo vệ sự an toàn cho cô đến khi anh trai cô quay lại. Ta hứa với cô.”

Trong một lúc rất lâu, Nàng không thể hiện bất kỳ phản ứng nào với lời hứa đó trong một lúc rất lâu. Caine nghĩ có lẽ nàng quá choáng ngợp bởi cảm giác biết ơn mà không nói nên lời. Thế rồi nàng lùi khỏi anh và ngẩng lên nhìn vào mắt anh. Anh nhận ra nàng chẳng bị choáng ngợp gì cả. Quý tha ma bắt, trông nàng cực kỳ cấu kình. “Ngài đã thất hứa với tôi rồi. Ngài đã hứa sẽ giết tôi và rồi ngài đổi ý.”

“Chuyện này khác”, anh bác lại.

“Những gì ngài nói là thật lòng chứ?”

“Phải, là thật lòng”, anh trả lời. “Cô vừa mới nói rằng sẽ an toàn một khi anh trai cô quay về trong vòng hai tuần nữa. Là hai tuần nữa, đúng không?”

Về mặt của nàng rất nghiêm nghị. “Có khi còn sớm hơn. Nhưng ngài là một tên cướp biển. Ngài không thể liều lĩnh giữ an toàn cho tôi trong suốt hai tuần dài đằng đặc được. Người ta đang treo giải để lấy đầu ngài. Tôi sẽ không chịu trách nhiệm nếu ngài bị giết đầu.”

“Cô chẳng tin tưởng mấy vào khả năng của ta thì phải.”

“Tôi chẳng tin tưởng chút nào thì đúng hơn”, nàng sửa lại. “Tại sao tôi phải tin chứ? Ngài mới vừa thừa nhận rằng những tin đồn về ngài không hề đáng tin chút nào. Chắc ngài thậm chí còn chẳng để lại một bông hồng trắng trên gò nạn nhân nữa, đúng không?”

Caine lại thấy điên lên với nàng. “Cô đâu cần phải tỏ ra thất vọng cùng cực về ta như vậy.”

“Nhưng tôi thất vọng thật!” Nàng kêu lên. “Ngài thậm chí còn chẳng đáng kính chút nào. Thực sự đáng tiếc lắm. Hơn nữa, trông ngài chẳng có vẻ gì là đủ mạnh mẽ có thể đối đầu với kẻ thù của tôi. Ngài sẽ là một mục tiêu dễ ợt, Caine ạ. Ngài chỉ là... một gã to lớn. Không, tôi rất tiếc. E là ngài sẽ chẳng kham nổi việc này đâu.”

Anh muốn bóp cổ nàng.

Nàng quay lưng lại với anh và bỏ đi. Caine quá sững sờ trước thái độ của nàng đến mức anh suýt nữa đã để nàng đi. Suýt nữa thôi. Anh bắt kịp Jade ngay khi nàng vừa ra đến lối đi ngoài quán rượu.

Cánh tay anh cố định quanh vai nàng, không để cho nàng cơ hội cự tuyệt nào. Anh cắp nàng như cắp một tấm chăn bông cũ kỹ, rồi quay lại nói với Monk. “Ta không muốn ông kể với bất kỳ ai về những gì đã xảy ra ở đây tối nay. Hứa với ta đi Monk.”

“Tại sao ông ấy phải hứa với ngài trong khi ngài được tự do thất hứa chứ? Một quý ông chỉ đòi hỏi những gì mà bản thân có thể làm được, thưa ngài. Mẹ ngài không dạy ngài cách cư xử hay sao?” Nàng hỏi.

“À, Jade này, đó là vấn đề đấy.” Anh cúi xuống nhìn nàng và dùng ngón tay chậm rãi vuốt ve má nàng. “Ta không phải là một quý ông. Ta là cướp biển, cô nhớ chứ? Có sự khác biệt lớn đấy.”

Nàng hoàn toàn đông cứng ngay khi bị anh chạm vào má. Caine nghĩ trông nàng khá choáng váng. Anh không biết nghĩ gì về phản ứng kỳ cục đó. Khi anh buông tay ra, nàng liền thoát khỏi tình trạng sững sờ của mình và đẩy mạnh người anh.

“Phải rồi, có sự khác biệt đấy”, nàng lầm bầm. “Caine, cho tôi biết đi, nếu tôi làm ngài nổi giận, liệu ngài có giết chết tôi vì giận dữ không?”

“Ý tưởng đó bắt đầu nghe có vẻ hợp lý rồi đấy”, anh trả lời.

“Buông tôi ra. Ngài không được chạm vào người tôi.”

“Thật sao?”

“Thật. Tôi không thích người khác chạm vào mình.”

“Vậy thì cô cho rằng làm thế quái nào ta mới giết được cô?”

Rõ ràng nàng chẳng nhận ra anh đang chế giễu mình. “Ngài sẽ dùng súng”, nàng nói và rồi dừng lại nhìn anh với vẻ nghi ngờ. “Ngài có súng chứ, đúng không?”

“Có”, anh trả lời. “Và cô cho rằng chỗ nào...”

“Một phát thật ngọt, xuyên thẳng qua tim tôi.” Nàng giải thích. “Di nhiên ngài phải bắn thật chính xác. Tôi không muốn nắn ná thêm chút nào.”

“Phải”, anh đồng ý. “Sẽ không có chuyện nắn ná ở đây.”

“Sao ngài có thể thấy chuyện này buồn cười nhỉ? Chúng ta đang bàn về cái chết của tôi đấy!” Nàng kêu lên.

“Ta không buồn cười”, anh lý luận. “Sự thật là, ta lại bắt đầu cảm thấy điên tiết rồi. Nói thử xem, liệu ta có phải cưỡng bức cô trước không?”

Nàng hít vào thật sâu trước khi trả lời. “Di nhiên là không.”

“Thật đáng tiếc”, anh hoàn toàn phớt lờ vẻ mặt tức điên của nàng.

“Thưa ngài, cha mẹ ngài liệu có tình cờ là anh em họ đời đầu không thể? Ngài đang hành xử như một gã cực kỳ xuẩn ngốc vậy. Ngài là một tên ngớ ngẩn hoặc là một kẻ máu lạnh nhất mà tôi từng gặp. Tôi cảm thấy tư cách của ngài thật đáng hổ thẹn.”

Mắt nàng ánh lên vẻ căm phẫn. Trước đây Caine chưa từng thấy ánh xanh lục nào kỳ diệu như thế. Như thể sự tinh khiết và lấp lánh của hàng ngàn viên ngọc lục bảo đã bị vắt kiệt hoàn toàn và được dâng tặng cho nàng vậy.

“Ta không tin là cô đang gặp bất cứ nguy hiểm nào, Jade ạ”, anh tuyên bố. “Đây rất có thể chỉ là sản phẩm từ trí tưởng tượng thái quá của cô mà thôi.”

“Tôi ghét ngài vô cùng”, nàng thì thào. “Còn với những quan điểm dốt nát của ngài, chà, tôi...”

“Jade, để những câu hăm dọa đó lại sau đi. Ta không có hứng thú. Giờ ta không muốn nghe một lời nào nữa về chuyện giết cô. Và nếu cô vẫn tiếp tục gằm ghè nhìn ta duyên dáng thế kia, ta thề sẽ hôn cô để gạt bỏ hết những lo lắng ngớ ngẩn ra khỏi đầu cô đấy.”

“Hôn tôi ư?” Trông nàng có vẻ choáng váng. “Vì lý do quái quỷ nào mà ngài lại muốn hôn tôi chứ?”

“Ta chẳng biết vì sao nữa”, anh thừa nhận.

“Ngài sẽ hôn một người mà ngài không thích ư?”

“Chắc vậy”, anh trả lời bằng một nụ cười tươi rói.

“Ngài thật kiêu căng, hồng hách...”

“Cô đang lấp bắp đấy, cung ạ.”

Nàng không trả miếng ngay được. Caine tiếp tục trừng mắt nhìn nàng trong lúc nói với Monk. “Thế nào hả Monk, ông hứa với ta chứ?”

“Tôi hứa. Tôi sẽ không kể cho ai nghe chuyện đêm nay, Caine ạ, nhưng cả hai ta đều biết quý ngài Lyon bạn ngài chắc chắn sẽ phát hiện ra trước khi mặt trời lặn. Ngài Lyon sẽ moi được sự thật từ tôi. Tôi báo trước với ngài như thế.”

Caine gật đầu. Hầu tước Lyonwood là một người bạn tốt, Caine tin tưởng anh ấy hoàn toàn. Hai người họ đã cùng nhau thực hiện một số nhiệm vụ cho chính phủ. “Phải, hẳn sẽ phát hiện ra”, anh nói. “Nhưng cô vợ mới cưới cùng đứa con trai của hẳn sẽ khiến hẳn bận rộn. Hơn nữa, khi Lyon khám phá ra tôi đang định làm gì, hẳn sẽ biết giữ bí mật. Nếu hẳn có hỏi, ông có thể thoải mái kể cho hẳn nghe. Nhưng không ai khác nữa, kể cả Rhone”, Caine nhắc đến người bạn thân nhất của Lyon. “Dù có rất nhiều huân chương, nhưng Rhone đúng là một kẻ nói quá nhiều.”

Monk gật đầu. “Caine này, tôi cầu xin ngài, sau này hãy cho tôi biết mọi chuyện với quý cô xinh xắn này sẽ kết thúc như thế nào.”

“Monk?” Jade lên tiếng, làm cả hai người đàn ông cùng quay lại. “Ông không tình cờ có súng đấy chứ?”

Giọng nàng nghe cực kỳ háo hức. Caine biết nàng đang nghĩ gì. Thiên thần của anh dễ đọc như một đoạn văn bằng chữ Latin vậy. “Ông ta không và sẽ không”, anh tuyên bố.

“Tôi không và sẽ không cái gì?” Monk hỏi.

“Ông không có súng và ông sẽ không giết cô ấy.” Caine trả lời nhanh và rõ ràng.

“Không, không, dĩ nhiên là không”, Monk đồng ý. “Caine này, ngài không quên cái bẫy của ngài đấy chứ?” Lão hỏi khi đã có thể rời mắt khỏi cô gái xinh đẹp.

“Ta không quên”, Caine trả lời, rồi anh quay sang Jade và hỏi, “Xe ngựa của cô sẽ quay lại đón cô chứ?”.

Nàng nôi câu không thêm che giấu và nói với anh. “Tôi đã thuê một con ngựa. Tôi không nghĩ tối nay mình sẽ phải quay lại phòng trọ.” Nàng vùng ra khỏi tay anh và nhặt túi hành lý rất to màu xám để trên lối vào. “Tất cả những gì tôi có đều ở đây. Tôi từ dưới quê đến thẳng đây.” Câu thêm vào cuối cùng gần như là bất chợt.

“Cô quãng đồ đạc trên đường để ai cũng có thể vô lấy ư?”

“Tôi có ý để người ta ăn trộm đồ của mình đấy”, nàng nói nghe như một vị gia sư đang giảng giải cho cậu học trò cố tình tỏ ra chậm hiểu. “Tôi đã hy vọng quần áo của mình sẽ có ích cho kẻ nghèo khổ nào đó. Đứng ra tôi sẽ chẳng có nhu cầu gì thêm một khi ngài...”

“Đủ rồi!” Anh gần như gầm lên. “Cô không được nhắc đến chuyện giết người nữa. Nghe rõ rồi chứ?”

Nàng không trả lời anh ngay. Caine túm lấy tóc nàng, nàng kêu ré lên cùng lúc anh phát hiện một vết sưng rất lớn bên trên tai nàng. “Ồi Chúa ơi, Jade, cô bị thương lúc nào thế?”

“Đừng chạm vào đó”, nàng nói khi anh thử chạm vào bên cạnh vết sưng. “Vẫn đau lắm đấy.”

“Ta cũng nghĩ vậy”, anh nói rồi thả tay xuống. “Kể ta nghe chuyện gì đã xảy ra.”

“Gót giày của tôi bị vướng vào tấm thảm trong nhà anh trai tôi và tôi ngã cầu thang”, nàng giải thích. “Đầu tôi bị đập vào quả đấm trên tay vịn. Cú ngã đã thổi thốc hết gió ra khỏi cánh buồm của tôi.”

Thổi gió ra khỏi cánh buồm ư? Caine nghĩ đó là một câu nói kỳ cục, nhưng anh cũng chẳng tốn thời gian suy nghĩ về điều đó. “Cô đã có thể chết đấy. Cô vẫn luôn vụng về như thế à?”

Nàng bác lại ngay, “Không, tôi chưa bao giờ vụng về, thường thì tôi rất quý phái ấy chứ”. Rồi nàng lẩm bẩm, “Chúa ơi, ngài thật thô lỗ”.

“Chuyện gì xảy ra sau khi cô ngã?” Monk hỏi.

Nàng nhún vai. “Tôi đi dạo để đầu đỡ đau hơn. Thế rồi, dĩ nhiên là bọn chúng bắt đầu đuổi theo tôi.”

“Dĩ nhiên ư?” Monk hỏi.

“Bọn chúng à?” Caine cũng lên tiếng cùng lúc.

Nàng dừng lại, cau có nhìn cả hai. “Tôi đã chứng kiến chúng giết chết một quý ông ăn mặc rất lịch sự”, nàng giải thích. “Vì Chúa, làm ơn hãy để ý đi. Chắc chắn là vừa nãy tôi đã nhắc đến chuyện này rồi.”

Monk lắc đầu khẳng định. “Tôi chắc chắn là cô chưa hề nhắc tới, cô gái ạ, không thì tôi đã nhớ rồi.”

“Cô chứng kiến một vụ giết người ư? Không đâu Jade, tuyệt đối là cô chưa hề nhắc đến chuyện đó.”

“Chà, tôi đã định nhắc đến chuyện đó”, nàng lẩm bẩm, rồi khoanh tay trước ngực và vờ mặt lại trở nên cáu kỉnh. “Hẳn là tôi sẽ giải thích toàn bộ câu chuyện với ngài nếu ngài không làm tôi xao nhãng bằng cách tranh cãi với tôi. Vậy nên đây hoàn toàn là lỗi của ngài vì tôi đã bị đứt mạch suy nghĩ. Đúng vậy, ngài là người có lỗi.”

“Cô chứng kiến vụ giết người trước hay sau khi tự đập đầu?” Caine hỏi.

“Ngài cho rằng người bị giết mà cô ấy nhìn thấy là kẻ có tước vị ư?” Monk hỏi Caine.

“Tôi không tự đập đầu”, Jade cãi lại. “Và đó là trước khi... không, chuyện đó diễn ra sau. Ít nhất thì tôi cũng nghĩ rằng chuyện đó xảy ra sau khi tôi bị ngã. Ôi, giờ tôi chẳng còn nhớ nữa. Đầu tôi lại ong ong rồi. Ngài đừng tra khảo tôi nữa đi.”

Caine quay sang lão chủ quán. “Giờ ta bắt đầu hiểu ra rồi”, nói rồi anh quay lại với Jade. “Cô mặc cái áo choàng này lúc xảy ra tai nạn đó chứ?”

“Phải”, nàng trả lời, trông có vẻ lúng túng. “Nhưng chuyện đó thì...”

“Cô làm rách áo choàng và bị thâm tím mặt khi bị ngã, đúng không?”

Giọng điệu của anh có vẻ đã quá chiều chuộng đối với nàng. “Nói tôi biết chính xác là ngài bắt đầu hiểu điều gì thử xem.”

“Chuyện này thực sự rất đơn giản”, anh trả lời. “Đầu cô đang bị chấn thương, Jade ạ. Lúc này cô đang suy nghĩ lộn xộn, dù ta phải thừa nhận rằng hầu hết phụ nữ bao giờ cũng lộn xộn. Thế nhưng, nếu được nghỉ ngơi và chăm sóc thật tốt, chỉ trong vài ngày cô sẽ nhận ra đầu óc cô chỉ đang đánh lừa cô mà thôi. Lúc đó rồi cô sẽ lại lo lắng về chuyện phải mặc chiếc váy nào trong buổi vũ hội sắp tới cho mà xem.”

“Không có chuyện đầu óc đánh lừa ở đây”, nàng kêu lên.

“Cô đang rất hồ đồ.”

“Tôi không hồ đồ.”

“Đừng có gào lên thế”, Caine ra lệnh. “Nếu cô chỉ nghĩ về những gì ta đang...” Anh chịu thua khi nàng cứ nhìn anh lắc đầu. “Lúc này cô đang quá rối trí nên chẳng thể nói lý lẽ được. Chúng ta sẽ chờ đến lúc cô thấy khá hơn.”

“Ngài ấy nói đúng đấy, cô gái”, Monk thì thào. “Nếu đúng là cô đã thấy một nhà quý tộc bị ám sát thì thông tin ấy hẳn đã lan đến nơi này ngay rồi. Những kẻ lập nên chiến công ấy hẳn đã khoác lác âm lên về sự lấu cá của mình rồi. Giờ hãy nghe theo Caine đi. Ngài ấy biết điều gì là tốt nhất.”

“Nhưng nếu hai người tin rằng tôi chỉ tưởng tượng ra chuyện mình đang gặp nguy hiểm, vậy thì ngài chẳng cần bảo vệ tôi nữa, đúng không?”

“Ồ, vẫn cần đấy. Chỉ là giờ ta mới biết mình sẽ bảo vệ cô trước ai thôi.” Trước khi nàng kịp đưa ra một câu hỏi khác, anh đã nói tiếp. “Dù thích hay không, cô vẫn là một mối đe dọa trước khi hồi phục lại. Thật lòng mà nói, ta không thể để cô một mình được.” Anh mỉm cười dịu dàng và thêm vào, “Ta đoán cô có thể hiểu ta sẽ bảo vệ cô trước chính bản thân mình, Jade ạ. Giờ đưa túi hành lý cho ta. Ta sẽ mang nó hộ cô”.

Nàng cố nhấc túi hành lý lên trước Caine và kết quả là vướng vào một cuộc tranh giành. Caine là người chiến thắng. “Cô có thứ quý giá gì trong này

thế?” Anh hỏi. “Cái túi này còn nặng hơn cả chính cô đấy.”

“Tất cả những gì thuộc về tôi”, nàng trả lời. “Nếu ngài thấy nó quá nặng thì tôi rất sẵn lòng tự xách lấy.”

Caine lắc đầu và nắm lấy tay nàng. “Đi nào. Xe ngựa của ta đang chờ cách đây hai tòa nhà. Cô nên về nhà và lên giường.”

Nàng dừng phắt lại. “Giường ai cơ, Caine?”

Anh thờ dài thườn thượt đến nỗi có thể đánh thức lũ say rượu trong các ngõ ngách. “Giường của riêng cô”, anh nạt. “Trình tiết của cô sẽ được bảo toàn. Ta chưa bao giờ đưa trinh nữ lên giường và cũng đảm bảo là không hề muốn cô.”

Anh nghĩ nàng sẽ nhẹ nhõm trước lời hứa nồng nhiệt là sẽ chẳng làm phiền đến nàng của anh đó. Dĩ nhiên đó chỉ là lời nói dối nửa vơi. Anh thực sự muốn hôn nàng, nhưng không chắc lắm liệu đó có phải chỉ là chút nhu cầu muốn có vài phút yên bình sung sướng hay không.

“Đó lại là một nguyên tắc nhỏ nữa của ngài à?” Nàng hỏi. “Không ngủ với trinh nữ ấy?”

Trông nàng có vẻ vô cùng bất bình. Caine không biết phải nghĩ thế nào trước phản ứng đó, bèn trả lời. “Đúng vậy, ta cũng không ngủ với những kẻ ngờ ngẩn mà ta đặc biệt không thích, cung ạ, vậy nên cô tuyệt đối an toàn khi đi cùng ta.”

Anh còn cười với nàng khi thốt lên những lời đáng hổ thẹn đó. “Tôi tin mình đang bắt đầu ghét ngài”, nàng lầm bầm. “Chà, ngài cũng an toàn khi đi cùng tôi, Caine ạ. Tôi cũng sẽ chẳng bao giờ để ngài chạm vào tôi.”

“Tốt.”

“Phải đấy, tốt”, nàng đáp trả, quyết tâm là người lên tiếng cuối cùng. “Nếu ngài không thôi kéo lê tôi đi, tôi sẽ gào tên ngài hết lần này đến lần khác cho đến khi những nhà chức trách xuất hiện và lôi ngài đi đấy, Pagan ạ.”

“Ta không phải là Pagan.”

“Cái gì?”

Nàng suýt ngã, khiến Caine phải túm lấy nàng. “Ta nói rồi, ta không phải là Pagan.”

“Vậy ngài là kẻ quái quỷ nào?”

Họ đã đến chỗ xe ngựa nhưng nàng không chịu để anh giúp nàng vào xe nếu anh không trả lời nàng. Nàng cứ gạt tay anh đi.

Caine chịu thua. Anh quăng túi hành lý cho người đánh xe, rồi quay sang nàng. “Tên thật của ta đúng là Caine. Ta là Hầu tước Cainewood. Giờ cô sẽ vào xe chứ? Đây không phải là nơi có thể nói chuyện lâu. Khi chúng ta đã lên đường, ta sẽ giải thích mọi chuyện với cô.”

“Ngài hứa chứ?”

“Ta hứa”, anh khẽ gầm gừ.

Trông nàng chẳng có vẻ gì tin tưởng anh và nàng khoanh hai tay trước ngực. “Ngài thật đáng xấu hổ, Caine ạ. Suốt thời gian qua ngài đã mạo danh là tay cướp biển cao quý đó...”

“Đồ con hoang đó có thể thế này thế kia, Jade ạ, nhưng hẳn tuyệt đối không hề cao quý.”

“Làm sao ngài biết mình đang nói sự thật hay chỉ là tưởng tượng?” Nàng cao giọng hỏi. “Tôi cá là ngài chưa từng gặp hắn. Có phải cuộc sống của ngài quá buồn chán đến nỗi ngài phải giả mạo là...”

Về mặt anh bỗng trở nên nhứt nhối cũng như bàn tay đang túm chặt lấy cánh tay nàng, khiến nàng khựng lại. Nàng nhìn anh giật bông hoa ra khỏi ve áo và quăng nó xuống đất. Anh chẳng hề nhẹ nhàng chút nào khi nửa nhấc, nửa quăng nàng vào trong xe.

Khi xe ngựa đã bắt đầu lăn bánh, bên trong xe bị nhấn chìm trong bóng tối. Nàng không thể thấy vẻ mặt cau có của anh và cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Anh cũng chẳng thể thấy nụ cười trên môi nàng.

Họ im lặng được một lúc. Jade tận dụng khoảng thời gian đó để lấy lại bình tĩnh. Còn Caine cố làm dịu đi cơn thịnh nộ của mình.

“Tại sao ngài lại đóng giả Pagan?”

“Để săn lùng hắn ta”, Caine trả lời.

“Nhưng vì sao?”

“Để sau”, anh quát lên. “Ta sẽ kể hết cho cô nghe sau, được chứ?”

Anh chắc rằng giọng điệu dừ dãn của mình sẽ khiến nàng mất tinh thần và không đưa ra câu hỏi nào nữa. Nhưng anh đã sai.

“Ngài nổi giận vì tôi đã khiến ngài phải dừng cuộc đi săn lùng, đúng không?”

Anh thở dài hết kiên nhẫn. “Cô không làm ta dừng cuộc săn. Có lẽ đến giờ ta đã thất bại, nhưng khi nào ta xử lý xong vấn đề của cô, ta sẽ quay lại săn lùng hân. Dừng lo lắng, Jade ạ. Ta sẽ không thất bại đâu.”

Nàng chẳng lo lắng chút nào, nhưng nàng không thể nói thẳng với anh điều đó. Caine không hề thất bại. Không, anh đã đến quán rượu đó để dụ Pagan ra mặt.

Đó chính xác là những gì anh đã làm được.

Nàng đã hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình. Anh trai nàng sẽ rất hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hộ Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Nước mắt hóa ra lại là vũ khí có hiệu quả nhất. Jade đã kinh ngạc chẳng kém gì Caine trước cách thể hiện cảm xúc bộc phát của mình. Thực ra nàng không định chơi cái mảnh yếu đuối đó để lôi anh ra khỏi quán rượu. Nhưng khi nàng nhận thấy anh bận tâm ra sao khi thấy một phụ nữ trong hoàn cảnh đáng thương thì dĩ nhiên là nàng càng khóc nhiều hơn. Trông Caine thật bất lực làm sao. Jade không hề biết mình lại có năng khiếu trong chuyện này. Tuy nhiên chuyện cổ tình thân vẫn cũng đòi hỏi phải thực sự tập trung, nhưng nàng đã nhanh chóng thích nghi với hoàn cảnh và nghĩ rằng mình sẽ kiểm soát được chuyện đó nhanh thôi. Nhìn xem, nàng có thể òa lên khóc như mưa còn nhanh hơn một quý ông thả roi chiếc mũ nếu nàng thực sự chú tâm làm việc đó.

Nàng không hề thấy hổ thẹn chút nào về cách cư xử của mình. Hoàn cảnh tuyệt vọng đòi hỏi những phương án tuyệt vọng. Ít nhất đó cũng là điều Black Harry ưa nói. Ông bác nuôi của nàng hẳn cũng cười âm lên cho mà xem. Trong suốt những năm sống cùng nhau, ông chưa từng thấy nàng khóc, ngay cả khi kẻ thù của ông là McKindry đã dùng roi ngựa quất lên lưng nàng. Cú quất đó khiến nàng bông rớt, nhưng nàng không hề thốt ra một tiếng rên nào. McKindry chỉ mới quất nàng được một roi thì Harry đã kịp quăng hân qua mạn tàu. Lúc đó bác nàng đang trong cơn thịnh nộ điên cuồng, ông đã nhảy xuống biển để thanh toán gã thuyền trưởng đó. Nhưng McKindry bơi khỏe hơn ông rất nhiều và lần cuối cùng người ta nhìn thấy hân là khi hân bơi giữa về hướng nước Pháp.

Dĩ nhiên, Black Harry sẽ lại nổi cơn thịnh nộ nếu như ông biết lúc này nàng đang định làm gì. Ông hẳn sẽ lột da nàng, đó là điều chắc chắn. Nhưng nàng không thể giải thích kế hoạch của mình với ông. Không, đơn giản là nàng không có đủ thời gian để lên tàu quay trở về hòn đảo của họ để báo cho ông biết quyết định của mình. Thời gian thì cấp bách. Sự sống của Caine đang ngàn cân treo sợi tóc. Jade biết tất cả về Hâu tước Cainewood. Caine cũng là mẫu người hơi mâu thuẫn. Anh là kẻ trần tục, trong người đầy những khát khao, nhưng cũng là người cao quý. Nàng đã đọc từ đầu đến cuối hồ sơ về anh và ghi nhớ từng chi tiết trong đầu. Nàng có năng lực kỳ lạ là có thể thuộc lòng mọi thứ ngay từ lần đọc đầu tiên. Mặc dù, cho rằng khả năng đó khá là kỳ lạ, nhưng nàng cũng phải thừa nhận năng khiếu này có ích nhất định tùy từng trường hợp.

Lấy được bộ hồ sơ ấn tượng về Caine từ Bộ Chiến tranh là việc làm vô cùng phức tạp, nhưng không phải bất khả thi. Dĩ nhiên những thông tin đó bị niêm phong và khóa kín. Với Jade, cũng là điểm đáng tự hào khi mà nàng có thể mở bất kỳ loại khóa nào trên đời. Nàng đã tiếp cận thành công với cuộc đời của Caine trong lần thử thứ ba.

Thật đáng trách là chẳng có thông tin nào trong hồ sơ đề cập đến cái thực tế rắc rối rằng anh là một con quý đẹp trai đến thế. Tính từ “tàn nhẫn” tùy tiện rải rác xuyên suốt các điệp vụ của anh, nhưng không hề có một từ “hấp dẫn” hay “lôi cuốn” nào được gắn với tên anh. Hồ sơ đó cũng chẳng hề chỉ ra rằng anh là một người đàn ông lực lưỡng đến thế.

Jade nhớ lại cảm giác bất an trong mình khi đọc đến bí danh hoạt động của anh. Anh được cấp trên gọi là Kẻ săn mồi. Sau khi đọc toàn bộ hồ sơ, nàng hiểu vì sao anh có cái tên đó. Caine không bao giờ đầu hàng. Trong một vụ xô xát nọ, khi bị rơi vào thế yếu hơn và hoàn toàn bị áp đảo, anh vẫn bám theo con mồi với sự kiên nhẫn và bền bỉ của một chiến binh lão luyện. Cuối cùng, anh đã chiến thắng. Caine đã từ nhiệm vào ngày anh nhận được tin báo tử của Colin, em trai anh. Theo như bài viết cuối cùng của cổ vấn cấp trên, một người có tên là ngài Michael Richards, thì việc từ nhiệm này nhận được sự ủng hộ nhiệt liệt từ cha của Caine. Vì Tổ quốc, Công tước Williamshire vừa mới mất một đứa con trai và ông không muốn mất thêm một người con nữa. Richards cũng ghi chú rằng trước ngày hôm đó, Caine không hề biết gì về chuyện cậu em trai của mình cũng làm việc cho chính phủ.

Colin và Caine cùng xuất thân từ một đại gia đình. Caine là anh cả trong sáu anh chị em: hai trai và bốn gái. Họ luôn bảo vệ lẫn nhau. Có một thực tế được nhắc đi nhắc lại nhiều lần trong hồ sơ của Caine rằng anh là kẻ có bản năng bảo vệ từ trong máu. Dù anh có coi thực tế đó là nhược điểm hay ưu điểm thì với Jade cũng chẳng quan trọng. Nàng đơn giản chỉ sử dụng điểm này để đạt được điều mình muốn.

Dĩ nhiên nàng đã chuẩn bị tinh thần sẽ thích Caine. Suy cho cùng thì anh là anh trai của Colin và nàng rất có cảm tình với Colin, kể từ giây phút nàng vớt được anh từ dưới biển và anh đã bảo nàng rằng hãy cứu anh trai nàng trước. Phải, nàng đã chuẩn bị tinh thần sẽ thích Caine, nhưng nàng không hề chuẩn bị tinh thần cho việc phát hiện ra mình bị anh cuốn hút đến thế. Đây là điều quan trọng đối với nàng, có cả nỗi lo nữa, vì nàng biết rằng anh có thể nuốt

chứng năng nếu để anh có cơ hội. Nàng tự bảo vệ bản thân bằng cách giả vờ theo mọi kiểu mà nàng nghĩ là anh không thích. Nếu không khóc lóc như một đứa trẻ sơ sinh thì nàng lại cố gắng kêu ca phàn nàn. Hầu hết đàn ông đều ghét đám phụ nữ nhõng nhẽo, đúng không? Dĩ nhiên Jade hy vọng điều đó đúng. Hoàn cảnh buộc nàng phải ở bên Caine trong hai tuần tới và rồi mọi chuyện sẽ kết thúc. Nàng sẽ quay lại với cuộc sống của mình và anh sẽ quay lại với cuộc sống đào hoa sát gái của anh.

Việc cấp bách là phải làm anh nghĩ rằng mình đang bảo vệ nàng. Đó là cách duy nhất nàng có thể giữ an toàn cho anh. Việc anh luôn coi phụ nữ là những người kém cỏi hơn mình, và quan điểm đó càng được củng cố hơn nhờ bốn cô em gái, đã giúp cho kế hoạch của nàng trở nên dễ dàng hơn nhiều. Nhưng Caine cũng là người rất nấn nhá. Sự tôi luyện trong quá khứ đã mài sắc bản năng săn mồi của anh. Vì lý do đó, Jade đã ra lệnh cho người của nàng chờ ở địa phận của Caine. Họ sẽ ẩn mình trong rừng cây bao quanh nhà anh. Khi nàng đến đó, họ sẽ tiếp quản nhiệm vụ bảo vệ sau lưng cho Caine.

Dĩ nhiên những lá thư là cốt lõi của âm mưu lần này và lúc này đây nàng ước gì mình chưa từng phát hiện ra mọi chuyện. Những gì xảy ra thì đã xảy ra rồi, nàng nhắc nhở bản thân. Có hối tiếc thì cũng chẳng đem lại ích lợi gì cho nàng. Đó là nỗ lực hoang phí và Jade thì chẳng bao giờ phí phạm bất cứ điều gì. Tất cả với nàng đều vô cùng rõ ràng và dứt khoát. Khi nàng đưa những lá thư của cha cho Nathan, nàng đã khơi mào đồng hồ đếm ngược này, và giờ nàng sẽ là người dọn dẹp nó. Jade gạt những lo lắng của mình sang một bên. Nàng vừa vô tình cho Caine chút thời gian để suy nghĩ. Lúc này, sự yên lặng rất có thể là kẻ địch của nàng. Nàng phải làm Caine mất cảnh giác... Và luôn bận rộn. “Caine này? Ngài đang...”

“Suyt”, Caine ra lệnh. “Cô có nghe thấy...”

“Tiếng cọt kẹt kỳ cục đó ư? Tôi vừa định nhắc đến nó”, nàng trả lời.

“Có vẻ giống tiếng nghiền rin rít không ngừng hơn... Miller!” Caine quát qua cửa sổ. “Dừng xe.”

Chiếc xe khựng lại vừa đúng lúc bánh sau bên trái bật ra. Jade hẳn sẽ bị bỏ nhào xuống sàn nếu Caine không kịp ôm lấy nàng. Anh giữ nàng thật chặt một lúc lâu, rồi thì thào. “Chẳng đúng lúc chút nào, cô có thấy thế không?”

“Tôi cho rằng đây là cái bẫy”, nàng thì thào đáp lại.

Caine không nói gì trước ý kiến của nàng. “Ngồi yên bên trong nhé Jade, trong khi ta xem có thể làm được gì.”

“Cẩn thận đấy”, nàng cảnh báo. “Có thể chúng đang chờ ngài.”

Nàng nghe thấy tiếng thở dài khi anh mở cửa xe. “Ta sẽ cẩn thận”, anh hứa.

Ngay khi anh đóng cửa lại sau lưng, Jade liền mở ra và trèo ra ngoài. Người đánh xe đến đứng cạnh ông chủ. “Thưa ngài, tôi không hiểu. Tôi luôn kiểm tra bánh xe để đảm bảo chúng luôn chắc chắn.”

“Ta không buộc tội người, Miller”, Caine đáp lại. “Chúng ta đã đi khá xa rồi nên chắc phải bỏ xe lại đây đêm nay thôi. Tháo ngựa ra đi, Miller. Ta sẽ...”

Caine dừng lại khi thấy Jade. Nàng đang nắm chặt con dao găm trông cũ xịn trên tay. Anh suýt bật cười. “Bỏ cái đó đi, Jade. Cô sẽ làm mình đau đấy.”

Nàng rút con dao vào cái túi may liền với váy. “Chúng ta là những mục tiêu dễ dàng, Caine ạ, khi đứng đây thế này để ai cũng có thể tóm được.”

“Vậy cô quay vào xe đi”, anh gợi ý.

Nàng vờ như không nghe thấy anh nói. “Miller này? Ông có cho rằng bánh xe đã bị can thiệp trước đó không?”

Người đánh xe ngồi xôm xuống cạnh trục xe, rồi thì thào, “Tôi cho là vậy, thưa Hầu tước, bánh xe đã bị phá từ trước! Nhìn đây này, có mấy vết cắt ở trục bên”.

“Giờ ta sẽ làm gì?” Jade hỏi Caine.

“Ta sẽ cưỡi ngựa”, anh tuyên bố.

“Nhưng còn Miller tội nghiệp thì sao? Chúng có thể sẽ giết ông ấy khi chúng ta bỏ đi.”

“Tiểu thư, tôi sẽ ổn thôi”, người đánh xe xen vào. “Tôi có một chai brandy lớn để giữ ấm người. Tôi sẽ ngồi trong xe đến khi Broley đến đón.”

“Broley là ai?” Jade hỏi.

“Một trong những con hổ”, Miller trả lời.

Jade không hiểu ông ta đang nói gì. “Ông có bạn là thú vật ư?”

Giờ thì đến Caine cũng phải mỉm cười, anh giải thích. “Broley làm việc cho ta. Ta sẽ giải thích mọi chuyện với cô sau.”

“Chúng ta nên thuê một con ngựa”, nàng vừa tuyên bố vừa khoanh hai tay trước ngực. “Như thế cả ba chúng ta có thể cùng nhau cưỡi ngựa và tôi sẽ không phải lo lắng cho Miller nữa.”

“Vào giờ này trong đêm ư? Ta không nghĩ chúng ta sẽ tìm được ngựa lúc này.”

“Thế quán rượu đáng yêu của Monk thì sao?” Nàng hỏi. “Chúng ta không thể quay lại đó và chờ đến khi trời sáng được ư?”

“Không”, Caine trả lời. “Đến giờ thì chắc Monk đã đóng cửa quán và về nhà rồi.”

“Chúng ta cũng đã cách khá xa Ne’er Do Well rồi, thưa tiểu thư”, Miller xen vào.

Khi người đánh xe bước tới để tháo ngựa, Jade liền túm lấy tay Caine, nép sát vào người anh và thì thầm, “Caine này?”

“Gi thế?”

“Tôi nghĩ mình biết chuyện gì đã xảy ra với cái bánh xe còn tốt của ngài. Chắc chính mấy gã đã...”

“Suýt”, anh thì thầm đáp lại. “Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

“Làm sao ngài biết được là sẽ ổn thôi?” Giọng nàng nghe vô cùng hoảng hốt. Caine muốn an ủi nàng, liền khoác lác, “Nhờ bản năng, cung ạ, đừng để óc tưởng tượng vượt quá tầm kiểm soát. Như thế...”

“Quá muộn rồi”, nàng phản đối. “Ôi Chúa ơi, trí tưởng tượng của tôi lại thế rồi.” Tiếng súng vang lên ngay khi nàng lao người vào anh, khiến anh loạng choạng. Viên đạn bay sượt qua đầu anh, trượt trong đường tơ kẽ tóc. Anh có thể nghe thấy tiếng gió rít bên tai. Dù anh chắc chắn rằng chuyện này không phải là chủ tâm, nhưng sự thật là Jade vừa mới cứu mạng anh.

Caine siết chặt tay Jade, vừa quát lên cảnh báo Miller vừa đẩy nàng ra trước anh và bắt đầu chạy. Anh buộc nàng phải chạy ngay phía trước để anh có thể bọc hậu cho nàng bằng tấm lưng rộng của mình. Vài tiếng súng nữa vang lên. Jade có thể nghe thấy tiếng chân rầm rập đang đuổi theo họ. Như thể một bầy ngựa hoang sắp sửa giày xéo hai người.

Jade nhanh chóng mất ý thức về nơi chốn, nhưng dường như Caine biết rõ đường đi quanh khu vực này. Anh kéo nàng xuyên qua mê cung những ngõ ngách và đường phố phía sau, cho đến khi nàng thấy đau đớn khủng khiếp trên hông và không thể thở được nữa. Khi nàng vấp ngã vào anh, anh liền bế nàng lên mà bước chân không hề chậm lại chút nào.

Anh vẫn tiếp tục kiên trì cất bước rất lâu sau khi tiếng chân đuổi theo đã không còn. Cuối cùng khi họ ra đến giữa cây cầu cũ kỹ bắc ngang qua sông Thames, anh mới chịu dừng lại để thở.

Caine tựa người vào thành cầu ọp ẹp, ôm nàng sát vào người. “Chỉ một chút nữa thôi. Mẹ kiếp, tối nay bản năng của ta không hoạt động. Ta không hề cảm nhận được chuyện này sẽ xảy ra.”

Anh nói câu đó mà giọng không hề hấn hển chút nào. Nàng kinh ngạc trước khả năng bền bỉ của anh. Thử nghe xem, lúc này tim nàng vẫn còn đập thình thịch vì rúng sức.

“Caine này, có phải ngài vẫn thường chạy xuyên qua các ngõ ngách không?” Nàng hỏi.

Anh nghĩ đó là một câu hỏi kỳ quặc. “Không, sao cô lại hỏi thế?”

“Ngài chẳng có vẻ gì mệt mỏi cả”, nàng trả lời. “Chúng ta cũng không hề chạy vào một ngõ cụt nào. Ngài biết tất cả các góc ngách trong thành phố, đúng không?”

“Chắc vậy”, anh nhún vai trả lời làm nàng suýt ngã qua thành cầu. Nàng vội vòng tay quanh cổ anh và níu chặt. Thế rồi nàng nhận ra anh vẫn đang ôm nàng trong lòng.

“Ngài có thể thả tôi xuống được rồi”, nàng tuyên bố. “Tôi chắc chắn là chúng ta đã cắt đuôi được chúng.”

“Ta thì không chắc đâu”, Caine dài giọng. “Thưa ngài, tôi đã nói rằng tôi không thích bị người khác chạm vào người. Thả tôi xuống.” Nàng dừng lại, ném cho anh ánh mắt nghiêm khắc, rồi hỏi, “Ngài sẽ không đổ tội cho tôi vì bản năng đã bỏ rơi ngài đấy chứ?”

“Không, ta sẽ không đổ lỗi cho cô. Jade này, cô toàn hỏi những câu kỳ cục thôi.”

“Tôi không có hứng thú tranh cãi với ngài. Chỉ cần ngài xin lỗi tôi và tôi sẽ tha thứ cho ngài.”

“Xin lỗi ư?” Giọng anh có vẻ ngờ vực. “Vì chuyện gì?”

“Vi đã nghĩ rằng tôi tưởng tượng thái quá”, nàng giải thích. “Vi đã bảo tôi hồ đồ, và trên tất cả, vì đã thô lỗ khủng khiếp bằng cách nói những câu xúc phạm tôi.” Anh không xin lỗi mà lại mỉm cười với nàng và nàng nhận thấy lúm đồng tiền kỳ diệu trên má trái của anh. Trái tim nàng cũng nhận thấy điều đó và lại nện thình thịch ngoài khả năng kiểm soát.

“Hai ta đang đứng trên một cây cầu nằm giữa khu vực tai tiếng nhất của London và có một băng giết người đang đuổi theo chúng ta, vậy mà tất cả những gì cô có thể nghĩ đến là có được lời xin lỗi của ta ư? Cung ơi, cô điên thật rồi.”

“Tôi luôn nhớ phải nói câu xin lỗi khi mình làm gì đó sai trái”, nàng đáp trả.

Lúc này trông anh cực kỳ điển tiết. Nàng không thể ngăn mình mỉm cười. Chúa ơi, anh thật là điển trai. Ánh trắng làm dịu bớt những nét giận dữ trên gương mặt của anh và lúc này nàng gần như chẳng bận lòng gì lắm với vẻ cau có của anh nữa.

Nói một cách chân thành, nàng muốn anh lại mỉm cười lần nữa.

“Jade này, cô biết bơi chứ?”

Nàng đang chăm chú nhìn miệng anh, trong bụng nghĩ rằng anh có hàm răng trắng đẹp nhất mà nàng từng thấy từ trước đến giờ.

Anh lắc nàng hỏi lại. “Cô biết bơi không?” Giọng anh lúc này có chút khàn trượng.

“Biết.” Nàng ngáp dài vô ý. “Tôi biết bơi. Sao ngài hỏi thế?”

Để trả lời cho câu hỏi đó, anh vác nàng lên vai và bắt đầu trèo lên thành cầu. Mái tóc dài của nàng quét lên đôi ủng của anh. Không khí bị tống hết ra khỏi ngực khi anh xốc nàng trên vai, nhưng nàng nhanh chóng phục hồi.

“Ngài đang làm cái chết tiệt gì thế?” Nàng hét lên, đồng thời túm chặt lấy lưng áo choàng của anh. “Thả tôi xuống.”

“Chúng đã chặn đường thoát rồi, Jade ạ. Hít vào thật sâu đi cưng. Ta sẽ ở ngay sau cô.”

Nàng chỉ có đủ thời gian để hét lên phản đối và găm lên giận dữ. Tiếng găm đó vang vọng vào bầu trời đen như mực khi anh ném nàng qua thành cầu. Đột nhiên nàng thấy mình bay như một chiếc đĩa xé gió lao đi. Nàng vẫn còn gào thét cho đến khi lưng đập vào mặt nước. Nàng kịp nhớ ra phải ngậm miệng lại ngay khi làn nước lạnh công ập trên đầu. Nàng nổi lên thoi phỉ phỉ, nhưng rồi ngay lập tức ngậm miệng lại khi nghĩ thấy một luồng hơi hơi thối vấy xung quanh. Jade thề sẽ không để mình chết đuối trên đồng rác rưởi này. Không, nàng sẽ sống sót đến khi tìm thấy người bảo vệ của mình và đìch chết anh trước.

Thế rồi nàng cảm thấy thứ gì đó quét qua chân. Nàng trở nên cực kỳ kinh hoàng. Trong mớ ký ức hỗn loạn, nàng chắc chắn rằng lũ cá mập lại tìm đến nàng lần nữa. Caine đột nhiên xuất hiện bên cạnh. Anh vòng tay quanh eo nàng, rồi để dòng chảy đẩy họ trôi xuống phía dưới cây cầu, xa dần đám người đang bám theo họ. Còn nàng cứ cố trèo lên vai anh.

“Yên nào”, anh ra lệnh.

Jade choàng tay quanh cổ anh. “Cá mập, Caine à”, nàng thì thào. “Chúng sẽ bắt được chúng ta.”

Qua vẻ hoảng loạn trong giọng nói và vòng tay siết chặt của nàng, anh biết rằng nàng sắp mất hết khả năng kiểm soát rồi. “Không có cá mập đâu”, anh trấn an nàng. “Không thứ gì có thể sống lâu được trong dòng nước này.”

“Ngài chắc chứ?”

“Ta đảm bảo”, anh trả lời. “Chỉ cần cố thêm một chút nữa thôi, cưng ạ. Chúng ta sẽ ra khỏi đồng hôi thối này nhanh thôi.” Giọng nói nhẹ nhàng của anh thực sự đã làm nàng dịu đi đôi chút. Nàng vẫn đang cố siết cổ anh, nhưng vòng tay đã nói lòng hơn, lúc này chỉ còn là chút nỗ lực nữa vơi nữa thôi.

Họ trôi ít nhất một dặm theo con sông nghèo nàn trước khi anh kéo nàng lên trên triển cỏ nghiêng nghiêng. Jade quá lạnh, quá đau đớn chẳng thể nào nổi đóa lên vì cách cư xử của anh được nữa. Nàng thậm chí còn chẳng thể thút thít cho từ té nữa. Răng nàng cứ va vào nhau lập cập. “Tôi bốc mùi như cá chết ấy”, nàng lắp bắp bằng giọng lè nhèo đáng thương.

“Ừ”, Caine đồng ý, nghe giọng anh có vẻ thích thú.

“Ngài cũng thế mà, đồ... đồ giả mạo.”

“Giả mạo ư?” Anh lặp lại đồng thời lột áo choàng và quăng ra sau lưng. “Cô nói vậy nghĩa là sao?”

Jade cố vớt hết nước ra khỏi chân váy. Tóc nàng che gần hết khuôn mặt. Nàng dừng lại để hất một mớ ra khỏi mắt rồi lăm bầm, “Ngài chẳng cần ra vẻ ngây thơ đến thế với tôi”.

Nàng đầu hàng việc vớt quần áo và chấp nhận thực tế đáng thương rằng chiếc váy giờ còn nặng hơn chính nàng, thế rồi nàng choàng hai tay quanh eo để cố dành lại chút hơi ấm trong người. Giọng nàng run bần bật khi nói tiếp, “Giả mạo làm cướp biển Pagan. Hắn sẽ chẳng bao giờ quăng một tiêu thư cao quý xuống sông Thames”.

“Jade này, ta đã làm việc mà ta cho là tốt nhất trong hoàn cảnh đó”, anh cự lại.

“Tôi mất áo choàng rồi”, nàng thở hắt ra, kêu lên.

“Ta sẽ mua cho cô một cái khác.”

“Nhưng bạc của tôi để trong cái áo đó. Giờ thì sao đây?”

“Sao cái gì?”

“Đi tìm nó đi.”

“Cái gì?”

“Đi tìm nó”, nàng ra lệnh lần nữa. “Tôi sẽ chờ ở đây.”

“Cô không nghiêm túc đấy chứ?”

“Tôi hoàn toàn nghiêm túc”, nàng phản đối. “Chúng ta chỉ trôi đi khoảng một dặm, Caine ạ. Ngài sẽ không mất nhiều thời gian đâu.”

“Không.”

“Làm ơn đi!”

“Ta sẽ chẳng bao giờ tìm thấy nó”, anh đáp trả. “Lúc này chắc nó đã nằm dưới đáy sông rồi.”

Nàng lấy mu bàn tay chấm lên khóe mắt. “Giờ thì tôi nghèo kiệt xác và tất cả là lỗi của ngài.”

“Đừng có mà bắt đầu”, anh ra lệnh vì biết rằng nàng lại sắp sửa khóc òa đến nơi. “Giờ không phải lúc lên cơn kích động hay lèo nhèo đâu, dù có vẻ như đó là hai khả năng duy nhất mà cô có năng khiếu”, thấy nàng há hốc miệng, anh liền mỉm cười. Nàng lại nổi đóa lên rồi. “Cô vẫn còn giày hay là ta phải bế cô đi?”

“Làm sao tôi biết được?” Nàng nói. “Chân tôi mất hết cảm giác rồi.”

“Thì nhìn xem, mẹ kiếp.”

“Biết rồi, mẹ kiếp”, nàng vừa lẩm bẩm vừa làm theo lời anh. “Tôi vẫn đang đi giày. Sao nào? Ngài có xin lỗi hay không đây?”

“Không.” Anh trả lời nhanh và rõ ràng. “Ta sẽ không xin lỗi. Hạ thấp giọng xuống đi. Cô có muốn tất cả bọn giết người ở London bám theo chúng ta không?”

“Không”, nàng thì thào, rồi áp sát vào anh. “Caine này, ngài sẽ làm thế nào nếu tôi không biết bơi?”

“Vẫn thế thôi”, anh trả lời. “Nhưng chúng ta sẽ phải nhảy cùng nhau.”

“Tôi có nhảy đâu”, nàng cãi lại. “Ồ, khỏi bận tâm. Tôi lạnh quá, Caine à. Giờ chúng ta sẽ làm gì?”

Anh nắm lấy tay nàng và bước lên bờ đê. “Chúng ta sẽ đi bộ về nhà của bạn ta. Nơi đó gần hơn nhà ta.”

“Caine, ngài quên áo khoác kia.” Nàng nhắc anh và trước khi anh kịp bảo nàng bỏ nó đi, nàng đã vội quay lại, cầm cái áo khoác lên, cố giữ nhiều nước nhất có thể bằng những ngón tay tê cứng, rồi nhanh chóng quay lại bên anh. Nàng hất tóc ra khỏi mắt lần nữa ngay khi anh quàng tay qua vai nàng. “Trông tôi kinh khủng lắm, đúng không?”

“Cô bốc mùi còn tệ hơn”, anh nói bằng giọng khá phấn khởi, trêu mếu siết nhẹ nàng và nói tiếp. “Nhưng ta sẽ bảo giống mùi thịt thiu hơn là cá chết.”

Nàng bắt đầu nôn khan. Caine vội đưa tay chặn ngang miệng nàng. “Nếu cô cho ra hết bữa tối, ta sẽ nổi giận với cô đấy. Giờ ta đã có đủ thứ phải đối mặt rồi. Đừng nghĩ đến chuyện làm phức tạp vấn đề bằng cách nôn ọe.”

Nàng cắn vào tay anh và giành được cả sự tự do lẫn một câu chửi thề khác từ anh. “Tôi chưa ăn tối”, nàng tuyên bố. “Tôi muốn chết với cái dạ dày trống rỗng.”

Anh lẩm bẩm, “Vẫn còn khả năng đấy. Giờ thì im miệng lại và để ta suy nghĩ”. Nhưng rồi anh không thể ngăn mình không hỏi, “Vì lý do quái quỷ gì mà cô lại muốn chết với cái dạ dày trống rỗng?”

“Một số người buồn nôn mỗi khi hoảng sợ. Tôi nghĩ mình có thể như thế, ngài biết đấy, ngay trước khi ngài... ồ, đừng bận tâm. Tôi chỉ không muốn đến với Đấng tạo hóa trong chiếc váy bẩn thỉu, chỉ thế thôi.”

“Ta đã biết lẽ ra không nên hỏi mà”, anh lẩm bẩm. “Nghe này, khi chúng ta đến chỗ Lyon rồi, cô có thể được tắm nước nóng. Lúc đó cô sẽ thấy khá hơn.”

“Có phải Lyon là người bạn nhiều chuyện mà Monk đã nhắc đến không?”

“Lyon không hề nhiều chuyện.”

“Monk bảo ngài ấy sẽ phát hiện ra chuyện xảy ra với ngài tối nay”, Jade đáp trả. “Đó chính xác là lời của ông ấy. Với tôi như thế có nghĩa là nhiều

chuyện.”

“Cô sẽ thích Lyon.”

“Nếu ngài ấy là bạn của ngài thì tôi nghi ngờ khả năng đó”, nàng trả đũa. “Nhưng tôi sẽ cố thích ngài ấy.”

Họ im lặng khi băng qua vài tòa nhà. Lúc này Caine đang cảnh giác cao độ còn Jade thì chẳng quá lo lắng như vẻ ngoài giả vờ của nàng.

“Caine này, sau khi tắm rửa xong, chúng ta sẽ làm gì?”

“Cô sẽ ngồi xuống và kể ta nghe toàn bộ những gì đã xảy ra với cô.”

“Tôi đã kể ngài nghe những chuyện xảy ra với tôi rồi. Nhưng ngài đâu có tin tôi, không phải sao?”

“Ừ”, anh thừa nhận. “Ta đã không tin cô.” “Hơn nữa, tư tưởng của ngài đã mặc định chống đối tôi rồi, Caine ạ. Ngài sẽ chẳng tin bất cứ điều gì khác tôi kể với ngài đâu. Tại sao tôi lại phải cố chứ?”

“Tư tưởng của ta không chống đối gì cô cả”, anh trả lời, giọng nói thể hiện rõ vẻ tức giận.

Nàng lại khịt mũi chẳng ý tứ gì. Caine thì sẽ không để nàng kéo anh vào một cuộc tranh cãi nào nữa. Anh dẫn nàng băng qua một mê cung đường bọc hậu khác. Đến lúc họ đến được trước thềm dẫn lên một ngôi nhà uy nghi mới xây thì nàng đã quá kiệt sức, lúc này nàng chỉ muốn được khóc thực sự mà thôi.

Một người đàn ông khổng lồ có vết sẹo trông rất hung dữ vắt ngang qua trán ra mở cửa sau trảng nện thình thình liên tục của Caine. Anh ta rõ ràng vẫn còn ngái ngủ và cũng chẳng vui vẻ gì khi bị dựng dậy. Jade nhìn trộm về mặt cau có tối sầm của người lạ mặt, rồi nép sát vào Caine. Người đàn ông mà nàng đoán là Lyon chỉ mặc một chiếc quần đen ống chèn, về mặt cau có đáng sợ nhanh chóng chuyển thành kinh ngạc thực sự ngay khi anh ta nhận ra vị khách của mình. “Caine à? Có chuyện quái quỷ gì... Vào trong đi”, anh ta vội bước ra định bắt tay Caine, nhưng rồi đột ngột đổi ý. Rõ ràng anh ta vừa ngửi trộm thứ mùi nồng nặc từ hai vị khách. Jade xấu hổ khựng lại. Nàng quay sang trừng mắt nhìn Caine, một thông điệp ngầm ám chỉ nàng vẫn tin rằng tình trạng tồi tệ của mình đều là lỗi của anh, rồi nàng bước vào sảnh lát gạch trắng đen. Nàng nhìn thấy một phụ nữ xinh đẹp đang vội bước xuống cầu thang uốn lượn. Mái tóc dài màu vàng ánh bạc của người đó tung bay sau lưng. Người phụ nữ đó trông thật đáng yêu, khiến Jade càng cảm thấy tệ hơn.

Caine nhanh chóng giới thiệu trong khi Jade nhìn sàn nhà chòng chọc. “Jade này, đây là Lyon và vợ cậu ấy, Christina.”

“Chuyện gì đã xảy ra với hai người thế?” Lyon hỏi.

Jade xoay vòng quanh, thứ nước hơi thổi trên người nàng nhỏ xuống thành một vòng rộng. Nàng vén tóc ra khỏi mắt và tuyên bố, “Hắn đã ném tôi xuống sông Thames”.

“Hắn làm gì?” Lyon hỏi, trên mặt thoáng nở nụ cười, vì anh vừa phát hiện ra thứ gì đó trông rất giống một miếng xương gà treo lơ lửng trên tóc nàng.

“Caine đã quăng tôi xuống sông Thames”, nàng lặp lại.

“Thật chứ?” Christina hỏi, phu nhân của Lyon tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Jade quay sang nàng. “Đừng thế đấy”, nàng khẳng định lần nữa. “Sau đó hắn cũng chẳng thèm xin lỗi luôn.” Nói rồi nàng liền khóc òa lên, nức nở, “Tất cả chuyện này đều là lỗi của hắn. Đầu tiên hắn mất bánh xe ngựa rồi sau đó mất đi bản năng gì đó. Kế hoạch của tôi thực sự tốt hơn rất nhiều. Chỉ là hắn quá ngoan cố nên không chịu thừa nhận như thế”.

“Đừng có lại bắt đầu”, Caine cảnh cáo. “Sao anh lại quăng cô gái tội nghiệp này xuống sông Thames chứ?” Christina hỏi Caine, rồi vội bước về phía Jade, hai cánh tay giang rộng. “Cô chắc là lạnh thấu xương rồi”, nàng nói với vẻ thông cảm, nhưng rồi nhanh chóng khựng lại khi đã đến gần Jade và rồi lùi lại một bước.

“Chuyện đó là cần thiết”, Caine trả lời. Anh cố không thêm đề ý đến ánh mắt giận dữ của Jade.

“Tôi tin là mình ghét hắn”, Jade nói với Christina. “Tôi chẳng quan tâm hắn có phải là bạn của hai người hay không, nhưng hắn là đồ vô lại.” Nàng nói trong tiếng nức nở.

“Phải, anh ấy có thể là đồ vô lại”, Christina đồng ý. “Nhưng anh ấy có những phẩm chất tốt khác.”

“Mà tôi vẫn chưa được thấy”, Jade thì thào.

Christina nhăn sống mũi, hít vào thật sâu, rồi quàng tay quanh eo Jade. “Đi với tôi nào, Jade. Phải lo chuyện tắm rửa cho cô ngay thôi. Tôi nghĩ đêm nay ở dưới bếp sẽ thuận tiện cho ta hơn. Lyon này, tốt hơn hết anh nên đánh thức người hầu dậy đi. Chúng ta cần họ đun nước nóng. Trời ạ, cô đúng là cô cái tên khá lạ thường”, nàng quay sang Jade. “Nghe dễ thương lắm.”

“Hắn còn chế nhạo tên tôi nữa chứ”, Jade thì thào nhưng cũng đủ lớn để Caine nghe được.

Caine điên tiết nhắm mắt lại. “Ta không chế nhạo tên cô!” Anh quát lên. “Tôi thể có Chúa, Lyon ạ, người phụ nữ đó chẳng làm gì ngoài cầu nhàu và than khóc kể từ lúc tôi gặp cô ta.”

Jade thờ hất ra, rồi để Christina dẫn đường theo hành lang ra sau nhà. Cả Caine và Lyon đứng nhìn hai người rời đi. “Cô có thấy hấn độc miệng thế nào không, quý bà Christina?” Jade hỏi. “Trong khi tôi chỉ xin hấn một ân huệ nhỏ.”

“Anh ấy từ chối ư?” Christina hỏi. “Nghe chẳng giống Caine chút nào. Thường thì anh ấy rất sẵn lòng giúp đỡ người khác.”

“Tôi thậm chí còn đề nghị trả tiền cho hấn”, Jade nói. “Giờ tôi là kẻ trắng tay. Caine quăng cả áo choàng của tôi xuống sông Thames rồi. Tôi đã để bạc trong túi áo.”

Christina lắc đầu. Nàng đứng ở góc hành lang và quay lại nhìn Caine để anh có thể thấy nàng không hài lòng chút nào. “Anh ta làm thế thật chẳng hào hiệp chút nào nhỉ?”

Họ vòng qua góc khi Jade nhiệt liệt đồng ý.

“Ân huệ mà Jade yêu cầu cậu là gì?” Lyon hỏi.

“Không nhiều lắm”, Caine kéo dài giọng đồng thời cúi xuống cúi đôi ủng sũng nước ra khỏi chân. “Cô ta muốn tôi giết chết cô ta, chỉ thế thôi.”

Lyon cười rú lên, nhưng dừng ngay lại khi nhận ra Caine không nói đùa.

“Jade muốn tôi làm chuyện đó trước khi trời sáng”, Caine nói.

“Không thể nào.”

“Cô ta còn sẵn lòng để tôi uống hết ly brandy của mình trước đã.”

“Jade suy nghĩ thật thấu đáo.”

Hai người đàn ông nhìn nhau cười. “Giờ vợ cậu nghĩ tôi là đồ quý ăn thịt người vì tôi khiến người phụ nữ đó thất vọng.”

Lyon lại cười phá lên. “Christina đâu biết ân huệ đó là gì, anh bạn.”

Caine thả đôi ủng xuống giữa sảnh, rồi quăng nốt đôi tất lên trên. “Tôi vẫn có thể đổi ý và chiều theo ý cô nàng bé bỏng này”, anh lạnh lùng tuyên bố. “Mẹ kiếp, đôi ủng yêu thích của tôi thế là đi tong.”

Lyon tựa người vào khung cửa, hai tay khoanh trước ngực nhìn Caine lột áo ra khỏi người. “Cậu không giết được cô ấy đâu.” Anh nói bằng giọng hòa nhã. “Cô ấy không thực sự nghiêm túc, đúng không? Trông cô ấy có vẻ rụt rè. Tôi không thể tưởng tượng...”

“Jade đã chứng kiến một vụ giết người”, Caine xen vào. “Giờ có vài tên thối tha đang đuổi theo cô ấy, rõ ràng có ý định giết người diệt khẩu. Đó là tất cả những gì tôi biết, Lyon ạ, nhưng tôi sẽ moi được mọi thông tin sớm nhất có thể. Càng sớm giải quyết được vấn đề của Jade thì tôi sẽ càng sớm thoát khỏi cô ta.”

Vì ánh mắt giận dữ của Caine trông cực kỳ khủng khiếp, nên Lyon cố kìm mình để không bật cười. “Jade thực sự khiến cậu rối loạn, đúng không?” Anh hỏi.

“Rối loạn cái khi ấy”, Caine lẩm bầm “Sao cậu lại nghĩ chỉ một người phụ nữ thôi có thể khiến tôi rối loạn được chứ?”

“Cậu vừa coi quần ở giữa sảnh nhà tôi, Caine à”, Lyon đáp trả. “Đó là lý do vì sao tôi nghĩ cậu bị rối loạn.”

“Tôi cần ít brandy”, Caine cắt ngang, rồi túm lấy quần và lại mặc vào.

Christina đi ngang qua anh, mỉm cười với chồng, rồi tiếp tục bước lên cầu thang. Nàng không đề cập gì đến tình trạng suýt khỏa thân của Caine và anh cũng chẳng nói gì.

Lyon khoái trá chứng kiến Caine bối rối. Anh chưa từng thấy bạn mình trong tình trạng như thế này. “Sao cậu không vào thư viện đi? Brandy để trên quầy ấy. Tự phục vụ mình đi còn tôi sẽ lo nước tắm cho cậu. Chúa ơi, cậu bốc mùi thối hoắc.” Caine làm theo lời Lyon. Brandy làm anh ám người lên một chút và ngọn lửa vừa thấp trong lò xua nốt chỗ giá lạnh còn lại ra khỏi anh.

Christina để lại Jade một mình khi bồn tắm đã được đổ đầy nước nóng bốc hơi nghi ngút. Nàng cũng đã giúp Jade gội đầu trong một thùng nước ấm thơm hương hoa hồng.

Jade nhanh chóng cởi đồng váy áo ướt sũng ra. Ngón tay nàng tê cóng vì lạnh, nhưng nàng vẫn cẩn thận gỡ con dao găm từ trong cái túi giấu bên trong lớp vải lót. Nàng đặt con dao lên chiếc ghế cạnh bồn tắm như một biện pháp đề phòng trường hợp ai đó len xông vào từ phía sau, rồi trèo vào trong bồn nước nóng và thờ hất ra sung sướng.

Nàng kỳ cọ toàn bộ cơ thể đến hai lần mới có cảm giác mình đã sạch sẽ trở lại. Christina quay vào bếp vừa đúng lúc Jade đứng dậy. Vì lưng Jade quay

về phía mình, Christina ngay lập tức nhìn thấy vết sẹo dài nham nhở dọc theo sống lưng.

Nàng há hốc miệng kinh ngạc.

Jade vớ lấy chiếc khăn vắt trên lưng ghế, quấn quanh người, rồi bước ra khỏi bồn nước và đối mặt với Christina. “Có chuyện gì sao?” Nàng hỏi, như thể thách thức Christina dám nhắc đến vết sẹo mà nàng biết là vị chủ nhà vừa nhìn thấy.

Christina lắc đầu. Rồi nàng thấy con dao găm trên ghế liền bước đến nhìn kỹ hơn. Jade có thể cảm thấy mình đỏ mặt vì xấu hổ. Nàng cố nghĩ ra một lời giải thích hợp lý với chủ nhà về lý do tại sao một quý cô hiền lành lại mang theo một thứ vũ khí như thế, nhưng đơn giản là nàng đã mệt lử và chẳng thể nghĩ ra một lời nói dối đáng tin nào.

“Của tôi sắc hơn nhiều.”

“Cô nói gì cơ?” Jade hỏi lại, chắc rằng mình đã nghe lầm.

“Dao của tôi sắc hơn nhiều”, Christina giải thích. “Tôi dùng một loại đá mài đặc biệt. Tôi mài giúp cô nhé?”

Jade gật đầu.

“Cô để thứ này dưới gối lúc đi ngủ chứ?” Christina hỏi với vẻ hiển nhiên.

“Đúng là dưới gối.”

“Tôi cũng từng như vậy”, Christina nói. “Như thế sẽ dễ rút ra hơn, đúng không?”

“Phải, nhưng sao cô lại từng...”

“Tôi sẽ đem dao của cô lên tầng trên và để dưới gối”, Christina hứa. “Đến khi trời sáng, tôi sẽ mài nó hộ cô.”

“Cô thật tốt quá”, Jade khẽ nói. “Tôi không biết các quý cô khác cũng mang theo dao.”

“Đa số thì không”, Christina duyên dáng nhún vai. Nàng đưa Jade một chiếc váy ngủ trắng mới tinh và áo choàng đồng bộ, rồi giúp Jade mặc vào. “Tôi không còn để dao dưới gối lúc ngủ nữa. Giờ Lyon bảo vệ tôi. Tôi nghĩ rồi cũng đến lúc cô sẽ từ bỏ con dao của mình thôi. Phải, tôi tin như vậy.”

“Thật ư?” Jade hỏi. Nàng cố gắng một cách tuyệt vọng để hiểu được ý nghĩa trong câu nói của Christina.

“Sao lại thế?”

“Định mệnh”, Christina thì thào. “Dĩ nhiên, trước mắt cô sẽ phải học cách tin tưởng Caine đã.”

“Không đời nào”, Jade thốt lên. “Tôi không tin tưởng ai hết.”

Từ đôi mắt mở to của Christina, Jade cho rằng mình đã phản ứng hơi quá. “Quý bà Christina, tôi không chắc cô đang nói đến chuyện gì. Tôi chỉ vừa quen biết Caine. Sao tôi lại phải học cách tin tưởng hắn chứ?”

“Làm ơn đừng gọi tôi là quý bà Christina”, Christina phản đối. “Giờ thì đến đây và ngồi cạnh lò sưởi để tôi chải tóc giúp cô.” Nàng kéo ghế qua phòng, rồi nhẹ nhàng đẩy Jade ngồi xuống. “Ồ Anh quốc, tôi không có nhiều bạn bè lắm.”

“Thế ư?”

“Đó là lỗi của tôi”, Christina giải thích. “Tôi không có đủ kiên nhẫn. Các quý bà quý cô ở đây kiêu kỳ lắm. Nhưng cô thì khác.”

“Làm sao cô biết điều đó?” Jade hỏi.

“Vì cô mang theo dao găm”, Christina giải thích. “Cô làm bạn tôi được chứ?”

Jade do dự một lúc rồi khẽ trả lời. “Đến chừng nào cô còn muốn có tôi làm bạn, Christina ạ.”

Christina chăm chú nhìn cô gái đáng yêu trước mặt. “Cô tin rằng một khi tôi biết tất cả về cô, tôi sẽ đổi ý, đúng không?”

Cô bạn mới của nàng nhún vai. Christina nhận thấy hai tay Jade đang siết chặt trong lòng.

“Tôi không có thời gian cho bạn bè”, Jade buột miệng thốt lên.

“Tôi đã thấy vết sẹo trên lưng cô”, Christina khẽ nói. “Dĩ nhiên tôi sẽ không kể với Caine về chuyện đó, nhưng anh ấy sẽ phát hiện ra lúc đưa cô lên giường. Cô mang trên người dấu hiệu của sự cao quý, Jade ạ.”

Jade hẳn sẽ ngã lăn khỏi ghế nếu Christina không nắm chặt vai nàng giữ lại. “Tôi không có ý xúc phạm”, Christina vội lên tiếng. “Cô không nên cảm thấy

xấu hổ về...”

“Caine sẽ không đưa tôi lên giường”, Jade phản đối. “Christina, thậm chí tôi còn chẳng thích anh ta.”

Christina mỉm cười. “Giờ chúng ta đã là bạn, đúng không?”

“Phải.”

“Vậy thì cậu không thể nói dối mình. Cậu thực sự thích Caine. Mình có thể thấy điều đó trong mắt cậu khi cậu nhìn anh ấy. Ồ, cậu đang cau có kìa, nhưng đó chỉ là giả vờ thôi, đúng không? Ít ra cậu cũng nên thừa nhận là cậu nghĩ anh ấy rất đẹp trai. Tất cả các quý cô đều thấy anh ấy vô cùng hấp dẫn.”

“Anh ta đúng là thế thật”, Jade thờ dãi trả lời. “Anh ta là kẻ sát gái, đúng không?”

“Lyon và mình chưa từng thấy Caine đi với một cô nào đến lần thứ hai”, Christina thừa nhận. “Vậy nên mình cho rằng cậu có thể gọi anh ấy là kẻ sát gái. Không phải phần đa bọn họ đều như vậy trước khi sẵn sàng ổn định hay sao?”

“Mình không biết”, Jade trả lời. “Mình cũng chẳng có nhiều bạn khác giới lắm. Cũng chỉ vì chẳng có thời gian.”

Cuối cùng Christina cũng cầm lấy lược và bắt đầu đưa những lọn tóc xoắn rục rờ của Jade vào trật tự. “Trước đây mình chưa từng thấy mái tóc nào đẹp thế này. Có những tia lửa đỏ rục lấp lánh ở đây này.”

“Ồ, tóc cậu mới đẹp, chứ không phải mình”, Jade phản đối. “Đàn ông luôn thích các cô nàng tóc vàng, Christina ạ.”

“Định mệnh”, Christina xen vào, hoàn toàn thay đổi chủ đề câu chuyện. “Mình có cảm giác cậu mới gặp định mệnh của mình, Jade ạ.”

Jade chẳng có lòng dạ nào để tranh luận với cô bạn nữa. Christina nói nghe rất chân thành, vậy nên nàng đồng ý, “Nếu cậu đã nói thế”.

Rồi Christina phát hiện vết sưng trên đầu cô bạn. Jade giải thích chuyện đã xảy ra với mình. Nàng cảm thấy có lỗi vì đã lừa dối Christina, vì nàng cũng kể lại câu chuyện dối trá đã kể với Caine trước đó, nhưng nàng tự nhủ động cơ của mình là trong sáng. Sự thật sẽ chỉ khiến cô bạn mới của nàng thấy lo lắng mà thôi.

“Cậu hẳn là một chiến binh, đúng không Jade?” Christina hỏi, giọng nói của nàng chứa đầy vẻ cảm thông.

“Một cái gì cơ?”

“Một chiến binh.” Christina lặp lại. Nàng đang cố tết tóc cho Jade, rồi quyết định là mái tóc vẫn còn quá ướt. Nàng đặt lược xuống chờ cô bạn trả lời. “Đã từ lâu rồi cậu chỉ có một mình trên đời này, đúng không? Đó là lý do vì sao cậu chẳng tin ai cả.”

Jade nhún vai khẽ nói, “Chắc vậy”.

“Chúng ta nên đi tìm đám đàn ông của chúng ta thôi.”

“Lyon là người đàn ông của cậu, nhưng Caine không phải của mình”, Jade phản đối. “Mình muốn đi ngủ hơn, nếu cậu đồng ý.”

Christina lắc đầu. “Hắn giờ Caine đã tắm rửa xong xuôi và đã thấy tỉnh táo lại rồi. Mình biết cả hai bọn họ đều muốn hỏi cậu vài câu trước khi để cậu nghỉ ngơi. Đàn ông có thể rất buồn bực, Jade ạ. Đôi khi tốt hơn hết nên chiều theo ý họ. Như thế sẽ dễ điều khiển họ hơn. Tin mình đi, mình biết mình đang nói về cái gì.”

Jade thắt chặt chiếc khăn quàng ngoài áo choàng và theo chân Christina. Nàng cố thanh lọc đầu óc để chuẩn bị cho cuộc chiến không thể tránh khỏi trước mắt. Ngay lúc vừa bước vào thư viện, nàng đã thấy Caine. Anh đang tựa vào mép bàn làm việc của Lyon, cau mày nhìn nàng. Nàng cau mày đáp trả.

Nàng thực sự ước gì anh không đẹp trai đến thế. Anh đã tắm rửa xong và lúc này đang mặc bộ quần áo Lyon cho mượn. Anh mặc vừa như in, chiếc quần nâu vàng gọn gàng, áo sơ mi trắng cotton bao phủ bờ vai rộng.

Jade ngồi xuống giữa chiếc trường kỷ màu vàng, Christina đưa cho nàng một ly đầy brandy.

“Uống thứ này đi”, Christina ra lệnh. “Nó sẽ làm người cậu ấm lên.”

Jade nhấp vài ngụm nhỏ cho đến khi thấy quen với cảm giác cháy bỏng, rồi uống cạn ly rượu. Christina gật đầu hài lòng. Lúc này Jade cảm thấy dễ chịu và buồn ngủ khủng khiếp. Nàng ngã người trên đồng gối và nhắm mắt lại.

“Quên chuyện ngủ đi”, Caine ra lệnh. “Ta có vài câu hỏi cho cô đây.”

Nàng chẳng buồn mở mắt ra khi trả lời anh. “Tôi sẽ không ngủ, nhưng nếu nhắm mắt lại, tôi sẽ không phải nhìn về cau có độc ác của ngài, Caine ạ. Như thế sẽ yên bình hơn nhiều. Sao ngài lại giả mạo Pagan?”

Nàng buột ra câu hỏi thật tron tru, không ai phản ứng gì trong một lúc.

“Cậu ta làm gì?” Cuối cùng Lyon cũng lên tiếng.

“Anh ta giả mạo Pagan”, Jade nhắc lại, vừa nói vừa gật gù. “Tôi không biết trong quá khứ anh ta đã giả mạo bao nhiêu người nổi tiếng rồi, thế nhưng tôi thấy dường như bạn của ngài có nỗi ám ảnh về những việc như vậy.”

Trông Caine như thể muốn bóp cổ nàng. Christina thì kìm nén để không cười. “Lyon này, em không nghĩ mình từng thấy bạn anh khó chịu đến thế này.”

“Anh cũng vậy”, Lyon đáp lại.

Caine trừng mắt nhìn Lyon thôi không nhận xét gì thêm nữa. “Đây không phải tình huống thông thường”, anh lầm bầm. “Nhưng tôi không nghĩ anh ta từng giả mạo Napoleon”, Jade xen vào. “Anh ta quá cao. Hơn nữa, ai mà chẳng biết Napoleon trông thế nào.”

“Đủ rồi đấy”, Caine gầm lên. Anh hít vào thật sâu, rồi tiếp tục bằng giọng nhẹ nhàng hơn. “Ta sẽ giải thích lý do ta giả mạo Pagan sau khi cô kể ta nghe toàn bộ câu chuyện đã đưa đến sự kiện đen tối đêm nay.”

“Ngài làm như tất cả đều là lỗi của tôi không bằng!” Nàng kêu lên.

Anh nhắm mắt lại. “Ta không đổ lỗi cho cô.”

“Ồ có đấy, ngài có làm thế đấy”, nàng cãi lại. “Ngài là người hay cáu kỉnh nhất trên đời. Tôi đã phải trải qua một khoảng thời gian tồi tệ, thế mà ngài chẳng thèm thể hiện chút lòng trắc ẩn hơn một kẻ máu lạnh.”

Caine phải đếm đến mười mới tin rằng mình sẽ không quát vào mặt nàng.

“Sao cô không kể từ đầu đi?” Lyon gợi ý. Jade chẳng buồn để ý đến đề nghị của Lyon. Toàn bộ sự chú ý của nàng đều tập trung vào Caine. Anh vẫn quá tự chủ so với mong muốn của nàng. “Nếu ngài không bắt đầu thể hiện chút thông cảm và hiểu biết với tôi, thì tôi sẽ lại gào lên cho xem.”

“Cô đang gào lên rồi còn gì”, anh cười.

Câu nói đó khiến nàng khựng lại. Nàng hít vào thật sâu, rồi quyết định dùng chiến thuật khác. “Những gã kinh khủng đó đã hủy hoại mọi thứ”, nàng nói. “Anh trai tôi vừa mới tu sửa xong ngôi nhà đáng yêu của anh ấy và rồi chúng phá hủy nó. Tôi không thể nói cho ngài biết Nathan sẽ thất vọng thế nào khi phát hiện ra chuyện này đâu. Ô, đừng nhìn tôi như thế, Caine ạ. Tôi chẳng quan tâm ngài có tin tôi hay không.”

“Nào, Jade...”

“Đừng nói chuyện với tôi.”

“Cậu dường như không kiểm soát được cuộc nói chuyện rồi”, Lyon nhắc Caine.

“Tôi chưa từng kiểm soát được”, Caine trả lời, rồi anh quay sang Jade. “Jade à, chúng ta sẽ phải nói chuyện với nhau. Phải!”, anh thêm vào khi thấy nàng định cắt ngang. “Cô đã phải trải qua một khoảng thời gian khó khăn. Ta hiểu điều đó.”

Anh cho rằng giọng mình đầy vẻ thấu hiểu. Anh muốn dỗ dành nàng, nhưng biết mình đã thất bại khi nàng tiếp tục nhìn anh cau có. “Ngài là người khó chịu nhất trên đời. Sao lúc nào ngài cũng phải tỏ ra bề trên như thế chứ?”

Caine quay sang Lyon. “Tôi nói nghe ra vẻ bề trên lắm à?”

Lyon nhún vai, còn Christina gật đầu. “Nếu Jade nghĩ anh có vẻ bề trên”, nàng nói, “thì có lẽ đúng vậy thật, một chút thôi”. “Ngài đối xử với tôi như thể tôi là kẻ khờ vậy”, Jade nói, “Đúng không, Christina?”.

“Vi chúng ta là bạn của nhau, dĩ nhiên là mình đồng ý rồi”, Christina trả lời.

“Cảm ơn”, Jade đáp lời trước khi quay lại với Caine. “Tôi không phải là trẻ con.”

“Ta có nhận ra điều đó.”

Nụ cười toe toét chậm rãi của anh khiến nàng tức điên. Nàng có thể cảm thấy chính mình đang dần mất tự chủ trong nỗ lực ép anh vào tình trạng rối loạn. “Ngài có biết điều tồi tệ nhất trong chuyện này là gì không? Chúng đã thực sự thiêu rụi cái xe ngựa đẹp tuyệt của anh trai tôi. Phải, chúng đã làm thế đấy”, nàng gật đầu nóng nhiệt.

“Và đó là điều tồi tệ nhất sao?” Caine hỏi. “Thưa ngài, tình cờ đúng lúc tôi lại đang ở trong cái xe ngựa đó!” Nàng kêu lên.

Anh lắc đầu. “Cô thực sự muốn ta tin rằng cô đang ở trong xe ngựa khi nó bắt lửa ư?”

“Bắt lửa?” Nàng bật dậy khỏi chỗ ngồi và đứng đó hai tay chống lên hông, trừng mắt nhìn anh giận dữ. “Đừng có mà mơ. Nó đã bị phóng lửa.”

Nàng nhớ ra những khán giả của mình và quay lại nhìn họ. Túm chặt áo choàng quanh cổ, nàng cúi đầu và nói, “Làm ơn tha thứ cho tôi vì đã mất tự chủ. Thường tôi không đánh đá đến thế này”. Nàng lại ngồi xuống và nhắm mắt lại. “Tôi không quan tâm anh ta tin cái gì. Đêm nay tôi không thể nói về chuyện này, tôi quá rối trí rồi. Caine à, ngài sẽ phải chờ đến sáng mới có thể tra khảo tôi.”

Anh đầu hàng. Người phụ nữ này hẳn sinh ra để diễn kịch. Nàng đặt mu bàn tay lên trán rồi thở dài tuyệt vọng. Anh biết lúc này mình sẽ không thể nói lý lẽ với nàng được. Anh liền ngồi xuống cạnh Jade trên trường kỷ, vẫn còn cau có, tay quàng quanh vai nàng và kéo nàng sát vào mình. “Tôi đặc biệt nhớ đã từng nói với ngài rằng tôi không chịu đựng được khi bị người khác chạm vào người”, nàng vừa lẩm bẩm vừa nép vào người anh.

Christina quay sang chồng mỉm cười, rồi thì thào, “Định mệnh đấy. Em nghĩ chúng ta nên để họ lại một mình. Jade này, phòng của cô là phòng đầu tiên bên trái cầu thang. Còn Caine, phòng của anh ngay cạnh đó.”

Christina kéo người chồng đang tỏ ra rất miễn cưỡng của mình đứng dậy.

“Em yêu à”, Lyon phản đối, “anh muốn biết chuyện gì đã xảy ra với Jade. Anh sẽ chỉ ở lại đây thêm vài phút nữa thôi”.

“Mai vẫn là đủ sớm để anh thỏa mãn trí tò mò của mình”, Christina hứa. “Dakota sẽ đánh thức chúng ta trong vài giờ nữa thôi. Anh cần nghỉ ngơi.”

“Dakota là ai?” Jade hỏi, mỉm cười trước vẻ âu yếm mà cặp vợ chồng hạnh phúc đang dành cho nhau, vẻ mặt của họ tràn ngập yêu thương. Một cảm giác ghen tị quét qua người nàng, nhưng nàng nhanh chóng gạt cảm giác đó đi. Thật vô ích khi ao ước những thứ mà nàng sẽ chẳng bao giờ có được.

“Dakota là con trai chúng tôi”, Lyon trả lời. “Nó sắp được sáu tháng tuổi rồi. Khi trời sáng cô sẽ được gặp anh chàng chiến binh bé nhỏ đó.”

Cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại trước lời hứa đó và thế là chỉ còn lại nàng với Caine. Ngay lập tức Jade cố tách ra khỏi anh, nhưng anh siết chặt vòng tay lại. “Jade này, ta không định tỏ ra chế nhạo cô”, anh khẽ nói. “Ta chỉ cố suy nghĩ hợp lý về tình huống xảy đến với cô. Cô phải thừa nhận rằng đêm nay thật... khó khăn. Ta cảm thấy như mình đang xoay vòng vòng. Ta không quen bị một người phụ nữ quá đỗi ngọt ngào hỏi ta rằng liệu ta có thể giết chết cô ta không.”

Nàng quay lại nhìn anh mỉm cười hỏi, “Tôi ngọt ngào thật à?”.

Anh chậm rãi gật đầu. Miệng nàng quá gần, quá mời gọi. Anh cúi xuống trước khi kịp ngăn mình lại. Miệng anh chạm vào miệng nàng với một nụ hôn dịu dàng, không đòi hỏi.

Nụ hôn kết thúc trước khi nàng kịp hoàn hồn và lên tiếng phản đối. “Sao ngài lại làm thế?” Giọng thì thào của nàng nghe thật căng thẳng làm sao.

“Ta thích thế”, anh trả lời. Nụ cười toe toét của anh khiến nàng mỉm cười. Anh đẩy nàng ngã vào vai để không phải đầu hàng trước thôi thúc muốn hôn nàng lần nữa, rồi nói, “Cô đã phải sống trong địa ngục, đúng không? Chúng ta sẽ chờ đến mai rồi mới nói chuyện. Sau khi cô đã nghỉ ngơi thoải mái, chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết rắc rối này”.

“Ngài thật chu đáo biết bao”, nàng trả lời, nghe có vẻ vô cùng nhẹ nhõm. “Giờ ngài có thể cho tôi biết vì sao ngài giả mạo Pagan được chưa? Vừa nãy ngài nói rằng ngài muốn nhử hấn ra mặt, nhưng tôi không hiểu làm thế nào...”

“Ta đang cố chọc tức lòng kiêu hãnh của hấn”, anh giải thích. “Và khiến hấn đủ tức giận để sẵn lòng ta. Ta biết nếu có ai đó giả mạo ta, ta sẽ... Ôi, quý tha ma bất, giờ chuyện đó nghe mới ngu ngốc làm sao.”

Các ngón tay của anh đang chậm rãi lùa qua mái tóc xoắn mềm mại của nàng với vẻ lơ đãng. “Ta đã cố thử đủ mọi cách khác. Treo giải cũng chẳng có tác dụng.”

“Nhưng vì sao? Ngài muốn gặp hấn ư?”

“Ta muốn giết hấn.”

Nàng hít vào thật sâu cho anh biết sự thẳng thừng của anh đã khiến nàng choáng váng. “Và nếu hấn phái ai khác thay thế hấn đến thách thức ngài, liệu ngài có giết người đó luôn không?”

“Có chứ.”

“Vậy công việc của ngài là giết người ư? Đó có phải là cách ngài tồn tại được trên đời này không?”

Nàng đang nhìn ngọn lửa chầm chầm nhưng anh có thể thấy mắt nàng ngân ngấn nước. “Không, ta không giết người cả đời.”

“Nhưng có phải trước đây ngài đã từng giết người?” Nàng ngẩng lên nhìn anh, để anh thấy nỗi sợ hãi trong mắt nàng.

“Chỉ khi nào chuyện đó là cần thiết”, anh trả lời.

“Tôi chưa từng giết ai cả.”

Nụ cười của anh thật dịu dàng. “Ta chưa từng nghĩ đến chuyện đó.”

“Nhưng ngài thực sự tin rằng giết tên cướp biển đó là điều cần thiết?”

“Ta tin như thế.” Giọng anh trở nên khắc nghiệt, một lựa chọn có chủ ý, vì anh hy vọng nàng sẽ chấm dứt chuỗi căn vặn của mình. “Ta cũng sẽ giết từng tên thù hằn của hân, nếu đó là cách duy nhất để ta có thể tiếp cận hân.”

“Ồi Caine, tôi thực sự ước gì ngài sẽ chẳng giết bất cứ ai.”

Nàng lại sắp sửa òa lên khóc đến nơi rồi. Caine ngả người ra đồng gối, mắt nhắm lại, rồi nói. “Cô là một tiểu thư hiền lành, Jade ạ. Cô không thể nào hiểu được đâu.”

“Vậy hãy giúp tôi hiểu đi”, nàng van nài.

“Pagan đã làm quá nhiều điều kỳ diệu. Có vẻ như là tội lỗi nếu ngài...”

“Thật sao?” Caine cắt ngang.

“Chắc chắn ngài biết rằng gã cướp biển đó đã chia hầu hết các chiến lợi phẩm của mình cho những người kém may mắn hơn”, nàng giải thích, “Nhìn xem, nhà thờ của chúng ta đã có gác chuông mới, nhờ có khoản biếu tặng hào phóng của hân.”

“Khoản biếu tặng ư?” Caine lắc đầu trước cách dùng từ buồn cười của nàng. “Tên cướp biển đó chẳng là gì ngoài một tên trộm thông thường. Hân trộm cắp từ những người giàu...”

“Chà, dĩ nhiên là hân trộm cắp từ những người giàu rồi.”

“Nói vậy nghĩa là sao?”

“Hân lấy của những người giàu vì họ có quá nhiều, họ sẽ chẳng tiếc nuối gì số tài sản nhỏ mọn mà hân đã trộm mất. Và trộm cắp từ những người nghèo sẽ chẳng có ích lợi gì cho hân cả. Họ có gì đáng giá đâu để mà lấy.”

“Đường như cô biết khá nhiều về tên cướp biển này.”

“Mọi người ai chẳng biết về những cuộc phiêu lưu của Pagan chứ. Hân là một nhân vật lãng mạn.”

“Cô nói nghe như thể người ta nên phong hiệp sĩ cho hân vậy.”

“Có lẽ nên như thế”, nàng trả lời, rồi cọ má vào vai anh. “Một số người bảo rằng Pagan chẳng bao giờ làm đau ai cả. Có vẻ chẳng đúng chút nào khi ngài săn lùng hân như thế.”

“Nếu cô tin hân chưa từng giết người, vậy sao cô lại đi tìm hân? Cô muốn hân giết cô mà, nhớ không?”

“Tôi nhớ chứ”, nàng trả lời. “Nếu tôi giải thích kế hoạch thực sự của tôi, ngài hứa sẽ không cười tôi chứ?”

“Ta hứa”, anh nói, trong lòng thắc mắc trước vẻ e thẹn bất ngờ của nàng.

“Tôi đã hy vọng... là thế này, nếu hân không muốn giết tôi, thì lúc đó, có thể hân sẽ cân nhắc đến chuyện đưa tôi lên chiếc tàu huyền bí của hân và giữ an toàn cho tôi đến khi anh trai tôi quay về.”

“Chúa giúp cô nếu cô đã từng mong ước như thế”, Caine nói, “Rõ ràng cô đã nghe quá nhiều chuyện hoang đường. Cô sai rồi, Jade ạ. Đồ cướp biển khốn kiếp đó đã từng giết người”.

“Hân đã giết ai?”

Anh không lên tiếng một lúc khá lâu mà chỉ nhìn chăm chăm vào ngọn lửa. Cuối cùng, khi anh trả lời nàng, giọng anh lạnh lẽo như băng giá. “Pagan đã giết Colin, người anh em ruột thịt của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hộ Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

“Ồi Caine. Tôi rất tiếc”, nàng thì thào. “Ngài hân phải nhớ anh ấy lắm. Vậy Colin là anh trai hay em trai của ngài?”

“Là em trai.”

“Anh ấy mất đã lâu chưa?”

“Mới khoảng vài tháng”, Caine trả lời.

“Gia đình ngài hẳn đã phải trải qua một khoảng thời gian khó khăn lắm”, nàng thì thầm. “Cha mẹ ngài vẫn còn sống chứ?”

“Vẫn còn, mặc dù trong hai người họ thì cha ta đã có một khoảng thời gian khó khăn hơn nhiều mới chấp nhận được cái chết của Colin. Ông ấy chỉ thiếu điều từ bỏ cuộc sống nữa thôi.”

“Tôi không hiểu”, nàng xen vào.

“Cha ta từng là người rất năng nổ trong lĩnh vực chính trị. Ông được biết tới như là người hùng của những người nghèo, Jade ạ, và ông có thể tạo áp lực để thông qua nhiều chính sách quan trọng giúp giảm bớt gánh nặng cho họ.”

“Ví dụ như?”

Nãy giờ nàng đã túm chặt lấy tay anh bên hông. Caine nghĩ nàng không hề nhận thức được về hành động đó. Anh đoán đó chỉ là một nỗ lực thuộc về bản năng của nàng nhằm an ủi anh và anh thấy mình chẳng hề khó chịu trước sự đụng chạm có động cơ của nàng chút nào.

“Ngài đang giải thích cha ngài đã giúp những người nghèo như thế nào”, nàng nhắc anh.

“Phải”, Caine trả lời. “Ví dụ như cha ta đã chống lại quyết định tăng thuế.”

“Nhưng cha ngài đã thôi không đảm nhiệm những bổn phận quan trọng đó nữa sao?”

“Ông thôi tất cả mọi thứ”, Caine nói. “Sự nghiệp chính trị, gia đình, bạn bè, các câu lạc bộ. Giờ thậm chí ông còn chẳng đọc nhật báo nữa. Ông tự khóa mình trong thư viện và ủ ê suy nghĩ. Ta tin một khi Pagan bị trừng phạt, cha ta sẽ có thể... quý tha ma bất, ta không biết nữa. Giờ cha ta như một kẻ bại trận vậy.”

“Ngài có giống cha ngài không? Có phải ngài cũng là người hùng của những người nghèo? Tôi tin ngài là người có bản năng bảo vệ bẩm sinh.”

“Sao cô lại nói thế?”

Jade không thể nói với Caine rằng nàng đã đọc hồ sơ về anh, bèn trả lời, “Vì cách ngài che chở tôi và tôi nghĩ ngài tình nguyện giúp đỡ bất kỳ ai nghèo khổ, không có khả năng tự vệ. Dĩ nhiên, lúc mới gặp ngài thì tôi không nghèo”.

“Không phải cô lại bắt đầu với mấy đồng bạc đó chứ?”

Vì anh đang mỉm cười nên nàng biết anh không nổi cáu.

“Không, tôi sẽ không bắt đầu, dù ý ngài là gì đi nữa. Tôi chỉ nhắc để ngài nhớ thôi. Vậy là ngài giống cha ngài, đúng không?”

“Ta nghĩ hai cha con ta có chung đặc điểm đó.”

“Nhưng cha ngài đã rút lui khỏi cuộc đời trong khi ngài ngay lập tức theo đuổi một vụ trả thù. Phản ứng của hai người hoàn toàn trái ngược, đúng không?”

“Phải.”

“Tôi hiểu vì sao cha ngài lại từ bỏ.”

“Thật thế?”

“Đó là vì người làm cha lẽ ra không phải mất đi con cái của mình, Caine ạ.”

“Phải”, Caine đồng ý. “Người làm cha lẽ ra phải qua đời trước.”

“Dĩ nhiên là sau khi đã sống một cuộc đời thật dài và hạnh phúc”, nàng thêm vào. Giọng nàng nghe quá chân thành và anh không muốn tranh cãi với nàng.

“Dĩ nhiên rồi.”

“Và ngài chắc chắn chính Pagan là người đã giết Colin?”

“Ta chắc chắn. Ta có nguồn tin đáng tin cậy.”

“Như thế nào?”

“Như thế nào cái gì?”

“Pagan đã giết em trai ngài như thế nào?”

“Vì Chúa, Jade à”, anh lầm bầm. “Ta không muốn nói đến chuyện đó. Ta đã kể cho cô nhiều hơn những gì ta định nói rồi.”

“Tôi xin lỗi vì đã làm ngài khó chịu”, nàng đáp lại, rồi khẽ nhích ra và nhìn vào mắt anh. Vẻ lo lắng của nàng khiến anh cảm thấy có tội vì đã trót tỏ ra cau kình với nàng. “Colin bị giết trên biển.”

“Nhưng có người đã đủ chu đáo đưa anh ấy về nhà để chôn cất ư?”

“Không.”

“Không ư? Vậy làm sao ngài biết được anh ấy thực sự đã chết rồi? Có thể anh ấy đã dạt vào một hòn đảo hoang vắng, hay có thể...”

“Người ta đã gửi bằng chứng đến.”

“Bằng chứng nào? Và ai đã gửi đến?”

Anh không hiểu được vì sao nàng có hứng thú với chủ đề này và kiên quyết kết thúc cuộc nói chuyện. “Bằng chứng đến từ Bộ Chiến tranh. Giờ cô thôi không hỏi nữa được chứ?”

“Ô, dĩ nhiên”, nàng lầm bầm. “Xin hãy chấp nhận lời xin lỗi của tôi vì đã can thiệp vào một chuyện riêng tư như thế.”

Nàng ngáp dài, rồi lại van nài anh thứ lỗi vì hành động vô ý tứ đó.

“Caine này, chúng ta không thể ở lại đây lâu. Tôi sợ chúng ta sẽ gây nguy hiểm cho bạn bè của ngài.”

“Đồng ý”, anh trả lời. “Chúng ta chỉ ở lại một đêm thôi.”

Anh nhìn ngọn lửa chầm chầm, trong đầu hình thành các kế hoạch. Jade nép vào người anh và ngủ thiếp đi. Anh tự nhủ mình nên biết ơn vì sự yên tĩnh may mắn đó. Nhưng anh phải kiềm chế thôi thúc muốn lên giường lúc này, vì anh thích ôm người con gái bất trị này trong lòng đến nỗi chẳng muốn động dậy nữa.

Anh hôn lên trán nàng chỉ vì bốc đồng, rồi lại hôn nàng lần nữa.

Chỉ đến khi ngọn lửa đã tàn, chỉ còn lại một nhúm than hồng và con giá lạnh đã chế ngự căn phòng thì anh mới chịu đứng dậy.

Jade giật mình tỉnh giấc. Nàng đứng phắt dậy, nhưng hoàn toàn mất phương hướng và loạng choạng bước đi sai đường. Hẳn nàng sẽ bước thẳng vào lò sưởi nếu anh không ngăn nàng lại. Anh cố bế nàng lên nhưng nàng đẩy tay anh ra. Anh thở dài, quàng tay quanh vai nàng và dẫn nàng bước lên cầu thang. Anh cứ cố không nghĩ đến chuyện lúc này trông nàng mới đáng yêu làm sao. Mái tóc gần như khô hẳn đã khôi phục lại những lọn quăn duyên dáng. Anh cũng phải cố không nghĩ đến chuyện nàng chỉ mặc mỗi cái váy ngủ mỏng tang cùng một tấm áo choàng.

Anh mở cửa phòng ngủ cho nàng, rồi quay về phía phòng của mình.

“Caine này?” Nàng gọi với theo, giọng thì thầm ngái ngủ. “Ngài sẽ không bỏ rơi tôi chứ?”

Anh quay lại nhìn nàng. Câu hỏi của nàng với anh có vẻ hơi xúc phạm, nhưng vẻ sợ hãi trong đôi mắt nàng làm phản ứng ban đầu của anh dịu đi. “Không, ta sẽ không bỏ rơi cô.”

Nàng gật đầu, trông như thể định nói gì đó nữa, nhưng rồi đột nhiên nàng sập cửa trước mặt anh.

Christina đã chuẩn bị phòng ngủ kế bên cho Caine. Chăn đã được trải ra trên chiếc giường rộng lớn và một ngọn lửa ấm áp đang bập bùng trong lò.

Dù chiếc giường trông vô cùng mời mọc, nhưng giấc ngủ vẫn cứ lảng tránh Caine. Anh cứ trở người liên tục trên chiếc giường khổng lồ suốt gần một giờ sau đó, không ngừng nguyên rửa bản thân vì tình trạng mất kiểm soát. Nhưng dù có cố gắng kiên quyết đến thế nào, anh vẫn không gạt được nàng phù thủy có mái tóc đỏ rực và đôi mắt xanh lục ra khỏi đầu. Anh không thể hiểu phản ứng của mình trước nàng. Quý tha ma bắt, anh khao khát nàng mãnh liệt tới mức cháy bỏng. Chuyện này đối với anh chẳng hợp lý chút nào. Anh không thích những quý cô trẻ tuổi nóng tính, vô lý, luôn khóc òa khi người khác cau mày, không đúng sao? Đơn giản là lúc này anh đã quá kiệt sức nên không thể suy nghĩ thông suốt được. Anh cũng không quen với việc phải kiềm chế nữa. Caine là mẫu người luôn chiếm lấy những gì mình muốn. Nhưng vài năm qua, anh đã trở nên mềm yếu hơn. Anh chẳng còn phải bận tâm đến việc theo đuổi nữa. Phụ nữ cứ lao đến với anh. Họ hiến dâng bản thân mà không đòi hỏi gì. Caine nhận lấy tất cả những gì bọn họ dâng tặng mà chẳng hề cảm thấy chút xót thương nào. Anh luôn luôn thành thật với những phụ nữ của mình và chưa từng trải qua một đêm trọn vẹn với bất kỳ ai trong bọn họ. Anh biết buổi sớm mai sẽ đem đến những hy vọng sai lầm và những đòi hỏi ngu ngốc.

Nhưng anh muốn Jade. Chúa ơi, anh thật vô lý. Tiếng hắt hơi của nàng vọng lại từ xa. Caine ngay lập tức ra khỏi giường. Anh mặc quần nhưng chẳng thêm bận tâm đóng cúc. Giờ anh đã có lý do để sang phòng nàng. Có lẽ nàng cần một cái chăn khác, anh tự nhủ. Không khí buổi đêm thật giá lạnh. Cũng có thể có vấn đề về lửa, vì ánh sáng hắt ra bên dưới cửa cho biết nàng đã ngủ quên cùng những ngọn nến đang cháy.

Anh không hề chuẩn bị tinh thần cho cảnh tượng mình nhìn thấy. Jade đang nằm ngủ sấp bụng. Mái tóc lỏng lẻo của nàng trải rộng như chiếc khăn choàng phủ trên lưng. Gương mặt nàng quay về phía anh. Mắt nàng nhắm nghiền, hơi thở sâu và đều đặn cho biết nàng đang ngủ rất say. Nàng phủ thủy của anh không mặc gì cả. Nàng đã bỏ váy ngủ ra và đặt nó lên chiếc ghế tựa cạnh giường. Nàng cũng đã đạp chân roi khỏi giường.

Quý cô bé nhỏ này có bản năng nhục dục không thể chối cãi giấu kín trong người, nàng thích ngủ trong tình trạng khỏa thân, giống như anh.

Đối với anh, nàng trông như một thiên thần. Chân nàng dài và đẹp. Đột nhiên anh hình dung ra cảnh đôi chân mềm mại đó quán quanh người anh và vuốt rên lên trước ý nghĩ đó.

Đến lúc bước đến bên giường nàng thì anh đã bị kích thích hoàn toàn và vô cùng nhức nhối. Thế rồi, anh thấy vết sẹo dài và mảnh dọc theo sống lưng nàng. Caine ngay lập tức nhận ra dấu vết đó, bởi anh cũng có một vết tương tự ở sau đùi. Chỉ có một thứ vũ khí duy nhất mới tạo ra được một vết dài lõm chồm như thế. Là vết quất rất mạnh từ một chiếc roi ngựa.

Ai đó đã dùng roi ngựa đánh nàng. Caine cảm thấy choáng váng và giận dữ. Vết sẹo này đã cũ, ít nhất cũng được khoảng năm năm rồi, dựa vào đường viền mờ nhạt, và thực tế đó khiến sự tàn bạo này trở nên đáng ghê tởm hơn nhiều lần. Khi bị ngược đãi thể này, Jade vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Đột nhiên Caine muốn đánh thức nàng dậy và yêu cầu nàng nói cho anh biết tên của thằng con hoang đã làm điều đó với nàng.

Nàng bắt đầu rên rỉ trong giấc ngủ, tạo ra những chuyển động bất an làm anh nghĩ nàng đang bị một con ác mộng hành hạ. Nàng hắt hơi lần nữa, rồi lại thốt lên một tiếng thút thít đau đớn.

Thở hắt ra với vẻ tuyệt vọng sâu sắc, anh vội lấy chiếc váy ngủ và quay lại với vị thiên thần mà anh đã ngu ngốc đến mức hứa là sẽ bảo vệ nàng. Anh cố nhìn ra điểm hải hước trong tình huống trở trêu này. Lần đầu tiên trong cuộc đời mình, anh thực sự đang mặc quần áo cho một người phụ nữ.

Caine vừa mới cúi xuống thì đã kịp thấy tia sáng kim loại lóe lên từ khóe mắt. Phản ứng của anh là bản năng. Anh chặn đòn tấn công của nàng bằng một cú quét mạnh mẽ từ cánh tay trái. Nàng đã tự mình dừng lại khi cánh tay anh thúc mạnh vào cổ tay nàng. Con dao găm bay vèo qua phòng và rơi loảng xoảng trên nóc lò sưởi.

Jade đã biến thành một kẻ điên cuồng. Lúc này nàng quỳ trên đầu gối và đối mặt với anh. Hơi thở nặng nhọc, vẻ tức giận hiện rõ ràng trên gương mặt tối mờ. “Đừng bao giờ lên vào phòng tôi như thế nữa”, nàng gào vào mặt anh. “Chúa ơi, tôi có thể đã giết chết anh.”

Caine cũng nổi điên lên với nàng. “Đừng bao giờ cố dùng con dao đó tấn công ta”, anh gầm lên, “Không thì, ta sẽ giết chết cô”.

Nàng chẳng có vẻ gì sợ hãi trước lời đe dọa của anh. Caine kết luận chỉ là nàng không hiểu tình trạng hiểm nghèo của mình, không thì hẳn nàng sẽ cố tỏ ra ăn năn đôi chút. Nàng cũng quên mất rằng lúc này mình đang chẳng mặc gì cả.

Anh thì không. Mái tóc xoắn dài sẫm màu của nàng chỉ che được một phần bộ ngực đầy đặn, căng tròn. Sự tức giận làm nàng thở hổn hển, khiến lồng ngực thanh mảnh của nàng nâng lên hạ xuống theo một nhịp điệu làm anh thấy như bị thôi miên. Anh cảm thấy mình như một kẻ vô lại vì đã để ý đến chuyện đó cho đến khi nàng lại bắt đầu khiến anh điên tiết.

“Anh sẽ không giết tôi”, nàng tuyên bố. “Chúng ta đã bàn về chuyện đó rồi, nhớ không?”

Anh trừng mắt nhìn nàng với vẻ mặt sùng sốt nhất trên đời. “Cô không hề sợ ta một chút nào, đúng không?”

Nàng lắc đầu. Mái tóc dài lắc lư duyên dáng trên hai vai.

“Sao tôi lại phải sợ?” Nàng hỏi. “Ngài là người bảo vệ tôi đấy, thưa ngài.”

Giọng điệu cáu kỉnh của nàng là sự khiêu khích cuối cùng mà anh phải nhận lấy. Caine túm lấy hai tay nàng và thô bạo đẩy nàng ngã ra đệm. Anh ngã xuống cùng nàng, chèn một bên đầu gối vào giữa hai chân nàng để nàng không thể dùng chân thúc anh và gây cho anh tổn thương thực sự. Anh sẽ không mạo hiểm với nguy cơ nàng cố biến anh thành hoàn quan nếu có cơ hội. “Ta nghĩ đã đến lúc cô phải hiểu một số luật lệ cơ bản rồi”, anh rít qua kẽ răng.

Nàng thở hắt ra khi bộ ngực trần của anh chạm vào ngực nàng. Caine đoán cuối cùng nàng đã nhận ra mình không mặc váy ngủ. “Chính xác đấy”, anh thốt lên cùng một tiếng rên khe khẽ.

Mẹ kiếp, nhưng nàng thật mềm mại, thật diệu kỳ. Anh muốn vùi đầu vào cổ nàng và dịu dàng làm tình với nàng. Anh thì là sẽ có nàng, nhưng nàng sẽ phải ham muốn và cầu xin anh, chứ không phải làm bầm những lời nguyên rủa tục tĩu vào tai anh như lúc này.

“Cô học những lời lẽ tục tĩu đó từ nơi quái quỷ nào thế?” Anh hỏi khi nàng dọa sẽ làm thịt anh bằng cách kinh hoàng nhất.

“Từ anh”, nàng nói dối. “Có ra khỏi người tôi ngay không, đồ... sâu bọ.”

Nàng ra vẻ vô cùng gan dạ. Nhưng giọng nói của nàng đã có đôi chút sợ hãi. Caine ngay lập tức phản ứng lại. Phải vận dụng đến khả năng tự chủ tột bậc, nhưng rồi anh cũng từ từ rời khỏi nàng. Quai hàm anh siết chặt và mồ hôi phủ đầy trán. Ngực nàng cọ vào ngực anh khi anh di chuyển. Caine rên lên trong cổ họng. Ngực nàng đã sẵn sàng cho anh, ngay cả nếu phần còn lại của nàng vẫn chưa sẵn sàng, sẵn sàng để anh hôn, để...

“Caine?”

Anh chống người lên khuỷu tay để có thể thấy mặt nàng. Ngay lập tức anh ước gì mình không làm thế. Vẻ mặt cau có dữ dội của nàng lại khiến anh tức giận.

Trong người nàng tràn ngập những cảm xúc trái ngược. Nàng biết mình nên cảm thấy tức giận, nhưng thực chất nàng lại có cảm giác ngược lại. Màng lông sẫm trên ngực anh mới xoắn tít và mạnh mẽ làm sao, ám áp làm sao, khiến ngực nàng ngứa ran đáp lại. Anh thật ám áp, thật kích thích. Và hẳn chắc biết bao. Bắp tay anh lực lưỡng tròn mướt khiến hơi thở của nàng như tắc trong cổ họng. Giận dữ, nàng nhớ lại. Nàng phải nổi giận và cả tỏ ra sợ hãi nữa.

“Kế hoạch bảo vệ tôi của anh đây sao?” Nàng hỏi, cổ nặn ra đủ vẻ sợ hãi trong giọng nói.

“Không, đây không phải là kế hoạch ta dùng để bảo vệ cô”, anh trả lời bằng giọng khàn khàn.

“Caine này?”

“Sao?”

“Trông như anh đang muốn hôn tôi. Phải không?”

“Phải”, anh thừa nhận. “Ta muốn hôn cô.”

Jade định lắc đầu, nhưng Caine ôm lấy gương mặt nàng, giữ nàng nằm im. “Nhưng anh thậm chí còn chẳng thích tôi.” Giọng nàng thì thầm hụt hẫng. “Anh đã nói vậy, nhớ chứ? Vậy giờ anh đã đổi ý rồi sao?”

Anh nhận thấy mình đang mỉm cười trước vẻ mặt hoang mang của nàng. “Không”, anh trả lời, chỉ để chọc tức nàng.

“Vậy sao anh lại muốn hôn tôi?”

“Ta không giải thích được điều đó”, anh nói. “Có lẽ vì cô đang khóa thân và ta có thể cảm thấy làn da mềm mại của cô bên dưới ta. Có lẽ...”

“Vậy chỉ một lần thôi đấy.”

Anh không hiểu ý nàng định nói gì, nhưng hai má Jade đỏ ửng lên và anh biết nàng đang xấu hổ, liền hỏi, “Chỉ một lần gì thế, hà Jade?”

“Anh có thể hôn tôi, Caine ạ”, nàng giải thích. “Nhưng chỉ một lần thôi. Rồi anh phải rời khỏi người tôi và ra khỏi phòng này.”

“Jade, cô muốn ta hôn cô ư?”

Giọng nói của anh đã trở nên thật dịu dàng, nàng cảm giác như anh vừa vuốt ve nàng. Nàng nhìn chăm chăm lên miệng anh, tự hỏi nếu được anh hôn thật trọn vẹn thì cảm giác sẽ thế nào. Liệu miệng anh có hấp dẫn như phần còn lại của anh không?

Sự tò mò đã chiến thắng cảm giác thận trọng. “Phải”, nàng thì thầm. “Tôi thực sự muốn anh hôn tôi, Caine ạ.”

Nụ hôn thể hiện sự sở hữu tuyệt đối. Miệng anh mạnh bạo, đòi hỏi. Lưỡi anh trượt vào trong và quấn lấy lưỡi nàng. Nàng không hề biết đàn ông lại hôn đàn bà theo cách như thế, nhưng nàng thích cảm giác lưỡi anh vuốt ve nàng rất nhiều. Nụ hôn hoàn toàn kích thích nàng. Chỉ đến khi lưỡi nàng rụt rè bắt chước hành động bạo dạn của anh thì anh mới hôn dịu dàng hơn. Thật đáng hổ thẹn khi anh dùng lưỡi chơi trò kết đôi đầy mời gọi, nhưng nàng chẳng quan tâm. Nàng có thể cảm thấy cơ thể anh thật rắn chắc trên người mình. Anh cứ thúc vào nàng mỗi khi lưỡi anh trượt sâu trong miệng nàng. Một luồng ham muốn bắt đầu chậm chậm cháy bỏng trong bụng nàng.

Nàng dường như chẳng thể thôi chạm vào anh. Miệng anh khiến nàng trở nên hoang dại. Lưỡi anh trượt vào rồi lại ra, hết lần này đến lần khác, cho đến khi nàng rung mình đôi thêm nữa. Caine quấn chặt tóc nàng quanh bàn tay để giữ nàng nằm yên, nhưng hành động đó thực sự không cần thiết. Lúc này nàng đang nín lấy anh rồi.

Đã đến lúc dừng lại. Caine biết mình đang có nguy cơ đánh mất toàn bộ khả năng kiểm soát. Ngón tay Jade bấu chặt lấy vai anh cố kéo anh lại với nàng. Caine kháng cự lại sự mời mọc không lời đó. Anh nhìn thẳng vào mắt nàng một lúc lâu, thích thú với những gì anh thấy ở đó, thậm chí còn chẳng thèm che giấu nụ cười đàn ông đầy thỏa mãn của mình. “Em có vị đường và mật ong.”

“Thật ư?”

Môi anh chạm nhẹ lên môi nàng lần nữa. “Ồ, đúng thế đấy”, anh nói. “Cả mùi brandy nữa.”

Nàng cự quẩy không ngừng dưới anh. “Đừng đẩy hông lên như thế”, anh ra lệnh. Quai hàm anh siết chặt trước hành động khiêu khích vô tình đó.

“Caine này?”

“Sao?”

“Chỉ hai lần thôi nhé”, nàng thì thầm. “Được không?”

Anh hiểu. Nàng đang cho phép anh hôn nàng lần nữa và anh không thể cưỡng lại. Anh lại hôn nàng, một nụ hôn dài, mạnh bạo, đầy kích thích và khi nhìn thẳng vào mắt nàng lần nữa, anh thấy hết sức hài lòng. Trông nàng hoàn toàn nụm. Anh biết chính mình đã khiến nàng thành ra như thế. Sự đam mê trong con người nàng quá phù hợp với đam mê của chính anh.

“Caine này?”

“Không thêm nữa, Jade”, anh gầm gừ.

“Anh không thích ư?” Nàng hỏi, vẻ lo lắng hiện rõ ràng trong mắt nàng.

“Ta thích được chưa”, anh trả lời.

“Vậy tại sao...”

Tay nàng đang vuốt ve vai anh và việc duy trì khả năng tự chủ trở nên cực kỳ nhức nhối đối với Caine. “Ta không thể hứa sẽ dừng lại được nếu ta hôn em lần nữa, Jade ạ. Em có sẵn lòng mạo hiểm không?”

Trước khi nàng có thể trả lời, anh đã từ từ rời khỏi nàng. “Trong tình trạng hiện thời của em mà hỏi câu này thì thật là không công bằng.”

Nỗi đam mê bắt đầu khiến đầu óc nàng trống rỗng. “Tình trạng hiện thời nào?”

Anh thở dài thườn thượt. “Ta nghĩ rồi ta sẽ làm tình với em, Jade ạ”, anh thì thầm. “Nhưng em sẽ phải quyết định trước khi bị nỗi đam mê phủ kín tâm trí về mặt anh tối sầm lại khi nàng bắt đầu vùng vẫy dưới anh. Hành động đó khiến anh nhớ đến bầu ngực mềm mại đang chờ được anh vuốt ve và anh gầm lên, “Nếu em không thôi ngo ngoáy dưới ta như thế, ta thề là chuyện đó sẽ xảy ra ngay bây giờ cho xem. Ta không phải được làm từ sắt đá”. Nàng trở nên cứng đờ.

Dù rất miễn cưỡng rời khỏi người nàng nhưng anh vẫn giúp nàng mặc lại váy ngủ. Anh từ chối không trả lại con dao găm cho nàng, ngay cả khi nàng nồng nhiệt hứa sẽ không cố dùng nó để tấn công anh lần nữa.

“Lúc đó tôi ngủ say như chết”, nàng lý luận. “Còn anh thì len lút vào phòng tôi như một tên trộm. Tôi phải tự vệ chứ.”

Caine nắm lấy tay nàng và kéo về phía phòng anh. “Em đã gặp ác mộng, đúng không?”

“Có lẽ vậy”, nàng trả lời. “Giờ tôi không nhớ nữa. Tại sao anh lại kéo tôi đi?”

“Em sẽ ngủ với ta. Như thế em sẽ không phải lo lắng có người len vào phòng mình nữa.”

“Tránh vô đưa lại gặp vô đùa ư?” Nàng hỏi. “Tôi thực sự tin rằng ở một mình sẽ an toàn hơn nhiều, cảm ơn ngài.”

“Em không tin bản thân sẽ không đụng đến ta chứ gì?” Anh hỏi.

“Phải, đúng là thế”, nàng giả vờ thờ dài thừa nhận. “Nhưng tôi sẽ phải tự kiềm chế thôi, nếu không chắc chắn sẽ bị đưa đến giá treo cổ mất. Trên đời này chuyện giết người vẫn chưa được chấp nhận, đúng không?”

Caine bật cười. “Em sẽ không nghĩ đến chuyện giết ta khi ta đang chạm vào em đâu”, anh nói.

Nàng rên lên với vẻ tuyệt vọng. “Anh sẽ không thực sự làm thế đâu. Người bảo vệ không nên thêm muốn đối tượng bảo vệ của mình.”

“Thế còn em thì sao?” Anh hỏi. “Em có thêm muốn người bảo vệ mình không?” Anh quay lại chờ nàng trả lời.

“Tôi không biết”, nàng nói. “Tôi thấy anh lôi cuốn khủng khiếp, Caine ạ, nhưng tôi chưa từng lên giường với người đàn ông nào và tôi không biết liệu mình có muốn anh nhiều đến thế không. Thế nhưng, sự cuốn hút này đang dần khiến tôi xao nhãng quá nhiều. Anh sẽ không như thế. Đến khi trời sáng, tôi sẽ phải tìm người khác bảo vệ tôi... ai đó ít lôi cuốn hơn.”

Rồi nàng cố vùng ra khỏi anh. Caine túm được Jade trước khi nàng kịp quay bước trở về giường của mình. Với một động tác nhanh gọn, anh quăng nàng lên vai và vác nàng qua khung cửa nối giữa hai phòng. “Sao anh dám đối xử với tôi thế này? Tôi đâu phải bao thức ăn chứ. Thả tôi xuống ngay, đồ con hoang trác táng.”

“Đồ con hoang trác táng ư? Cung ạ, em biết khá nhiều ngôn ngữ chợ búa so với một quý cô đấy.”

Anh thả nàng xuống giữa giường. Vì cứ nghĩ rằng nàng sẽ bật dậy ngay và cố trốn thoát, nên anh ngạc nhiên thích thú khi thấy nàng bắt đầu quây chân quanh người. Sau khi đã nép sát sang một bên giường, nàng lền vỗ chiếc gối bông để dưới đầu và vén tóc phủ lên vai. Ngọn lửa xoắn đỏ quẩn rù nổi bật trên chiếc váy ngủ trắng tinh khôi, đối với anh trông đẹp đến không ngờ. Người phụ nữ vừa mới gọi anh là đồ con hoang lúc này lại như một thiên thần.

Caine thờ dài thối tắt nển.

“Tôi là một quý cô”, nàng lầm bầm khi anh đã yên vị cạnh nàng. “Nhưng anh đã khiến tôi nổi điên, Caine ạ, và đó là lý do cho những...”

“Từ ngữ phong phú à?” Anh hỏi khi nàng không nói hết những suy nghĩ của mình. “Phải”, nàng trả lời, rồi thêm vào nghe có vẻ đáng thương, “Tôi có phải xin lỗi không?”.

Anh cố kiềm chế để không cười. “Ta e là em sẽ không xin lỗi thật lòng”, nói rồi anh xoay nghiêng người và cố kéo nàng vào lòng. Khi nàng gạt tay anh đi, anh lại lần ngửa ra, kê hai tay sau đầu và nhìn chăm chăm vào bóng tối trên trần trong khi tâm trí nghĩ đến cơ thể ấm áp nằm cạnh mình. Nàng chắc chắn là người phụ nữ bất thường nhất mà anh từng gặp. Nhìn xem, nàng có thể khiến anh cười phá lên giây trước rồi quất âm lên giây tiếp theo. Anh không thể giải thích phản ứng của mình trước nàng, vì anh không hiểu bản thân mình. Chỉ có một điều anh chắc chắn trong đầu. Anh biết nàng khao khát anh. Nụ hôn của nàng đã cho anh biết điều đó. “Jade này?”

Giọng nói khàn khàn của anh khiến nàng rùng mình. “Gì thế?”

“Kỳ lạ chết đi được, đúng không?”

“Cái gì kỳ lạ?” Nàng hỏi.

Anh có thể nghe thấy tiếng cười trong giọng nàng. “Em và ta nằm chung trên chiếc giường này mà không chạm vào nhau. Em thực sự cảm thấy thoải mái với ta, đúng không?”

“Phải”, nàng trả lời. “Caine này?”

“Gì thế?”

“Làm tình có đau không?”

“Không”, anh trả lời. “Chuyện đó chỉ đau khi em muốn mà không thể có được thôi.”

“Ồ. Vậy thì hẳn là tôi không muốn anh nhiều lắm, Caine ạ, vì tôi chẳng thấy đau đớn gì cả.” Nàng khẳng định điều đó bằng một giọng phấn khởi đáng ghét.

“Jade này?”

“Gì thế?”

“Ngủ đi.”

Nàng cảm thấy anh quay sang phía nàng và ngay lập tức căng người chờ đợi một nụ hôn khác. Sau khi chờ một lúc, nàng nhận ra anh sẽ không hôn mình lần nữa. Nàng thấy thất vọng cùng cực.

Caine chống người trên khuỷu tay và nhìn xuống nàng. Jade cố tạo vẻ mặt thờ ơ để phòng đôi mắt mèo của anh có thể nhìn xuyên qua bóng tối.

“Jade này? Em có vết roi quất sau lưng như thế nào?”

“Từ một chiếc roi ngựa”, nàng trả lời, rồi xoay nghiêng người và kháng cự lại thôi thúc muốn nép vào cơ thể ấm áp của anh. “Trả lời ta đi.”

“Sao anh biết đó là vết roi quất?”

“Ta cũng có một vết giống hệt ở sau đùi.”

“Thật chứ? Anh bị vết đó như thế nào?”

“Em định sẽ trả lời mọi câu hỏi của ta bằng một câu hỏi của em sao?”

“Với Socrates[1] thì cách đó khá hiệu quả.”

[1] Socrates: Triết gia Hy Lạp cổ đại, người được mệnh danh là bậc thầy về truy vấn. Ông còn được coi là người đặt nền móng cho thuật hùng biện dựa trên hệ thống các câu hỏi đối thoại.

“Cho ta biết em bị vết roi đó như thế nào”, anh hỏi lại lần nữa.

“Đó là chuyện riêng”, nàng giải thích. “Đã sắp bình minh rồi, Caine ạ. Tôi đã có một ngày khá mệt mỏi.”

“Được rồi”, anh thừa nhận. “Em có thể cho ta biết câu chuyện riêng đó khi trời sáng.”

Trước khi Jade kịp tránh, Caine đã vòng tay quanh eo nàng và kéo nàng sát vào mình. Cầm anh tựa trên đỉnh đầu nàng. Hai đùi rắn chắc áp vào lưng nàng.

“Em đủ ấm chưa?” Anh hỏi.

“Đủ rồi”, nàng trả lời. “Còn anh?”

“Ồ, đủ rồi.”

“Anh sẽ cư xử phải phép chứ, đúng không?” Nàng trêu anh.

“Chắc vậy”, anh trả lời, rồi lại lên tiếng bằng giọng nghiêm túc hơn hẳn, “Jade này?”

“Gi thế?”

“Ta sẽ không bao giờ làm chuyện gì mà em không muốn ta làm.”

“Nhưng sẽ thế nào nếu anh tưởng tôi muốn anh làm chuyện gì đó... nhưng thực ra tôi lại không muốn...”

“Từ khi em chấp thuận với ta, toàn tâm toàn ý chấp thuận, còn không ta sẽ không chạm vào em. Ta hứa.”

Nàng nghĩ đó là lời hứa tử tế nhất mà mình từng được nhận. Những lời anh nói nghe rất chân thành và nàng biết đó hoàn toàn là thật lòng.

“Caine này, anh có biết tôi mới khám phá ra điều gì không? Anh thực sự là một quý ông và là một quý ông đáng kính.”

Anh đã ôm nàng ngủ thiếp đi. Jade quyết định cũng sẽ tiếp bước anh. Nàng xoay người trong vòng tay anh, luồn hai tay quanh eo anh và ngay lập tức chìm vào giấc ngủ.

Một giờ sau đó, Caine thức dậy khi Jade kêu lên trong giấc ngủ. Nàng lẩm bẩm gì đó mà anh không thể hiểu nổi, rồi bỗng hét lên một tiếng kinh hoàng. Anh lay nàng tỉnh dậy. Khi vén mái tóc ra khỏi mặt nàng, anh cảm thấy má nàng ươn ướt. Nàng đã khóc trong lúc ngủ.

“Cung à, em chỉ gặp ác mộng thôi. Giờ thì ổn rồi”, anh vỗ về. “Ở cạnh ta, em sẽ an toàn thôi.”

Anh vuốt ve vai và lưng nàng đến khi nàng thả lỏng người trở lại. “Em đã mơ thấy gì thế?” Anh hỏi khi hơi thở của nàng đã dịu xuống.

“Cá mập.” Nàng thốt lên một tiếng thì thào đầy thống khổ.

“Cá mập ư?” Anh hỏi lại, không chắc là mình đã nghe đúng.

Đầu nàng rúc xuống dưới cằm anh. “Tôi mệt quá”, nàng thì thào. “Giờ tôi không còn nhớ con ác mộng đó nữa. Ôm tôi đi, Caine. Tôi muốn ngủ lại.”

Giọng nàng vẫn còn run rẩy. Caine biết nàng nói dối. Nàng nhớ rõ từng chi tiết con ác mộng của mình. Nhưng anh sẽ không ép nàng phải kể anh nghe về nó lúc này.

Anh hôn lên đỉnh đầu Jade, rồi làm theo yêu cầu của nàng và kéo nàng sát lại.

Lúc anh ngủ rồi thì Jade vẫn còn thức. Nàng khẽ lách ra khỏi vòng tay anh và dạt về phía mép giường. Tim nàng vẫn nện thình thịch trong ngực. Anh tưởng nàng chỉ gặp ác mộng. Liệu việc hồi tưởng một sự kiện đã thực sự xảy ra có giống vậy không? Và liệu nàng có bao giờ quên được nỗi kinh hoàng đó không?

Chúa giúp nàng, liệu có bao giờ nàng sẵn lòng quay lại với đại dương được nữa không?

Nàng muốn khóc. Phải vận dụng toàn bộ sự tự chủ của mình thì nàng mới không đầu hàng trước thôi thúc muốn ôm lấy anh lúc này. Caine là người rất dễ khiến người ta tin tưởng. Nàng có thể sẽ quen với việc phụ thuộc vào anh, nàng biết điều đó. Phải, anh là kiểu người có thể tin cậy được, nhưng anh cũng có thể khiến trái tim nàng tan vỡ.

Nàng cực kỳ hoang mang vì phản ứng của mình trước anh. Từ tận đáy lòng, nàng hoàn toàn tin tưởng ở anh.

Vậy tại sao em trai anh lại không tin anh?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hộ Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Caine thức dậy với cảm giác thêm... Jade. Váy ngủ của nàng quần lên tận đùi. Nàng đã co người nép sát vào anh, chân phải của nàng đã vắt ngang đùi anh lúc nào đó trong buổi đêm ngắn ngủi. Đầu gối nàng lúc này gác lên phần nhạy cảm nhứt nhối của anh. Tôn trọng cảm giác của nàng, anh đã mặc

nguyên quần lúc đi ngủ. Tuy vậy lớp vải chỉ là chướng ngại vật chẳng đáng kể trước sự mềm mại của nàng và Caine có thể cảm nhận được hơi nóng từ nàng đang thiêu đốt anh bằng nỗi khát khao cháy bỏng.

Má nàng tựa vào bộ ngực trần của anh. Môi nàng khẽ hé, hơi thở sâu và đều đặn. Nàng có hàng lông mi dài và đen như bầu trời đêm, cùng những nốt tàn nhang khỏe mạnh rải rác trên sống mũi. Người phụ nữ này cực kỳ nữ tính. Caine tiếp tục ngắm gương mặt đáng yêu của nàng cho đến khi một phần cơ thể trở nên quá cương cứng, quá nhức nhối đến mức anh phải nghiêng chặt răng lại.

Rời khỏi nàng được là một cuộc chiến. Khi cố gắng khẽ đẩy nàng nằm ngửa ra, anh nhận thấy nàng đang nắm chặt lấy tay mình. Chẳng có vẻ gì là nàng sẽ thả ra cả. Anh phải gỡ từng ngón tay của nàng ra khỏi tay anh. Thế rồi anh nhớ lại đêm hôm trước nàng đã gọi anh là đồ con hoang trác táng. Nhưng lúc này nàng lại đang níu chặt lấy anh. Caine biết chắc nàng sẽ lại cảnh giác với anh ngay khi hoàn toàn tỉnh giấc. Có điều trong giấc ngủ nàng không giấu được vẻ yêu đuối của mình trước anh và thực tế đó khiến anh cực kỳ thỏa mãn.

Một lần sóng sở hữu mãnh liệt nuốt chửng lấy anh. Vào khoảnh khắc đó, trong khi nhìn xuống thiên thần của mình, anh thề sẽ không bao giờ để bất kỳ điều gì xảy đến với nàng, anh sẽ bảo vệ nàng bằng tính mạng của mình.

Chừng nào anh còn là người bảo vệ của nàng... hay nếu anh muốn nàng ở bên mình lâu hơn nữa... Nathan sẽ quay về trong hai tuần ngắn ngủi nữa để tiếp nhận nhiệm vụ bảo vệ em gái được an toàn. Liệu lúc đó Caine có thể để nàng ra đi? Anh không có sẵn câu trả lời, chỉ biết rằng ý nghĩ từ bỏ nàng khiến tim anh chao đảo và ruột anh thắt lại.

Đó là tất cả những gì anh sẵn sàng thừa nhận với bản thân, tất cả những gì anh sẵn lòng trao tặng.

Dĩ nhiên suy nghĩ hợp lý khi một người đẹp bán khóa thân đang gác qua người là một nhiệm vụ bất khả thi. Phải, anh nghĩ lúc cúi xuống hôn lên trán nàng, anh sẽ để đến sau này rồi mới sắp xếp lại mọi thứ trong đầu.

Anh làm vệ sinh và mặc bộ quần áo của Lyon, sau đó đánh thức Jade dậy. Nàng cố đánh anh khi anh gọi nàng. “Không sao đâu, Jade à”, anh thì thầm. “Đến lúc phải dậy rồi.”

Đến lúc ngồi dậy được trên giường, mặt mũi nàng đã đỏ bừng bừng. Caine nhìn nàng kéo chăn lên tận cằm. Hành động e thẹn đó thực ra không cần thiết nếu cân nhắc đến tình trạng khóa thân của nàng đêm hôm trước, nhưng anh quyết định không nhắc lại chuyện đó với nàng lúc này.

“Xin thứ lỗi cho lỗi cư xử của tôi”, nàng thì thào bằng giọng khàn khàn ngái ngủ. “Vì thực sự tôi không quen với chuyện bị đàn ông đánh thức.”

“Ta hy vọng là không”, anh trả lời.

Nàng có vẻ hoang mang. “Sao anh lại hy vọng điều đó?”

“Em vẫn chưa đủ tỉnh táo để chơi trò Socrates với ta đâu”, anh nói bằng giọng dịu dàng.

Jade nhìn anh chằm chằm. Thế rồi Caine cúi xuống hôn nàng, một nụ hôn thô bạo và ngắn ngủi kết thúc trước khi nàng kịp phản ứng... hay giờ nắm đầm lên.

Mặt nàng mang vẻ kinh ngạc nhất trên đời khi anh lùi lại. “Tại sao anh làm vậy?”

“Vì ta thích thế”, anh trả lời.

Anh dợm bước về phía cửa, nhưng nàng đã gọi với theo. “Anh đi đâu đấy?”

“Xuống tầng dưới”, anh trả lời. “Ta sẽ gặp lại em trong phòng ăn. Ta nghĩ Christina để lại quần áo cho em ở phòng bên kia, cung ạ.”

“Ôi Chúa ơi... cô ấy hẳn sẽ nghĩ chúng ta... chuyện đó...”

Cửa đóng lại trước lời thì thào hoảng hốt của nàng.

Nàng có thể nghe thấy tiếng Caine huýt sáo dọc hành lang. Jade ngã người ra đồng gối. Nụ hôn chóng vánh mà anh vừa trao khiến nàng run rẩy. Nụ hôn đó cùng với thực tế là hai vợ chồng người bạn của anh lúc này sẽ nghĩ rằng nàng là kẻ phóng đảng.

Mà nàng quan tâm gì đến chuyện họ nghĩ thế nào cơ chứ? Khi chuyện lừa bịp này kết thúc, nàng sẽ chẳng bao giờ gặp lại họ nữa. Thế nhưng Christina muốn làm bạn với nàng. Lúc này Jade có cảm giác như thể mình vừa mới phản bội người bạn ấy. “Mình sẽ chỉ giải thích là chẳng có chuyện gì xảy ra cả”, nàng tự nhủ. Christina sẽ hiểu. Một người bạn chân chính sẽ hiểu, đúng không?

Vì trước đây Jade chưa từng có người bạn chân chính nào, nên nàng không thể chắc chắn nguyên tắc này có thể áp dụng được hay không.

Nàng ra khỏi giường và vội quay về phòng mình. Caine đoán đúng, vì Christina đã để lại một bộ đồ cưỡi ngựa màu xanh sẫm đáng yêu. Đồi ung nâu sẫm không dính vết bẩn nào đặt trên sàn cạnh ghế tựa. Jade cầu mong chúng tương đối vừa với nàng.

Nàng không thể thôi suy nghĩ về Caine trong lúc mặc quần áo. Người đàn ông này sẽ là một thử thách cho sự bình yên trong tâm trí nàng. Trông anh lôi cuốn một cách nguy hiểm. Lúm đồng tiền chết tiệt đó khiến nàng chỉ muốn ngất xỉu. Lyon đã cho anh mượn một chiếc quần màu da hươu trông rất gọn gàng mà vênh vao. Chiếc quần làm nổi bật bắp đùi chắc nịch... Và phần đàn ông nơi anh. Black Harry sẽ bóp cổ nàng nếu ông biết nàng đã bỏ thời gian

để mắt đến cơ thể đàn ông. Nhưng bản năng giới tính ở Caine quá hoang sơ, quá lôi cuốn, đã khiến nàng không thể không nhận thấy. Có thể nàng ngây thơ về đàn ông, nhưng chắc chắn nàng không hề mù.

Chưa đầy mười lăm phút sau, nàng đã sẵn sàng xuống tầng dưới. Cái áo lanh trắng bó hơi chặt ở ngực, nhưng áo khoác ngoài đã che được điều đó. Đôi ủng cũng bó chặt mấy ngón chân của nàng, nhưng chỉ một chút thôi.

Nàng đã cố gắng tết tóc, nhưng nó trở thành thảm họa. Nàng chịu thua khi thấy đồng lõa xộn xộc xệch mà mình đã tạo ra. Jade không có nhiều kiên nhẫn và tuyệt đối không phải là chuyên gia trong lĩnh vực tạo mẫu tóc. Trước đây chuyện đó chưa từng khiến nàng bận tâm, nhưng giờ nó làm nàng lo lắng. Nàng là một tiểu thư dịu dàng của giới quý tộc cho đến khi sự giả mạo này kết thúc, sẽ chẳng giống nàng chút nào nếu để bất kỳ chi tiết nhỏ nhất nào vượt khỏi tầm kiểm soát.

Cửa phòng ăn đang mở rộng. Caine ngồi ở đầu một chiếc bàn dài bằng gỗ dái ngựa. Một người hầu đang rót trà đen từ chiếc bình bạc xinh xắn vào một chiếc tách. Nhưng Caine không hề để ý đến ông ta. Đường như anh bị thu hút bởi tờ báo đang cầm trên tay.

Nàng không chắc mình có nên nhún gối chào hay không, rồi quyết định điều đó thực ra cũng chẳng quan trọng vì anh đâu có để tâm. Nhưng sự tự tin của Jade là sai lầm, vì ngay khi bước đến chiếc ghế đặt cạnh ghế của Caine, anh liền đứng dậy và kéo ghế ra cho nàng.

Chưa từng có ai kéo ghế cho nàng, ngay cả Nathan cũng không. Nàng không thể quyết định mình có thích cái trò nặng nề này hay không.

Caine tiếp tục đọc báo trong khi nàng dùng bữa. Khi đã hoàn thành cái mà nàng kết luận chắc hẳn là thói quen thường ngày, anh liền ngã người ra ghế, gấp tờ báo lại và cuối cùng hoàn toàn tập trung vào nàng.

“Sao?” Nàng hỏi ngay khi anh ngẩng lên nhìn nàng.

“Sao gì?” Anh hỏi lại, mỉm cười trước vẻ háo hức của nàng.

“Báo có đề cập đến một quý ông ăn mặc sang trọng bị ám sát không?” Nàng chỉ vào tờ báo.

“Không có.”

Nàng thở hắt ra hoảng hốt. “Tôi cá là họ đã quăng người đó xuống sông Thames. Caine này, anh biết không, giờ khi nhớ lại, đúng là tôi có cảm thấy thứ gì đó đã trôi tuột qua chân. Và anh có nói rằng chẳng thứ gì có thể sống lâu dưới sông Thames, đúng không? Đó hẳn là kẻ tội nghiệp...”

“Jade à, em đang đề trí tưởng tượng của mình đi quá xa đấy”, anh xen vào. “Chẳng những báo không hề nhắc đến quý ông ăn mặc sang trọng của em, mà còn chẳng có tin tức nào về chuyện có người bị giết nữa kia.”

“Vậy thì người ta vẫn chưa tìm thấy quý ông đó.”

“Nếu hẳn là người trong giới quý tộc, thì đến lúc này hẳn phải có ai đó nhận ra sự vắng mặt của hắn rồi. Đã hai ngày rồi đúng không, kể từ lúc em nhìn thấy...”

“Chính xác là hai ngày rồi”, nàng cắt ngang.

Caine nghĩ nếu nhiệt tình hơn chút nữa, có thể nàng sẽ nhảy ra khỏi ghế.

“Điều đó dẫn đến câu hỏi đầu tiên của ta”, anh tuyên bố. “Chính xác là em đã thấy gì?”

Nàng ngã người ra ghế. “Lyon và Christina đâu rồi, anh biết chứ?”

“Em đang lảng tránh câu hỏi của ta ư?” Nàng lắc đầu. “Tôi chỉ không muốn kể lại chuyện này đến hai lần”, nàng giải thích. Ngay cả khi thốt ra lời nói dối này, đầu óc nàng cũng đang chạy đua bịa ra một câu chuyện đáng tin khác.

“Lyon ra ngoài một lúc”, anh trả lời. “Còn Christina đang chăm sóc Dakota. Em làm ơn hãy trả lời ta đi.”

Mắt nàng mở thật to.

“Giờ là chuyện gì nữa đây?”

“Anh vừa nói làm ơn”, nàng thì thào, nghe có vẻ choáng váng. “Nếu không cẩn thận, anh sẽ sớm thốt lên những lời xin lỗi mà anh vẫn còn nợ tôi cho xem”

Anh biết tốt hơn hết không nên hỏi vì sao anh nên xin lỗi, đoán rằng nàng sẽ có cả danh sách những lỗi lầm của anh. Hơn nữa, nụ cười nàng vừa trao cho anh thật mê hồn làm sao, anh gần như chẳng thể tập trung được nữa.

“Chúng ném người đó xuống từ trên mái nhà.”

Lời tuyên bố của nàng lời ngược Caine lại với câu chuyện họ đang nói dở. “Em đã ở trên mái nhà ư?” Anh hỏi nàng, cố tưởng tượng xem nàng đang có ý định quái quỷ gì.

“Dĩ nhiên là không”, nàng trả lời. “Sao tôi lại ở trên mái nhà chứ?”

“Jade...”

“Gì thế?” Về mặt nàng lại lộ vẻ mong chờ. “Em không ở trên mái nhà nhưng em lại thấy ‘chúng’ ném người đàn ông đó...”

“Người đó là một quý ông ăn mặc sang trọng”, nàng cất ngang.

“Được rồi”, anh bắt đầu lại. “Em không ở trên mái nhà nhưng em thấy mấy gã đàn ông ném quý ông ăn mặc sang trọng đó từ trên mái nhà xuống? Đúng thế chứ?”

“Chúng có ba người tất cả.”

“Em chắc chứ?”

Nàng gật đầu. “Tôi hoảng sợ, Caine ạ, nhưng tôi vẫn có thể đếm.”

“Em ở đâu khi chuyện đó xảy ra?”

“Trên mặt đất.”

“Ta cũng đoán vậy”, anh lầm bầm.

“Nếu em không ở trên mái nhà thì ta cho là...”

“Tôi có thể ở trong một ngôi nhà khác chứ, hoặc có thể đang cưỡi con ngựa khỏe mạnh của Nathan, hoặc thậm chí...”

“Jade, thôi huyền thuyên đi”, anh ra lệnh. “Chỉ cần kể ta nghe em đã ở đâu và đã thấy gì thôi.”

“Những gì tôi đã nghe thấy cũng quan trọng chẳng kém, Caine ạ.”

“Có phải em đang cố ý khiến ta nổi giận không?”

Nàng ném cho anh ánh mắt câu kinh. “Tôi nghe thấy toàn bộ cảnh huyền não đó lúc đang định bước vào nhà thờ. Chúng không hẳn ở trên nóc nhà thờ. Không, chúng đang kéo người đàn ông khốn khổ đó qua mái nhà của mục sư. Chỗ đó thấp hơn nhà thờ. Từ chỗ của mình, tôi có thể thấy quý ông đó đang cố thoát ra khỏi bọn chúng, ông ta vùng vẫy và hét lên kêu cứu. Tôi đã biết theo cách đó, Caine ạ. Tôi không tưởng tượng ra chuyện này.”

“Và?” Anh giục khi nàng đột nhiên không nói gì nữa.

“Chúng ném người đó xuống. Nếu tôi đứng sang trái một bước thôi, thì thừa ngài, lúc này ngài sẽ không phải bảo vệ tôi đâu. Hẳn là tôi sẽ chết chắc như quý ông khốn khổ đó.”

“Nhà thờ đó ở đâu?”

“Ở trong địa phận của Nathan.”

“Và nó ở đâu?” Anh hỏi.

“Cách nơi này ba giờ đi đường về phía Bắc”, nàng trả lời.

“Tôi có cất ngang hai người không?” Christina hỏi từ trên ngưỡng cửa.

Jade quay sang mỉm cười với cô bạn.

“Dĩ nhiên là không”, nàng trả lời. “Cảm ơn cậu vì bữa sáng ngon miệng và vì đã cho mình mượn bộ quần áo cưỡi ngựa xinh xắn này. Mình sẽ giữ gìn cẩn thận.”

Lyon xuất hiện sau lưng vợ và quàng tay quanh người nàng. Trong lúc Caine và Jade ngồi nhìn, Lyon hôn lên đỉnh đầu vợ. “Nhớ anh không?” Lyon hỏi.

“Sao không chứ?”, Christina trả lời. Nàng mỉm cười ngược lên nhìn chồng, rồi quay lại với Jade. “Mình đã vào phòng cậu...”

“Không xảy ra chuyện gì đâu”, Jade vội kêu lên. “Tất cả là lỗi của anh ta, thật đấy. Nhưng không xảy ra chuyện gì hết, Christina ạ. Mình đã cố dùng dao tấn công anh ta. Chỉ thế thôi. Dĩ nhiên là anh ta chống cự”, nàng phẩy tay về phía Caine. “Anh ta giận điên lên, rồi lôi mình sang phòng anh ta. Ôi Chúa ơi, có phải mình đang làm chuyện này rồi tung lên không?” Nàng quay sang Caine. “Anh làm ơn nói gì đó đi. Người bạn mới của tôi sẽ nghĩ tôi là...”

Nàng khựng lại khi thấy vẻ mặt kinh ngạc của Caine và nhận ra anh sẽ chẳng giúp gì được cho nàng. Anh lại nghĩ nàng là kẻ ngớ ngẩn mất rồi.

Nàng có thể cảm thấy mặt mũi mình đang đỏ bừng bừng vì xấu hổ.

“Minh đã vào phòng cậu để lấy con dao”, Christina giải thích. “Cậu thực sự đã cố đâm Caine bằng con dao cùn đó sao?”

Jade chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống đất. “Không”, nàng thờ dài thườn thượt.

“Nhưng cậu vừa nói rằng...”

“Ban đầu, đúng là mình đã cố đâm anh ta”, Jade giải thích. “Anh ta đã làm mình thức giấc khi đang cố mặc váy ngủ vào cho...”

“Cậu đã làm thế thật sao?” Lyon hỏi Caine, vẻ mặt nhăn nhó cực kỳ đều cẳng.

“Lyon, đừng có xen vào chuyện này”, Caine ra lệnh.

“Chà, ngay khi mình nhận ra đó là ai, mình liền thôi không cố đâm nữa. Anh ta đã làm mình giật mình. Minh tưởng anh ta là trộm.”

Trông Lyon như thể sẵn sàng chết để được nói thêm điều gì đó. Caine trừng mắt bắt bạn phải im lặng.

“Cậu có phát hiện được điều gì không?” Caine hỏi Lyon.

Lyon gật đầu. Anh bước vào phòng. “Christina, em đưa Jade vào phòng khách được chứ?”

“Cô ấy sẽ phải tự đi vào đó thôi”, Christina trả lời. “Em đã hứa sẽ mài dao cho cô ấy. Jade này, mình không tìm thấy con dao dưới gối cậu. Minh chỉ cố gắng nói ra điều đó.”

“Anh ta đã lấy mất”, Jade phẩy tay về phía Caine. “Minh tin là đã thấy anh ta đặt con dao lên lò sưởi, nhưng không chắc chắn lắm. Cậu có muốn mình giúp đi tìm không?”

“Không, mình sẽ tìm thấy thôi. Cậu vào chơi với Dakota đi. Thăng bé đang nằm chơi trên chăn trong kia kìa. Minh sẽ quay lại trong vài phút nữa.”

Jade nhanh chóng theo Christina rời khỏi phòng. Nàng dừng lại ở cửa phòng khách khi nghe thấy Lyon cười rống lên. Nàng liền mỉm cười, đoán rằng Caine vừa bảo với bạn rằng anh nghĩ nàng là kẻ ngớ ngẩn đến mức nào.

Lúc này nàng cảm thấy khá tự mãn. Phải tập trung lắm mới có thể liên tục huyền thuyên một cách thuyết phục như thế, và nàng nghĩ mình đã diễn kịch khá thành công. Nàng không hề biết mình lại có năng khiếu đến thế. Thế nhưng, nàng vẫn đủ thành thực thừa nhận với bản thân là đã có khoảnh khắc nàng không thực sự giả vờ. Jade thẳng vai lên. Giả vờ hay không thì huyền thuyên dứt khoát là một ưu thế khi đối đầu với Caine.

Jade bước vào trong phòng và đóng cửa lại. Nàng thấy ngay một chiếc chăn trước trường kỷ. Nhưng con trai của Christina lại là vấn đề hoàn toàn khác. Nàng không thấy thăng bé đâu cả.

Nàng suyết hết lên báo động thì bỗng nhìn thấy một cái chân bé xíu thò ra từ sau trường kỷ. Nàng vội bước tới và quỳ xuống, thoáng nghĩ đến chuyện túm lấy cái chân đó lôi ra và rồi quyết định tốt hơn hết nên nhìn thấy thăng bé đã. Nàng cúi xuống cho đến khi má chạm vào thảm.

Đôi mắt xanh da trời kỳ diệu nhất mà Jade từng thấy lúc này chỉ cách nàng khoảng vài phân. Dakota. Jade nghĩ có lẽ sự xuất hiện bất ngờ của nàng đã làm thăng bé giật mình. Mắt thăng bé mờ to, nhưng nó không hề khóc. Không, nó nhìn nàng chăm chăm một lúc lâu, nước dãi chảy xuống và rồi thăng bé tặng nàng một nụ cười toe toét không răng.

Nàng nghĩ thăng bé là đứa trẻ kỳ diệu nhất trên đời. Khi đã mỉm cười với nàng xong, nó quay lại với công việc thú vị chính của mình. Dường như thăng bé quyết tâm gặm cho bằng được cái chân ghế gỗ chạm trổ tinh xảo đó.

“Ồ, như thế không tốt cho con chút nào, bé con”, Jade tuyên bố.

Thăng bé chẳng thèm liếc nhìn nàng mà tiếp tục gặm chân ghế. “Dừng lại ngay, Dakota”, nàng ra lệnh. “Mẹ con sẽ chẳng vui chút nào nếu thấy con ăn đồ đặc. Ra đây nào, xin con đấy.”

Rõ ràng nàng chẳng có kinh nghiệm dỗ dành lũ trẻ. Và nàng cũng không nhận ra lúc này đang có khán giả chứng kiến.

Cả Caine và Lyon đều tựa vào khung cửa đối diện ngắm nhìn cặp đôi người lớn trẻ con đó. Họ đang cố kìm để không phá lên cười.

“Con sẽ không hợp tác, đúng không Dakota?” Jade hỏi.

Để trả lời, thăng bé bật cười khanh khách.

“Cô ấy có sáng kiến, mình thừa nhận điều đó”, Lyon thì thảo với Caine khi Jade nhấc một đầu trường kỷ lên và dời sang một bên.

Nàng ngồi xuống sàn cạnh đứa bé. Ngay lập tức thăng bé lác lư trườn về phía nàng. Nàng không biết phải bế một đứa trẻ như thế nào. Nàng nghe nói cô trẻ con không đủ cứng cáp để giữ đầu chúng thăng lên trước khi chúng được ít nhất là một năm tuổi. Nhưng Dakota đã tự mình nâng được ngực lên khỏi mặt thảm và dường như nó đã đủ cứng cáp.

Thằng bé thốt lên những âm thanh vô cùng thích thú. Dakota là một cậu bé vui tính. Jade không ngăn được mình chạm vào nó. Nàng rón rén vỗ lên đỉnh đầu đứa bé, rồi khẽ luồn tay xuống dưới nách và từ từ kéo nó vào lòng.

Nàng muốn nâng niu thằng bé trên ngực. Nhưng nó muốn thứ gì đó khác. Dakota túm lấy một nắm tóc của nàng, giật thật mạnh, trong khi cố tìm thức ăn cho mình. Nàng không mất nhiều thời gian để nhận ra thằng bé đang cố làm gì.

“Không, không, Dakota”, nàng thì thầm khi thằng bé ườn người trên tay nàng và bắt đầu tỏ ra cáu kỉnh. “Mẹ con sắp cho con ăn rồi. Chúng ta đi tìm mẹ nhé, cún con?” Jade từ từ đứng dậy, ôm đứa bé vào lòng. Tay thằng bé vẫn siết chặt tóc nàng đau điếng, nhưng nàng chẳng bận tâm. Mùi từ đứa bé mới dễ chịu làm sao. Nó cũng thật xinh xắn nữa. Nó có đôi mắt màu xanh da trời của mẹ, nhưng mái tóc đen xoăn tít là của cha. Jade xoa lưng đứa trẻ và khẽ khàng ngậm nga. Nàng mê thằng bé vô cùng.

Rồi nàng quay lại và thấy hai gã đàn ông. Jade có thể cảm thấy mình đỏ mặt. “Con trai anh thật đáng yêu”, nàng lắp bắp nói với Lyon.

Caine vẫn đứng tựa cửa trong khi Lyon bước tới đón lấy Dakota. Anh phải gỡ tay thằng bé ra khỏi tóc Jade. Nàng nhìn Caine, thắc mắc trước vẻ mặt kỳ quặc của anh lúc này. Có nét dịu dàng, nhưng còn thứ gì khác nữa. Nàng không biết anh đang nghĩ gì.

“Dakota là đứa trẻ đầu tiên mà tôi bế”, nàng nói với Lyon sau khi anh đã đón lấy thằng bé.

“Tôi sẽ nói rằng cô là người có khiếu bẩm sinh”, Lyon trả lời, rồi quay sang đứa bé. “Con không đồng ý ư, Dakota?” Anh giơ thằng bé lên ngang tầm mắt. Ngay lập tức Dakota cười toe toét.

Jade thấy Christina lao vào phòng. Nàng vội đến đưa Jade con dao găm đã được mài sắc. Con dao được đặt trong một cái túi da mềm nhỏ. “Giờ nó đủ sắc rồi”, Christina báo Jade. “Mình đã làm cho cậu cái bao để cậu khỏi lỡ tay làm mình bị thương.”

“Cảm ơn cậu”, Jade đáp lại.

“Em sẽ không cần có dao”, Caine tuyên bố. Anh rời khỏi tư thế trẻ nãi của mình và đến cạnh Jade. “Để ta giữ nó giúp em. Em sẽ làm mình bị thương mất.”

“Tôi sẽ không đưa nó cho anh”, nàng tuyên bố. “Đây là món quà của bác tôi và tôi đã hứa với ông sẽ luôn giữ nó bên mình.”

Anh chịu thua khi nàng lùi lại. “Chúng ta phải lên đường thôi”, anh nói với nàng. “Lyon, cậu sẽ...”

“Tôi nhớ rồi”, Lyon đáp lại. “Ngay khi tôi...”

“Đúng rồi”, Caine xen vào.

“Đường như họ đang nói chuyện bằng ngôn ngữ khác, đúng không?” Christina hỏi Jade.

“Họ không muốn mình lo lắng”, Jade giải thích.

“Vậy cậu hiểu họ đang nói gì à?”

“Dĩ nhiên. Lyon sẽ bắt đầu tiến hành điều tra. Rõ ràng Caine đã cho anh ấy vài gợi ý. Ngay khi tìm được thông tin nào quan trọng, anh ấy sẽ liên lạc với Caine.”

Lyon và Caine trở mắt nhìn nàng. “Em suy luận ra toàn bộ chuyện đó từ...”

Nàng gật đầu cắt ngang Caine, rồi quay sang Lyon. “Anh sẽ cố gắng tìm hiểu xem gần đây có ai mất tích không, đúng chứ?”

“Đúng vậy”, Lyon thừa nhận.

“Anh cần miêu tả nhân dạng, đúng chứ? Dĩ nhiên, mũi của người đàn ông khốn khổ đó hơi đập vì cú ngã. Nhưng tôi có thể khẳng định người đó khá đứng tuổi, tôi đoán là khoảng bốn mươi. Tóc ông ta màu xám, lông mày rậm và đôi mắt nâu lạnh lẽo. Có vẻ ông ta ra đi không hề thanh thản chút nào. Ông ta đã bắt đầu phát phì ở bụng. Đó cũng là một lý do để cho rằng ông ta là người của giới quý tộc.”

“Vì sao thế?” Caine hỏi.

“Bởi vì ông ta ăn nhiều hơn lượng thức ăn dành cho một người”, nàng phản biện.

“Tay ông ta cũng chẳng có vết chai nào. Không, ông ta chắc chắn không phải loại người lao động. Tôi có thể đảm bảo với anh điều đó.”

“Đến ngồi xuống đây”, Lyon gợi ý. “Chúng tôi muốn có miêu tả nhân dạng của những gã kia nữa.”

“Tôi e là không có gì nhiều”, nàng nói. “Tôi chỉ thoáng nhìn thấy chúng. Tôi không biết liệu chúng cao hay thấp, béo hay gầy...” Nàng dừng lại thở dài. “Chúng có ba người và đó là tất cả những gì tôi có thời gian để nhận thấy.”

Nàng trông có vẻ đau khổ. Caine nghĩ nàng vẫn còn hoảng sợ trước những gì đã phải trải qua. Dù gì nàng cũng đã thấy một người đi đến cõi chết và nàng là một cô gái hiền lành, không thể quen với những cảnh kinh hoàng như thế.

Jade thấy phiền muộn, và khi Caine quàng tay quanh vai nàng, nàng càng cảm thấy có lỗi hơn. Lần đầu tiên trong cuộc đời, nàng thực sự không thích nói dối. Nàng cố tự nhủ rằng động cơ của mình là trong sáng. Nhưng ý nghĩ đó cũng chẳng giúp gì cho nàng. Nàng đang lừa dối ba người vô cùng tốt bụng.

“Chúng ta phải đi thôi”, nàng thốt lên. “Ở lại đây càng lâu, chúng ta càng gây ra nhiều nguy hiểm cho gia đình này, Caine ạ. Phải, chúng ta phải đi ngay thôi.”

Nàng không cho ai có thời gian tranh cãi mà nhanh chóng bước ra cửa.

“Caine này, anh có ngôi nhà nào ở vùng nông thôn không?” Nàng hỏi, dù biết rất rõ rằng anh có.

“Có.”

“Tôi nghĩ chúng ta nên về đó. Anh có thể giữ an toàn cho tôi khi tránh xa khỏi London.”

“Chúng ta sẽ không về Harwythe đâu, Jade ạ.”

“Harwythe ư?”

“Tên cơ ngơi của ta ở nông thôn”, anh trả lời. “Ta sẽ đưa em về nhà cha mẹ ta. Địa phận của họ bao quanh khu đất của ta. Em có thể không để tâm đến thanh danh của mình, nhưng ta thì có. Ta sẽ đến thăm em hằng ngày để đảm bảo là em ổn cả. Ta sẽ đặt vệ sĩ canh gác xung quanh... sao em lại lắc đầu?”

“Anh sẽ đến thăm tôi ư? Caine ạ, anh lại không giữ lời hứa với tôi rồi”, nàng kêu lên. “Chúng ta sẽ không lờ cha mẹ anh vào chuyện này. Anh đã hứa sẽ bảo vệ an toàn cho tôi và thế có Chúa, anh sẽ không rời khỏi tôi cho đến khi chuyện này kết thúc.”

“Cô ấy có vẻ quyết tâm đấy, Caine ạ”, Lyon xen vào.

“Tôi hoàn toàn đồng ý với Jade”, Christina cũng chen ngang.

“Vì sao?” Cả Caine và Lyon cùng hỏi.

Christina nhún vai. “Vi Jade là bạn tôi. Tôi phải đồng ý với cô ấy, đúng không?” Không ai có lý lẽ vững chắc nào để tranh cãi về chuyện đó. Jade thấy rất hài lòng. “Cảm ơn cậu, Christina. Mình cũng sẽ luôn luôn đồng ý với cậu.”

Caine lắc đầu. “Jade này”, anh lên tiếng, cô kéo nàng quay lại với chủ đề ban đầu. “Ta nghĩ đến sự an toàn của em nên mới gợi ý em đến ở cùng cha mẹ ta đấy chứ.” Không.

“Em có thực lòng tin rằng mình sẽ an toàn với ta không?”

Nàng bỏ qua vẻ hoài nghi trong giọng nói của anh. “Tôi gần như chắc chắn.”

“Cung à, ta sẽ không thể nào không chạm vào em trong suốt hai tuần dài đằng đẳng đâu. Ta đang cố gắng tỏ ra cao quý trong chuyện này đấy, mẹ kiếp.”

Chỉ trong nháy mắt, mặt nàng đã đỏ lựng. “Caine”, nàng thì thào. “Anh không nên nói những chuyện như thế này trước mặt khách chứ.”

“Họ không phải là khách”, anh giận dữ phản đối bằng một giọng gần như hét lên. “Chúng ta mới là khách của họ.”

“Anh ta luôn vắng tục với mình”, nàng nói với Christina. “Anh ta cũng sẽ chẳng xin lỗi gì đâu.”

“Jade!” Caine gầm lên. “Đừng có thay đổi chủ đề nữa đi.”

“Tôi không nghĩ anh nên hét vào mặt cô ấy, Caine ạ”, Christina khuyên.

“Anh ta không ngăn được bản thân”, Jade giải thích. “Là vì bản tính cáu kỉnh của anh ta đấy.”

“Ta không cáu kỉnh”, Caine tuyên bố bằng giọng đã dịu hẳn đi. “Ta chỉ thành thật thôi. Ta không định làm em xấu hổ.”

“Quá muộn rồi”, Jade phản đối. “Anh đã làm tôi xấu hổ rồi.”

Cả Christina và Lyon đều có vẻ mê mẩn vụ cãi nhau này. Caine quay sang bạn. “Hai người không có nơi nào để đi à?” “Không.”

“Không thì cũng rời khỏi đây ngay”, Caine ra lệnh.

Lyon nhướn một bên mày, rồi chịu thua. “Đi nào, bà xã. Chúng ta có thể chờ trong phòng ăn. Caine này, cậu sẽ phải để cô ấy giải thích vài chuyện nữa trước khi hai người lên đường nếu cậu muốn tôi...”

“Để sau”, Caine tuyên bố.

Christina cùng chồng và con trai ra khỏi phòng. Nàng dừng lại siết nhẹ tay Jade lúc đi ngang qua. “Tốt nhất đừng nên chống lại”, nàng thì thầm. “Số mệnh của cậu đã được định rồi.”

Jade không buồn quan tâm đến lời nhận xét đó. Nàng chỉ gật đầu để làm vừa lòng Christina, rồi đóng cửa lại và xoay người đối mặt với Caine, hai tay chống lên hông. “Lo lắng về chuyện không chạm vào tôi thật vô cùng kỳ cục. Anh sẽ không sàm sỡ tôi trừ khi tôi cho phép. Tôi tin tưởng anh”, nàng nồng nhiệt gật đầu khẳng định, rồi đưa tay lên ngực và thêm vào với vẻ rất kịch, “với toàn bộ trái tim tôi”.

“Đừng.”

Giọng nói thô ráp của anh khiến nàng giật mình, nhưng nàng nhanh chóng hồi phục. “Quá muộn rồi, Caine ạ. Tôi đã tin tưởng anh mất rồi. Anh sẽ giữ cho tôi được an toàn và tôi sẽ không để anh chạm vào tôi. Chúng ta có một thỏa thuận đơn giản. Đừng cố khuấy đục dòng nước bằng những lo lắng bất chợt đó. Tất cả sẽ ổn thôi. Tôi hứa với anh thế.”

Sự huyền ảo ở cửa ra vào khiến họ chú ý, Caine nhận ra giọng đang nói.

Một người hầu của anh đang lấp bấp thuật lại ý định muốn tìm ông chủ của mình.

“Đó là Perry”, Caine bảo Jade. “Nó là người hầu của ta. Em cứ ở trong này để ta ra xem nó cần gì.”

Dĩ nhiên nàng không nghe lệnh của anh mà theo sát ngay sau.

Khi nhìn thấy vẻ mặt tối sầm của Lyon, nàng biết có chuyện gì đó tồi tệ đã xảy ra, liền quay sang nhìn cậu bé người hầu. Cậu có đôi mắt to màu nâu nhạt và mái tóc đen xoắn tít dựng ngược ở phía sau. Cậu ta dường như không kịp thở mà cứ khua vòng vòng cái mũi đang cầm trên tay. “Thưa ngài, tất cả đã mất hết”, Perry thốt lên. “Merlin bảo con nói với ngài rằng thật là thần kỳ khi mà cả dãy nhà không chìm trong lửa. Nhà của Bá tước Haselet chỉ hơi cháy sém. Chúng ta đều biết sẽ có tổn hại do khói, nhưng bên ngoài vẫn còn nguyên xi.”

“Perry, người đang...”

“Nhà của cậu bị cháy, Caine ạ”, Lyon xen vào. “Có phải người đang cố nói với bọn ta điều đó không hả Perry?”

Cậu bé người hầu nhanh chóng gật đầu. “Không phải do bất cẩn”, cậu ta biện hộ. “Chúng con không biết chuyện bắt đầu như thế nào, thưa ngài, nhưng không có nên cháy, không có lửa bỏ quên trong lò sưởi. Chúa làm chứng cho con, không phải do bất cẩn mà ra.”

“Không ai đổ tội cho người”, Caine nói. Giọng anh kìm nén, cố che giấu con giận dữ. Có thể là chuyện gì không ổn nữa đây? “Tai nạn vẫn thường xảy ra.”

“Đây không phải là tai nạn.”

Mọi người trong sảnh đều quay lại nhìn Jade. Nàng đang nhìn chòng chọc xuống sàn nhà, hai tay siết chặt vào nhau. Trông nàng có vẻ đau khổ, khiến con giận của Caine dịu đi đôi chút. “Không sao đâu, Jade à”, anh an ủi. “Những thứ ta mất đi dễ dàng thay thế được thôi”, anh quay lại với Perry và hỏi, “Không ai bị thương chứ?”

Lyon nhìn Jade trong khi cậu bé người hầu lấp bấp thông báo là toàn bộ gia nhân đều đã kịp thoát ra ngoài.

Caine nhẹ cả người. Anh đang định giao chỉ thị mới cho cậu bé người hầu thì Lyon đã cắt ngang. “Để tôi xử lý giới chức trách và đám người hầu, cậu phải đưa Jade đi khỏi London, Caine ạ.”

“Phải”, Caine trả lời. Anh đang cố không làm Jade lo lắng nhưng anh cũng đoán rằng vụ cháy này có liên quan đến những kẻ đang đuổi theo nàng.

“Perry, vào bếp lấy gì đó uống đi”, Lyon ra lệnh. “Trên quầy lúc nào cũng có bia và brandy đấy.”

Cậu bé người hầu nhanh chóng nghe lời. Cả Lyon và Caine cùng quay lại nhìn Jade, chờ nàng nói gì đó. Nàng nhìn chằm chằm xuống sàn nhà, hai tay vẫn siết chặt vào nhau.

“Jade này”, Caine lên tiếng khi thấy nàng vẫn tiếp tục im lặng. “Sao em không tin đây là tai nạn?”

Nàng thờ dãi thườn thượt rồi mới trả lời. “Vì đây không phải là lần đầu tiên, Caine ạ. Đây là vụ cháy thứ ba mà chúng đã gây ra. Dường như chúng thích lửa.”

Nàng ngược lên nhìn và anh có thể thấy mắt nàng rung rung. “Chúng sẽ thử lại, hết lần này đến lần khác, cho đến khi chúng bắt được anh...”, rồi nàng vội thêm vào, “và tôi”.

“Cô đang nói rằng chúng định giết cô bằng...?” Lyon hỏi.

Jade lắc đầu. “Giờ chúng không chỉ định giết mỗi tôi thôi đâu”, nàng thì thầm, rồi nhìn Caine và bắt đầu khóc. “Chúng định giết cả Caine nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hộ Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Jade dùng mu bàn tay lau nước mắt trên mặt. “Hắn là bằng cách nào đó chúng đã tìm ra thân thể thực sự của anh rồi”, nàng thì thào. “Khi bước vào quán rượu đó, tôi đã tưởng anh là Pagan... nhưng hẳn chúng đã biết hết rồi, Caine ạ. Nếu không thì sao chúng lại đốt nhà của anh chứ?” Caine bước về phía Jade và quàng tay qua vai nàng. Anh dẫn nàng quay lại phòng khách. “Hắn Monk sẽ chẳng nói gì với chúng”, anh khẳng định. “Ta không biết làm sao chúng có thể... đừng bận tâm, Jade ạ, giờ thì không giải thích vòng vo nữa, ta cần biết mọi chuyện.”

“Tôi sẽ nói với anh bất cứ điều gì anh muốn biết”, nàng nói.

Lyon theo hai người họ vào phòng khách. Anh đóng cửa lại rồi ngồi đối diện với ghế trường kỷ. Caine nhẹ nhàng đẩy Jade ngồi xuống cạnh mình.

Jade nhìn Lyon và nói. “Tôi nghĩ tôi qua chúng tôi đã cắt đuôi bọn chúng lúc nhảy xuống sông Thames. Có lẽ, nếu anh bảo Perry giả vờ tiếp tục tìm kiếm Caine, thì bất kỳ ai đang theo dõi cũng sẽ cho rằng anh không biết chúng tôi đang ở đâu.”

Lyon nghĩ đó là một kế hoạch xuất sắc. Anh ngay lập tức đồng ý ra ngoài tìm cậu bé người hầu.

Ngay khi Lyon rời khỏi phòng, Jade liền quay sang Caine. “Tôi không thể ở cùng anh. Giờ tôi đã hiểu điều đó. Chúng sẽ giết anh để bắt được tôi. Tôi đã cố không thích anh, Caine ạ, nhưng tôi đã thất bại. Tôi sẽ rất đau lòng nếu anh bị thương.”

Nói rồi nàng cố bỏ đi nhưng Caine không cho nàng cựa quậy. Anh ôm nàng chặt hơn và kéo nàng sát vào mình. “Ta cũng đã cố không thích em”, anh thì thầm, rồi hôn vào tóc nàng trước khi tiếp tục. “Nhưng ta cũng đã thất bại. Đường như hai ta đã mắc kẹt với nhau rồi, cưng ạ.”

Họ nhìn nhau một lúc lâu, cuối cùng Jade lên tiếng. “Caine này, chuyện này không khác thường sao?”

“Là chuyện gì?” Anh hỏi lại bằng giọng thì thầm y hệt nàng.

“Anh vừa mới mất nhà, lúc này cả hai ta đều ở trong hoàn cảnh hiểm nguy trùng trùng và tất cả những gì tôi muốn là anh sẽ hôn tôi. Chuyện đó không khác thường sao?”

Anh lắc đầu, hai tay ôm lấy mặt nàng. “Không”, anh trả lời. “Ta cũng muốn hôn em.”

“Thật chứ?” Nàng mở tròn mắt. “Chà, thế không phải là...”

“Chuyện chết tiệt nhất ư?” Anh thì thầm cúi xuống.

“Phải”, nàng thở ra trên miệng anh.

“Chuyện này đúng là chuyện chết tiệt nhất.”

Thế rồi miệng anh chiếm hữu miệng nàng, kết thúc cuộc nói chuyện. Ngay lập tức Jade quàng tay quanh cổ anh. Caine khẽ đẩy cằm nàng lên, ép nàng hé miệng ra và khi nàng tuân theo những gì anh muốn, lưỡi anh liền lách vào trong.

Anh chỉ định nếm nàng thật nhanh, nhưng nụ hôn nhanh chóng vượt khỏi tầm kiểm soát. Miệng anh di chuyển trong miệng nàng với sự kiên quyết dữ dội.

Anh không thể có đủ từ nàng.

“Trời ạ... Caine này, giờ không phải là lúc để...”

Câu nói nửa chừng của Lyon cất lên từ ngưỡng cửa và anh sai bước về phía chiếc ghế tựa. Anh nhận thấy ông bạn Caine của mình miễn cưỡng dừng nụ hôn với Jade. Nhưng Jade lại không mang vẻ lưu luyến đó, nàng xô người khỏi Caine với tốc độ đáng kinh ngạc.

Nàng đỏ bừng mặt lên nhìn Lyon. Vì anh đang cười toe toét, nên nàng dồn toàn bộ sự tập trung vào mình. Thế rồi nàng nhận ra mình đang nắm chặt tay Caine trên ngực, liền lập tức quăng cánh tay đó sang một bên.

“Thưa ngài, ngài đã quên mất địa vị của mình mất rồi”, nàng buộc tội.

Caine quyết định không nhắc nàng rằng ban đầu chính nàng mới là người nêu ra chủ đề hôn hít.

“Tôi nghĩ giờ là lúc thích hợp nhất để nghe cô ấy giải thích”, Lyon nói bằng giọng ra lệnh, rồi khi thấy giọng nói oang oang của mình khiến Jade giật mình,

anh liền bảo cô bằng giọng nhẹ nhàng hơn nhiều. Chúa ơi, nàng mới rụt rè làm sao. “Jade này, sao cô không kể cho chúng tôi nghe về vụ cháy đầu tiên đi?”

“Tôi sẽ cố”, nàng trả lời, mắt vẫn nhìn xuống. “Nhưng ký ức về chuyện đó vẫn khiến tôi rùng mình. Xin đừng nghĩ tôi là người yếu đuối”, nàng ngẩng lên nhìn Caine. “Tôi thực sự không yếu đuối chút nào.”

Lyon gật đầu. “Vậy chúng ta có thể bắt đầu chứ?” Anh hỏi. “Jade này, trước khi kể cho chúng tôi nghe về những vụ cháy, sao cô không nói sơ lược một chút về thân thế của mình?”

“Cha tôi vốn là Bá tước Wakerfields. Nathan, anh trai tôi, giờ đang mang tước vị đó, dĩ nhiên là cùng với vô số người khác. Cha tôi qua đời khi tôi lên tám. Tôi nhớ lúc đó ông đang trên đường đến London để gặp một người khác. Lúc cha đến tạm biệt thì tôi đang ở trong vườn.” “Nếu khi đó em còn quá nhỏ, vậy làm thế nào em nhớ được?” Caine hỏi.

“Cha đã rất phiền muộn”, nàng trả lời. “Cha làm tôi hoảng sợ và tôi nghĩ đó chính là lý do vì sao tôi nhớ chuyện đó rõ ràng như thế. Cha cứ đi đi lại lại trên lối đi, hai tay chấp sau lưng và dặn tôi mãi rằng nếu có chuyện gì xảy đến với cha, Nathan và tôi sẽ đến ở với bác Harry bạn cha. Cha quá cương quyết bất tới để ý đến những lời dặn dò đến nỗi cha cứ nắm chặt lấy vai tôi mà lắc. Còn tôi lại có hứng thú hơn với những thứ nữ trang rẻ tiền mà tôi muốn cha mua về”, giọng nàng đượm vẻ băng khuôn mặt tiếc. “Lúc đó tôi còn quá nhỏ.”

“Giờ em vẫn còn nhỏ”, Caine xen vào.

“Tôi không cảm thấy mình còn nhỏ nữa”, nàng thừa nhận, rồi vươn thẳng vai và nói tiếp. “Mẹ tôi qua đời khi tôi vẫn còn ẵm ngửa, thế nên tôi chẳng nhớ gì về mẹ cả.”

“Chuyện gì đã xảy ra với cha em?” Caine hỏi.

“Cha qua đời trong một vụ tai nạn xe ngựa.”

“Vậy là ông ấy đã có linh cảm từ trước?” Lyon hỏi.

“Không, cha có kẻ thù.”

“Và cô tin rằng kẻ thù của cha cô giờ đang đuổi theo cô ư? Đó có phải là lý do khiến cô sợ hãi không?” Lyon hỏi.

Nàng lác đầu thốt lên, “Không, không, tôi đã chứng kiến một vụ giết người. Những kẻ sát nhân đã nhìn thấy tôi. Lý do duy nhất tôi kể cho hai người nghe về cha tôi là vì anh đã yêu cầu tôi nói về... thân thế của tôi. Đúng vậy, Lyon ạ, đó chính là lời anh nói”.

“Xin lỗi”, Lyon nói. “Tôi không định kết luận bừa như thế.”

“Chuyện gì đã xảy ra sau khi cha em qua đời?” Caine hỏi. Đột nhiên anh thấy mình hơn hẳn tên bạn thân, vì trông Lyon lúc này hoàn toàn hoang mang và bối rối. Thật dễ chịu khi biết rằng anh không phải là người duy nhất bị rối tung khi ở cạnh Jade. Dễ chịu chết đi được.

“Sau lễ tang, bác Harry đến đón chúng tôi. Khi mùa hè đã qua, ông ấy đưa Nathan quay lại trường học. Bác Harry biết cha hẳn sẽ muốn anh trai tôi hoàn tất việc học hành. Tôi ở lại với bác tôi. Ông ấy không thực sự là bác tôi, đến giờ đối với tôi thực ra ông ấy giống một người cha hơn. Dù sao đi nữa, ông ấy đã đưa tôi về hòn đảo của mình, một nơi lúc nào cũng ấm áp và yên bình. Bác Harry rất tốt với tôi. Ông chưa bao giờ kết hôn, hai người biết đấy, và tôi thì như con gái của ông vậy. Chúng tôi rất hợp nhau. Nhưng tôi vẫn nhớ anh trai tôi. Trong suốt những năm qua, Nathan chỉ có thể đến thăm chúng tôi một lần.”

Khi nàng dừng lại và nhìn Caine bằng ánh mắt trông chờ, anh liền nhẹ nhàng giục nàng tiếp tục. “Và rồi chuyện gì đã xảy ra?”

“Dĩ nhiên là tôi quay lại Anh quốc để có thể gặp Nathan. Tôi cũng muốn thăm lại ngôi nhà của cha tôi. Nathan đã sửa sang nó đôi chút.”

“Và?” Lyon hỏi khi nàng lại im lặng. “Nathan gặp tôi ở London. Chúng tôi đi thẳng về ngôi nhà ở nông thôn và trải qua một tuần kỳ diệu tìm hiểu về nhau. Sau đó anh ấy bị gọi đi vì một chuyện cá nhân quan trọng.”

“Em có biết chuyện đó là gì không?” Caine hỏi.

Nàng lác đầu. “Tôi không biết toàn bộ chuyện. Một người đưa thư đem đến cho Nathan một lá thư. Sau khi đọc xong, anh trai tôi trở nên vô cùng bức bối. Anh ấy bảo tôi là anh ấy phải quay lại London và sẽ về nhà trong hai tuần nữa. Bạn thân của anh ấy đang gặp rắc rối. Đó là tất cả những gì anh ấy nói với tôi, Caine ạ. Nathan là người đáng kính. Anh ấy sẽ chẳng bao giờ quay lưng lại với một người bạn đang cần sự giúp đỡ và tôi sẽ chẳng bao giờ muốn anh ấy làm thế.”

“Vậy là cô bị bỏ lại một mình?” Lyon hỏi. “Ôi Chúa ơi, không phải thế. Nathan có cả một đội quân người làm ở cơ ngơi của anh ấy. Quý bà Briars... bà ấy là một người bạn thân của cha tôi... chà, bà ấy thuê người làm và thậm chí còn giúp Nathan tu sửa ngôi nhà nữa. Bà ấy từng muốn nuôi dạy chúng tôi, hai người biết đấy, và sẵn sàng thỉnh cầu tòa án để được làm người giám hộ. Thế rồi Harry đưa chúng tôi đi xa và bà ấy không thể tìm thấy chúng tôi. Tôi sẽ phải đến gặp bà ấy ngay sau khi chuyện này được giải quyết. Dĩ nhiên, trước đó thì tôi không dám đâu. Chúng hẳn sẽ thiêu trụi nhà bà ấy nếu chúng...”

“Jade, em lại lạc đề rồi”, Caine xen vào. “Thật à?”

Anh gạt đầu.

“Tôi xin lỗi. Tôi nói đến đâu rồi?”

“Nathan đi London”, Lyon nhắc nàng. “Phải”, nàng đáp lời. “Giờ tôi mới nhận ra mình đã làm một điều ngu ngốc. Ở trên đảo của mình, tôi có thể đến rồi đi theo ý muốn. Tôi chưa từng phải lo đến chuyện có người hộ tống. Tôi quên mất Anh quốc không giống vậy chút nào. Ở đây, tất cả mọi người đều phải khóa cửa. Dù sao đi nữa, lúc ra ngoài tôi đang trong tình trạng vội vã, tôi không hề nhìn xuống chân, hai người biết đấy, và gót giày của tôi bị vướng trên cầu thang. Tôi đã bị lộn nhào và đầu bị đập vào nầm đệm trên tay vịn cầu thang.”

Nàng dừng lại, chờ nghe những lời thông cảm từ phía hai người đàn ông. Khi họ vẫn chỉ tiếp tục nhìn nàng trông đợi, nàng kết luận là sẽ chẳng người nào lên tiếng. Nàng ném cho cả hai ánh mắt bất bình vì đã quá vô tâm, rồi tiếp tục kể. “Khoảng một giờ sau đó, sau khi đầu đã hết ong ong vì cú ngã, tôi đã một mình ra ngoài đi dạo. Tôi nhanh chóng quên đi cảm giác đau đớn nhức nhối và vì hôm đó là một ngày tuyệt đẹp, nên tôi cũng quên luôn thời gian. Tôi vừa định ngắm nghía bên trong cái nhà thờ xinh xắn đó thì bỗng nghe thấy tiếng huyền ảo và đó là lúc tôi thấy người đàn ông xấu số bị ném xuống đất.”

Nàng hít vào thật sâu rồi tiếp tục. “Tôi hét lên và bỏ chạy. Nhưng rồi tôi bị lạc đường và cuối cùng tôi đã ở trên con dốc ngay phía trên khu mộ của cha mẹ mình. Đó là lúc tôi nhìn thấy bọn chúng lần nữa.”

“Vẫn là những kẻ đó à?” Lyon hỏi. Anh đang chồm hẳn người về trước, hai khuỷu tay chống lên đầu gối.

“Phải, chính xác là những kẻ đó”, Jade trả lời, giọng nàng có vẻ lúng túng. “Hắn chúng đã kết luận là đuổi theo tôi chẳng đáng gì và chúng rất... bận rộn.”

“Chúng đang làm gì?” Caine hỏi.

Nàng không trả lời anh ngay lập tức. Một linh cảm tự dưng thắt chặt quanh trái tim anh. Lúc này tay nàng đang siết chặt tay anh. Caine không nghĩ nàng nhận ra hành động đáng chú ý đó.

“Đào bới”, cuối cùng nàng cũng trả lời. “Chúng đào mộ ư?” Lyon hỏi, giọng có vẻ ngờ vực.

“Phải.”

Caine không thể hiện phản ứng ra ngoài, còn Lyon trông như thể không tin nàng. Nàng nghĩ thật kỳ cục, khi nói dối thì cả hai bọn họ cùng dễ dàng chấp nhận, nhưng giờ khi nàng đang nói thật, thì đó lại là chuyện hoàn toàn khác hẳn.

“Đó hoàn toàn là sự thật”, nàng quay sang Lyon. “Tôi biết chuyện này nghe thật hoang đường, nhưng tôi biết mình đã thấy những gì.”

“Được rồi”, Caine trả lời. “Chuyện gì xảy ra tiếp theo?”

“Tôi lại bắt đầu hét lên”, nàng kể tiếp, “Ồ, tôi nhận ra đáng lẽ mình không nên gây ra tiếng động, vì lúc này tôi lại làm chúng để ý mất rồi. Nhưng vì quá nổi giận nên tôi không thể suy nghĩ thấu đáo được. Cả ba gã đó cùng ngẩng đầu lên nhìn tôi. Gã mặc bộ đồ sắc sỡ cầm một khẩu súng. Thật lạ, nhưng dường như tôi không thể cự quấy cho đến khi tiếng súng vang lên. Lúc đó thì tôi chạy nhanh như chớp. Hudson, quản gia của Nathan, khi đó đang làm việc trong thư viện. Tôi kể ông ta nghe những gì đã xảy ra, nhưng đến khi ông ấy giúp tôi bình tĩnh trở lại và hiểu hết toàn bộ câu chuyện, thì trời đã quá tối không thể đi tìm những kẻ kia được nữa. Chúng tôi phải chờ đến sáng hôm sau.”

“Các nhà chức trách có biết không?”

Nàng lắc đầu thừa nhận. “Đây là điểm mà câu chuyện trở nên hơi kỳ lạ. Sáng hôm sau, Hudson cùng vài người khỏe mạnh đi tìm xác người đàn ông mà tôi đã thấy bị quăng xuống từ trên mái nhà. Hudson không cho tôi theo cùng vì tôi vẫn còn quá phiền muộn.”

“Dĩ nhiên rồi”, Caine đồng ý.

“Phải”, nàng thờ dãi trả lời. “Khi Hudson và những người kia quay lại, họ đã cố tỏ ra tử tế như anh lúc này, Caine ạ, nhưng họ phải nói với tôi sự thật.”

“Sự thật nào?”

“Họ không tìm được cái xác nào. Mấy ngôi mộ cũng không hề bị chạm tới.”

“Thế nên họ tin rằng cô chỉ...”

“Tuồng tượng, phải không Lyon?” Nàng cắt ngang. “Phải, tôi chắc chắn họ tin thế. Vì là người làm của Nathan nên họ không dám bảo tôi rằng họ nghĩ tôi bị... quản trị, nhưng về mặt của họ đã nói lên điều đó. Ngay lập tức tôi quay lại khu mộ để tự mình kiểm tra. Con mưa gió tối hôm trước quá dữ dội, nhưng ngay cả thế thì mặt đất trông cũng chẳng giống như đã bị cuộc xéng chạm đến.”

“Có thể bọn chúng mới chỉ bắt đầu đào thì em đã chen ngang”, Caine gợi ý.

“Phải, chúng mới chỉ bắt đầu”, nàng thừa nhận. “Tôi sẽ không bao giờ quên nét mặt của bọn chúng.”

“Kể cho chúng tôi nghe phần còn lại đi”, Caine gợi ý.

“Tôi mất cả ngày hôm đó cố hiểu xem động cơ của chúng là gì. Thế rồi tôi đến gặp Hudson và bảo ông ấy đừng làm Nathan bận tâm về chuyện này. Tôi nói dối viên quản gia và bảo ông ta là tôi tin chắc ánh hoàng hôn đã khiến tôi nhìn nhầm. Tôi phải nói với hai người rằng trông Hudson cực kỳ nhẹ nhõm. Dĩ nhiên ông ấy vẫn còn lo lắng, vì tôi đã ngã từ trên cầu thang xuống và bị đập đầu rất mạnh.”

“Jade, liệu chuyện này có thể chỉ là do cô...” Lyon lên tiếng.

“Trông tượng?” Caine xen vào, rồi lắc đầu. “Tôi qua có ít nhất năm tên đã đuổi theo bọn tôi. Không, chuyện này không phải do cô ấy tưởng tượng.”

Nàng ném cho Lyon ánh mắt nghi ngờ. “Anh không tin tôi, đúng không?”

“Giờ thì tôi tin rồi”, Lyon trả lời. “Nếu có kẻ săn lùng cô, vậy ắt là cô đã thực sự nhìn thấy gì đó. Sau đó chuyện gì xảy ra?”

“Tôi không chịu thua”, nàng nói với anh, rồi cố xếp hai tay ngay ngắn trong lòng và chỉ đến khi đó nàng mới nhận ra mình đang nắm chặt lấy tay Caine, liền vội đẩy anh ra. “Tôi có thể trở nên vô cùng bướng bỉnh. Và vì thế sáng hôm sau, một lần nữa tôi quyết định phải ra ngoài tìm bằng chứng.”

Lyon mỉm cười với Caine, thừa nhận. “Tôi hẳn sẽ làm điều tương tự.”

“Đó là sáng hôm nào?” Caine hỏi.

“Sáng qua”, nàng giải thích. “Tôi cưỡi ngựa ra ngoài. Nhưng tôi đã không đến được khu mộ của cha mẹ. Chúng đã bắn chết con ngựa khi tôi vẫn đang ngồi trên lưng nó.”

“Chúng làm gì cơ?” Caine gần như quát lên.

Nàng hài lòng trước phản ứng choáng váng của anh và gạt đầu khẳng định lại. “Chúng đã giết con ngựa tốt của Nathan. Tôi không thể diễn tả cho hai người biết anh trai tôi sẽ đau buồn thế nào khi phát hiện ra con chiến mã yêu quý của mình đã chết. Chuyện này sẽ làm trái tim anh ấy tan nát.”

Caine vội lấy chiếc khăn tay vì cho rằng nàng lại sắp sửa khóc òa lên. “Rồi chuyện gì đã xảy ra?” Anh hỏi.

“Dĩ nhiên là tôi lao người xuống đất. Tôi đã rất may mắn vì không bị gãy cổ, mà chỉ bị vài vết xước không đáng kể. Chắc chắn anh đã thấy mấy vết thâm tím trên vai và tay tôi lúc anh lên vào phòng tôi tối qua.” Nàng quay sang nhìn Caine chờ anh trả lời. “Ta không thấy”, anh khẽ nói. “Và ta cũng không lên vào phòng em.”

“Làm sao anh có thể không nhận thấy mấy vết bầm của tôi cơ chứ?”

“Ta đâu có nhìn vai em.”

Nàng có thể cảm thấy mình đỏ mặt lần nữa, miệng lắp bắp. “Chà, lẽ ra anh nên nhìn vai tôi. Một quý ông hẳn sẽ ngay lập tức phát hiện ra những vết bầm của tôi.” Caine mất kiên nhẫn. “Jade à, kể cả một tên hoạn cũng không...”

“Anh muốn nghe câu chuyện còn lại hay không nào?”

“Có”, anh trả lời.

“Sau khi chúng bắn con ngựa, tôi đã chạy thẳng về nhà. Tôi không biết chúng có đuổi theo hay không. Lúc đó tôi rất bức bối. Những chuyện kiểu này trước đây chưa từng xảy ra với tôi. Tôi đã sống một cuộc đời an toàn.”

Dường như nàng cần sự đồng tình. “Ta cũng tin chắc như thế”, Caine ủng hộ.

“Tôi lại tìm Hudson và kể ông ấy nghe chuyện đã xảy ra. Tôi có thể nói luôn là ông ấy lại thấy khó tin tôi. Ông ấy cứ cố ép tôi uống trà. Tuy nhiên, lần này tôi đã có bằng chứng.”

“Bằng chứng ư?” Caine hỏi.

“Con ngựa chết, thưa ngài”, nàng kêu lên. “Làm ơn chú ý vào câu chuyện đi.”

“Dĩ nhiên rồi”, anh đáp lại. “Con ngựa chết. Vậy Hudson có xin lỗi em khi em chỉ cho ông ta con ngựa chết không?”

Nàng vừa cắn môi một lúc lâu vừa nhìn anh chăm chăm, cuối cùng nàng nói, “Không hẳn thế”.

“Không hẳn thế nghĩa là sao?” Lyon cất tiếng hỏi.

Jade quay sang Lyon. “Tôi biết anh sẽ thấy chuyện này khó tin, nhưng khi chúng tôi đến chỗ con ngựa đã ngã xuống thì... chà, nó đã biến mất.”

“Không, tôi không thấy chuyện đó khó tin”, Lyon dài giọng, rồi lại ngã người ra ghế. “Cậu thì sao, hả Caine?”

Caine mỉm cười. “Chuyện đó cũng hợp lý như những điều khác mà cô ấy đã kể với chúng ta.”

“Hudson kiên quyết quay về chuồng ngựa”, nàng tiếp tục. “Ông ấy tin rằng chúng tôi sẽ thấy con ngựa đã tự tìm được đường về nhà.”

“Và ông ta đoán đúng chứ?” Caine hỏi. “Không. Đám gia nhân đã lùng sục khu đất hết cả buổi sáng nhưng họ không tìm được con ngựa. Nhưng có một vết xe ngựa còn mới đi về phía nam. Anh có biết tôi nghĩ chuyện gì đã xảy ra không, hả Caine? Tôi nghĩ bọn chúng đã bỏ con ngựa lên xe và đưa nó đi. Anh nghĩ sao về khả năng đó?”

Nàng tỏ vẻ vô cùng háo hức khiến anh thấy hơi có lỗi khi buộc phải làm nàng thất vọng. “Rõ ràng em không hề biết một con ngựa trưởng thành sẽ nặng đến thế nào, Jade ạ. Em có thể tin lời ta rằng phải cần đến ba người đàn ông mới nhấc được nó lên.”

“Khó”, Lyon xen vào. “Nhưng không phải là không thể.”

“Có thể con ngựa chỉ bị thương ngoài da và bỏ đi mất”, Caine nói.

“Một vết thương ngoài da giữa hai mắt ư? Tôi nghi ngờ chuyện đó.” Nàng rên lên thất vọng. “Nathan cũng sẽ đau lòng lắm khi biết chuyện về ngôi nhà và chiếc xe ngựa cho mà xem.”

“Ngôi nhà ư? Chuyện quái quỷ gì xảy ra với ngôi nhà của hắn?” Caine lẩm bẩm. “Quái quỷ thật, ta ước gì em kể chuyện này theo đúng trình tự diễn biến, Jade ạ.” “Tôi tin là cuối cùng cô ấy đã đến với những vụ cháy”, Lyon nói.

“Ngôi nhà ư, nó bị thiêu rụi luôn”, Jade đáp trả.

“Ngôi nhà bị cháy khi nào?” Caine thở dài mệt mỏi. “Trước hay sau khi con ngựa bị giết?”

“Gần như ngay sau đó”, nàng giải thích. “Hudson đã ra lệnh chuẩn bị xe ngựa của Nathan sẵn sàng cho tôi. Tôi đã quyết định quay lại London để tìm Nathan. Tôi tự lo được và cảm thấy phát ốm với cách xử sự của đám gia nhân nhà anh ấy. Họ cứ lảng vảng quanh tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ quái. Tôi biết Nathan sẽ giúp tôi giải quyết câu đố này.”

Nàng không nhận ra mình đã cao giọng cho đến khi Caine vỗ lên tay nàng và nói, “Bình tĩnh nào cung, và kể nốt đi”.

“Anh đang nhìn tôi giống hệt kiểu mà Hudson... ồ, thôi vậy, tôi sẽ kể nốt. Tôi đang trên đường quay lại London thì gã người hầu hét lên là nhà của Nathan đã bốc cháy. Anh ta có thể thấy khói bay mù mịt đỉnh đồi. Dĩ nhiên chúng tôi ngay lập tức quay về, nhưng khi đã về đến nhà... chà, thì đã quá muộn. Tôi ra lệnh cho gia nhân lên đường đến ngôi nhà của Nathan ở London.”

“Rồi em lại lên đường đi London tiếp ư?” Caine hỏi. Anh lơ đãng xoa nhẹ gáy nàng. Cảm giác thật tuyệt vời khiến Jade không muốn bảo anh dừng lại.

“Chúng tôi đi theo đường chính, nhưng khi rẽ sang một góc quanh thì đã thấy bọn chúng đang đứng chờ. Người đánh xe quá hoảng sợ, anh ta đã bỏ chạy.”

“Đồ con hoang.” Lyon thốt lên, còn Caine gật đầu đồng ý.

“Tôi không đổ lỗi cho anh ta”, Jade bào chữa. “Anh ta quá sợ hãi. Người ta hay làm những việc... kỳ quặc khi họ hoảng sợ.”

“Có vài người như thế”, Caine đồng ý.

“Kể chúng tôi nghe chuyện xảy ra sau đó đi.” Lyon nói.

“Chúng chen cửa và châm lửa đốt xe ngựa”, nàng trả lời. “Tôi đã vùng vẫy thoát được ra ngoài qua ô cửa sổ có khung yếu. Nathan đã bỏ khá nhiều tiền cho chiếc xe đó, nhưng nó chẳng cứng cáp chút nào. Tôi đã khá dễ dàng đá bung bản lề ra khỏi khung cửa. Nhưng tôi không nghĩ sẽ kể lại chuyện đó với anh trai tôi, vì nó sẽ chỉ làm anh ấy đau buồn hơn... dĩ nhiên là trừ khi anh ấy định thuê lại cái xưởng đó.”

“Em lại lạc đề rồi”, Caine nói.

Lyon mỉm cười thừa nhận. “Cô ấy nhắc tôi nhớ đến Christina. Jade này, sao cô không giúp tôi tìm Christina đi? Cô ấy sẽ xếp hành lý cho cô đem theo.”

Jade cảm thấy như mình vừa được ban lệnh ân xá. Ruột gan nàng như đang bị buộc thắt lại. Nàng thấy như mình vừa phải sống lại nỗi kinh hoàng.

Không phí chút thời gian nào, nàng ngay lập tức rời khỏi phòng.

“Thế nào, Caine?” Lyon hỏi khi hai người họ chỉ còn lại với nhau. “Cậu nghĩ sao?”

“Tôi qua thực sự đã có kẻ đuổi theo bọn tôi”, Caine nhắc nhở Lyon.

“Cậu tin câu chuyện của cô ấy chứ?”

“Cô ấy đã thấy điều gì đó.”

“Tôi không hỏi cậu chuyện đó.”

Caine chậm rãi lắc đầu. “Không một lời nào”, anh thừa nhận. “Còn cậu?”

Lyon lắc đầu. “Đó là câu chuyện bất hợp lý nhất mà tôi từng nghe. Nhưng mẹ kiếp, nếu cô ấy nói thật, chúng ta sẽ phải giúp cô ấy.”

“Nếu cô ấy nói dối?” Caine hỏi, trong đầu đã đoán ra câu trả lời.

“Thì tốt hơn hết cậu phải cảnh giác đề phòng.”

“Lyon, cậu không nghĩ rằng...”

Lyon không để anh nói hết câu mà cắt ngang. “Tôi sẽ nói với cậu những gì tôi biết. Thứ nhất, cậu đang không khách quan. Tôi không đổ lỗi cho cậu, Caine ạ. Tôi xử sự trước Christina giống hệt cách cậu đang xử sự trước Jade. Thứ hai, cô ấy đang gặp nguy hiểm và đã lôi cậu vào vòng nguy hiểm. Đó là những thực tế mà chúng ta có thể khẳng định là đúng.”

Caine biết Lyon không sai. Anh ngả người ra trường kỷ. “Giờ cho tôi biết linh cảm của cậu là gì?”

“Có lẽ chuyện này có liên quan đến cha cô ấy”, Lyon nhún vai gợi ý. “Tôi sẽ bắt đầu tìm hiểu về quá khứ của Bá tước Wakerfield. Richards có thể giúp.”

Caine định phản đối nhưng rồi đổi ý. “Chuyện đó chẳng có hại gì”, anh nói.

“Tuy nhiên, tôi bắt đầu nghi ngờ liệu anh trai cô ấy có vô can trong chuyện này không. Nên nhớ, Lyon ạ, Nathan lên London để giúp một người bạn đang gặp rắc rối. Đó là lúc tất cả những chuyện này bắt đầu.”

“Đó là nếu chúng ta chấp nhận câu chuyện cô ấy đã kể.”

“Phải”, Caine thừa nhận.

Lyon thở dài thườn thượt. “Tôi chỉ có một câu hỏi cho cậu, Caine ạ”, anh hạ thấp giọng, nghe có vẻ kiên quyết. “Cậu có tin cô ấy không?”

Caine nhìn bạn một lúc lâu. “Nếu chúng ta áp dụng tính logic trong tình huống kỳ lạ này...”

Lyon lắc đầu. “Tôi đánh giá cao bản năng của cậu, anh bạn. Trả lời tôi đi.”

“Có”, Caine trả lời, rồi cười. Lần đầu tiên trong đời, anh đã gạt lý lẽ sang một bên. “Tôi tin cô ấy bằng cả mạng sống của mình, nhưng tôi không thể cho cậu một lý do nào. Cái đó so với logic thì sao, hả Lyon?”

Lyon mỉm cười. “Tôi cũng tin cô ấy. Nhưng cậu chẳng hề biết vì sao cậu tin cô ấy, đúng không Caine?”

Giọng Lyon nghe vô cùng chiều chuộng khiến Caine nhướn một bên mày. “Cậu đang có ý gì thế?”

“Tôi tin cô ấy chỉ bởi vì cậu tin cô ấy”, Lyon giải thích. “Bản năng của cậu chưa bao giờ sai. Cậu đã cứu tôi không chỉ một lần nhờ tôi đã lắng nghe cậu.”

“Cậu vẫn chưa giải thích ý cậu là gì”, Caine nhắc lại.

“Tôi tin Christina”, Lyon nói. “Gần như ngay từ đầu. Tôi thề với cậu, từ phía tôi đó là niềm tin mù quáng. Cô ấy cũng dẫn tôi vào một cuộc săn đuổi thú vị. Giờ tôi phải về phe với vợ tôi thôi. Christina, như cậu biết đấy, có một số quan điểm khá kỳ lạ. Nhưng lần này cô ấy có lý.”

“Có lý như thế nào?” Caine hỏi.

“Tôi tin rằng, bạn thân mến ạ, cậu vừa mới gặp định mệnh của mình.” Lyon khẽ cười khùng khục và lắc đầu. “Giờ chỉ có Chúa mới giúp được cậu, Caine ạ, vì cuộc săn đuổi của cậu chỉ vừa mới bắt đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hộ Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Hai người phụ nữ đang ngồi trong sảnh chờ Caine và Lyon. Một túi hành lý lớn màu lông đốm trắng và xám đặt trên sàn giữa họ.

Caine cố nhấc cái túi lên, rồi lắc đầu. “Vi Chúa, Jade à, chẳng có con ngựa nào có thể chở nặng thế này. Trọng lượng của nó quá lớn đối với lũ ngựa.”

Anh quỳ xuống trên một chân, tháo miệng túi ra và liếc vào trong. Thế rồi anh huýt sáo. “Có cả kho vũ khí chết người ở đây”, anh bảo Lyon. “Ai đã xếp cái túi này?”

“Tôi đây”, Christina trả lời. “Chỉ có ít vũ khí mà tôi nghĩ rằng Jade có thể sẽ cần để bảo vệ cho hai người.”

“Vũ khí Jade có thể cần để bảo vệ tôi ư?” Giọng Caine nghe có vẻ ngờ vực. “Lyon, vợ cậu vừa mới si nhục tôi đây à?”

Lyon mỉm cười gât đầu. “Hắn là thế, Caine ạ. Có khi cậu cũng nên nói lời xin lỗi và vượt qua chuyện này đi.”

“Vì lý do quái quỷ nào mà tôi phải xin lỗi chứ?”

“Như thế sẽ đỡ mất thời gian hơn”, Lyon giải thích. Anh đang cố kìm không cười phá lên, trong khi trông Caine vô cùng hoang mang.

“Hôn nhân đã khiến cậu mềm yếu rồi”, Caine lẩm bẩm.

“Mềm như bánh mì sữa ấy”, Lyon cười tuyên bố.

Caine quay lại tập trung bỏ những thứ không cần thiết ra khỏi túi hành lý.

Trong khi cả hai người phụ nữ cùng thờ hất ra hoảng hốt, Caine quăng lên sàn mấy con dao dài, hai khẩu súng lục và một đoạn xích trông ghê rợn. “Em sẽ không cần tất cả những thứ này, Jade ạ. Hơn nữa, nhút nhát như em thì làm sao dùng được mấy thứ này.”

Lúc này Jade đang nhặt lại đám vũ khí đó. “Để chúng đó, cô chiến binh bé bỏng của ta.”

“Ồ, cứ làm theo ý mình đi”, nàng lẩm bẩm. “Thưa ngài, ngài đừng dùng lời âu yếm với tôi. Để mấy lời đó cho những phụ nữ khác trong đời ngài ấy. Tôi không phải là người yêu dấu của ngài, không phải tình yêu của ngài và tôi tuyệt đối không phải là cô chiến binh của ngài, ô, đừng ra về rồi một cách vô tội như thế, Caine ạ. Christina đã kể tôi nghe tất cả về những người phụ nữ khác rồi.”

Anh vẫn đang cố hiểu câu nói trước đó của nàng. “Trong cái đầu ngớ ngẩn kia, gọi em là chiến binh là cách gọi âu yếm ư?”

“Đó là điều dĩ nhiên nhất rồi, đồ thô lỗ”, nàng đáp trả. “Tôi sẽ không bắt anh phải xin lỗi vì đã bảo tôi ngớ ngẩn, nhưng chỉ vì anh vẫn còn cái kính trước tin ngôi nhà vừa bị thiêu rụi thôi đấy.”

Caine cảm thấy muốn gầm lên tức giận. Anh hoàn thành công việc loại bỏ những thứ vũ khí không cần thiết ra khỏi túi, rồi đóng khóa lại. “Cảm ơn vì đã phải mất công vào chuyện rắc rối này, Christina, nhưng có lẽ cô sẽ cần vũ khí để bảo vệ an toàn cho Lyon. Đi nào Jade”, anh ra lệnh, rồi một tay xách túi, tay còn lại nắm lấy tay Jade, siết chặt đến đau điếng.

Jade chẳng bận tâm. Nàng quá thỏa mãn vì mình đã kể chuyện trôi chảy đến thế - ngay lập tức thuyết phục được Caine và khiến anh rối tung. Quai hàm anh lúc này siết chặt, cho thấy anh đang không có tâm trạng để nói lý lẽ. Nàng để anh lúi lũi ra ngoài qua cửa hậu. Người hầu của Lyon đã chuẩn bị sẵn sàng hai con ngựa cho họ. Ngay khi Jade vừa bước qua ngưỡng cửa, Christina đã lao đến ôm chầm lấy nàng và thì thầm. “May mắn nhé.”

Caine buộc túi hành lý vào con ngựa của anh, rồi quăng Jade lên lưng con còn lại. Nàng vẫy tay chào và theo Caine lên đường từ cổng sau.

Jade ngoái ra sau một lần nữa nhìn Lyon và Christina. Nàng cố ghi nhớ nụ cười của Christina, cả vẻ cau mày của Lyon nữa, vì nàng chắc rằng mình sẽ chẳng bao giờ gặp lại họ lần nữa.

Christina đã hơn một lần nhắc đến định mệnh với nàng. Cô ấy tin rằng Caine sẽ trở thành người bạn đồng hành suốt đời của nàng. Nhưng Christina không hiểu toàn bộ tình huống. Khi Christina biết được sự thật, Jade sợ rằng người bạn mới của nàng sẽ chẳng bao giờ thèm nhìn mặt nàng lần nữa.

Nghĩ đến chuyện đó thật quá đau đớn. Jade buộc mình chỉ được nghĩ đến lý do nàng có mặt ở đây. Nhiệm vụ của nàng là bảo vệ Caine cho đến khi Nathan quay về nhà.

Và chỉ thế thôi. Số mệnh của nàng đã được định đoạt từ nhiều năm về trước. “Bám sát theo ta nào, Jade”, Caine ra lệnh.

Jade ngay lập tức thúc ngựa đi theo sát. Chắc chắn Caine đã đi đường vòng ra khỏi London. Anh đi vòng men theo ngoại ô thành phố, rồi quay lại lối cũ để đảm bảo họ không bị bám theo.

Anh không chịu đi về hướng Bắc cho đến khi họ đã cách thành phố một giờ đi đường.

Lẽ ra chuyến đi đó chỉ mất khoảng ba giờ đồng hồ. Nhưng vì bản năng thận trọng của anh nên sau khi đi được nửa đường rồi anh mới chịu đi theo đường chính.

Jade nhận ra khu vực này. “Nếu họ không chuyển nó đi, thì xe ngựa của Nathan chỉ ở trước chúng ta một đoạn”, nàng nói với Caine.

Đoạn đường xa hơn là nàng nhớ. Jade kết luận chiếc xe đã bị kéo đi mất khi họ đi thêm nửa giờ nữa mà vẫn chưa thấy nó đâu.

Thế rồi khi rẽ qua một khúc quanh khác trên đường đi, họ thấy chiếc xe cạnh khe núi hẹp.

Caine không hề nói một lời nào. Nhưng về mặt anh thật dữ tợn khi họ đi ngang qua chiếc xe ngựa đó.

“Sao?” Nàng hỏi.

“Đúng là nó đã bị thiêu rụi”, anh trả lời. Nàng nhận thấy vẻ giận dữ trong giọng nói của anh và bắt đầu lo lắng anh sẽ đổ lỗi cho nàng đã gây ra sự phá hoại này. “Đó là tất cả những gì anh phải nói à?” Nàng hỏi, rồi thúc ngựa lên cạnh Caine để có thể nhìn thấy mặt anh. “Anh đã không tin tôi, đúng không? Đó là lý do vì sao anh nổi giận.”

“Giờ ta tin em rồi”, anh phản công.

Nàng chờ một lúc lâu mới nhận ra rằng anh sẽ không nói thêm gì nữa.

“Và?” Nàng hỏi, trong đầu nghĩ cách bắt anh xin lỗi.

“Và gì?”

“Anh không còn gì khác để nói nữa à?” Nàng hỏi.

“Ta chỉ có thể nói rằng ngay khi tìm thấy đám con hoang đã gây ra chuyện này, ta sẽ giết hết bọn chúng”, anh trả lời bằng giọng êm ái đầy chết chóc. “Sau khi chúng đã chết, có lẽ ta sẽ thiêu xác của chúng cho hả giận. Phải, ta có thể nói thế, nhưng điều đó chỉ khiến em thấy khó chịu thôi, đúng không Jade?”

Mắt nàng mở to trong cơn cuồng loạn giận dữ của anh. Nàng hoàn toàn tin chắc anh có ý định làm đúng như những gì mình đã nói. Một cơn rung mình chạy dọc sống lưng nàng.

“Phải, Caine ạ, tôi sẽ thấy khó chịu khi nghe những kế hoạch như thế. Anh không thể cứ giết người bừa bãi thế được, dù cho anh có nổi giận với chúng đến nhường nào.”

Anh ghim cương ngựa, dừng đột ngột cạnh nàng. Rồi anh vói tay sang và nắm lấy gáy nàng. Nàng kinh ngạc đến nỗi không hề cố tránh ra.

“Ta bảo vệ những gì là của mình.”

Nàng sẽ không tranh cãi với anh. Trông anh như thể sẽ siết cổ nàng nếu nàng làm thế. Jade chỉ nhìn thẳng vào Caine và chờ đến khi anh thả mình ra.

“Em hiểu những gì ta đang nói với em chứ?” Anh hỏi.

“Tôi hiểu”, nàng trả lời. “Anh sẽ bảo vệ những gì thuộc về mình. Tôi hiểu.”

Caine lắc đầu. Cô nàng bé nhỏ ngây thơ này đang cố xoa dịu anh. Đột nhiên anh kéo nàng lệch sang một bên yên ngựa, cúi xuống, rồi hôn nàng. Thô bạo. Đầy sở hữu.

Nàng cảm thấy hoang mang hơn bao giờ hết. Caine lùi lại và nhìn thẳng vào mắt nàng. “Đã đến lúc em phải hiểu rằng em thuộc về ta rồi, Jade ạ.”

Nàng lắc đầu. “Tôi chẳng thuộc về ai cả, Caine à, cũng đã đến lúc anh phải hiểu điều đó.”

Trông anh có vẻ tức giận. Thế rồi, chỉ trong thoáng chốc, vẻ mặt anh dịu hẳn đi. Người bảo vệ đáng yêu của nàng rõ ràng đã quay lại. Jade suýt thở hắt ra vì nhẹ nhõm.

“Đã đến lúc chúng ta rời khỏi đường chính lần nữa rồi”, anh cố tình thay đổi chủ đề. “Caine này, tôi muốn anh nhận ra rằng...”

“Đừng tranh cãi”, anh cắt ngang.

Nàng gật đầu và đang định thúc ngựa xuôi theo con dốc thì Caine bỗng nắm lấy dây cương từ tay nàng và nhấc nàng vào lòng anh.

“Sao tôi lại phải đi cùng anh?” Nàng hỏi.

“Em mệt rồi.”

“Sao anh biết?”

Lần đầu tiên trong một khoảng thời gian dài, anh mỉm cười. “Ta biết.”

“Tôi kiệt sức rồi”, nàng thừa nhận. “Caine này, liệu ngựa của Lyon có đi theo chúng ta không? Bọn anh sẽ bức mình nếu bị mất con ngựa ấy đấy.”

“Nó sẽ đi theo chúng ta thôi”, anh trả lời.

“Tốt”, nàng nói, rồi vòng tay ôm lấy eo anh và tựa má vào ngực anh. “Anh có mùi thật dễ chịu”, nàng thì thầm.

“Em cũng vậy”, anh thì thầm đáp lại.

Giọng anh nghe cực kỳ quan tâm đến nàng. Và dường như anh đã quyết tâm chọn con đường thử thách nhất là đi xuyên qua rừng. Jade chịu đựng khổ sở trong đúng mười phút, rồi nàng cũng phải lên tiếng, “Sao anh lại làm cuộc hành trình này trở nên khó khăn đến thế?”

Caine dùng cánh tay gạt một cành cây chắn ngang mặt trước khi trả lời nàng, “Chúng ta đang bị theo đuổi.”

Anh nói với vẻ thân nhiên, khiến nàng sùng sốt như thể bị một kẻ lạ mặt cấu vào lưng. Ngay lập tức nàng nổi giận kêu lên. “Làm gì có chuyện đó, không thì tôi phải biết chứ.”

Nàng cố gắng đẩy người ra khỏi anh để có thể nhìn qua vai anh và tự mình kiểm tra, nhưng Caine không để nàng cựa quậy, “Ồn thôi”, anh nói. “Chúng vẫn còn cách chúng ta khá xa.”

“Làm thế nào anh biết được?” Nàng hỏi. “Chúng đã theo sau từ khi chúng ta rời khỏi London à? Không, dĩ nhiên là không. Không thì tôi đã nhận ra. Anh đoán chúng có bao nhiêu người, hả Caine? Anh có tuyệt đối chắc chắn không?”

Anh siết nhẹ nàng để nàng thôi không hỏi nữa, rồi trả lời. “Ta chắc chắn. Chúng đã theo chúng ta được khoảng ba, có thể là bốn dặm rồi. Cụ thể hơn nữa là từ khi chúng ta đi vào địa phận của ta. Ta tin là chúng có khoảng sáu hoặc bảy người.”

“Nhưng...”

“Ta phát hiện ra chúng khi quay lại đường cũ lần cuối cùng”, anh kiên nhẫn giải thích.

“Tôi cũng quay lại cùng anh, nếu anh còn nhớ”, nàng phản đối. “Nhưng tôi chẳng thấy ai cả.”

Giọng nàng nghe có vẻ điên tiết. Caine không biết phải hiểu phản ứng đó như thế nào.

“Chúng ta còn cách nhà anh xa lắm không?”

“Khoảng mười lăm phút đi đường nữa”, Caine trả lời.

Một lát sau đó họ băng qua một khu đất trống. Jade cảm thấy như thể mình mới lọt vào vùng đất thần tiên. “Ồ đây đẹp quá”, nàng thì thầm.

Bãi đất trống đầy cỏ, bao quanh hai bên bởi một dòng suối nhỏ chảy xuôi theo triền dốc thoải cạnh một ngôi nhà nhỏ. Ánh nắng xuyên qua tán cây bao quanh khung cảnh thần tiên đó.

“Có thể người gác rừng đang ở trong căn nhà đó”, nàng nói. “Có thể ông ta sẽ sẵn lòng giúp chúng ta giăng bẫy bọn người xấu.”

“Ngôi nhà đó bỏ hoang.”

“Vậy thì chúng ta sẽ phải tự mình giăng bẫy chúng thôi. Anh bỏ lại toàn bộ súng rồi à?”

Anh không trả lời nàng.

“Caine? Chúng ta không dừng lại sao?”

“Không”, anh nói. “Chúng ta sẽ đi đường tắt.”

“Anh đã chọn một chỗ khác để chờ chúng à?”

“Ta sẽ đưa em về nhà trước đã, Jade ạ.

Ta không định mạo hiểm khi có em đi cùng. Giờ thì cúi đầu xuống và ngậm miệng lại. Tình hình sẽ khó khăn đấy.”

Vì anh lại trở nên cau kỉnh nên nàng đành làm theo. Nàng có thể cảm thấy cằm anh trên đỉnh đầu khi áp sát mặt vào cổ anh. “Hôm nào đó tôi muốn quay lại chỗ này”, nàng thì thầm.

Anh không nói gì trước nguyện vọng của nàng. Anh cũng chẳng hề phóng đại khi bảo rằng tình hình sẽ khó khăn. Ngay khi họ ra đến cánh đồng, Caine liền thúc ngựa phi nước đại. Jade có cảm giác như mình đang bay trong không trung. Nhưng cảm giác này không hề giống cảm giác lúc bị ném xuống sông Thames, vì lúc này nàng đang có Caine bên cạnh để níu vào. Bất kỳ ai đứng sau âm mưu này hẳn đã cử thuộc hạ đến địa phận của Caine để chờ anh. Jade lo đến khả năng sẽ có đột kích khi họ đến gần khu đất chính. Nàng cầu nguyện người của mình sẽ ở đó sẵn sàng nghênh chiến.

Họ mới lên đến đỉnh dốc và tiến ra bìa rừng thì tiếng súng vang lên. Lúc này Jade chẳng biết làm thế nào để bảo vệ sau lưng cho Caine. Nàng cố vịn người trong tay anh để xem mỗi đe dọa đến từ hướng nào, thậm chí theo bản năng nàng còn xòe bàn tay trên vai Caine để che chắn nhiều nhất cho anh trong khả năng có thể.

Tiếng súng đến từ phía đông nam. Jade nẩy người lên đùi trái của anh, ngay khi một tiếng súng nữa vọng lại trong gió. “Bám chắc vào”, Caine ra lệnh đúng lúc nàng cảm thấy hơi nhói buốt trên sườn phải. Nàng khẽ thở hắt vì ngạc nhiên và cố nhìn xuống eo. Giống như thể một con sư tử vừa mới thò móng vuốt cào nàng vậy. Tuy nhiên, cũng nhanh chóng không kém, cảm giác đau buốt bắt đầu tiêu tan.

Thay vào đó là cảm giác nóng bừng khó chịu lan ra từ sườn và Jade kết luận một cảnh cây mà họ vừa lao qua đã cắt qua sườn nàng.

Cảm giác tê liệt kéo đến và nàng gạt vắn đề sườn da nhỏ xíu đó sang một bên. “Chúng ta sắp về đến nhà rồi”, Caine nói. Trong cơn lo lắng, nàng quên mất phải tỏ ra sợ hãi. “Cẩn thận phía sau khi chúng ta đến gần nhà”, nàng ra lệnh.

Caine không nghe theo mệnh lệnh đó. Anh theo con đường hậu dẫn đến chuồng ngựa. Người của anh hẳn đã nghe thấy tiếng huyền não, vì có ít nhất là năm người đang lao về phía rừng, vũ khí sẵn sàng trên tay.

Caine hét bảo người giữ ngựa mở cửa, rồi phóng vào trong. Con ngựa của Jade phi nước đại theo sau. Người giữ ngựa túm lấy dây cương và quát con ngựa chui vào ngăn đầu tiên trước khi Caine nhấc Jade xuống đất.

Tay anh nắm chặt vào eo nàng khiến cơn đau trên sườn lại nhức nhối. Nàng cắn chặt môi dưới để khỏi hét vào mặt anh. “Kelley!” Caine quát lên.

Một người đàn ông trung niên tóc vàng với dáng người chắc nịch và hàm ria rậm rạp vội lao tới. “Có tôi, thưa ngài.”

“Ở đây với Jade”, anh ra lệnh. “Đóng chặt cửa cho tới khi ta quay lại.”

Rồi Caine cố nhảy lên lưng ngựa, nhưng Jade túm chặt lấy lưng áo của anh kéo thật mạnh. “Anh điên rồi sao? Lúc này anh không thể ra ngoài kia.”

“Thả tay ra, bé con”, anh nói. “Ta sẽ quay lại ngay.”

Anh gỡ tay nàng ra và nhẹ nhàng đẩy nàng tựa vào chuồng ngựa. Nhưng Jade không định đầu hàng. Nàng túm lấy ve áo của anh và nín thở thật chặt.

“Nhưng Caine à”, nàng rên rỉ trong khi anh gỡ tay nàng ra, “Chúng định giết anh đấy”.

“Ta biết, cưng à.”

“Vậy tại sao...”

“Ta định giết chúng trước.”

Anh nhận ra đáng lẽ mình không nên cho nàng biết điều đó khi nàng choàng tay quanh eo anh và siết chặt với sức mạnh đáng ngạc nhiên. Cả hai cùng nghe thấy hai tiếng súng nổ trong khi anh gỡ tay nàng ra. Caine đoán thuộc hạ của anh đã ngênghen chiến. Còn Jade cầu nguyện người của nàng đã kịp can thiệp và đuổi đám người xấu đi rồi.

“Kelley, đóng cửa lại sau khi ta ra ngoài!” Caine vừa hét vừa nhanh thoắt phóng lên lưng ngựa và thúc con chiến mã quay đầu lại.

Một tiếng súng nổ vang lên sau khi Caine rời khỏi đó vài phút. Jade lao qua người giữ ngựa và nhìn ra ngoài qua ô cửa sổ vuông nhỏ xíu. Không thấy Caine sống sót trong vùng máu trên cánh đồng. Nàng bắt đầu thở trở lại.

“Chẳng có gì phải lo lắng cả”, nàng lầm bầm.

“Tốt nhất tiểu thư nên tránh xa cửa sổ”, Kelley thì thào phía sau.

Jade phớt lờ lời khuyên cho đến khi lão kéo mạnh tay nàng. “Tiểu thư, xin hãy đợi Hầu tước ở một nơi an toàn hơn. Tiểu thư đến đây ngồi xuống đi. Hầu tước sẽ quay lại sớm thôi.”

Jade không thể ngồi yên. Nàng cũng không thể ngăn mình đi lại hay cúi kinh. Nàng cầu nguyện cả Matthew và Jimbo đã xử lý bọn đột nhập. Đó là hai trong những thuộc hạ trung thành nhất của nàng. Cả hai cũng được huấn luyện tinh nhuệ về các mảnh khỏe, vì đích thân Black Harry đã chỉ đạo việc huấn luyện của họ.

Nàng kết luận tất cả chuyện này đều là lỗi của Caine. Nàng chắc chắn sẽ chẳng phải căng thẳng thế này nếu anh có chút nào đó giống với người đàn ông mà nàng đã đọc trong hồ sơ. Thế nhưng, dường như trong con người anh luôn tồn tại hai nhân cách hoàn toàn khác biệt, ồ, nàng biết những điều viết trong hồ sơ là thật. Cấp trên của Caine đã nhắc đến anh như một người lạnh lùng, tính toán mỗi khi nhiệm vụ cần anh đặc biệt cân nhắc. Nhưng người đàn ông nàng đã gặp không hề lạnh lùng hay vô cảm. Nàng đã chơi đùa với bản năng bảo vệ của Caine, nhưng nàng cũng tin rằng anh rất khắt khe. Hóa ra anh lại chẳng khác nghiệt chút nào. Anh là người biết quan tâm, là người đã đứng ra che chở cho nàng.

Đĩ nhiên, vấn đề chính là sự mâu thuẫn trong anh. Jade không thích điều đó. Như thế khiến Caine không thể đoán được. Không thể đoán được đồng nghĩa với nguy hiểm.

Cửa chuồng đột nhiên bật tung. Caine đứng đó, con ngựa vẫn còn thở và sùi bọt mép sau lưng anh.

Nàng vô cùng nhẹ nhõm khi thấy anh vẫn an toàn, đầu gối nàng run ra. Các bắp thịt trên người bắt đầu nhức nhối. Nàng phải ngồi xuống chiếc ghế mà Kelley chuẩn bị cho nàng trước khi lên tiếng.

“Anh ổn cả chứ?” Nàng khó nhọc thốt lên. Caine nghĩ trông nàng như sắp khóc òa lên đến nơi. Anh mỉm cười trấn an nàng, rồi dắt con ngựa vào trong. Sau khi đưa dây cương cho người giữ ngựa và vẫy tay ra hiệu đám thuộc hạ phía sau quay ra ngoài, anh thoải mái tựa người lên tường cạnh nàng. Anh đang chú tâm làm nàng tin rằng những chuyện đã xảy ra chẳng có gì khác thường lắm.

“Cuộc đụng độ đã kết thúc lúc ta xông vào rừng.”

“Cuộc đụng độ kết thúc rồi sao? Làm sao kết thúc được?” Nàng hỏi. “Tôi không hiểu.”

“Hắn chúng đã đòi ý”, anh nói.

“Anh không cần nói dối tôi”, nàng kêu lên. “Anh cũng thôi diễn kịch như thể chúng ta đang nói về chuyện mùa màng đi được rồi. Giờ kể tôi nghe chuyện gì đã xảy ra.”

Anh thở dài thườn thượt. “Phần lớn vụ đụng độ đã kết thúc lúc ta ra đến đó.”

“Caine, không nói dối thêm nữa”, nàng ra lệnh.

“Ta không nói dối”, anh phản đối.

“Vậy nói nghe hợp lý chút xem nào”, nàng ra lệnh. “Anh là người nói chuyện theo lý lẽ, nhớ không?”

Anh chưa từng nghe giọng điệu đó từ nàng. Có Chúa chứng giám, lúc này nghe nàng nói như một tổng chỉ huy vậy. Caine cười thừa nhận, “Đó là chuyện quái đản nhất ta từng chứng kiến. Ta đã hạ được hai tên, rồi quay lại nơi mà ta nghĩ đám còn lại đang ẩn nấp, nhưng khi ta đến đó thì chúng đã đi rồi”.

“Chúng bỏ chạy ư?”

Anh lắc đầu. “Có dấu hiệu đã xảy ra giao chiến ở đó.”

“Vậy thuộc hạ của anh...”

“Đang đi cùng ta”, anh xen vào.

Jade xếp hai tay trong lòng, mắt nhìn xuống để anh không thấy được vẻ mặt của nàng. Nàng sợ mình sẽ không giấu được vẻ nhẹ nhõm hay hài lòng. Matthew và Jimbo đã làm việc rất tốt. “Đúng là chuyện đó nghe thật vô lý”, nàng đồng ý với anh.

“Có dấu hiệu của một cuộc đụng độ”, anh vừa nói vừa chăm chú quan sát nàng.

“Dấu hiệu ư?” Nàng hỏi lại bằng giọng thì thào nhẹ bâng. “Ví dụ?”

“Dấu chân... Vết máu trên lá”, anh trả lời. “Cả những dấu hiệu khác nữa, nhưng chẳng thấy thì thế nào.”

“Anh có nghĩ rằng chúng đã xảy ra lục đục nội bộ không?”

“Mà không gây ra âm thanh nào ư?” Anh hỏi lại với vẻ nghi ngờ.

“Anh không nghe thấy tiếng gì à?”

“Không.” Caine tiếp tục tựa vào tường, chăm chăm nhìn Jade.

Nàng đáp trả ánh mắt đó. Nàng đoán chắc anh đang sàng lọc những thông tin mình có được trong vài giờ qua, nhưng vẻ mặt lạ lùng của anh khiến nàng lo lắng. Đột nhiên nàng nhớ đến câu chuyện mà Black Harry rất thích kể, chuyện về những con gấu xám Bắc Mỹ kỳ diệu, không thể đoán trước, cứ lang thang ở vùng hoang dã của châu Mỹ. Đó là một giống loài xảo quyệt. Bác Harry bảo loài gấu đó thực sự thông minh hơn nhiều so với những người săn lùng chúng. Chúng thường cố tình dẫn dụ nạn nhân của mình vào bẫy hay vòng lại tấn công từ sau lưng. Kẻ đi săn khôn khổ ngây thơ thường sẽ chết trước khi nhận ra mình thực sự đã trở thành con mồi.

Liệu Caine có quý quyết như loài gấu xám đó? Nghĩ đến khả năng đó thật đáng sợ. “Caine này, anh cứ nhìn thể làm tôi sợ đấy. Tôi không thích thấy anh cau có.” Nàng nhấn mạnh lời nói dối của mình bằng cách xoắn hai tay với nhau. “Anh hồi hận vì đã dính dáng đến đồng lõa xôn này, đúng không? Tôi không thể trách anh được”, giọng nàng hơi cường điệu, đầu gật gật theo lời nói. “Anh sẽ chơi đùa với tính mạng bản thân nếu còn ở cạnh tôi. Tôi rất giống một con mèo. Tôi mang vận xui đến cho con người. Anh cứ bỏ tôi lại đây, trong nhà kho của anh và vào nhà đi. Khi bóng đêm buông xuống, tôi sẽ đi bộ về London.”

“Ta tin là em vừa sỉ nhục ta lần nữa”, giọng anh kéo dài. “Không phải ta từng giải thích rằng không ai được chạm vào những gì thuộc về ta rồi sao?”

“Tính cò tôi lại không thuộc về anh”, nàng đáp trả, đôi chút cáu kỉnh vì anh chẳng ấn tượng với khả năng diễn xuất của nàng. Lẽ ra lúc này anh phải an ủi nàng mới đúng, không phải sao? “Anh không thể chỉ đưa ra quyết định là tôi... Ôi, thôi bỏ đi. Anh có bản tính sở hữu đáng xấu hổ, đúng không?”

Anh gật đầu. “Ta mang bản tính sở hữu bẩm sinh, Jade ạ, và em sẽ thuộc về ta.” Lúc này nghe anh nói cực kỳ nhẫn tâm, nhưng Jade vẫn can đảm đáp trả ánh mắt của anh. “Thưa ngài, ngài không chỉ nhầm lẫn, mà cũng ngang bướng khủng khiếp nữa. Tôi cực kỳ nhỏ nhẻ ngài chẳng bao giờ cho ai chơi chung thứ gì, đúng chứ?”

Nàng không để anh có thời gian trả lời câu suy diễn đó. “Thế nhưng, tôi không hề có ý sỉ nhục anh.”

Caine kéo nàng đứng dậy, rồi quàng tay quanh vai nàng và dẫn nàng về phía cửa. “Caine này.”

“Gi thế?”

“Anh không thể tiếp tục bảo vệ tôi.”

“Và lý do là gì nào, tình yêu của ta?”

“Một người làm cha không nên mất đến hai người con trai.”

Anh thầm nghĩ cô gái này chắc chắn không chịu để yên cho khả năng chịu đựng của anh. Thế nhưng, giọng nàng nghe rất hoảng hốt, vậy nên anh quyết định không phản đối gì. “Em nói đúng”, anh trả lời. “Anh trai em cũng không nên mất đi cô em gái duy nhất của mình. Giờ nghe ta nói đây. Ta không hối hận vì đã dính vào chuyện này và ta sẽ không rời bỏ em. Ta là người bảo vệ của em, nhớ chứ?”

Về mặt nàng trở nên nghiêm túc và nàng nói, “Không, anh còn hơn là người bảo vệ. Anh đã trở thành thiên thần hộ mệnh của em”.

Trước khi anh kịp trả lời, nàng đã kiễng chân lên và hôn anh.

“Lẽ ra em không nên làm thế”, nàng lên tiếng một lúc sau đó, cảm thấy mặt đỏ bừng lên. “Em thường không thể hiện quá nhiều cảm xúc, nhưng khi ở cạnh anh... chà, em nhận ra mình rất thích mỗi khi anh ôm em. Em thực sự rất bất khoan về sự thay đổi đột ngột này của mình. Anh có nghĩ em là một kẻ phóng đảng không?”

Anh không cười. Trông nàng quá chân thành và anh không muốn làm nàng tổn thương. “Anh vui vì em thích anh chạm vào em”, nói rồi anh dừng lại phía trong cửa và cúi xuống hôn nàng. “Anh cũng thích chạm vào em.” Thế rồi miệng anh chiếm lấy miệng nàng. Nụ hôn thật dài, mạnh bạo và lưu luyến. Lưỡi anh cọ vào đôi môi mềm mại của nàng cho đến khi chúng mở ra chào đón, rồi trượt vào trong bằng sự kiên quyết chậm rãi. Khi lùi ra, anh lại thấy vẻ sững sờ trên mặt nàng. “Em đã cố hết sức trở thành tấm khiên che chắn cho anh trên lưng ngựa, đúng không tình yêu của anh?”

Quá ngạc nhiên trước câu hỏi đó, đầu óc nàng trống rỗng không có sẵn một lời giải thích hợp lý nào.

“Em đã làm gì chứ?”

“Em đã cố trở thành tấm khiên che chắn cho anh”, anh nhắc lại. “Khi em nhận thấy phát súng đến từ...”

“Em không có”, nàng cắt ngang.

“Và đêm hôm trước, khi em lao vào anh khiến anh mất thăng bằng, thực ra em đã cứu mạng anh”, anh tiếp tục như thể nàng không hề xen ngang.

“Em không cố tình. Lúc đó em hoảng sợ.” Nàng cắt ngang, không biết được anh đang nghĩ gì từ vẻ mặt kia và nàng vội nói tiếp, “Nếu có lần sau, em hứa sẽ không cản đường anh. Caine à, xin anh tha lỗi cho em vì đã quá lộn xộn. Anh thấy đấy, trước đây em chưa từng bị săn đuổi, bị bắn, hay... anh biết không, em nghĩ lúc này em không thấy dễ chịu lắm. Phải, em thấy buồn nôn. Thật đấy.”

Phải mất một lúc anh mới nhận ra nàng đã thay đổi chủ đề.

“Là do vết thương trên đầu, phải không cung? Lẽ ra chúng ta nên hỏi xin Christina thứ gì đó để đắp lên vết sưng.”

Nàng gật đầu. “Đau đầu, đau bụng và cả đau bên sườn nữa”, nàng vừa nói vừa đi cùng anh về phía trước nhà chính.

Nàng thấy người yếu đi trong cảm giác nhẹ nhõm, vì anh quan tâm đến sự đau đớn nhức nhối của nàng. Jade nhìn xung quanh, đến lúc này mới nhận ra khung cảnh quanh đây mới đẹp làm sao. Khi họ vòng qua góc nhà, nàng bắt chợt khựng lại.

Lối vào dường như kéo dài vô tận. Hai hàng cây thẳng tắp hai bên, ít nhất phải đến cả trăm năm tuổi theo ước đoán của Jade. Những cành cây uốn cong trên cao qua lối vào rải sỏi, tạo nên tấm vòm rất bắt mắt.

Ngôi nhà mới xây cao ba tầng. Những cột trụ trắng thẳng hàng trước nhà, thêm vào dấu ấn hoàng gia. Mỗi ô cửa sổ chữ nhật đều được che rèm trắng và được giữ yên vị bằng dây thắt màu đen giống hệt nhau. Cửa trước cũng sơn màu đen và thậm chí từ lối vào cũng có thể thấy từng chi tiết nhỏ đều được để tâm chú ý.

“Anh không kể với em là anh giàu có thế này”, nàng nói.

Anh thấy giọng nàng có vẻ cáu kỉnh. “Anh có cuộc sống thoải mái.” Giọng anh thờ ơ. “Thoải mái ư? Ngôi nhà này ăn đứt cả Carlton House[1] ấy chứ”, nàng nói.

[1] Carlton House: Một tòa lâu đài ở London. Từ năm 1783 vốn là cơ ngơi của Hoàng tử Regent trong vài thập kỷ.

Đột nhiên nàng cảm thấy mình lạc lõng, giống như một con cá trên bờ biển.

Nàng đẩy tay anh ra khỏi vai và tuyên bố, “Em không thích những người giàu có”.

“Quá tệ”, anh cười vang.

“Sao lại quá tệ?” Nàng hỏi.

Caine đang cố kéo nàng đi tiếp. Nàng dừng lại dưới mấy bậc thềm và ngược lên nhìn chằm chằm ngôi nhà như thể bằng cách nào đó nó đã trở thành mối đe dọa đối với nàng. Anh có thể thấy nỗi sợ hãi trong mắt nàng.

“Jade à, sẽ ổn cả thôi”, anh nói. “Em đừng sợ.”

Nàng phản ứng như thể anh mới phi báng gia đình mình. “Em không sợ”, nàng tuyên bố bằng giọng điệu kiêu ngạo nhất cùng với ánh mắt gườm gườm rất hợp.

Là do bản năng, nàng bác bỏ anh vì anh đã dám gợi ý đến một điều tội lỗi như thế, nhưng nàng nhanh chóng nhận ra sai lầm của mình. Chết tiệt, nàng phải tỏ ra sợ hãi chứ. Giờ Caine lại đang nhìn nàng với vẻ mặt kín như bưng đó rồi. Hẳn nàng sẽ chẳng bao giờ mắc phải sai lầm đó nếu không ở trong tình trạng đáng thương thế này. Chúa ơi, nàng đau quá.

“Anh đã sỉ nhục bản thân mình khi bảo em sợ”, nàng giải thích.

“Anh sao cơ?”

“Caine ạ, nếu em vẫn còn sợ, nghĩa là em chẳng có chút lòng tin nào với anh, đúng không?”

Nụ cười bất chợt trên môi nàng khiến anh xao nhãng và nàng tiếp tục, “Nhân tiện chuyện đó, em đã đếm được mười một người trang bị vũ khí sẵn sàng. Em cho rằng họ là thuộc hạ của anh vì họ không cố bắn chúng ta. Việc anh đã đề phòng cẩn thận đến thế khiến tâm trí em có thể ngời ngời”.

Nàng cười toe toét khi đoán ra anh đang nghĩ nàng lại lên con ngõ ngẩn. Thế rồi nàng bị vấp. Đây không phải là một thủ đoạn khác của Jade nhằm khiến anh chú ý, mà nàng bị vấp thật, hẳn nàng sẽ ngã ra đất nếu anh không kịp đỡ lấy nàng.

“Đầu gối em mới quết”, nàng vội giải thích. “Em không quen cưỡi ngựa. Bỏ tay ra khỏi eo em đi, Caine. Em thấy hơi đau.”

“Thế có gì không đau không, tình yêu của anh?” Anh hỏi bằng giọng đầy vẻ trêu đùa, nhưng mắt anh thật dịu dàng làm sao.

Nàng cố tỏ ra cáu kỉnh. “Em là phụ nữ, anh không nhớ sao? Chính anh đã bảo phụ nữ ai chẳng yếu đuối. Đó có phải là lý do lúc này trông anh thật tự mãn không? Vì em vừa xác nhận thêm cho cái quan điểm đáng ghét đó của anh?”

“Mỗi lần em nhìn anh như thế, dường như anh quên mất em mới lộn xộn làm sao. Em có đôi mắt đẹp tuyệt trần, tình yêu của anh. Anh nghĩ giờ mình đã biết ngon lửa xanh lục trông như thế nào rồi.”

Nàng biết anh đang cố trêu chọc mình.

Điều bộ nháy mắt chậm rãi, quyến rũ của anh đã nói lên điều đó. Người đàn ông này đúng là biết cách chòng ghẹo. Khi anh cúi xuống hôn lên trán nàng, nàng đã phải ngăn mình không lộ liễu thở ra thỏa mãn. Nàng quên hết cảm giác đau đớn và nhức nhối trong người.

Rồi cửa trước mở ra, khiến Caine chú ý. Anh đẩy nhẹ nàng để nàng quay lại ngay khi một người đàn ông đứng tuổi có dáng khá cao xuất hiện trên ngưỡng cửa. Trông lão như quái vật. Jade đoán đây là quản gia của Caine. Lão mặc bộ đồ đen tuyền, dĩ nhiên trừ chiếc cà vạt trắng, kiêu hãnh của lão quá hợp với bộ cánh trang trọng đó. Kẻ bày tôi đó trông như thể vừa bị nhúng vào một thùng bột hồ rồi đem ra phơi khô vậy.

Caine giới thiệu. “Đây là Sterns, người của anh. Đừng để lão làm em hoảng sợ, Jade ạ”, anh thêm vào khi nàng nép sát vào anh. “Trông lão có thể đáng sợ như một vị vua nếu lão thấy thích.”

Giọng nói của Caine cho nàng biết anh chẳng sợ hãi gì. “Nếu Sterns thích em, mà anh chắc chắn là lão sẽ thích, thì lão sẽ che chở em cho đến lúc chết. Lão là người trung thành nhất mực.”

Kẻ đang bị bàn tán bước xuống thềm bằng sỏi chân trang trọng. Khi đã đến trước mặt chủ nhân của mình, lão cứng nhắc cúi chào. Jade nhận thấy những dải tóc bạc hai bên thái dương của lão và đoán lão phải xấp xỉ sáu mươi tuổi. Cả mái tóc muối tiêu và vẻ mặt thô kệch khó ưa của lão đều khiến nàng nhớ đến bác Harry.

Nàng rất ưa lão.

“Cậu chủ, một ngày tốt lành”, Sterns lên tiếng trước khi quay sang Jade. “Cuộc đi săn của cậu tốt đẹp chứ?”

“Ta không đi săn”, Caine trả lời.

“Vậy những phát súng lão nghe thấy chỉ là trò thể thao thôi ư?”

Kẻ tôi tớ chẳng buồn nhìn chủ nhân khi thốt lên câu nói đó mà tiếp tục nhìn Jade với vẻ soi mói.

Caine mỉm cười. Anh rất buồn cười trước thái độ của Sterns. Quản gia của anh đầu có vẻ lúng túng. Nhưng lúc này rõ ràng Sterns đang lúng túng và Caine biết lão đang phải đấu tranh vất vả để duy trì sự bình tĩnh cứng nhắc của mình.

“Ta bám theo vài người, chứ không chơi đùa gì”, Caine trả lời.

“Cậu chủ thành công chứ?” Sterns hỏi bằng giọng cho thấy lão chẳng hứng thú chút nào.

“Không”, Caine trả lời. Anh thở dài trước sự thờ ơ của lão quản gia. Thế nhưng, anh cũng chẳng trách tội ông già vì đã gục ngã trước bùa mê của Jade. Chính anh cũng đã thế rồi. “Phải, Sterns ạ, cô ấy rất đẹp, đúng không?”

Lão quản gia gạt đầu cái một, rồi ép mình quay lại với chủ nhân. “Thưa, đúng vậy đấy”, lão đồng ý. “Tuy nhiên, tính cách của tiểu thư vẫn còn phải xem xét.” Lão chấp hai tay sau lưng và gạt đầu cộc lốc với chủ nhân.

“Lão sẽ thấy rằng tính cách của cô ấy cũng dễ thương không kém”, Caine trả lời.

“Cậu chưa từng đem một vị tiểu thư nào về nhà.”

“Phải, chưa bao giờ.”

“Tiểu thư đây là khách của chúng ta sao?”

“Phải”, Caine khẳng định.

“Nhân đây, liệu lão có suy diễn quá nhiều về chuyện này không thế?”

Caine lắc đầu. “Không, lão không suy diễn đâu, Sterns ạ.”

Lão quản gia nhướn mày, rồi lại gạt đầu nói, “Đã đến lúc rồi, cậu chủ. Cậu yêu cầu chuẩn bị phòng ngủ dành cho khách hay tiểu thư sẽ ở trong phòng của cậu?”.

Vì câu hỏi này tôi lỗi đó được thốt ra theo kiểu rất đương nhiên và vì vẫn còn thấy tức tối trước sự thô thiển của hai người đàn ông khi họ cứ nói về nàng như thể nàng không có mặt ở đó, nên Jade tiếp nhận sự si nhục đó hơi chậm. Chỉ đến khi toàn bộ ý nghĩa những gì Sterns nói ngấm vào đầu thì nàng mới phản ứng lại. Nàng lùi ra khỏi Caine và bước một bước về phía lão quản gia. “Quý cô này sẽ yêu cầu một phòng riêng cho mình, ông già tốt bụng ạ. Một căn phòng với ổ khóa cứng cáp trên cánh cửa. Tôi nói rõ yêu cầu của mình rồi chứ?”

Sterns đứng thẳng người lên, đồng đặc tuyên bố. “Thưa tiểu thư, lão hiểu rõ rồi.” Mặc dù giọng điệu của Sterns rõ là trang trọng, nhưng trong mắt lão vẫn ánh lên một tia lấp lánh. Đó là ánh mắt mà trước đây chỉ riêng Caine mới nhận được. “Lão sẽ tự mình kiểm tra chốt cửa”, lão thêm vào và liếc nhìn đây ả ý về phía cậu chủ.

“Cảm ơn ông rất nhiều, Sterns ạ”, Jade trả lời. “Có nhiều kẻ thù đang săn đuổi tôi, ông biết đấy, và tôi sẽ không nghỉ ngơi trọn vẹn được nếu cứ phải lo lắng đến chuyện một quý ông nào đó lên vào phòng tôi lúc ban đêm để mặc váy ngủ vào cho tôi. Ông có thể hiểu điều đó, đúng không?”

“Jade, đừng bắt đầu...” Caine lên tiếng.

“Caine gợi ý tôi ở với cha mẹ ngài ấy, nhưng tôi không thể làm thế, Sterns ạ”, nàng tiếp tục, phớt lờ sự can thiệp thô bạo của Caine. “Tôi không muốn kéo bậc sinh thành yêu quý của ngài ấy vào vụ lộn xộn đáng tiếc này. Khi bị săn đuổi như một con chó điên, người ta chẳng có thời gian để lo lắng cho danh tiếng của mình nữa. Ông có đồng ý thế không?”

Sterns đã chớp mắt vài lần trong lúc Jade giải thích, rồi gạt đầu khi nàng nhìn lão bằng ánh mắt ngọt ngào đầy trông đợi.

Một tràng sấm rền từ phía xa vọng lại. “Chúng ta sẽ ướt sũng nếu cứ đứng ngoài này lâu hơn nữa”, Caine nói. “Sterns này, ta muốn lão cử Parks đi gọi bác sĩ trước khi cơn bão đến.”

“Caine à, chuyện đó có cần thiết không?” Jade hỏi.

“Cần thiết đấy.”

“Cậu chủ bị ốm ư?” Sterns hỏi lại, sự quan tâm hiện rõ trong ánh mắt.

“Không”, Caine trả lời. “Ta muốn Winters đến khám cho Jade. Cô ấy đã gặp một tai nạn.”

“Tai nạn ư?” Sterns quay sang Jade.

“Anh ta ném tôi xuống sông Thames”, nàng giải thích.

Sterns nhướn mày trước câu trả lời đó. Jade gạt đầu, hài lòng trước vẻ hứng thú rõ ràng của lão.

“Đó không phải là tai nạn mà ta đang nói đến”, Caine lầm bầm. “Đầu Jade đã bị đập khá mạnh. Cú đó khiến cô ấy có đôi chút mơ hồ.”

“Ồ, ra là chuyện đó”, Jade phản đối. “Cái đầu giờ thậm chí còn chẳng buốt bằng vết cắt trên sườn em nữa kia. Em không muốn bác sĩ chọc vào người em. Em không chịu đâu.”

“Em sẽ chịu thôi”, Caine đáp lại. “Anh hứa với em là ông ta sẽ không chọc gì hết. Anh sẽ không cho phép ông ta.”

“Lão e là không thể đón Winters đến khám bệnh cho tiểu thư được”, Sterns xen vào. “Ngài ấy đã biến mất.”

“Winters biến mất ư?”

“Hơn một tháng nay rồi”, Sterns giải thích. “Lão có nên tìm một người khác không? Mẹ cậu đã chuyển sang ngài Harwick khi không tìm ra được tung tích của Winters. Lão biết là Lệnh bà khá hài lòng với vị bác sĩ mới này.”

“Ai cần ngài Harwick chăm sóc thế?” Caine hỏi.

“Cha cậu, dù Đức ông đã phản đối kịch liệt”, Sterns nói. “Chuyện Đức ông bị sụt cân đã khiến Lệnh bà và các tiểu thư rất lo lắng.”

“Cha đau buồn vì chuyện của Colin”, Caine nói, giọng anh cộc cằn và mệt mỏi. “Cậu Chúa cha sẽ sớm vượt qua chuyện này. Thôi được rồi, Sterns, cử Parks đi đón Harwick.”

“Không được cử Parks đi đón Harwick”, Jade ra lệnh.

“Jade à, giờ không phải lúc tỏ ra khó khăn thế đâu.”

“Tiểu thư à, chuyện gì đã xảy ra với tiểu thư trong tai nạn xui xẻo đó thế? Ai đó đã đánh vào đầu tiểu thư ư?”

“Không”, nàng rụt rè trả lời, mắt nhìn xuống đất. “Tôi bị ngã. Xin đừng lo lắng cho tôi, Sterns ạ.” Nàng thêm vào khi thấy vẻ mặt cảm thông của lão. “Đó chỉ là một vết sưng nhỏ không đáng kể thôi. Ông có muốn xem không?” Nói rồi nàng vén tóc ra khỏi thái dương. Cử động đó khiến bên sườn nàng lại bắt đầu nhức nhối. Lần này nàng không thể kìm con đau được nữa. Sterns không thể tỏ ra hứng thú, hay là xót xa hơn đối với vết thương của nàng. Trước sự chứng kiến của Caine, lão quản gia của anh biến thành người hầu của một tiểu thư. Lão lấp bấp tất cả các lời chia buồn và khi Jade chấp nhận bấu lấy cánh tay của lão và hai người họ bắt đầu cùng nhau bước lên thềm, Caine bị bỏ lại sau, trở mắt nhìn theo.

“Chúng ta phải đưa cô lên giường ngay, tiểu thư yêu quý”, Sterns tuyên bố. “Tiểu thư bị ngã thế nào, liệu lão có được phép đánh liều hỏi không?”

“Tôi mất thăng bằng và ngã xuống từ trên đầu cầu thang”, nàng trả lời. “Tôi thật là vụng về.”

“Ồi không, lão chắc chắn là tiểu thư không hề vụng về chút nào”, Sterns vội lên tiếng. “Ông nói thế thật tử tế, Sterns ạ. Ông biết không, vết sưng đó giờ chẳng ghê gớm lắm đâu, nhưng bên sườn tôi thì... chà, tôi không muốn làm ông lo lắng và cũng không muốn ông nghĩ rằng tôi là một kẻ thích kêu ca... Caine tin là tôi chẳng làm gì khác ngoài kêu ca và khóc lóc. Đó chính xác là từ ngài ấy đã dùng. Đúng, đó là...”

Caine xuất hiện cạnh nàng và nắm lấy vai nàng. “Thử xem hông em ra sao nào. Em bỏ áo khoác ra đi.”

“Không”, nàng trả lời và bước vào sảnh. “Anh sẽ chỉ chọc vào nó thôi, Caine ạ.”

Một hàng tôi tớ đứng chờ chào đón chủ nhân. Jade khoác tay Sterns lướt qua họ. “Sterns này, phòng tôi có phải ở phía trước nhà không? Tôi mong là thế. Tôi thích có ô cửa sổ nhìn ra khung cảnh đáng yêu trước lối vào và khu rừng bên kia lùm.”

Vì giọng điệu phấn khởi của nàng nên Caine kết luận nàng đã cường điệu hóa mấy vết đau của mình. “Sterns này, đưa tiểu thư lên tầng trên và ổn định chỗ nghỉ ngơi cho cô ấy trong khi ta đi xử lý mấy việc khác.”

Anh không chờ hồi đáp mà quay người bước ra khỏi cửa luôn.

“Bảo Parks đi đón bác sĩ về đây”, Sterns gọi vọng xuống từ trên đầu cầu thang, rồi lão quay sang Jade. “Đừng tranh cãi với chúng tôi, tiểu thư ạ. Trông cô nhợt nhạt lắm. Lão không thể không nhận thấy tay cô lạnh như đá ấy.”

Jade vội rụt tay lại. Nàng không nhận ra mình đã bám lấy Sterns lúc lên cầu thang. Nhưng dĩ nhiên Sterns có để ý thấy. Cô gái tội nghiệp này rõ ràng đã kiệt sức. Nhìn xem, nàng đang run rẩy thực sự kia kìa.

“Mặt trời sẽ xuống núi nhanh thôi. Cô sẽ ăn tối trên giường. Cậu chủ nhà lão thực sự đã ném cô xuống sông Thames ư?” Sterns hỏi khi thấy nàng định tranh cãi với quyết định của mình.

Nàng mỉm cười trả lời, “Đúng vậy đấy. Anh ta vẫn chưa xin lỗi. Anh ta cũng quăng mất hành lý của tôi. Giờ tôi là kẻ khánh kiệt”. Giọng nàng lại phần khích trở lại. “Nhưng quý bà Christina đã tặng tôi mấy bộ đồ rất dễ thương và tôi cảm ơn Chúa vì điều đó.”

“Trông cô chẳng buồn lắm trước tình trạng hiểm nguy hiện thời”, Sterns nhận xét. Lão mở cửa phòng cho nàng, rồi lùi lại để nàng có thể vào trong.

“Ồ, tôi không thích buồn bã”, nàng trả lời. “Xem kìa Sterns, căn phòng thật đáng yêu. Màu vàng là màu tôi yêu thích đấy. Tấm chăn kia có phải làm bằng lụa không?”

“Sa tanh đây”, Sterns trả lời. Lão mỉm cười trước giọng nói nồng nhiệt của nàng. “Lão giúp cô cởi áo khoác được chứ?”

Jade gật đầu. “Trước tiên ông giúp tôi mở cửa sổ được không? Trong này hơi ngột ngạt.” Nàng bước tới nhìn ra ngoài, ước lượng khoảng cách đến khu rừng. Matthew và Jimbo hẳn đang chờ dấu hiệu của nàng khi trời tối. Họ sẽ quan sát các ô cửa sổ tìm một ngọn nến cháy, dấu hiệu mà họ đã quyết định là biểu thị mọi việc đều thuận lợi.

Jade quay lại khi Sterns bắt đầu kéo áo khoác của nàng. “Lão sẽ cho người giặt cái này cho cô.”

“Làm phiền ông”, nàng trả lời. “Tôi tin là cái áo bị rách ở bên sườn, Sterns ạ. Ông có thể nhờ ai đó mang lại giúp tôi không?” Sterns không trả lời nàng. Jade ngẩng lên nhìn lão. “Ông bị ốm à?” Nàng hỏi. Lão quần gia đột nhiên trở nên xanh lét. “Sterns, ngồi xuống nào. Đừng giận nhé, nhưng tôi tin ông có nguy cơ ngất xỉu đây.”

Sterns lắc đầu khi nàng đẩy lão vào chiếc ghế đặt cạnh cửa sổ. Lão quần gia cuối cùng đã cất được tiếng. Lão rống lên gọi chủ nhân, đòi Caine phải xuất hiện ngay lập tức.

Caine vừa mới bước lên thềm thì nghe thấy tiếng gầm của Sterns. “Cô ấy lại gây ra chuyện gì nữa đây?” Anh lăm bắm rồi vội băng qua sảnh nơi mà những người hầu lại đang xếp hàng, anh phẩy tay ra hiệu về phía họ, rồi phóng lên cầu thang. Anh dừng phắt lại khi vừa đến cửa phòng, vì cảnh tượng trước mắt thực sự khiến anh sững sờ. Sterns đang vùng vẫy cố thoát ra khỏi chiếc ghế bành có tay vịn trong khi Jade đè một tay trên vai lão giữ lại. Nàng đang dùng một cuốn sách mỏng quạt cho lão.

“Chuyện quái quỷ gì... Sterns? Lão ốm à?”

“Ông ấy sắp ngất rồi”, Jade cảnh báo. “Giúp em đưa ông ấy lên giường nào Caine.”

“Cậu chủ, bên hông tiểu thư”, Sterns kêu lên phản đối. “Tiểu thư yêu quý, đừng phe phẩy cuốn sách đó trước mặt lão nữa. Cậu chủ, nhìn hông cô ấy kia.”

Caine hiểu ra trước Jade. Anh nhanh chóng đến chỗ nàng, xoay người nàng lại và khi nhìn thấy rõ vết máu kinh khủng ướt đẫm áo nàng, anh cũng muốn khụy xuống.

“Chúa ơi”, anh thì thào, “Ôi, tình yêu của anh, chuyện gì đã xảy ra với em thế?” Jade thờ ắt ra khi thấy vết thương của mình. Nàng hẳn sẽ loạng choạng lùi lại nếu anh không giữ lấy nàng. “Tình yêu của anh, em không biết mình bị chảy máu ư?”

Nàng có vẻ chết lặng. “Em không biết. Em tưởng chỉ là một vết rách do cành cây gây nên thôi.”

Sterns đứng dậy bên kia nàng. “Tiểu thư đã mất khá nhiều máu, thưa cậu chủ”, ông thì thào.

“Phải”, Caine trả lời, cố hết sức để không tỏ ra lo lắng quá mức. Anh không muốn nàng trở nên hoảng hốt hơn nữa.

Hai tay anh run rẩy khi nhẹ nhàng lật mảnh áo ra khỏi thắt lưng nàng. Nàng đau nhói, liền thì thào. “Tệ lắm, đúng không?”

“Đừng nhìn nhé cưng”, anh khẽ nói. “Có đau không?”

“Ngay khi thấy vết máu, nó bắt đầu đau chết đi được.”

Rồi Jade thấy vết rách trên áo của Christina. “Chúng đã làm hỏng cái áo đáng yêu của bạn em”, nàng kêu lên. “Bọn chết tiệt ấy đã bắn xuyên qua nó. Caine à, anh nhìn cái lỗ đó xem. Nó có kích thước của một... của một...”

“Viên đạn?” Sterns gợi ý.

Caine đã gỡ cái áo ra và lúc này đang dùng một con dao cắt áo sơ mi của nàng. “Tiểu thư sẽ ngã mất”, Sterns thì thào. “Tốt nhất cậu nên đặt cô ấy lên giường trước khi cô ấy ngất xỉu.”

“Tôi sẽ không ngất, Sterns ạ và ông nên xin lỗi vì đã nghĩ rằng tôi sẽ ngất. Caine à, xin anh thả em ra. Cắt quần áo của em thế này thật chẳng đúng đắn gì. Em sẽ tự mình xử lý vết thương này.”

Đột nhiên Jade mong muốn đến tuyệt vọng đuổi hai người đàn ông này ra khỏi phòng. Từ giây phút nhìn thấy vết thương của mình, ruột gan nàng cứ đảo lộn hết lên. Lúc này nàng thấy văng vát và đầu gối bắt đầu nhũn ra.

“Thế nào, hả Sterns?” Nàng hỏi. “Ông có xin lỗi tôi hay không đây?”

Trước khi lão quần gia có cơ hội trả lời, Jade đã nói tiếp, “Chết tiệt thật. Rốt cuộc thì tôi cũng sắp ngất xỉu thật rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hộ Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Jade giật mình tỉnh dậy, ngạc nhiên khi thấy mình đang nằm trên giường, vì nàng không hề nhớ đã lên giường như thế nào. Phải mất một lúc lâu nàng mới tiếp nhận được thực tế. Chúa ơi, nàng đã ngất xỉu thật.

Vẫn còn đang cố chấp nhận cảm giác nhức nhối này thì nàng bỗng nhận ra con gió nhẹ đang thổi vào qua ô cửa sổ khiến làn da trần của nàng trở nên lạnh ngắt. Nàng mở mắt và thấy Sterns đang cúi xuống trên người nàng từ bên này giường còn Caine gấp người từ bên kia. Vẻ cau có của bọn họ suýt nữa đã đẩy nàng rơi vào một cơn hôn mê khác.

“Viên đạn đã xuyên thẳng qua”, Caine lầm bầm.

“Cảm ơn Chúa vì điều đó”, Sterns thì thào.

“Ai trong số hai tên vô lại các người đã cởi quần áo của tôi trong khi tôi không còn tỉnh táo hả?” Nàng hỏi bằng giọng lạnh lẽo như sương giá.

Sterns giật mình nhảy dựng lên. Còn Caine chỉ mỉm cười. “Tiểu thư thấy khá hơn rồi chứ?” Lão quản gia hỏi sau khi đã bình tĩnh trở lại.

“Khá hơn rồi, cảm ơn Sterns. Sao ông lại giữ tay tôi thế?” Nàng hỏi.

“Để giữ cô nằm im, thưa tiểu thư”, ông trả lời.

“Giờ ông bỏ tôi ra được rồi. Tôi sẽ không gây trở ngại đến công việc của Caine đâu.”

Sau khi Sterns làm theo yêu cầu của nàng, ngay lập tức nàng cố đẩy tay Caine ra khỏi sườn mình. “Anh đang chọc vào em đấy, Caine ạ”, nàng cầu nhàu.

“Anh gần xong rồi.”

Nàng thấy giọng anh cực kỳ gắt gỏng, nhưng động tác của anh lại nhẹ nhàng biết bao. Thật là mâu thuẫn. “Caine à, anh nổi giận với em ư?”

Anh chẳng buồn liếc nhìn nàng mà chỉ gạt đầu cộc lốc và nói. “Không.”

“Anh có thể nói thuyết phục hơn một chút mà”, nàng phản đối. “Anh đang tức giận, mà em thì chẳng hiểu vì sao...” Nàng khựng lại và thở hắt ra.

Caine cho rằng tấm gác anh đang áp vào vết thương đã làm nàng đau. “Chật quá à?” Anh hỏi, ánh mắt chứa đầy vẻ quan tâm.

“Anh nghĩ tất cả là lỗi của em, đúng không?” Nàng lấp bắp. “Anh nghĩ em cố ý.”

“Ồi không phải đâu, tiểu thư ơ”, Sterns cắt ngang. “Hầu tước không trách cô đâu. Cô đâu có cố tình để mình bị bắn chứ. Cậu ấy cũng hơi quá...”

“Cậu bắn ư?” Nàng gọi ý.

Lão quản gia gạt đầu. “Phải, mỗi lúc lo lắng cậu ấy luôn cúi bắn.”

Nàng quay sang Caine và nói, “Em xin lỗi nếu đã khiến anh lo lắng. Anh vẫn còn lo lắng ư?”.

“Không.”

“Vậy thì vết thương chẳng kinh khủng như vẻ bề ngoài đâu nhỉ?”

Caine gạt đầu. Anh hoàn thành nốt công việc của mình rồi quay sang chú ý hoàn toàn vào nàng.

“Chỉ là vết thương phần mềm thôi, Jade ạ”, anh nói. “Em sẽ bình phục nhanh thôi.” Trông anh giống như đang nói thật lòng. Ngay lập tức Jade cảm thấy nhẹ cả người.

“Sterns này, ông đắp chăn lên chân hộ tôi với, và không được nhìn đâu đấy”, nàng ra lệnh. Giọng nàng đã phục hồi chút vẻ chua cay, làm cho trên gương mặt khắc khổ đó xuất hiện một nụ cười.

Lúc này Jade chỉ còn mặc mỗi áo sơ mi. Một bên chiếc áo viền ren đã bị xé toang để lộ ra vết thương của nàng. Nàng hiểu chuyện phải bỏ quần áo ra là cần thiết, nhưng giờ khi đã biết mình không bị nguy hiểm đến tính mạng, thì thể diện là thứ cần phải được duy trì.

Lão quản gia làm theo lời Jade, rồi rời khỏi phòng để lấy khay đồ ăn tối cho nàng. Chỉ còn lại nàng và Caine. “Em không quan tâm đó có phải là vết thương phần mềm vật vĩnh hay không”, nàng nói. “Em đã quyết định sẽ nán lại đây rồi, Caine ạ.”

Anh ngồi xuống mép giường, nắm lấy tay nàng, rồi trao cho nàng một nụ cười khiến trái tim Jade như ngừng đập. “Sao anh có cảm giác lời tuyên bố này

còn chứa điều gì khác nữa nhỉ?”

“Anh tỉnh ranh quá đấy”, nàng phản đối. “Đúng là còn nữa. Trong khi em nán lại đây, anh sẽ phải túc trực cạnh giường bệnh của em. Suy cho cùng thì tất cả chuyện này có thể nói là do lỗi của anh”, nàng gật đầu quả quyết và phải cắn chặt môi dưới để ngăn mình không bật cười. Trông Caine lúc này hoang mang cùng cực.

“Ồ?” Anh lên tiếng khi nàng nhìn anh đầy trông đợi. “Làm sao em lại rút ra kết luận chuyện này là lỗi của anh được nhỉ?”

Nàng nhún vai. “Em vẫn chưa hình dung ra được, nhưng em sẽ nghĩ ra thôi. Giờ hãy hứa với em đi, Caine. Em sẽ chẳng nghỉ ngơi thoải mái được nếu cứ lo anh sẽ rời khỏi em.”

“Được rồi, tình yêu của anh”, anh trả lời, chậm rãi nháy mắt với vẻ gian xảo. “Anh sẽ không rời khỏi em cả ngày lẫn đêm.”

Ấn ý quan trọng trong câu nói đó không qua được mắt nàng. Nàng đáp lại, “Ban đêm anh có thể về giường mình”.

“Có thật không?” Anh tỉnh khô hỏi lại.

Jade quyết định không chọc tức anh thêm nữa, đoán là anh sẽ lại cực kỳ cáu kỉnh nếu nàng cứ cố chấp đòi hỏi theo ý mình. Hơn nữa, nàng đã thắng vòng này rồi, đúng không?

Việc xui xẻo bị trúng đạn hóa ra lại trở thành một lợi thế tuyệt vời. Giờ nàng đã có lý do hoàn hảo để giữ anh bên mình. Xem nào, có lẽ nàng chỉ cần nán lại cho đến khi Nathan đến đón.

Nàng không nhận ra mình kiệt sức đến mức nào. Nàng ngủ thiếp đi ngay sau bữa tối, khay đồ ăn vẫn còn đặt trên đùi và chỉ tỉnh lại một lần trong cả đêm. Cặp nền đôi đang cháy lập lòe trên nóc tủ đầu giường. Jade nhớ đến dấu hiệu mà nàng phải gửi cho Jimbo và Matthew để bọn họ biết mọi chuyện đều ổn cả, liền lập tức tung chăn ra.

Rồi nàng thấy Caine. Anh đang nằm ườn trên ghế bành đặt cạnh giường, đôi chân trần gác lên giường, áo sơ mi trắng mờ phanh đến tận thắt lưng và ngủ say như chết.

Jade không biết mình đã ngắm anh bao lâu. Nàng tự nhủ rằng mình chỉ muốn đảm bảo anh đã thực sự ngủ say rồi. Chúa ơi, anh cuốn hút nàng biết bao nhiêu. Thế nhưng, thật nhanh chóng anh đang cho thấy mình không chỉ có mỗi gương mặt đẹp trai. Anh như thiên đường an toàn trong cơn bão và cái thôi thúc muốn ngã vào người anh, để cho anh chăm sóc, gần như bao trùm lấy nàng.

Thiên thần hộ mệnh của nàng bắt đầu ngứa, kéo nàng ra khỏi trạng thái thôi miên. Nàng nhẹ nhàng ra khỏi giường, lấy một cây nến, rồi đến đứng trước cửa sổ. Mưa phùn đang phủ xuống vùng đất nơi này. Jade cảm thấy chút áy náy vì thuốc hạ của nàng lúc này hẳn đang ươn sũng.

Nếu nàng phát tín hiệu sớm hơn, họ đã có thể tìm được nơi trú ngụ khô ráo sớm hơn rồi.

“Em đang làm gì thế?”

Jade suýt đánh rơi cây nến, giật bắn mình vì giọng nói oang oang của Caine.

Nàng quay người lại và thấy anh đang đứng ngay phía sau. “Em chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ”, nàng thì thào. “Em không định làm anh thức giấc.”

Tóc anh rối bù và dường như anh vẫn còn ngái ngủ. Một lọn tóc rơi xuống trán khiến vẻ ngoài của anh trở nên đôi chút yếu đuối. Không hề nghĩ đến điều mình sắp làm, nàng vén lọn tóc của anh trở lại chỗ cũ.

“Mai em có thể nhìn ra ngoài cửa sổ sau”, anh đáp lại, giọng khàn vì ngái ngủ. Nói rồi anh cầm cây nến từ tay nàng, đặt nó trở lại trên bàn và vênh váo ra hiệu cho nàng quay lại giường.

“Sườn của em còn đau không?” Anh hỏi. Nàng không nghĩ anh quan tâm quá đến vết thương của mình vì anh vừa ngáp dài vừa hỏi.

Nàng định bảo anh là không, rằng vết thương chẳng hề khiến nàng đau đớn, nhưng nàng cân nhắc lại và nói, “Vâng, vẫn còn nhức”, rồi thêm vào khi trông anh có vẻ quá quan tâm, “nhưng chỉ một chút thôi. Sao anh lại ngủ trên ghế thế?”.

Anh cởi áo ra trước khi trả lời nàng. “Em chiếm gần hết chiếc giường, mà anh thì không muốn di chuyển em.”

“Di chuyển em ư? Sao anh lại muốn di chuyển em?”

Caine thổi tắt nến, kéo chăn ra và nằm xuống cạnh nàng. Rồi anh trả lời quanh co, “Anh sẽ chỉ ở lại với em cho đến khi em ngủ lại thôi”.

“Nhưng Caine này, thế này không đáng chút nào...”

“Ngủ đi, tình yêu của anh. Em cần nghỉ ngơi.”

Jade cứng người lại khi anh ôm lấy nàng. Bàn tay anh đặt giữa ngực nàng. Khi nàng cố đẩy nó ra, anh liền nắm lấy tay nàng và giữ chặt.

“Thế này thực sự không...” Nàng dùng phản đối giữa chừng, nhận ra đó chỉ là nỗ lực lãng phí. Caine đã ngáy trở lại và sẽ chẳng nghe lời nào nàng nói.

Nàng biết cũng chẳng hại gì lắm nếu để anh ngủ với mình một lát. Suy cho cùng nàng đã làm anh mệt lử và chắc chắn anh cần nghỉ ngơi. Nàng đã nhận thấy anh trở nên cáu kỉnh thế nào khi mệt mỏi. Thật kỳ lạ, nhưng nàng thấy khuyết điểm đó thật đáng yêu.

Jade rúc vào người anh và nhắm mắt lại. Bản năng của nàng biết rằng anh sẽ cư xử đúng mực. Anh là một quý ông và anh đã hứa sẽ không bao giờ lợi dụng nàng.

Rõ ràng bản thân nàng cũng kiệt sức như anh, vì nàng ngủ thiếp đi với ý nghĩ khó hiểu nhất cứ làm phiền tâm trí.

Rốt cuộc nàng đang bắt đầu ước gì anh không phải là một quý ông như thế.

Không thể tìm được tung tích của bác sĩ Harwick trong suốt hai ngày đêm liền. Caine đã sai người đưa tin đến nhà của ông ta ở London và về cả cơ ngơi ở nông thôn nữa. Cuối cùng cũng xác định được Harwick đang ở dinh thự của quý bà McWilliams, tham gia vào một ca đờ đê. Ông ta gửi thư phúc đáp cho Caine bảo rằng ngay khi nhiệm vụ ở đó hoàn thành, ông ta ngay lập tức sẽ phi ngựa đến nhà Caine.

Caine cần nghỉ ngơi về sự phiền phức đó cho đến khi Jade nhắc anh rằng vết thương của nàng đầu có đe dọa đến tính mạng, một thực tế mà người đưa tin đã thuật lại với bác sĩ, rằng dù sao nàng cũng đang bắt đầu cảm thấy khá hơn nhiều và chẳng cần cũng như chẳng muốn có người chạm vào mình.

Việc nán lại nhà Caine nhanh chóng trở thành sự tra tấn đối với Jade. Nàng không thể chịu đựng sự giam hãm được nữa. Thời tiết cũng bắt chước tâm trạng của nàng. Kể từ khoảnh khắc nàng đặt chân vào nhà Caine, trời đã mưa không dứt. Tâm trạng Caine cũng cáu bẳn chẳng khác gì nàng. Anh nhắc nàng nghĩ đến một con thú bị nhốt trong chuồng. Mỗi lần đến phòng nàng để nói chuyện, anh cứ đi đi lại lại, hai tay chấp sau lưng trong khi miệng thầm vắn về quá khứ của Jade, về anh trai nàng và về tất cả những sự kiện dẫn đến vụ giết người mà nàng đã chứng kiến. Caine luôn kết thúc những vụ cãi vã tay đôi đó bằng một câu nhận xét rằng anh vẫn chưa có đủ thông tin để đưa ra bất kỳ kết luận quan trọng nào.

Tâm trạng tuyệt vọng của anh gần như có thể nhìn thấy được. Jade thấy việc đối phó với anh cũng tra tấn tinh thần nàng chẳng kém. Nàng phải cẩn thận không cho anh biết quá nhiều sự thật hay quá nhiều sự dối trá, nhưng Chúa ơi, đó là công việc vô cùng mệt mỏi.

Phần lớn thời gian họ dành để thét vào mặt nhau. Jade buộc tội Caine là anh thấy hối hận vì đã dính dáng vào rắc rối của nàng. Còn anh, dĩ nhiên là cảm thấy bị xúc phạm bởi lời buộc tội đó. Thế nhưng anh cũng chẳng nói thẳng ra để phủ nhận điều đó.

Trong thâm tâm, nàng nghĩ anh không còn thấy nàng hấp dẫn nữa. Nhìn xem, anh thậm chí còn chẳng cố hôn nàng hay ngủ cạnh nàng thêm lần nào, và đến ngày thứ ba, anh gần như chẳng nói lời nào lịch sự với nàng nữa.

Vào đêm thứ tư bị giam cầm, khả năng kiểm soát của Jade đã vỡ nát. Nàng xé lớp băng mà Sterns mới thay cho nàng chỉ vài giờ trước, đòi được tự tắm rửa và rồi tuyên bố mình đã hoàn toàn bình phục. Gội đầu xong, nàng cảm thấy đầu óc đã được cải thiện đáng kể. Sterns giúp nàng sấy khô mái tóc xoắn dài, rồi đặt nàng ngồi trước lò sưởi.

Sau khi ra lệnh cho người hầu dọn dẹp giường chiếu và mang chậu tắm ra ngoài, Sterns liền giục Jade quay lại giường. Ngay khi bóng đêm trùm xuống, Jade liền gửi tín hiệu cho thuộc hạ, rồi quay lại giường. Nàng giờ một cuốn sách đã mượn từ thư viện của Caine, rồi nằm xuống đọc trong tiếng sấm rền vang vọng lại từ phía xa.

Nhưng cơn bão không chỉ gồm mấy tiếng sấm vật vờ. Một thân cây khổng lồ, cao bằng ngôi nhà ba tầng của Caine, đã bị một tia chớp quá mạnh quật đổ xuống đất, cả đám rễ trơ ra, lập lòe thứ màu đỏ ma quái một lúc lâu. Tiếng sấm rền khiến ngôi nhà rung chuyển và hậu quả là tiếng gỗ cháy xèo xèo, răng rắc, tiếng tanh tách, lớp bốp trong màn trời đêm nghe như kiểu tiếng thịt nướng trên ngọn lửa bập bùng. Tất cả gia nhân đều phải có mặt ở chuồng ngựa để đỡ dành lũ ngựa hoảng hốt. Mùi khói động trên lỗ mũi của chúng, hay đúng hơn Kelley, người giữ ngựa, đã tuyên bố như thế. Caine được gọi đến khi con chiến mã của anh không chịu bình tĩnh lại. Thế nhưng ngay khi anh bước vào chuồng ngựa, con ngựa của anh liền lập tức dừng con thịnh nộ của mình.

Caine quay về nhà chính khi đã quá nửa đêm. Dù chuồng ngựa chỉ cách đó một đoạn, nhưng anh vẫn ướt như chuột lột. Anh thả đôi ủng, tất, áo khoác và áo sơ mi trên lối vào rồi lên tầng trên. Một tràng sấm rền vang khác khiến ngôi nhà rung chuyển ngay lúc anh chuẩn bị bước vào phòng mình.

Chắc Jade hoảng sợ lắm, anh tự nhủ và rồi đổi hướng. Anh sẽ chỉ nhìn qua để đảm bảo là nàng vẫn ổn. Nếu nàng đã ngủ say, anh sẽ để nàng lại đó một mình. Tuy nhiên, nếu nàng vẫn còn thức... lúc đó thì, có lẽ họ sẽ lại có một cuộc cãi vã quát tháo khác về những người bất hạnh trên thế gian và vị trí thấp kém của người phụ nữ. Ý nghĩ đó khiến anh mỉm cười háo hức. Hóa ra Jade có thể thế nào chứ không hề thấp kém. Nàng đang khiến niềm tin của anh trở nên khôi hài. Nhưng anh thả xuống mồm còn hơn thừa nhận điều đó, vì một điều đơn giản là anh thấy cực kỳ thú vị khi chứng kiến nàng cố gắng bảo vệ quan điểm của mình trước anh. Thực ra cũng khá sùng sốt khi anh nhận ra mình thực sự muốn nói chuyện với nàng. Cứ cho là thế, vẫn còn những chuyện khác mà anh muốn làm với nàng, nhưng anh ép bản thân phải ngăn chặn những ý nghĩ đó.

Anh định dừng lại để gõ cửa phòng Jade. Nhưng anh không cho nàng thời gian để báo anh biết đi, hay là tỉnh dậy trong trường hợp nàng đã ngủ. Không, anh đã mở cửa phòng trước khi nàng kịp có phản ứng.

Caine hài lòng vì nàng vẫn chưa ngủ. Anh tựa người vào khung cửa, nhìn nàng một lúc lâu. Một cảm giác thỏa mãn ấm áp tràn ngập trong anh. Trong mấy ngày vừa rồi, anh đã bắt đầu thừa nhận rằng anh thích có nàng trong nhà mình và ngay cả khi nàng cau có với anh, anh vẫn thấy mình đã lên được thiên đường. Rồi anh nghĩ mình hẳn là điên mất rồi, bởi vì anh đang bắt đầu yêu về mặt cấu kính của nàng. Thực tế rằng anh có thể dễ dàng khiến nàng nổi điên chứng tỏ nàng có quan tâm tới anh, cho dù chỉ là một chút.

Cô gái này đã bỏ bùa anh. Caine không thích thừa nhận điều đó... nhưng nàng quá đẹp, quá mềm mại, quá nữ tính. Một người đàn ông chỉ có thể tiếp

nhận được chứng đó trước khi đầu hàng. Chúa giúp anh, anh biết mình đang đến gần ranh giới đó rồi.

Đúng là tra tấn khi không được chạm vào nàng. Tâm trạng anh phản ánh cuộc chiến nội tâm mà anh đang phải trải qua. Anh thấy ruột gan mình bị thắt lại thành nút và mỗi lần nhìn thấy nàng, anh lại muốn kéo nàng vào lòng và rồi thật đam mê, thật hoang dã làm tình với nàng.

Thế nhưng dường như anh không thể tránh xa nàng. Cứ từng giờ trôi qua anh lại ghé qua phòng nàng để xem nàng thế nào. Chúa ơi, anh thậm chí còn ngắm nàng trong lúc ngủ nữa.

Nàng không thể nào biết được cảm giác hành hạ mà anh đang phải trải qua. Nếu nàng có suy nghĩ nào về những giấc mơ mà anh đang nghĩ tới, thì trông nàng không thể nào thanh bình một cách đáng ghét thế kia.

Jade đúng là một cô gái ngây thơ. Nàng đang ngồi trên giường, lưng tựa vào một chồng gối, trông thật tinh khiết và trong trắng khi lắc đầu với anh.

Hai cây nến đang cháy trên nóc tủ đầu giường còn nàng đang cầm một quyển sách trong tay. Trong khi anh tiếp tục ngắm nàng, nàng chậm rãi đóng sách lại, ánh mắt không hề rời khỏi anh và rồi thở dài thườn thượt.

“Em biết lẽ ra em nên gài then cửa”, nàng lên tiếng. “Caine ạ, đơn giản là đêm nay em chẳng có tâm trạng để tham gia thêm một vụ thẩm vấn nữa.”

“Được thôi.”

“Được thôi ư?”

Sự đồng tình dễ dàng của anh rõ ràng đã khiến nàng ngạc nhiên. Trông nàng có vẻ nghi ngờ. “Ngài à, ngài nói thật đấy chứ? Ngài sẽ không quấy rầy em chứ?”

“Anh nói thật”, anh cười trả lời.

“Anh vẫn không nên đến đây”, nàng nói bằng giọng khàn khàn mời gọi mà anh luôn cảm thấy thật kích thích đó.

“Cho anh một lý do chính đáng vì sao anh không nên đến đây xem nào.”

“Danh tiếng của em và tình trạng gần khóa thân của anh”, nàng trả lời.

“Đó là hai lý do”, giọng anh kéo dài.

“Anh có thể nghĩ đến lý do gì chứ?” Nàng hỏi khi anh đóng cửa lại. “Gia nhân sẽ biết anh đang ở đây.”

“Anh tưởng em chẳng quan tâm đến danh tiếng chứ, Jade. Vậy là em đã đổi ý rồi sao?”

Nàng lại lắc đầu. Ánh nến lung linh trên tóc nàng theo từng chuyển động. Anh thấy thật mê mẩn. “Em chẳng quan tâm đến danh tiếng khi tưởng là anh sắp giết chết em, nhưng giờ khi anh đã cho em hy vọng tiếp tục sống khỏe mạnh thì em đã đổi ý.”

“Jade này, Sterns biết anh ngủ ở đây vào đêm đầu tiên khi...”

“Lần đó khác”, nàng xen vào. “Lúc đó em bị ốm, bị thương và anh lo lắng. Phải, lần đó hoàn toàn khác. Giờ em đã bình phục. Đám người hầu chác chán sẽ thuật lại với mẹ anh, Caine ạ.”

“Mẹ anh ư?” Anh bật cười. “Em không cần lo về đám người hầu, Jade ạ. Họ đã ngủ hết rồi. Hơn nữa, động cơ của anh không phải là về xác thật.”

Nàng có không để anh nhận thấy cảm giác thất vọng của mình. “Em biết”, nói rồi nàng thở dài với vẻ chế nhạo. “Nhưng nếu anh không có ý định xấu xa, thì sao anh lại có mặt ở đây vào giờ này?”

“Đừng nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngờ ấy”, anh đáp lại. “Anh đã nghĩ có thể em sẽ hoảng sợ vì cơn bão, chỉ thế thôi.” Anh dừng lại cau mày nhìn nàng, rồi thêm vào.

“Hầu hết phụ nữ đều sẽ hoảng sợ. Nhưng em thì không nhỉ?”

“Không”, nàng trả lời. “Em rất tiếc.”

“Sao em lại tiếc?”

“Vi trông anh quá thất vọng. Có phải anh đã muốn trấn an em?”

“Ý nghĩ đó đúng là có lướt qua đầu anh”, anh lạnh lùng thừa nhận, vẻ cau có càng hằn sâu hơn khi anh nhận ra nàng đang cố kìm không cười phá lên. Anh rời khỏi ngưỡng cửa và bước đến bên giường nàng. Jade thu chân lại vừa kịp lúc anh ngồi xuống.

Nàng cố hết sức không nhìn bộ ngực trần của anh. Thảm lông sẫm xoắn tít ở đó vuốt thon lại thành luống nhỏ và kết thúc ở chính giữa cái bụng phẳng lì. Nàng muốn lùa ngón tay qua đó, muốn cảm nhận hơi ấm của anh trên ngực nàng, muốn...

“Quý tha ma bắt, Jade à, hầu hết phụ nữ lẽ ra sẽ hoảng sợ.”

Giọng anh kéo nàng ra khỏi những ý nghĩ xấu xa. “Em không phải hầu hết phụ nữ”, nàng trả lời. “Tốt hơn hết ngay lúc này anh nên hiểu rõ điều đó, Caine ạ.”

Ngay lúc này với anh hiểu rõ bất kỳ điều gì cũng là vấn đề. Anh nhìn chăm chăm mấy chiếc cúc cao nhất trên váy ngủ trắng của nàng, nghĩ đến làn da mềm mại ẩn giấu phía trong.

Hơi thở của anh trở nên đứt quãng. Giờ khi đã biết nàng không sợ hãi gì trước cơn bão, anh thực sự nên rời khỏi đó mới phải. Quần của anh, vẫn ướt sũng vì mưa bão, hẳn sẽ làm ướt mất tấm chăn.

Anh biết mình nên rời khỏi đó, nhưng dường như anh không thể cử động.

“Em không hề giống hầu hết đám phụ nữ mà anh biết”, nàng tuyên bố, chỉ nhằm khóa lấp sự im lặng ngượng nghịu bất ngờ. Những giọt nước mưa vẫn còn bám trên bờ vai và cẳng tay lực lưỡng của anh. Trong ánh nến, nó khiến làn da màu đồng của anh trở nên lấp lánh. Anh mất nàng hạ xuống dưới và nhận ra đó là một sai lầm. Nơi phòng lên giữa hai đùi anh thật rõ ràng... Và thật kích thích. Nàng có thể cảm thấy mình đỏ bừng mặt mũi.

“Anh ướt sũng rồi”, nàng thốt lên. “Đồ ngốc nghếch, anh đã dạo bộ trong mưa bão đấy ư?”

“Anh phải ra chuồng ngựa giúp xoa dịu lũ ngựa ở đó.”

“Tóc anh xoắn thành lọn khi bị ướt”, nàng nhận xét. “Lúc còn nhỏ hẳn anh ghét chuyện đó lắm.”

“Anh ghét chuyện đó nhiều đến nỗi chẳng chịu cho người khác chơi đồ chơi cùng”, anh dài giọng.

Mắt anh lướt xuống ngực nàng. Anh nhận ra bầu ngực của nàng đang cọ vào chiếc váy ngủ mỏng tang. Phải vận dụng khả năng tự chủ lớn nhất của mình anh mới không chạm vào nàng. Sự kiểm soát trong anh sắp vỡ vụn và lúc này thậm chí chỉ một nụ hôn chúc ngủ ngon cũng sẽ khiến anh quên mất ý định tốt đẹp của mình.

Một tia chớp khác chiếu sáng căn phòng, kèm theo là tiếng sấm đùng đùng như muốn xé tan màng nhĩ. Caine đã rời khỏi giường và đang đứng cạnh cửa sổ trước khi Jade đá tung chăn khỏi người.

“Cú vừa rồi chắc chắn đã đánh trúng thứ gì đó”, Caine nói. “Anh không nghĩ trước đây mình từng chứng kiến cơn bão nào dữ dội thế này.”

Anh nhìn vào bóng đêm, dò tìm dấu hiệu một ánh lửa bắt đầu sáng lên. Thế rồi anh cảm thấy Jade nắm lấy tay anh. Anh giấu vẻ lo lắng khi quay lại nhìn nàng.

“Cơn bão sẽ tan nhanh thôi”, nàng hứa, rồi gạt đầu khi thấy anh vô cùng sững sờ. Nàng siết chặt tay anh trấn an và thêm vào, “Rồi anh sẽ thấy”.

Anh không thể tin là nàng đang cố trấn an anh. Trông nàng rất chân thành nên anh không dám cười. Anh không muốn làm tổn thương đến tình cảm dịu dàng của nàng và nếu nàng thấy cần phải vỗ về anh, thì anh sẽ cho nàng tại nguyện.

“Bác em thường bảo mỗi khi trời nổi mưa bão sấm sét, là lúc các thiên thần đang cãi nhau”, nàng nói. “Bác nói như kiểu họ đang tiệc tùng tung bừng vậy.”

“Vậy em có tin bác em không?” Anh hỏi, trong giọng nói ẩn chứa nụ cười.

“Không.”

Thế là anh cười phá lên, tiếng cười vang dội khiến nàng nhớ đến tiếng sấm.

“Anh dần dần đánh giá cao sự chân thật ở em đấy, Jade ạ. Anh thấy đặc điểm đó cực kỳ lôi cuốn.”

Trông nàng chẳng có vẻ gì muốn nghe quan điểm đó. Nàng thả tay anh ra và lại lắc đầu. “Với anh, mọi chuyện luôn phải là trắng hoặc đen, đúng không? Không có chỗ dành cho những thứ nhập nhằng khác, đúng không? Em đã cố tin lời bác em, nhưng em biết ông chỉ nói dối để giúp em bớt sợ. Caine ạ, đôi khi lời nói dối hoàn toàn vì điều gì đó tốt đẹp. Anh hiểu những gì em đang nói chứ?”

Anh nhìn nàng chăm chăm một lúc lâu. “Jade này, cho anh một ví dụ khác thử xem”, giọng anh thì thầm thoảng qua. “Em đã bao giờ nói dối anh chưa?”

Nàng chậm rãi gạt đầu.

Vài giây trôi qua, Caine lên tiếng hỏi, “Thế đó là chuyện gì?”.

Nàng trả lời không nhanh như anh muốn. Hai tay anh đột nhiên đặt trên vai nàng và ép nàng quay lại với anh. Thế rồi anh nâng cằm nàng lên, bắt nàng nhìn thẳng vào anh. “Nói dối gì thế?” Anh gắt gỏng hỏi. Ánh mắt anh khiến nàng ớn lạnh. Nàng không tìm thấy chút ấm áp nào ở đó. Màu mắt đã chuyển thành màu xám xịt của buổi sáng mùa đông.

“Vậy là anh không chịu đựng được bất kỳ lời nói dối nào, cho dù lý do là gì đi nữa?”

“Cho anh biết chuyện em nói dối là gì”, anh gắng hỏi lần nữa.

“Em không thực sự căm ghét anh.”

“Gì cơ?” Anh hỏi lại, trông đầy hoài nghi. “Em nói rồi đấy, em không thực sự căm ghét anh.”

“Là chuyện đó ư? Đó là chuyện em đã nói dối...”

“Phải.”

Nàng có thể cảm thấy bàn tay anh trên vai nàng lỏng ra. “Chà, quý tha ma bắt, Jade ạ, anh tưởng là chuyện gì nghiêm trọng chứ.”

“Như chuyện gì?” Nàng cao giọng hỏi. “Như chuyện em đã kết hôn rồi chẳng hạn”, anh trả lời bằng giọng gần như quát lên, rồi thêm vào bằng giọng nhẹ nhàng hơn, “Anh biết thừa em không ghét anh”. “Anh thật hết thuốc chữa”, nàng kêu lên. “Và quá cứng nhắc nữa. Nếu em còn chuyện gì khác nói dối anh, chắc chắn em sẽ chẳng thừa nhận với anh lúc này. Anh đã cáu bẳn quá rồi.”

“Jade?”

“Vâng?”

“Chuyện dối trá nào nữa thế?”

“Em đã nghĩ đến chuyện bảo anh là em đã kết hôn”, nàng nói. “Nhưng em không giỏi mấy chuyện thêu dệt và em cũng chẳng nghĩ là anh sẽ tin em.”

“Sao em lại muốn anh tin là em đã kết hôn rồi?”

Lúc này anh đang lơ đãng xoa nhẹ vai nàng, “Bôi vôi”, nàng vội trả lời. “Lúc trong quán rượu, chà, anh đã nhìn em như một con hổ đang lên thực đơn cho bữa ăn tiếp theo và em nghĩ nếu anh tin là em đã có chồng... hay vừa mới góa chồng, thì em sẽ chiếm được lòng thương cảm của anh.”

“Vậy là em cần lòng thương cảm chứ không phải nỗi ham muốn của anh?”

Nàng gật đầu. “Anh phải thừa nhận là hai ta bị hút vào nhau. Em chưa từng muốn một người đàn ông nào chạm vào mình như kiểu em muốn anh... chạm vào em.”

“Thật dễ chịu khi biết điều đó, tình yêu của anh!”

“Ôi, anh biết thừa điều đó rồi”, nàng thì thào. “Đừng có tỏ ra quá hài lòng với bản thân như thế đi. Chuyện không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra thôi.”

“Cái gì sẽ xảy ra?”

“Em đã định tìm một người mà em muốn gần gũi hơn đôi chút”, nàng giải thích.

“Anh vui vì chuyện đó đã xảy ra với anh”, anh thừa nhận.

Rồi anh ôm lấy nàng và kéo nàng sát vào mình. “Jade này, lúc này em có muốn anh chạm vào em không?”

Nàng vùng ra khỏi tay anh và lùi lại một bước. “Em có muốn anh chạm vào em hay không chẳng quan trọng, Caine ạ. Anh là người bảo vệ của em. Anh phải để em lại một mình.”

Đột nhiên nàng thấy mình bị kéo ngược vào ngực anh, chạm vào đùi anh và phần rắn chắc đầy kích thích của anh. Chiếc váy ngủ mỏng tang của nàng trở thành lớp bảo vệ mong manh trước cơ thể anh, trước hơi nóng diệu kỳ từ anh. “Mọi chuyện không xảy ra theo cách đó đâu, Jade ạ.”

“Vì sao?”

“Anh muốn em.”

Giọng nói khàn khàn của anh đã hạ gục nàng. Nàng biết nên cảm thấy hoảng sợ trước phản ứng của mình trước anh. Nhưng nàng thực lòng muốn được tan chảy trong vòng tay anh. Mong muốn để anh chạm vào mình giống như sự tra tấn ngọt ngào. Chúa ơi, nàng hoang mang quá. Nàng chưa từng cho phép ai gần gũi với mình thế này. Nàng luôn ngăn chặn mình trước bất kỳ loại quan hệ nào, đã sớm học được từ cuộc đời rằng yêu thương một người sẽ đem đến nhiều đau khổ hơn là niềm vui. Ngay cả Nathan cũng đã bỏ rơi nàng. Lúc đó nàng đã trở nên yếu đuối biết bao. Phải, chỉ có kẻ ngốc mới để một người như Caine đến gần... chỉ có kẻ ngốc.

Tiếng sấm rền vang từ phía xa. Cả Jade và Caine lúc này đều không còn biết gì về thời tiết nữa. Họ như bị thiêu đốt bởi hơi nóng đang bùng lên.

Họ nhìn vào mắt nhau trong khoảng thời gian dường như là vô tận.

Rồi cuối cùng, điều không thể tránh khỏi đã xảy ra. Khi Caine từ từ cúi xuống, nàng liền kiễng chân lên đón chào anh.

Miệng anh tuyệt đối chiếm hữu miệng nàng. Anh đói khát nàng cũng nhiều như nàng đói khát anh. Nàng đón chào lưỡi anh, vuốt ve anh bằng chính lưỡi mình. Tiếng rên rỉ vì ham muốn và chấp thuận của nàng hòa lẫn với tiếng gầm gừ khao khát của anh.

Nụ hôn hoàn toàn thuộc về ham muốn xác thịt. Caine là người đầy ắp ham muốn với sự đói khát không dễ gì thỏa mãn. Anh sẽ không để nàng rút lui hay tỏ ra nửa vời. Còn Jade không muốn lùi lại. Nàng quàng hai tay quanh cổ anh, lùa những ngón tay qua mái tóc xoắn mềm mại và nín chặt lấy anh. Nàng không bao giờ muốn thả anh ra nữa.

Cuối cùng khi anh lùi lại, nàng cảm giác như anh đã lấy mất trái tim nàng. Nàng nép mình vào anh khá trơ tráo, tựa má vào bộ ngực ấm áp của anh. Thăm lòng ở đó cọ vào mũi nàng nhồn nhột, nhưng nàng thích cảm giác đó đến nỗi không thể quay đi. Mùi vị của anh, nam tính một cách kỳ diệu, gợi nàng nhớ đến thạch nam và xạ hương. Hương vị trần tục như bám lấy làn da anh.

Giọng Caine đứt quãng khi anh lên tiếng. “Jade à, em còn muốn nói với anh về lời dối trá nào nữa không?”

“Không.”

Anh mỉm cười trước giọng nói e thẹn của nàng, rồi hỏi, “Không còn lời dối trá nào khác, hay em không muốn nói với anh về những lời dối trá đó?”

Nàng cọ má vào ngực anh, cố làm anh phân tâm, rồi trả lời, “Phải, vẫn còn những lời dối trá khác”. Nàng cảm thấy người anh cứng lại, liền vội thêm vào. “Nhưng những chuyện đó chẳng mấy quan trọng, đến nỗi giờ em còn chẳng nhớ ra nữa. Khi nào nhớ ra, em hứa sẽ nói với anh.”

Ngay lập tức người anh lại lỏng ra. Nàng kết luận dối trá đứng đầu trong danh sách những chuyện căm ghét của anh... “Jade này?”

“Gi thế, Caine?”

“Em có muốn anh không?”

Nhưng anh không cho nàng có thời gian trả lời. “Mẹ kiếp, giờ hãy nói thật với anh đi. Không dối trá nữa, Jade ạ. Anh phải biết”, anh nghiêng rặng. “Ngay lúc này.”

“Có, Caine ạ, em muốn anh. Rất nhiều.” Nàng nói như thể vừa mới thú nhận một tội lỗi đen tối.

“Jade ạ, ham muốn nhau nên là chuyện vui vẻ, chứ không phải tuyệt vọng.”

“Có cả hai”, nàng trả lời. Nàng run rẩy trước nhận thức về những gì sắp xảy ra. Nàng thấy háo hức... Và cực kỳ không chắc chắn. Minh sẽ không yêu anh ấy, nàng tự hứa với mình và biết rằng sự dối trá đó đúng là mịa mai khi mắt nàng rung rung ngấn lệ. Caine đã tìm thấy con đường đến với trái tim nàng rồi.

Khi nàng trở lại trong vòng tay anh, anh cảm thấy nàng run rẩy. Anh siết chặt tay quanh người nàng. “Anh sẽ chăm sóc em, Jade ạ”, anh thì thầm. “Tình yêu của anh, em đang nghĩ gì thế?”

“Rằng em sẽ sống sót thôi”, nàng trả lời. Anh không hiểu ý nàng là gì, nhưng nỗi sợ hãi trong giọng nói của nàng khiến tim anh quặn thắt. “Chúng ta không cần phải...”

“Em muốn anh”, nàng cắt ngang. “Nhưng anh phải hứa với em một chuyện trước đã.”

“Chuyện gì thế?” Anh hỏi.

“Anh không được yêu em.”

Về nghiêm trọng trong giọng nói của nàng cho anh biết nàng không đùa cợt. Ngay lập tức Caine tức điên lên với nàng. Đối với anh, nàng thật khó hiểu. Anh quyết định sẽ đòi nàng giải thích về lời đề nghị kỳ cục đó, nhưng rồi nàng bắt đầu vuốt ve anh khiến anh phát sốt. Nàng đặt những nụ hôn nóng bỏng, ướt át lên ngực anh và khi lưỡi nàng cọ vào ngực anh thì cơ thể anh bắt đầu bùng cháy dữ dội.

Miệng nàng ngọt ngào chòe ghẹo vạch thành một đường lên đến cổ, thúc giục anh đáp trả mà không cần phải nói thành lời. Sự kiểm soát trong Caine biến mất. Chưa từng có người phụ nữ nào đáp lại anh với sự ngây thơ và chân thành đến thế. Lần đầu tiên trong cuộc đời mình, anh thấy được trân trọng... Và được yêu.

Một tiếng gầm gừ khàn đục thoát ra từ Caine ngay cả khi anh đã tự nhủ phải dịu dàng với nàng. Anh muốn thưởng thức từng sự đụng chạm, từng cái vuốt ve, làm cho đêm nay của anh với nàng kéo dài mãi mãi. Nhưng anh lại mâu thuẫn với chính sự tự chủ trong mình khi từ cổ họng nàng bắt đầu thốt lên những tiếng rên rỉ gợi cảm. Nàng khiến anh trở nên hoang dại. Anh thô bạo lùa tay vào mái tóc nàng, nắm thật chặt những lọn tóc xoắn mềm mại trong tay, rồi kéo mạnh đầu nàng ra sau để một lần nữa anh có thể chiếm lấy miệng nàng trong một nụ hôn dữ dội khác. Sự đam mê trong anh thiếu cháy nàng. Miệng anh đói ngấu trên môi nàng và lưỡi anh... lạ Chúa nhân từ, lưỡi anh khiến nàng run rẩy với những ham muốn hoang sơ. Móng tay Jade cắm vào bắp tay lực lưỡng của anh. Nàng dâng hiến bản thân trước anh. Một cơn nhức nhối sâu thẳm bắt đầu lan tỏa như ngọn lửa hoang sơ xuyên qua bụng nàng, rồi xuống thấp hơn, cho đến khi trở thành cảm giác tra tấn ngọt ngào đầy thống khổ.

Hai tay Caine di chuyển đến hông nàng. Anh kéo nàng áp sát vào vật đàn ông đầy kích thích của mình. Một cách bản năng, Jade ôm lấy anh giữa hai đùi

và bắt đầu cọ vào anh.

Con nhức nhối trở nên mãnh liệt.

Khi miệng anh di chuyển xuống cổ nàng, khi lưỡi anh bắt đầu búng lên dái tai nhạy cảm của nàng, thì nàng gần như chẳng còn đủ sức để đứng vững nữa. Anh thì thầm những lời hứa xấu xa mà anh muốn làm với nàng. Có vài thứ nàng hiểu, vài thứ khác thì không, nhưng nàng muốn trải nghiệm tất cả với anh.

“Giờ sẽ không có cách nào quay lại được nữa, Jade ạ”, anh thì thầm. “Em sẽ thuộc về anh.”

“Phải”, nàng trả lời. “Đêm nay em muốn thuộc về anh, Caine ạ.”

“Không”, anh nghiêng rằng, rồi hôn nàng thật lâu, thật nắn nát. “Không chỉ đêm nay, tình yêu của anh. Mà là mãi mãi.”

“Vâng, Caine ạ”, nàng thờ dài, gần như chẳng biết được mình đang hứa với anh điều gì. “Hãy cho em biết anh muốn em làm gì.”

Anh trả lời nàng bằng cách nắm lấy tay nàng đặt lên người anh. “Hãy ôm anh, tình yêu của anh”, anh hướng dẫn nàng bằng giọng khàn khàn. “Hãy chạm vào anh. Siết chặt lấy anh. Thật mạnh.”

Phản ứng của anh khi nàng chạm vào anh đã đánh bại cảm giác e thẹn ban đầu trong nàng. Tiếng anh rên rỉ vì sung sướng làm nàng can đảm hơn. Anh khiến nàng thấy mình vừa có quyền lực lại vừa yếu đuối. Jade ngả người vào anh, mỉm cười khi lại nghe thấy anh thì thầm hướng dẫn, vì giọng anh lúc này đã thực sự rời rạc. Bàn tay nàng cũng vậy. Caine hít vào thật sâu, không cần nói gì cũng cho nàng biết được anh hải lòng thế nào trước sự dạn dĩ của nàng. Thế là nàng trở nên can đảm hơn. Nàng vụng về, nhưng đầy quyết tâm cho đến khi tất cả cục đều đã bung ra. Thế rồi nàng do dự. Caine liền đảm nhận tiếp nhiệm vụ đó cho nàng. Anh đẩy tay nàng vào trong. Ngón tay nàng trượt xuống dưới, rồi tiếp tục xuống thấp hơn cho đến khi nàng chạm vào nơi nóng nhất trên cơ thể anh. Anh nóng đến mức khó tin, nhưng Jade chỉ vừa kịp chạm vào thì anh đã kéo tay nàng ra. Anh nghiêng rằng khi nàng cố chạm vào anh một lần nữa. “Caine, em muốn...”

“Anh biết”, anh vừa rên rỉ vừa kéo váy ngủ của nàng lên. Đột nhiên Jade thấy xấu hổ và cố đẩy xuống. “Em có thể vẫn mặc váy không?”

“Không.”

“Caine à, đừng...”, nàng lắp bắp. “Đừng...”

Và rồi anh chạm vào nơi riêng tư nhất của nàng. Bàn tay của anh úp lấy nàng đầy dạn dĩ và rồi những ngón tay của anh bắt đầu đan dệt nên điều thần kỳ.

Váy ngủ của nàng nhanh chóng bị loại bỏ, quần anh cũng chung số phận. Hai bàn tay to lớn của Caine úp lên bầu ngực Jade, cho đến khi nàng uốn người áp sát vào anh.

Một tia chớp khác lóe lên chiếu sáng căn phòng. Khi Caine thấy nổi đam mê trong mắt nàng, anh liền nhấc nàng lên và bế nàng về giường. Anh theo nàng ngã xuống đó.

“Ôi Chúa ơi, em thật tuyệt quá”, anh thì thầm. Anh chống người trên khuỷu tay để không làm nàng nghẹt thở vì thân hình lực lưỡng của mình, rồi cúi đầu xuống vùng thung lũng trên ngực nàng.

Jade cảm giác như thể nàng mới bị sét đánh trúng. Nàng cự quậy không ngừng dưới anh. Móng tay nàng cắm vào vai anh. Tiếng lau bầu khàn đục thốt ra từ anh vừa là đau đớn, vừa là khoái lạc.

“Em có thích thể này không, tình yêu của anh?” Anh hỏi nàng.

Nàng muốn nói với anh nàng thích những gì anh đang làm nhiều thế nào, nhưng ham muốn khiến nàng không thể thốt nên lời. Miệng anh lại chiếm lấy miệng nàng và tay anh dịu dàng tách đùi nàng ra. “Jade, quãng hai chân quanh người anh đi”, đột nhiên anh ra lệnh bằng giọng thô ráp. “Anh không chờ thêm được nữa.”

Hai tay anh giữ chặt lấy hông nàng, nhấc nàng lên. Miệng anh bao phủ miệng nàng và lưỡi anh trượt vào trong cùng lúc anh tiến vào trong nàng. Cảm giác nhói đau vỡ òa xuyên qua làn sương mù nhục dục. Nàng kêu lên và cố thoát ra. Caine cảm thấy một hàng rào đang ngăn anh lại. Anh do dự trong một giây ngắn ngủi. Sự quyết tâm đóng đầy ánh mắt khi anh ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt nàng. Và rồi anh lại đẩy vào trong nàng lần nữa, cho đến khi anh xuyên qua hàng rào và trọn vẹn lấp đầy nàng. Jade lại hét lên và nhắm chặt mắt lại.

Anh trở nên hoàn toàn bất động, cố cho nàng thời gian để quen và cũng cố cho bản thân thời gian để lấy lại khả năng kiểm soát.

“Anh phải dừng lại ngay”, nàng kêu lên. “Em không muốn làm chuyện này thêm nữa.”

Nước mắt chảy tràn xuống má. Nàng mở mắt nhìn anh, cầu xin, “Dừng lại ngay đi”. Mặt anh đầy vẻ quan tâm. Một lớp mồ hôi bao phủ trán anh. Quai hàm siết chặt. Nàng nghĩ anh hẳn cũng đau lắm, giống như nàng.

Rồi anh lắc đầu với nàng và nói qua kẽ răng, “Anh không thể dừng lại lúc này. Chỉ cần ôm anh thôi, Jade à. Đừng cự quậy như thế... như thế chỉ khiến anh muốn...” Trán Caine hạ xuống tựa lên trán nàng. Anh nhắm mắt trong cơn tra tấn ngọt ngào. “Anh cũng bị đau ư?” Giọng nàng gần như nức nở.

“Không, tình yêu của anh”, anh thì thầm. “Anh không đau.”

“Có phải em không còn là trinh nữ nữa không? Chúng ta đã xong rồi, đúng không?”

Nàng choáng ngợp bởi những cảm xúc rối rắm đang giằng xé trong lòng. Cảm giác đau đớn vẫn kéo dài. Nàng muốn Caine để nàng lại một mình... thế nhưng cũng muốn anh cứ ôm nàng như thế.

“Không, bé con, em không còn là trinh nữ nữa”, cuối cùng anh cũng lên tiếng. “Giờ em đã là của anh. Và chắc chắn là chúng ta vẫn chưa xong đâu.”

Anh nói như thể vừa mới chạy bộ một quãng đường dài. Về mặt dữ tợn khi anh nhìn xuống thực sự khiến nàng hoảng sợ. Rõ ràng anh ghét chuyện này cũng nhiều như nàng.

Nàng cảm thấy đau đớn trước thất bại của mình. “Em biết mình không giỏi chuyện này chút nào”, nàng nức nở. “Xin anh. Anh đang làm em đau đấy.”

Caine rùng mình tìm kiếm sự tự chủ. “Bé con, anh không thể dừng lại”, anh lặp lại, rồi cô hôn nàng, nhưng nàng quay mặt đi và bắt đầu vùng vẫy dưới anh.

“Nếu anh không dừng lại, em sẽ lại khóc cho xem”, nàng nài ni bằng giọng nức nở bên tai anh. “Em ghét phải khóc lắm.”

Anh không nói cho nàng biết thực ra nàng đã khóc rồi. Quý thật, nàng khiến anh thấy mình như một kẻ đê tiện. Anh muốn trấn an nàng, nhưng thực tế lúc này anh đang hoàn toàn bị giam cầm trong vỏ bọc chật khít, nóng bỏng của nàng khiến toàn bộ khả năng tự chủ bỏ rơi anh. “Tình yêu của anh, cảm giác đau đớn sẽ không kéo dài đâu”, anh hứa với nàng và cầu Chúa là mình nói đúng.

Hai bàn tay anh thô bạo ôm lấy gương mặt nàng và miệng anh chấm dứt cuộc nói chuyện giữa họ.

Lưỡi anh trượt vào trong và quấn lấy lưỡi nàng, khi anh cảm thấy sự chống cự của nàng bắt đầu dịu đi, tay anh liền di chuyển xuống dưới, giữa hai cơ thể gắn liền của họ và bắt đầu công cuộc làm cho nụ hoa nhạy cảm lại trở nên kích thích một lần nữa.

Jade không quên đi cảm giác đau đớn, nhưng dường như điều đó lúc này chẳng còn quan trọng nữa. Cảm giác bút rút quay lại với cường độ ngày càng cao. Caine buộc mình phải hoàn toàn bất động cho đến khi nàng đã quen có anh. Khi nàng từ từ ưỡn người lên áp vào anh, anh liền hơi lùi lại, rồi tiến vào trong nàng lần nữa.

Tiếng rên ngắt quãng của nàng buộc anh dừng lại. “Anh vẫn làm em đau ư?” Anh hỏi, trong lòng cầu nguyện mình không gây thêm đau đớn cho nàng nữa. Cơ thể anh đang gào thét đòi hỏi được giải thoát và anh biết, ngay cả nếu nàng có cầu xin anh, thì lúc này anh cũng không dừng lại được nữa. “Giờ đã khá hơn chưa?”

“Một chút”, nàng trả lời, giọng hơi bẽn lèn và không chắc chắn. “Khá hơn một chút rồi.”

Anh tiếp tục do dự đến khi nàng cắn lên da thịt anh và lại đẩy người lên lần nữa. Đó là tất cả sự khuyến khích mà anh cần. Cơ thể anh bắt đầu làm chủ. Dù anh thể sẽ dịu dàng với nàng, nhưng chuyển động của anh càng lúc càng mạnh mẽ hơn, vượt ra ngoài tầm kiểm soát hơn.

Đùi nàng siết chặt lấy anh. Ngón chân nàng bấu chặt phía sau bắp chân anh. Móng tay nàng cắm vào bả vai anh.

Lúc này Caine tập trung không chút xót thương vào nhiệm vụ đẩy nàng vượt qua sự kiểm soát. Anh biết mình nên rút ra trước khi lên đỉnh, vì cả hai chẳng ai dùng bất kỳ biện pháp phòng ngừa nào, nhưng nàng quá nóng, quá chặt, đến nỗi ý nghĩ cao quý trong anh không còn giữ được nữa. Và từ một nơi nào đó, ở nơi thâm kín tối tăm trong tâm trí mình, anh thực lòng thừa nhận rằng anh muốn tặng nàng đứa con của mình.

Lúc này nhịp điệu kết đôi đã dẫn đường. Chiếc giường kéo kẹt theo từng nhịp chuyển động mạnh mẽ. Tiếng sấm hòa với tiếng rên rỉ khàn đục vì khoái lạc, với những lời yêu thương thầm thì. Caine sẽ không để nàng dâng hiến nữa với. Từng đợt sóng đam mê mãnh liệt hết lớp này đến lớp khác bắt đầu ập tới xuyên qua cơ thể nàng cho đến khi nàng run rẩy với nhu cầu được giải thoát. Anh khiến nàng khao khát sự trọn vẹn. Đột nhiên Jade thấy hoảng sợ những gì đang xảy ra với nàng. Như thể anh đang cố đánh cắp tâm hồn nàng. “Caine, em không thể...”

Anh xua nỗi sợ hãi của nàng đi bằng một nụ hôn dài và đê mê khác. “Cứ để nó xảy ra, Jade à. Ôm chặt lấy anh. Anh sẽ giữ an toàn cho em.”

An toàn! Anh sẽ giữ an toàn cho nàng. Niềm tin bản năng của Jade đối với anh xua nỗi sợ hãi và cảm giác mong manh đi xa. Nàng để con bão cuốn mình đi cho đến khi nàng và cơn gió trở thành một. Rồi nàng cảm giác như thể mình đang vỡ tan thành từng mảnh nhỏ xuyên qua không gian về phía mặt trời. Cơ thể nàng siết chặt lấy anh. Nàng hét lên tên anh, với niềm vui sướng, với sự giải thoát và với cảm giác yêu thương.

Caine chôn vùi hạt giống của mình trong nàng ngay cùng khoảnh khắc đó. Đầu anh gục xuống vai nàng và anh thốt lên một tiếng gầm gừ thỏa mãn.

Sự giải thoát khiến anh run rẩy vì sững sốt. Chưa bao giờ anh thấy cảm giác đầu hàng đầy hạnh phúc như thế. Anh cảm thấy bị vắt kiệt... Và như được tái sinh.

Anh sẽ không bao giờ buông nàng ra. Ý nghĩ bất chợt đó nện vào tâm trí anh với sức mạnh chẳng kém gì nhịp đập hoang dã của con tim. Anh không chiến đấu với thực tế, cũng chẳng cố cử động.

Anh thấy thỏa mãn.

Còn Jade hoàn toàn kiệt sức.

Chỉ đến khi tay bắt đầu tê đi thì nàng mới nhận ra mình vẫn đang níu chặt lấy anh. Nàng từ từ nói lỏng vòng tay, rồi thả hai tay rơi xuống bên sườn. Nàng quá kinh ngạc bởi những gì mới xảy ra đến nỗi không thể lên tiếng. Chưa ai từng nói với nàng chuyện ấy sẽ thế này. Chúa ơi, nàng đã hoàn toàn mất kiểm soát. Nàng đã hoàn toàn dâng hiến cho anh, cơ thể và tâm hồn, tin tưởng tuyệt đối rằng anh sẽ giữ an toàn cho nàng.

Không ai từng có quyền uy với nàng đến thế. Không một ai.

Jade nhắm mắt lại ngăn dòng lệ. Nàng kết luận Caine là một tên trộm còn xảo quyệt hơn nàng rất nhiều. Anh đã dám đánh cắp trái tim nàng. Tệ hơn nữa, nàng đã cho phép điều đó xảy ra.

Dù có cảm thấy nàng cứng người lại dưới mình, anh vẫn không gom được đủ sức và cũng chẳng sẵn lòng rời khỏi nàng.

“Em nghĩ anh nên rời khỏi đây ngay”, nàng run run thì thầm.

Caine thở ra trên cổ nàng. Anh ôm nàng và lăn người nằm nghiêng. Jade không thể ngăn mình cuộn người lại nép vào ngực anh trong giây lát. Dù không hiểu vì sao, nhưng nàng thực lòng muốn nghe anh khen nàng vài lời trước khi nàng đuổi anh đi... chỉ vài lời dối trá về tình yêu và sự tôn trọng, để nàng có thể lấy ra và tận hưởng trong những đêm dài lạnh lẽo sau này khi chỉ còn lại một mình. Phải, đó sẽ là những lời dối trá, nhưng dù sao đi nữa nàng vẫn cứ muốn nghe.

Dĩ nhiên, chuyện này đối với nàng cực kỳ vô lý. Nàng có thể cảm thấy mình trở nên giận dữ với anh. Tất cả chuyện này là lỗi của anh vì anh đã biến nàng thành kẻ ngốc cứ huyền thuyên suốt ngày, không thể đưa ra quyết định liệu mình muốn than khóc hay gào thét.

“Cưng à, em đã thấy hối hận rồi sao?” Nàng không tìm được chút hối hận nào trong giọng điệu của anh. Thực ra, có vẻ như anh cực kỳ khoái chí.

Khi Jade không trả lời, Caine liền kéo tóc nàng, buộc nàng phải ngẩng lên nhìn anh. Anh hoàn toàn hài lòng trước những gì mình thấy. Mặt nàng đỏ bừng vì cơn ái ái của họ, miệng sưng lên vì những nụ hôn của anh và mắt nàng vẫn còn đờ đẫn với nỗi đam mê.

Caine cảm giác như thể anh đã lưu lại dấu ấn của mình lên nàng. Một lần sóng sờ hữu nguyên sơ lấp đầy anh và anh gạt đầu đầy ngạo mạn. Anh quyết định phớt lờ về mặt cấu kinh của nàng, cho rằng đó chỉ đơn thuần là hờn dỗi mà thôi.

Anh không thể ngăn mình hôn nàng lần nữa. Khi anh từ từ cúi xuống để chiếm lấy miệng nàng, nàng liền cố quay đi. Tay Caine siết chặt tóc Jade để giữ nàng nằm im.

Nụ hôn đó nhằm xóa đi ánh mắt gườm gườm của nàng. Ngay khi miệng anh phủ lên miệng nàng, lưỡi anh liền chìm vào nơi nóng hổi ngọt ngào, đầy mê đắm của nàng. Trò chơi gọi cảm đó đã lôi kéo nàng đáp lại. Đó là nụ hôn dài, mãnh liệt, và cuối cùng lúc anh ngẩng đầu lên nhìn thì nàng đã đang níu chặt lấy anh rồi.

“Em muốn anh cũng nhiều như anh muốn em, Jade ạ”, anh nói. “Em đã lựa chọn, tình yêu của anh, và giờ em sẽ phải sống với sự lựa chọn đó.”

Người đàn ông này là một tên vô lại. Mắt nàng lại rung rung. Anh có cần phải mỉm cười với nàng sau khi thốt ra những lời đau đớn như thế không cơ chứ?

Nàng thề anh sẽ chẳng bao giờ biết những lời nói đó đã làm nàng tổn thương đến mức nào. “Phải, Caine ạ, đúng là em đã chọn việc hiến dâng trinh tiết cho anh và em sẽ sống với những hậu quả từ hành động của mình. Giờ nếu anh không phiền, em thực sự buồn ngủ rồi và em muốn...”

“Đâu phải anh đang nói chuyện đó”, anh cắt ngang, giọng nói rời rạc. “Sự lựa chọn của em ở đây là sẽ thuộc về anh, Jade ạ. Chúng ta sẽ kết hôn, tình yêu của anh.”

“Gi cơ?”

“Em nghe anh nói rồi đấy”, giọng anh lúc này đã dịu dàng hơn. “Đừng tỏ ra hoảng sợ như thế, tình yêu của anh. Chuyện này không tệ như thế đâu.”

“Caine à, em chưa từng lựa chọn như thế”, nàng lắp bắp.

Lúc này, anh không có tâm trạng nghe nàng từ chối. Anh muốn nàng chấp thuận. Thề có Chúa, anh sẽ không rời khỏi giường nàng cho đến khi đạt được điều đó. Anh đẩy Jade nằm ra, rồi thô bạo dùng đầu gối tách hai chân nàng. Tay anh khóa hai tay nàng trên đầu, rồi anh cố ý cọ mình vào nàng. “Nhìn anh đây”, anh ra lệnh và khi nàng làm theo, anh liền nói tiếp, “Những gì chúng ta vừa có với nhau không thể xóa bỏ được nữa. Giờ em hoàn toàn là của anh. Chấp nhận chuyện đó đi, Jade ạ, và như thế mọi chuyện với em sẽ dễ dàng hơn rất nhiều”.

“Sao em phải chấp thuận chứ?” Nàng hỏi. “Caine à, anh không biết mình đang đòi hỏi điều gì đâu.”

“Anh là người vô cùng ích kỷ”, anh phản đối. Lúc này giọng anh đã trở nên đanh thép.

“Em có nhận thấy”, nàng lầm bầm. “Như thế là tội lỗi.”

“Anh sẽ không chia sẻ những gì thuộc về mình, Jade ạ. Em hiểu chứ?”

“Em không hiểu”, nàng thì thào. Ánh mắt anh khiến nàng ớn lạnh. “Có phải vì em là trinh nữ và anh cảm thấy có lỗi không? Có phải đó là lý do anh muốn

cười em không?”

“Anh không cảm thấy có lỗi”, anh trả lời. “Nhưng em sẽ kết hôn với anh. Anh sẽ thừa chuyện với anh trai em ngay khi anh ấy quay về...”

“Anh là kẻ ngạo mạn, cứng đầu nhất em từng xui xẻo gặp phải.”

Một nụ cười nhếch lên từ khóe miệng của anh. “Nhưng em thích đàn ông ngạo mạn và cứng đầu, tình yêu của anh. Nếu không, em đã không để anh chạm vào em rồi.”

Thật kỳ cục, nhưng nàng không thể bác bỏ lý lẽ của anh. “Xin anh hãy rời khỏi em. Em không thờ được.”

Ngay lập tức anh nghiêng mình lần đi. Rồi anh nhô mồm chống người trên khuỷu tay để có thể thấy được vẻ mặt nàng. Jade kéo chân đắp cho cả hai người, hai tay xếp trên ngực, rồi chăm chú nhìn lên trần nhà.

“Jade này?”

“Gì thế?”

“Anh đã làm em đau ư?”

Nàng không chịu nhìn anh. Caine kéo tóc nàng, tỏ vẻ vô cùng thiếu kiên nhẫn. “Trả lời anh đi.”

“Phải, anh đã làm em đau”, nàng vừa thì thầm vừa cảm thấy mặt đỏ bừng lên.

“Anh rất tiếc, Jade ạ.”

Nàng run rẩy trước vẻ dịu dàng trong giọng nói của anh, rồi nhận ra mình cần kiểm soát những cảm xúc trong lòng. Nàng muốn khóc òa lên mà không thể hiểu vì sao. “Không, anh chẳng tiếc gì cả”, nàng nói. “Nếu không anh đã dừng lại khi em bảo rồi.”

“Anh không thể dừng lại.”

“Không thể ư?” Nàng quay sang nhìn anh.

“Ừ, không thể.”

Nàng suy tư trước vẻ dịu dàng thấy được trong mắt anh. Rõ ràng ở đó còn có một tia lấp lánh, biểu lộ vẻ thích thú. Nàng không biết phải nghĩ gì về anh lúc này. “Chà, anh không cảm thấy có lỗi cũng tốt, vì anh chẳng có lỗi gì cả.”

“Và vì sao lại thế?” Anh dài giọng.

“Vì sao ư? Vì anh chẳng bắt em làm điều gì mà em không muốn. Đây hoàn toàn là quyết định của em.”

“Lúc đó anh có ở đây không nhỉ?” Anh hỏi. “Anh nhớ dường như anh là một đối tác chủ động đấy chứ.”

Nàng phớt lờ tiếng cười trong giọng nói của anh. “Phải, dĩ nhiên là anh có ở đây. Nhưng em đã cho phép anh... chủ động.” Nếu trông nàng không chân thành như thế, nếu hai tay nàng không xoắn chặt vào nhau, hẳn anh sẽ phá lên cười ngặt nghẽo. Tuy nhiên, cảm nhận của nàng là quan trọng và vì lý do đó anh cố kiểm soát bản thân.

“Thôi được”, anh đồng ý. “Em chủ động hơn anh. Vui rồi chứ?”

“Vâng”, nàng trả lời. “Cảm ơn anh.”

“Không có gì”, anh đáp lại. “Giờ hãy cho anh biết vì sao em lại muốn anh làm tình với em.”

Nàng lại nhìn lên trần nhà trước khi trả lời anh. Gương mặt đỏ bừng của nàng khiến anh mê mẩn. Tình yêu bé nhỏ thơ ngây của anh lại xấu hổ rồi. Chỉ vài phút trước trong cơn mưa nàng vẫn còn hoang dại biết bao. Hai vai anh vẫn còn nhức nhối vì vết bầu của nàng. Bản năng đam mê của nàng hòa hợp với anh một cách kỳ diệu, nhưng dù sao đây vẫn là lần đầu tiên của nàng, và anh nghĩ rằng nàng vẫn còn bẽn lẽn và hoang mang trước những gì đã xảy ra.

“Vi em muốn thế”, nàng trả lời. “Anh biết đấy, em luôn biết mình sẽ chẳng đời nào kết hôn và lúc đó em đã muốn... Ồ, anh sẽ không hiểu đâu. Em cực kỳ sớm thôi, sau khi em ra đi, anh thậm chí sẽ chẳng còn nhớ đến em nữa.”

Nàng quay lại xem phản ứng của anh trước những gì mình vừa nói, nghĩ rằng mình đã làm anh nổi giận.

Nhưng anh bật cười vang. “Anh thật thô lỗ quá đi”, nàng tuyên bố rồi lại dán mắt lên trần nhà. “Em thực sự mong anh sẽ ra khỏi đây.”

Ngón tay anh lần lên cổ nàng, khiến nàng rùng mình. “Jade ạ, chuyện vừa rồi là không thể tránh khỏi.”

Nàng lắc đầu, “Không phải vậy”.

Anh từ từ kéo chăn xuống, cho đến khi ngực nàng lộ ra. “Đừng vậy đấy”, anh thì thầm, “Chúa ơi, anh đã muốn em lâu quá rồi”.

Anh tiếp tục kéo chăn xuống thấp hơn, khoe ra nửa người trên của nàng. “Tình yêu của anh, em biết gì không?”.

“Biết gì cơ?” Giọng nàng nghe như hụt hơi.

“Anh lại muốn em rồi.”

Anh cúi xuống hôn nàng trước khi nàng kịp tranh cãi với anh. Jade để anh toại nguyện cho đến khi miệng anh trở nên kiên quyết hơn, thế rồi nàng đẩy anh ra. Nàng lẩn cùng anh đến khi họ lại đối mặt nhau, ánh mắt nàng gắn chặt trên ngực anh. “Caine này”, ngón tay nàng nghịch lớp lông xoắn tít trong khi nàng cố lên tinh thần để hỏi anh.

“Gì thế?” Anh hỏi, thậm thắc mắc không biết vì sao nàng lại trở nên e thẹn thế.

“Thế chuyện ấy ổn cả chứ?”

Anh dùng ngón tay cái nâng cằm nàng lên. “Ồ, chuyện ấy ư, rất tuyệt ấy chứ.”

“Anh không thấy thất vọng chứ?”

Anh thấy động lòng trước vẻ yếu đuối của nàng. “Không, anh không thất vọng chút nào.”

Về mặt anh đã trở nên nghiêm túc và nàng biết rằng anh nói thật lòng. “Em cũng không thất vọng.”

“Anh biết chứ”, anh nở nụ cười toe toét ngạo mạn vô cùng.

“Sao anh biết được?”

“Dựa vào những phản ứng của em mỗi khi anh chạm vào em, dựa vào cách em tìm thấy đường lên đỉnh, cách em hét lên tên anh sau đó.”

“Ồ.”

Nụ cười của anh xóa nốt phần lo lắng còn lại trong nàng. “Với em chuyện này vẫn hơi choáng ngợp, đúng không Jade?”

Nàng gật đầu. “Em không biết chuyện ấy lại quá... kỳ diệu như thế.”

Anh hôn lên đỉnh đầu nàng. “Anh có thể ngửi thấy mùi của mình trên người em”, anh nói. “Anh thích như thế.”

“Vì sao?”

“Nó làm anh nổi hứng.”

“Em nên đi tắm thôi.”

“Anh sẽ giúp em”, anh đề nghị.

Nàng lẩn khỏi người anh và ra khỏi giường trước khi anh kịp với tới nàng. “Không có chuyện đó đâu”, nói rồi nàng quay lưng lại với anh và vật lộn với cái váy ngủ.

Môi nàng nở nụ cười mê hồn, nhưng nó nhanh chóng nhạt đi khi nàng thấy vết máu trên ga trải giường.

“Anh làm em chảy máu”, nàng lắp bắp kết tội anh.

“Tình yêu của anh, đây là lần đầu tiên của em mà.”

“Em biết chứ”, nàng đáp lại.

“Theo lẽ thường thì em sẽ bị chảy máu.” Nàng cảm thấy bàng hoàng trước câu nói đó, “Anh nghiêm túc chứ?”.

Anh gật đầu.

“Nhưng chỉ lần đầu tiên thôi, phải không Caine? Không phải là sẽ có lần thứ hai”, nàng vội thêm vào. “Nhưng em sẽ không...”

“Chỉ lần đầu tiên thôi”, anh trả lời, quyết định phớt lờ chuyện nàng phản đối họ sẽ lại làm tình với nhau mà thay vào đó hỏi nàng. “Jade này, chưa có ai từng dạy em những chuyện này sao?”

“À, dĩ nhiên là có”, nàng trả lời, cảm thấy cực kỳ ngớ ngẩn.

Anh không tin nàng. “Ai chứ? Cha mẹ em qua đời trước khi em đủ lớn để có thể hiểu. Là anh trai em ư? Nathan có chỉ dạy gì không?”

“Nathan đã bỏ rơi em”, nàng thực sự không định buột ra câu nói đó. “Ý em là, suốt thời gian qua anh ấy đã đi học và em rất hiếm khi gặp anh ấy.”

Caine nhận thấy nàng đã trở nên kích động. Nàng đang thắt dây buộc váy thành các nút. “Nathan bỏ em đi từ khi nào?”

“Anh ấy đi học”, nàng lặp lại.

“Bao lâu rồi?”

“Sao anh lại hỏi em những chuyện này?” Nàng hỏi. “Bác Harry của em đã đảm nhiệm việc dạy dỗ em khi Nathan đi vắng. Bác đã làm rất tốt, Caine ạ.”

“Rõ ràng bác em đã bỏ qua một số thực tế quan trọng”, Caine nhận xét.

“Bác em là người dè dặt.”

“Có người phụ nữ nào quanh đó ...”

Anh dừng lại khi thấy nàng lắc đầu. “Có phụ nữ chứ, nhưng em sẽ chẳng bao giờ bàn tán những chuyện riêng tư như thế với bất kỳ ai trong bọn họ, Caine ạ. Như thế là hư hỏng.”

Nàng lẩn ra sau bình phong trước khi anh kịp hỏi nàng thêm nữa. Nàng rửa bằng xà phòng có mùi hoa hồng cùng nước từ trong chậu. Đến lúc này nàng mới nhận ra mình đau đến mức nào. Đến lúc quay lại giường, nàng đã trở nên vô cùng cáu kỉnh với anh và với chính bản thân mình.

Nhìn Caine như thể sẽ qua đêm ở đây vậy. Chồng gối lúc này đã được dựng lên sau đầu. Trông anh tuyệt đối thoải mái. Nàng thắt lại dây váy và cau mày nhìn anh. “Caine này, anh thực sự cần phải hiểu một chuyện”, nàng mở lời bằng giọng cứng rắn.

“Chuyện gì thế, tình yêu của anh?” Anh hỏi.

Nàng ghét anh cười với mình bằng vẻ ngây thơ đến thế. Nó khiến trái tim nàng đập thình thịch và đầu óc không còn nghĩ được gì nữa. Nàng phải nhìn xuống sàn nhà để có thể tiếp tục. “Chuyện này không thể xảy ra lần nữa. Không bao giờ. Tranh cãi với em chẳng có ích gì đâu, Caine ạ. Ý em đã quyết. Giờ đã đến lúc anh rời khỏi đây rồi.”

Để trả lời mệnh lệnh sôi sục của nàng, Caine nhắc chân lên và ngoắc tay ra hiệu cho nàng đến gần. “Lên giường đi Jade. Em cần nghỉ ngơi.”

Nàng rên lên. “Anh định tỏ ra khó bảo đấy à?”

“Anh e là thế, tình yêu của anh.”

“Xin anh nghiêm túc đi”, nàng ra lệnh khi thấy anh nháy mắt với mình.

“Anh đang rất nghiêm túc”, anh phản đối. “Nhưng anh cũng thực tế nữa.”

“Thực tế ư?” Nàng bước đến gần giường, bấm môi trong khi nghĩ đến mưu kế khá nhất để bắt anh rời đi.

Sai lầm của nàng là đã đến quá gần, nàng nhận ra điều đó khi đã quá muộn. Caine dễ dàng bắt được nàng. Đột nhiên nàng thấy mình nằm dài trên giường ngay cạnh anh. Đùi anh ấm áp, nặng nề khóa cứng hai chân nàng, một tay anh giữ eo nàng thật chặt. Jade nhận thấy ngay cả khi hành động mạnh bạo, anh vẫn cẩn thận không chạm vào vết thương của nàng. Anh là người dịu dàng đến không tin nổi, nhưng cũng cực kỳ ngạo mạn. Nàng đã bị tóm gọn, còn anh vẫn đủ trơ tráo mỉm cười trước chuyện đó.

“Ngoan nào, anh là người thực tế vì anh biết rằng chuyện này mới chỉ là bắt đầu”, anh giải thích. “Jade, đừng cáu anh nữa. Em không thể thành thật tin rằng anh sẽ không bao giờ chạm vào em lần nữa, đúng không? Nam nữ đã kết hôn...”

“Đừng nhắc đến chuyện kết hôn với em nữa”, nàng cắt ngang.

“Thôi được”, anh đồng ý. “Vì có vẻ như chuyện đó khiến em không vui, nên anh sẽ chờ một thời gian nữa rồi mới lại nhắc đến chuyện này. Tuy vậy, em đồng ý sẽ ở lại đây thêm khoảng hai tuần nữa, đúng không?”

Anh đã bắt đầu tỉnh táo trở lại. Vào lúc này, Jade thực sự thấy khuyết điểm đó khá có ích. “Phải, dù không còn chuẩn là hai tuần nữa. Em đã ở đây hơn nửa tuần rồi.”

“Tốt”, anh đáp lại. “Xem nào, em có nghĩ trong suốt khoảng thời gian còn lại của chúng ta, anh sẽ sống như một thầy tu không?”

“Có.”

“Không thể nào”, anh phản đối. “Anh đã thấy bị tổn thương rồi đấy.”

“Anh cứ đùa.”

“Thật đấy”, anh lầm bầm. “Mẹ kiếp, Jade này, anh lại muốn em rồi. Ngay lúc này.”

“Mẹ kiếp, Caine, anh phải cư xử cho đứng đắn chứ.”

Nàng thấy giọng mình khàn hẳn đi, nhưng tất cả là do anh, nàng tự nhủ. Anh đã cố ý khiêu khích nàng.

Anh nhìn chăm chăm xuống mắt nàng, tay chậm rãi tháo dây buộc váy ngủ. Rồi ngón tay anh cọ lên ngực nàng. Vừa giam cầm ánh mắt, anh vừa vuốt ve thành đường xuống bụng nàng. Ngón tay anh xuống thấp hơn, thấp hơn nữa.

Anh hôn lên ngực nàng, những ngón tay chậm rãi đốt lên ngọn lửa trong nàng. Jade nhắm mắt lại, bắt đầu di chuyển một cách bản năng theo tay anh. Khi ngón tay anh chạm vào nàng, nàng liền thốt lên một tiếng kêu rên rỉ nửa sung sướng, nửa đớn đau.

Anh di chuyển lên trên và hôn lên miệng nàng, đòi nàng phải đáp lại. Lưỡi anh thấm ướt môi nàng. Khi đã giành được sự hợp tác từ nàng, anh liền ngừng lên. “Em đã lại nóng bừng vì anh rồi, đúng không tình yêu của anh?”

“Caine”, nàng vừa thì thầm tên anh vừa cố đẩy tay anh ra. Anh sẽ không bị ngăn cản. Giờ đây nàng gần như không thể nghĩ gì. “Anh phải dừng sự tra tấn này lại. Anh phải chống lại sự cuốn hút này. Ôi Chúa ơi, đừng làm thế.”

“Anh không muốn chống lại”, anh vừa nói, vừa găm dái tai nàng. “Anh thích sự cuốn hút này, Jade ạ.”

Anh thật vô phương cứu chữa. Hơi thở nàng rời rạc, rồi nàng để anh hôn đến khi không còn biết gì nữa. Nàng gần như chẳng chống cự gì khi anh cỡi váy ngủ của nàng ra và len vào giữa hai đùi. Lông chân của anh làm ngón chân nàng nhón nhột và đột nhiên nàng thấy choáng ngợp bởi toàn bộ sự khác biệt diệu kỳ trên cơ thể họ. Anh mạnh mẽ vô cùng. Ngón chân của nàng cọ vào sau bắp chân anh, còn nàng cong lên đòi hỏi được anh chú ý nhiều hơn nữa.

“Caine này, anh hứa với em một chuyện được không?”

“Bất cứ chuyện gì”, anh trả lời bằng giọng dứt quãng.

“Khoảng thời gian này chúng ta có thể ở bên nhau, nhưng khi Nathan quay lại, chuyện này sẽ phải kết thúc. Chúng ta...”

“Anh sẽ không hứa những gì mà mình không làm được”, anh cắt ngang.

“Anh sẽ đổi ý thôi”, nàng thì thầm.

“Nghe em nói cực kỳ chắc chắn. Vì sao chứ? Em đang giấu anh chuyện gì thế?”

“Em biết rằng rồi anh sẽ chán em”, nàng vội nói và ôm lấy anh. “Xin anh hãy hôn em đi.”

Giọng nàng có chút gì đó điên cuồng. Caine dịu dàng đáp lại. Nụ hôn như ngọn lửa hoang dã và nhanh chóng vượt ra ngoài tầm kiểm soát.

Anh dồn toàn bộ tâm trí vào việc thỏa mãn nàng. Anh chậm rãi nuôi dưỡng nỗi đam mê bằng cách từng chút, từng chút một kích thích nàng trở nên điên cuồng. Anh hôn lên khắp ngực nàng, cho đến khi nàng thút thít đòi được giải thoát.

Và rồi anh chậm rãi di chuyển xuống dưới. Lưỡi anh chong ghẹo cái bụng phẳng của nàng và khi anh tiếp tục xuống thấp hơn nữa, tiếng rên rỉ của nàng trở thành tiếng thờ dục chứa đầy nỗi khoái lạc nguyên sơ.

Răng anh cố tình cọ vào lớp tóc mềm mại. Lưỡi anh ve vuốt hai cánh hoa mướt mà cho đến khi chúng trơn trượt vì ẩm ướt. Và trong suốt thời gian đó, ngón tay anh thông thả gọi tình mon trón nàng.

Anh không thể lấy đủ từ nàng. Lưỡi anh liên tục tấn công nàng, trong khi các ngón tay ra vào không ngừng nghỉ.

Tay nàng túm chặt ga giường. Cảm giác khoái lạc anh đang đem đến cho nàng khiến nàng choáng ngợp. Nàng không hề biết người ta có thể làm tình như thế này. Rõ ràng Caine biết mình đang làm gì. Anh khiến nàng trở nên hoang dã với nỗi khao khát nàng dành cho anh.

Khi nàng thấy làn sóng mê ly đầu tiên ập tới, khi mà theo bản năng nàng siết chặt lấy anh đầy thỏa mãn và đớn đau, anh liền di chuyển lên trên nàng. Nàng không thể ngăn cơn sóng khoái cảm cuộn phẳng mình. Caine đẩy vào trong nàng, rắn chắc, nóng bỏng, lấp đầy, ngay khi nàng lên đỉnh. Nàng siết anh thật chặt và nín chặt lấy anh, đầu hàng trong nỗi sung sướng. Anh cố kìm mình lại, nhưng cảm thấy không còn đủ sức lực để dừng lại nữa. Nàng khiến anh tuyệt vọng tìm kiếm sự giải thoát cho riêng mình. Hạt giống của anh tuôn trào dữ dội vào trong nàng khiến anh quên cả thở.

Trước đêm nay, anh chưa từng dâng hiến bản thân một cách trọn vẹn như thế này. Một phần trong anh đã được giữ lại. Anh luôn duy trì được khả năng tự chủ cứng nhắc của mình. Thế nhưng anh lại không thể giữ lại bất kỳ thứ gì trước người phụ nữ đặc biệt này. Thật lạ, nhưng anh không coi sự chấp thuận của mình là đầu hàng. Thực ra, đó như là một chiến thắng, vì từ tận đáy lòng anh biết rằng nàng cũng không thể giữ lại bất kỳ điều gì trước anh. Anh cảm thấy thoải mái trong cả cơ thể lẫn linh hồn. Món quà kỳ diệu họ vừa cùng nhau chia sẻ đã lấp đầy anh với cảm giác hài lòng.

Anh phải cố hết sức mới lẩn tránh được người đi. Hải lòng khi nàng lẩn theo và rúc vào mình, anh vòng tay quanh người nàng, ôm nàng thật chặt.

“Anh vẫn còn có thể ném em đấy.”

“Ôi Chúa ơi”, giọng nàng có vẻ rất xấu hổ.

Anh bật cười. “Anh thích mùi vị của em. Em thật ngọt ngào và nữ tính, tình yêu của anh. Sự kết hợp đó thật cảm dỗ biết bao. Người ta có thể nghiện đấy.”

“Thật chứ?”

“Thật”, anh gầm gừ. “Nhưng anh sẽ là người duy nhất được ném em. Đúng chứ?”

Anh véo vào mông nàng, bắt nàng trả lời. “Vâng, Caine ạ”, nàng đồng ý.

“Anh có làm em đau nữa không?”

“Có một chút”, nàng trả lời.

“Anh không tiếc đâu.”

Nàng giả vờ thờ dài, “Em biết”.

“Anh không thể dừng lại được.”

Nàng rúc đầu vào dưới cằm anh. Một lúc lâu sau nàng mới lại lên tiếng. “Em sẽ không bao giờ quên anh, Caine ạ”.

Nàng biết anh không nghe thấy nàng nói. Hơi thở sâu và đều đặn cho thấy anh đã ngủ say rồi.

Nàng biết mình nên đánh thức anh dậy và bắt anh về phòng. Chắc Sterns sẽ thất vọng khi phát hiện ra họ ngủ cùng nhau. Anh siết chặt tay quanh người nàng khi nàng cố lặn ra khỏi anh. Ngay cả trong giấc ngủ, người đàn ông này cũng thể hiện bản năng sở hữu như thường.

Jade chẳng nỡ đánh thức anh. Nàng nhắm mắt lại và để những suy nghĩ tàn mác như con gió. Vài phút sau, nàng ngủ thiếp đi.

Anh mơ thấy những thiên thần.

Còn nàng mơ thấy đàn cá mập.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hộ Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Sáng hôm sau, Harwick đến khám cho Jade. Ông ta là một người đứng tuổi, có mái tóc xám sẫm và đôi mắt xanh dương lấp lánh như mặt biển trong một ngày yên bình. Ông ta hoàn hảo trong cả cách ăn mặc và phong thái. Jade nghĩ ông ta trông giống một con gấu xám Bắc Mỹ đầy mưu mô, vì tóc hai bên thái dương của ông ta được vuốt cong tón và cách viền sống mũi nhọn hoắt rất khắt khe của ông ta chỉ khoảng vài phân.

Đúng như những gì nàng đã đoán trước với Caine, Harwick đã chọc và ấn vào nàng. Caine đứng ở chân giường, hai tay chấp sau lưng, cư xử như một tên lính đang canh gác kho báu của mình. Khi bác sĩ xem bệnh xong, ông ta tuyên bố nghỉ ngơi là liều thuốc hữu hiệu nhất cho tình trạng hiện tại của nàng. Vì Jade chẳng tin mình đang ở trong bất kỳ tình trạng đặc biệt nào, nên nàng đã phớt lờ tất cả những lời khuyên của ông ta.

Trông Caine như thể đang ghi nhớ từng lời một. Nàng nghĩ anh đã kiên quyết coi nàng là một phế nhân. Khi Harwick gọi ý nên đắp khăn lạnh lên vết sưng đã xẹp đi trên thái dương nàng, Caine liền lập tức đi lấy khăn.

Jade thấy biết ơn vì nàng chỉ còn lại một mình với bác sĩ. “Tôi biết ngài được triệu đến để khám cho cha Caine”, nàng bắt chuyện. “Tôi rất tiếc khi nghe nói Công tước không được khỏe. Giờ ông ấy đã khá hơn chưa?”

Vị bác sĩ lắc đầu. “Người khác chẳng làm được gì mấy cho Đức ông”, ông nói. “Thật đáng thương. Công tước đã chẳng thiết sống kể từ khi Colin bị người ta cướp đi khỏi cuộc đời này. Tiểu thư biết đấy, Colin là người con mà Đức ông yêu quý nhất và sự mất mát đã làm ông ấy sụp đổ.”

“Sao ngài lại nói rằng Colin là người con Đức ông yêu quý nhất?” Nàng hỏi.

“Colin là con đầu với người vợ thứ hai của Công tước”, Harwick giải thích. “Mẹ của Hầu tước Caine đã qua đời khi anh ấy vẫn còn là một đứa trẻ. Lúc đó anh ấy mới chỉ lên năm hay sáu tuổi gì đó.”

Rõ ràng ngài Harwick thích những chuyện ngồi lê đôi mách, ông ta kéo một chiếc ghế đến sát giường, cẩn thận ngồi xuống, rồi nói bằng giọng thì thào đầy phấn khích. “Tiểu thư biết không, cuộc hôn nhân đầu tiên là do ép buộc, và theo những gì tôi hiểu thì đó là mối quan hệ bất hạnh nhất trên đời. Dĩ nhiên Henry đã cố làm cuộc hôn nhân đó thành công.”

“Henry ư?”

“Là cha Caine”, Harwick giải thích. “Khi đó Henry vẫn chưa trở thành Công tước Williamshire bởi vì cha của ông ấy vẫn còn sống. Vì lý do đó, ông ấy có nhiều thời gian dành cho cuộc hôn nhân của mình hơn. Nhưng chuyện đó không thành. Mẹ Caine là một người đàn bà quá quắt. Bà ta đã làm cho cuộc sống của cả chồng lẫn con trai trở thành địa ngục. Đây, bà ta đã cố xui chồng chống lại cha của ông ấy, cô tin được chuyện báng bổ đó không? Khi bà ta qua đời, chẳng một ai nhỏ nước mắt khóc thương bà ta.”

“Ngài đã từng gặp bà ấy chưa?”

“Tôi gặp rồi chứ”, ông ta trả lời. “Bà ấy rất lời cuốn, nhưng phía sau vẻ đẹp của bà ẩn chứa một trái tim đen tối.”

“Vậy cuộc hôn nhân thứ hai của Công tước có hạnh phúc không?”

“Ôi trời ơi, có”, bàn tay Harwick quét ngang. “Gweneth là người phụ nữ tuyệt vời. Ngay từ lần đầu tiên tham dự những bữa tiệc của mình cùng chồng, Lệnh bà đã lật ngược cả giới quý tộc, thật đấy. Tiểu thư biết không, giới thượng lưu đi theo sự dẫn dắt của bà cũng nhiệt thành chẳng kém gì lúc họ chạy theo cách ăn mặc và phong thái của Brummel[1]. Tôi phải nói rằng Gweneth là người vợ và người mẹ tốt. Những người con của bà ấy rất gần gũi với nhau, đó là bằng chứng cho thấy bà đã làm tốt nhiệm vụ của mình.”

[1] Brummel: Là người dẫn đầu về phong cách thời trang nam giới của nước Anh thời Nhiếp chính và là bạn của Hoàng tử Regent - vua George IV về sau này. Ông đã sáng tạo nên phong cách ăn mặc dành cho nam giới với những bộ cánh khiếm tốn nhưng vừa vặn, cắt may rất đẹp, gồm những bộ vest sẫm màu, quần ống dài, tô điểm thêm bởi một chiếc cà vạt thắt rất công phu.

“Ngài Harwick này, khi nói những người con của bà ấy, ngài có tính cả Caine không?”

“Có chứ”, Harwick trả lời. “Những người còn lại đều noi gương Caine, vì anh ấy là anh cả, nhưng anh ấy có xu hướng tách bản thân ra khỏi gia đình. Dĩ nhiên là trừ những khi có kẻ cố làm hại đến các em của anh ấy. Lúc đó Caine sẽ can thiệp ngay.” ông ta dừng lại, chồm người tới trước, rồi thì thào bằng giọng có vẻ bí ẩn, “Một số người nói là can thiệp một cách khủng khiếp”, ông ta nhúc nhích hai hàng lông mày để nhấn mạnh câu nói đó.

“Sao người ta lại nói thế?” Nàng hỏi lại, cảm thấy giọng mình có vẻ lo lắng, nhưng Harwick dường như không nhận thấy. Jade vẫn chưa muốn ông ta dừng cuộc nói chuyện. Thế nên nàng cố thể hiện nét mặt để tỏ ra đôi chút hứng thú và thậm chí còn nhoèn cười thêm vào, “Ngài làm tôi tò mò chết đi được”.

Harwick trông có vẻ hài lòng trước sự thích thú của nàng. “Tiểu thư yêu quý của tôi ơi, Caine đã công khai khắp nơi là mình đang săn lùng Pagan. Xem đây, anh ấy cho người dân thông báo treo giải khắp thành phố. Những con bạc đã đưa ra tỷ lệ cá cược. Dĩ nhiên là mười ăn một dành cho Caine. Anh ấy sẽ tóm được tên cướp biển kia. Và khi anh ấy đã tóm được hắn, thì đúng là Chúa có lòng từ bi.”

Nàng đồng ý. “Phải, Chúa có lòng từ bi. Nhưng cha của Caine đang ốm, ngài đã nói vậy đúng không?” Nàng hỏi nhằm kéo ông ta quay lại với chủ đề ban đầu. “Đức ông ốm thế nào?”

“Vô cùng nghiêm trọng”, Harwick nói.

“Không thể làm được gì ư?”

Harwick lắc đầu. “Gweneth gần như phát điên vì lo lắng cho Henry. Công tước không ăn không ngủ, cứ thế này thì ông sẽ không thể tiếp tục sống được. Không, tôi sợ rằng Đức ông sẽ là người ra đi tiếp theo nếu không chấp nhận cái chết của Colin.”

“Có thể ông ấy cần chút hỗ trợ”, Jade nói.

“Ai cần hỗ trợ?” Caine hỏi từ ngoài cửa. “Cha anh”, Jade nói với ra, rồi nàng quay lại với Harwick. “Tôi có nghe gì đó về chuyện một người bạn của ngài bị mất tích ấy nhỉ?”

“Ồ phải, ngài Winters tội nghiệp”, Harwick trả lời. “Ông ấy cũng từng là bác sĩ giỏi.” Khi ông ta nhìn nàng với ánh mắt trông chờ, Jade liền hỏi, “Ngài nói như thể ông ấy đã chết rồi vậy”.

“Tôi chắc chắn ông ấy đã chết”, Harwick khẳng định.

Caine đứng bên kia giường của Jade, cố áp khăn lạnh lên vết sưng của nàng nhưng chẳng mấy thành công. Jade có vẻ thích nghe chuyện tán gẫu của ông bác sĩ hơn hẳn việc bận tâm đến vết thương của mình. Nàng cứ gạt cái khăn sang một bên, còn Caine cứ nhất định áp nó vào.

Harwick quan sát cuộc chiến thầm lặng đó một lúc lâu, cố gắng không cười. Hai người này chắc hẳn là một đôi.

Câu hỏi tiếp theo của Jade kéo ông ta quay lại với chủ đề đang bàn dở. “Sao ngài nghĩ là Winters đã chết?”

“Chắc hẳn là thế”, Harwick cự nự, rồi giải thích. “Đầu bếp của Winters là người cuối cùng nhìn thấy ông ấy còn sống. Khi đó Winters đang thả bộ trong vườn ở sau nhà. Ông ấy đã rẽ qua khúc quanh và rồi đơn giản là biến mất.”

“Chuyện đó xảy ra lâu chưa?” Caine hỏi.

“Đến giờ là gần ba tháng rồi”, ông bác sĩ trả lời. “Dĩ nhiên chúng ta ai mà chẳng biết chuyện gì đã xảy đến với ông ấy.”

“Chúng ta biết ư?” Jade hỏi, giật mình vì giọng điệu Harwick trở nên cộc lốc. “Chuyện gì thế?”

“Tôi không nên nói đến chuyện này”, Harwick trả lời, nhưng vẻ mặt ông ta thể hiện điều ngược lại. Người đàn ông này tỏ ra háo hức như một cậu bé chuẩn bị được mở những gói quà sinh nhật.

Ngài Harwick chồm người tới trước và với giọng thì thảo rất kịch, ông ta nói, “Tàu buôn nô lệ da trắng”.

Jade nghĩ rằng mình đã nghe nhầm. “Ngài vừa nói gì?”

“Tàu buôn nô lệ da trắng”, Harwick lặp lại, gật đầu như để nhấn mạnh lời tuyên bố của mình, rồi ngả người ra ghế.

Jade phải bặm chặt môi để khỏi cười phá lên. Nàng không dám nhìn Caine, biết chắc chắn rằng nếu anh thể hiện dù chỉ là một chút buồn cười nào, thì nàng sẽ không thể kiềm chế được nữa. “Tôi không nhận ra điều đó đâu”, nàng nói.

Harwick trông như thể đang thương thức phản ứng của nàng. “Dĩ nhiên cô không nhận ra rồi. Cô là một người hiền lành và chắc chắn sẽ chẳng nghe đến những chuyện ghê rợn như thế. Pagan cũng đứng sau âm mưu này luôn. Hẳn là người đã bắt cóc Winters và bán ông ấy cho bọn buôn nô lệ.”

Lúc này Jade không còn buồn cười nữa. Nàng có thể cảm thấy mình đang đồ mặt tía tai. “Tại sao Pagan lại bị gán cho mọi tội lỗi diễn ra trong nước Anh chứ?” Nàng hỏi trước khi kịp ngăn mình lại.

“Nào nào, đừng nổi cáu lên như thế”, ngài Harwick thì thảo, ông ta vỗ lên tay nàng và nói, “Lẽ ra tôi không nên nói với cô những suy đoán hiện thời”.

“Tôi không nổi cáu”, Jade nói dối. “Tôi chỉ nghĩ thật khó chịu khi ai cũng dùng Pagan như một kẻ giờ đầu chịu báng sắn có. Tôi cũng chẳng lo lắng gì cho ông bạn của ngài, ngài Harwick ạ, vì từ tận đáy lòng tôi biết một ngày gần đây ngài Winters sẽ quay về an toàn và khỏe mạnh.”

Ông bác sĩ siết tay nàng với vẻ triu mến. “Cô có trái tim thật nhân hậu.”

“Cha của Caine có trái tim khỏe mạnh chứ?”

Caine là người lên tiếng trả lời nàng. “Có đấy.”

Jade ngạc nhiên trước vẻ gập đứ trong giọng nói của anh, liền ngẩng lên nhìn. “Thật tốt quá”, nàng nói. “Sao anh cau có thế? Có phải do em đã hỏi chuyện về cha anh hay vì Đức ông có trái tim khỏe mạnh?”

“Không phải hai chuyện đó”, Caine trả lời rồi quay sang ông bác sĩ. “Cha ta sẽ bắt đầu thấy khá hơn sau khi chuyện Pagan được xử lý. Trả thù sẽ là sức mạnh chữa lành với ông ấy.”

“Không, Caine à”, Jade nói. “Công lý sẽ là sự cứu rỗi cho ông ấy.”

“Trong trường hợp này, hai điều đó là một.” Caine bác lại.

Quai hàm siết chặt và vẻ mặt ngang bướng cho biết lúc này anh không hề hài lòng.

Jade muốn hét vào mặt Caine, nhưng thay vào đó nàng cảm ơn anh. “Anh thật tử tế vì đã đem khăn lạnh đến cho em.” Nàng vỗ chiếc khăn lên thái dương, rồi quay sang ngài Harwick. “Và cảm ơn ngài vì đã thăm bệnh cho tôi. Lúc này tôi cảm thấy khá hơn bao giờ hết.”

“Đó là hân hạnh của tôi”, ngài Harwick trả lời. Ông ta đứng dậy, nắm lấy tay nàng lần nữa, rồi thêm vào, “Ngay khi thấy khá hơn, cô sẽ phải chuyển đến nhà của Công tước. Tôi chắc chắn cha mẹ Caine sẽ vô cùng vui vẻ khi cô làm khách ở nhà họ cho đến khi hoàn toàn bình phục”.

Ánh mắt ông ta chuyển sang Caine. “Dĩ nhiên tôi sẽ giữ bí mật chuyện này. Sẽ không có lời đồn đại không hay nào gắn liền với quý cô đáng mến này.”

“Bí mật gì?” Jade hỏi, vô cùng hoang mang. Ngài Harwick đang nhìn Caine bằng ánh mắt soi mói. Thật chẳng thoải mái chút nào.

“Ông ta quan tâm đến danh tiếng của em”, Caine nói.

“Ồ, ra là chuyện đó”, nàng thờ dãi thườn thợt.

“Cô ấy chẳng lo lắng lắm đâu”, Caine trả lời tỉnh khô.

Ngài Harwick có vẻ ngạc nhiên. “Tại sao chứ, tiểu thư thân mến, chuyện này chẳng ổn chút nào. Cô không nên ở đây một mình với người đàn ông độc thân như thế.”

“Phải, tôi cũng cho rằng chuyện này không ổn”, nàng đồng ý.

“Nhưng tiểu thư thân mến, cô đã bị thương và dĩ nhiên là không suy nghĩ tỉnh táo được. Tôi không đổ lỗi cho cô hay Cai ne”, ông ta gạt đầu về phía Hầu tước. “Chủ nhà của cô đã xử sự với phong thái tuyệt đối đáng tin.”

“Caine ư?” Jade hỏi lại.

“Chắc chắn đấy”, ngài Harwick trả lời. “Có cả đội quân người làm trong ngôi nhà này. Thế nhưng, những kẻ ngồi lê đôi mách hẳn sẽ có cả một kỳ lễ hội với mẩu tin nho nhỏ này. Rất nhiều người sẽ bị tổn thương bởi lời đồn đại. Mẹ Caine...”

“Mẹ kế của ta”, Caine xen vào.

“Phải, dĩ nhiên rồi, mẹ kế của cậu”, Harwick tiếp tục. “Bà ấy sẽ thấy tổn thương. Và trong chuyện này thì vợ sắp cưới của Caine cũng sẽ bị đá kích.”

“Cái gì của anh ấy?”

Nàng thực sự không định cao giọng nhưng câu nói vô tình của ngài Harwick đã khiến nàng choáng váng. Đột nhiên nàng cảm thấy buồn nôn. Mặt nàng cắt không còn giọt máu. “Ngài mới nói là vợ sắp cưới của Caine ư?” Nàng cất tiếng thì thào.

“Jade này”, Caine lên tiếng. “Anh tin ngài Harwick đang nhắc đến tiểu thư Aisely.”

“Tôi hiểu rồi”, nàng trả lời, rồi cô nặn ra một nụ cười với ông bác sĩ. “Giờ tôi nhớ rồi. Tiểu thư Aisely, người phụ nữ mà anh sắp kết hôn.” Giọng nàng lại vút cao gần như rít lên ở cuối câu.

Nàng thậm chí còn chẳng biết cô ả Aisely này, nhưng nàng đã căm ghét cô ta rồi. Càng nghiền ngẫm chuyện này, nàng càng thấy điên tiết với Caine. Thế có Chúa, nàng căm ghét cả anh nữa.

“Tiểu thư Aisely sẽ không nhẹ nhàng tiếp nhận tin về chuyện viếng thăm của cô ở nơi này đâu”, Harwick đoán.

“Cô ấy không phải là vợ chưa cưới của ta”, Caine xen vào. “Cô ấy là người mà mẹ kế của ta có ý định hỏi cho ta”, anh giải thích mà không thể ngăn được vẻ thích thú trong giọng nói của mình. Phản ứng của nàng khi nghe nhắc đến tiểu thư Aisely không thể tiết lộ nhiều hơn được nữa. Nó cho anh biết nàng có quan tâm.

“Nhưng người mẹ kế yêu quý của ngài...”

“Bà cứ khẳng khẳng gán ghép tiểu thư Aisely với ta”, anh cắt ngang. “Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu, Harwick.”

Jade có thể cảm thấy ánh mắt của Caine. Nàng cố gắng đến tuyệt vọng nặn ra vẻ thờ ơ giả vờ. Nhận ra mình đang xoắn chặt chiếc khăn trong tay, nàng lập tức ngừng ngay lại. “Anh kết hôn với ai chẳng liên quan gì đến em”, nàng tuyên bố.

“Nên liên quan đấy.”

Nàng lắc đầu. “Em chỉ ước gì anh đề cập đến cuộc đính hôn trước đêm qua.”

“Anh chưa đính hôn”, anh nạt lại. “Và đêm qua hẳn sẽ...”

“Caine!” Nàng hét lên, rồi hạ giọng nói tiếp. “Chúng ta có khách, nếu anh còn nhớ.”

Harwick buột ra tiếng cười khùng khục khoái chí. Ông ta theo Caine bước ra cửa. “Tôi có một cảm giác về hai người. Tôi đúng chứ?”

“Còn tùy thuộc cảm giác đó là gì”, Caine nói.

“Cô ấy là vợ chưa cưới của ngài, đúng không?”

“Đúng thế”, Caine trả lời. “Chỉ là cô ấy chưa chấp nhận điều đó thôi.”

Hai người đàn ông nhìn nhau cười. “Tôi có thể nói cô ấy sẽ khó chiều đấy, cậu bé của tôi.”

“Khó chiều hay không”, Caine phản đối bằng giọng đủ lớn để có thể đánh thức cả hôn ma, “thì cô ấy cũng sẽ là vợ ta”.

Cửa đóng sầm lại khi nàng hét lên phản đối. Jade ném chiếc khăn lạnh ngang qua phòng và ngã người ra gối. Nàng nghiêng chặt răng tức giận.

Sao nàng phải quan tâm anh kết hôn với ai chứ? Ngay khi Nathan quay lại, nàng sẽ chẳng bao giờ gặp lại Caine nữa. Và vì lý do quái gì mà mọi chuyện lại phức tạp đến thế này? Chúa biết rằng bảo vệ Caine thôi đã đủ việc mà làm rồi. Giờ nàng còn phải thêm cha Caine vào danh sách nữa.

Tiểu thư Aisely có đẹp không nhỉ?

Jade đẩy ý nghĩ đen tối đó sang một bên. Nàng thực sự sẽ phải làm gì đó trong chuyện của Công tước Williamshire. Chắc chắn Colin sẽ không vui khi anh quay về nhà và thấy cha mình đã chết vì đau buồn.

Không biết Caine đã đưa tiểu thư Aisely lên giường chưa nhỉ?

Mình không thể nghĩ đến cô ấy lúc này, Jade kiên quyết. Đã có quá nhiều vấn đề khác để mà lo lắng rồi.

Nàng sẽ phải làm gì đó với cha Colin. Nàng biết một mẩu tin nhắn sẽ không đủ thuyết phục. Nàng sẽ phải gặp trực tiếp Đức ông và nói chuyện thật nghiêm túc. Không biết mẹ kế của Caine đã chuẩn bị các thứ cho đám cưới của Caine chưa nhỉ? Ôi Chúa ơi, nàng hy vọng vừa rồi Caine nói thật lòng. Nàng hy vọng anh không thích tiểu thư Aisely.

“Chuyện này thật lố bịch”, nàng lẩm bẩm. Dĩ nhiên Caine sẽ kết hôn rồi. Và dĩ nhiên vợ anh sẽ là người khác, chứ không phải nàng. Khi anh phát hiện ra sự thật về thân thế của nàng, anh sẽ không còn muốn nàng nữa.

Kêu lên một tiếng tuyệt vọng, Jade chịu thua, không có lên bất cứ kế hoạch nào nữa. Cảm xúc của nàng giống như những cột buồm trên tàu Emerald, thổi mạnh mẽ trong cơn gió lớn. Cô tập trung lúc này thật là vô ích. Cha Caine sẽ phải chịu đựng nỗi thất vọng thêm một thời gian nữa vậy.

Nàng tránh mặt Caine phần lớn ngày hôm đó. Họ cùng nhau ăn tối trong yên lặng. Sterns làm Jade ngạc nhiên khi kéo ghế ra, ngồi xuống và ăn tối cùng họ luôn. Lão tập trung chú ý đến Caine trong phần lớn bữa tối, nhưng mỗi khi nhìn nàng, vẻ mặt lão thật tử tế, đầy trù mến.

Jade kết luận rốt cuộc lão vẫn chưa phát hiện ra nàng đã ngủ với Caine. Thật là nhẹ nhõm. Nàng đã nhận ra mối quan hệ giữa Caine và Sterns còn hơn nhiều mối quan hệ chủ tớ. Họ giống như gia đình và nàng không muốn một người Caine quan tâm lại nghĩ rằng nàng là kẻ phóng đảng. Nàng cứ ném cho Sterns ánh mắt bức tức cho đến khi lão với sang vỗ lên tay nàng. Caine là người nói chủ yếu trong suốt bữa ăn. Cuộc nói chuyện tập trung đến những vấn đề điều hành một cơ ngơi rộng lớn như thế này. Jade cực kỳ thích thú và cả ngạc nhiên nữa, vì Caine thể hiện mình có mối quan tâm sâu sắc đến những thành viên trong gia đình của mình. Anh thực sự cảm thấy có trách nhiệm đối với sự no ấm của họ.

“Anh có giúp đỡ những người cần được giúp đỡ không?” Nàng hỏi.

“Dĩ nhiên.”

“Bằng cách đưa tiền cho họ ư?”

“Chỉ khi nào đó là biện pháp duy nhất”, anh giải thích. “Jade ạ, đối với đàn ông, lòng kiêu hãnh quan trọng chẳng kém gì sự đói khát. Một khi dạ dày đã no đủ, thì cách thức để anh ta tự mình tiến bộ là bước tiếp theo.”

Nàng nghĩ về câu nói đó một lúc lâu, rồi nói, “Phải, lòng tự tôn của đàn ông đúng là quan trọng. Với đàn bà cũng thế”.

“Nếu em cướp đi lòng tự tôn đó, khả năng lớn là anh ta... hay cô ta sẽ sụp đổ hoàn toàn. Đàn ông sinh ra không phải để cảm thấy mình bị điều khiển hay thấy mình chỉ là một nỗi thất bại.”

“Có sự khác biệt giữa chuyện bị điều khiển và thất bại”, nàng tranh luận.

“Không hẳn”, Caine nói. “Một người đàn ông nếu để bất kỳ điều gì trong hai điều đó xảy ra, thì anh ta là đồ ngu xuẩn, đúng không Sterns?”

“Chắc chắn là thế”, Sterns đồng ý. Lão quán gia với tay lấy bình trà trước khi tiếp tục. “Lòng kiêu hãnh của đàn ông là thứ quan trọng nhất. Nó nên là thứ quan trọng hơn bất kỳ thứ gì khác.”

“Nhưng chắc chắn cả hai người sẽ đồng ý rằng có những lúc lòng kiêu hãnh phải chịu đựng sang một bên vì thứ khác”, nàng xen vào.

“Ví dụ xem?” Caine hỏi.

“Sự sống của con người là một ví dụ xuất sắc”, nàng trả lời.

“Nhưng với đàn ông, sự sống lại chẳng quan trọng bằng lòng tự tôn”, Sterns nói. “Cậu chủ có đồng ý thế không?”

Caine không trả lời. Anh lại đang nhìn Jade với vẻ mặt kín như bưng đó. Jade không biết lúc này anh đang nghĩ gì. Nàng mỉm cười với anh để khóa lấp đi vẻ bồn chồn của mình, rồi lấy lý do một mẻ để quay về phòng ngủ.

Sterns đã ra lệnh chuẩn bị nước tắm sẵn sàng cho nàng. Ngọn lửa bập bùng trong lò sưởi, làm ấm không gian trong phòng. Jade nán lại trong bồn tắm, rồi sau đó lên giường. Nàng trở mình trần trọc suốt gần một giờ sau đó rồi mới trôi vào giấc ngủ chập chờn.

Caine đến phòng nàng sau nửa đêm. Anh cởi quần áo ra, thổi tắt nến, rồi lách vào cạnh nàng. Nàng đang ngủ ở tư thế nằm nghiêng, chiếc váy ngủ cuộn lên trên đùi. Caine từ từ đẩy chiếc váy lên cao, rồi kéo cặp mông mềm mại áp vào người anh. Nàng thở dài trong giấc ngủ. Với anh, âm thanh đó như một cơn kích thích. Chúa ơi, nàng thật ngọt ngào và ấm áp biết bao. Tay anh luôn xuống dưới váy ngủ của nàng, ve vuốt da nàng, chà lên hai bầu ngực cho đến khi chúng trở nên cương cứng. Nàng cự quậy không ngừng bên anh, rên lên trong giấc ngủ.

Caine nghĩ chắc nàng tưởng mình đang thống khổ lạc trong một giấc mơ gọi tình. Anh khẽ găm lên cổ nàng, lưỡi anh đùa nghịch tai nàng và khi mông nàng đẩy vào anh kiên quyết hơn, tay anh liền luôn xuống nơi ấm nóng giữa hai đùi nàng.

Anh chậm dậy ngọn lửa trong nòng đến khi nòng trở nên nóng hổi, ướt đầm và sẵn sàng chào đón anh. Cánh tay còn lại của anh ôm quanh eo nòng. Nòng cố quay lại với anh, nhưng anh không cho nòng cựa quậy. “Mở ra cho anh nào, Jade”, anh thì thầm “Hãy để anh đến với em.”

Đầu gối anh thúc vào sau đùi nòng cho đến khi anh len được vào giữa.

“Bảo anh rằng em muốn anh đi”, anh đòi hỏi.

Nàng bặm chặt môi dưới để ngăn mình không hét lên đòi anh chấm dứt trò hành hạ ngọt ngào này. “Phải, em muốn anh”, nàng thì thào. “Xin anh đấy, Caine. Ngay bây giờ.”

Sự đầu hàng đó là tất cả những gì Caine cần.

Con búng nổ của họ thật diệu kỳ. Sau đó, Caine đổ ập xuống người nàng. Anh kiệt sức và tuyệt đối yên bình. “Tình yêu của anh, em vẫn đang thờ đấy chứ?” Anh hỏi khi trái tim không còn nện thình thịch trong tai nữa.

Anh đang chòng ghẹo nàng, nhưng khi nàng không trả lời, anh liền lập tức rời khỏi người nàng. “Jade?”

Nàng lần đi và nhìn thẳng vào anh. “Anh đã bắt em cầu xin.”

“Anh sao cơ?”

“Anh bắt em phải cầu xin.”

“Phải, anh đã làm thế, đúng không nào?” Anh cười đáp lại.

“Anh còn chẳng thèm hối lỗi dù chỉ là một chút”, nàng nói bằng giọng buộc tội. Ngón tay nàng ve vuốt vàng ngực ấm áp của anh. “Anh là kẻ phóng đảng, đúng thế đấy. Nhưng chẳng hiểu sao em lại thấy anh hấp dẫn đến thế.”

Về mơ màng, đam mê vẫn còn chan chứa trong mắt nàng. Caine hôn lên trán nàng, lên chòm mũi lấm tấm tàn nhang, chiếm lấy miệng nàng trong một nụ hôn dài, ướt át và đầy đam mê. “Em có muốn nữa không, tình yêu của anh?”

Anh không cho nàng thời gian trả lời. “Anh thì có”, anh gầm gừ thật sâu trong cổ họng.

Một lúc lâu sau, hai kẻ đang yêu ngu thiếp đi trong vòng tay của nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hộ Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Tám ngày sau đó là chuỗi ngày kỳ diệu với Jade. Caine là người vô cùng dịu dàng và đáng yêu. Anh cũng rất quan tâm đến cảm giác của nàng và có sở trường kỳ lạ là hiểu được tâm trạng của nàng còn nhanh hơn chính bản thân nàng nữa. Nàng thích những buổi tối họ bên nhau hơn cả. Sterns thường đốt lò sưởi trong phòng làm việc của Caine và cả ba người cùng đọc sách trong sự im lặng đồng hành.

Nhiều năm qua, Sterns thực sự đã trở thành người cha thay thế của Caine. Jade tìm hiểu được lão quản gia đã ở cùng gia đình Caine kể từ khi anh mới sinh ra. Đến khi Caine xây dựng cơ ngơi riêng của mình, Sterns đã đi theo anh.

Sterns đã để nàng biết rằng lão có biết về chuyện sắp xếp chỗ ngủ mới. Trong khi nàng đỏ mặt tía tai vì xấu hổ, lão đã tuyên bố mình chắc chắn chẳng hề có ý phê phán. Lão cũng thêm vào rằng đã từ lâu lắm rồi lão không được thấy Caine vui vẻ đến thế. Lão kết luận Jade đã soi sáng tâm trạng của Hầu tước.

Một người đưa tin do mẹ Caine cử đến, yêu cầu anh giúp sức trong việc kéo cha anh ra khỏi tình trạng bi thảm hiện thời. Caine ngay lập tức đến thăm cha, nhưng khi quay về khoảng hai giờ sau đó, anh đã ở trong tâm trạng cực kỳ tồi tệ. Cuộc nói chuyện của anh với cha chẳng tốt đẹp cho lắm.

Tối hôm đó, sau khi Caine đã ngủ, Jade đã gặp Matthew và Jimbo để giao mệnh lệnh mới cho họ.

Matthew đang đứng đợi nàng ngay sau bìa rừng vài bước chân. Gã thủy thủ cao và gầy như cây sậy, làn da sẫm màu như da báo. Gã có tính cách sánh được với quái vật hung bạo, nhưng chỉ khi gã bị chọc tức mà thôi. Matthew cũng có nụ cười phóng khoáng có thể làm mê mẩn lòng người khi gã có hứng thú làm điều đó.

Lúc này Matthew không cười. Gã khoanh hai tay trước ngực và quắc mắt nhìn nàng như một người mới tóm được tên trộm đang lục lọi ngăn kéo nhà mình.

“Sao anh lại cau có như thế, hả Matthew?” Nàng hỏi bằng giọng thì thào vừa đủ nghe.

“Tôi đã thấy hấn đứng bên cửa sổ cùng cô đêm nọ, cô gái ạ”, Matthew cau nhàu. “Gã công tử bột đó đã chạm vào cô đúng không?”

Jade không muốn nói dối, nhưng nàng cũng không định chia sẻ sự thật với người bạn tin cậy nhất của mình. “Tôi đã bị thương”, nàng trả lời. “Giờ đừng nhìn tôi như thế nữa đi, Matthew. Tôi bị trúng đạn ở bên sườn. Đó là vết thương phần mềm. Caine đã... lo lắng và ở lại phòng tôi tới hôm đó để canh chừng tôi.”

“Black Harry sẽ xẻo mông tôi làm mồi cho cá mập khi ông ấy nghe...”

“Matthew, anh sẽ không nói với bác Harry bất kỳ điều gì”, nàng xen vào.

Gã thủy thủ không hề bị giọng điệu giận dữ của nàng làm cho sợ hãi. “Mồm miệng cô thật xác xược”, gã trả lời. “Tôi đã thấy tên ma cô đó quàng tay quanh người cô đi về phía cửa trước trong ngày đầu tiên cô đến đây, và tôi sẽ kể với Harry. Cô có thể bắt đầu co rúm sợ hãi về chuyện đó từ bây giờ đi. Jimbo muốn xiên cho hấn một dao. Lý do duy nhất nó không làm là vì nó biết cô sẽ nổi điên lên.”

“Phải, tôi sẽ nổi điên”, nàng trả lời. “Không ai được phép động đến một cọng tóc của Caine, nếu không người đó sẽ phải trả lời trước tôi. Giờ thì thôi cau có đi, Matthew. Chúng ta có vấn đề quan trọng cần thảo luận.”

Matthew không muốn bỏ qua chủ đề đang nói đến. “Nhưng hấn có gây ra rắc rối thực sự cho cô không?”

“Không, hấn chẳng gây rắc rối gì cho tôi cả”, nàng trả lời. “Matthew, anh biết tôi có thể tự lo cho mình mà. Làm ơn hãy tin tưởng hơn vào tôi đi.”

Matthew ngay lập tức tỏ ra hối lỗi. Gã không muốn cô chủ thất vọng vì mình, liền vội vàng nói, “Dĩ nhiên tôi biết cô có thể tự lo cho mình. Nhưng cô không biết đến vẻ hấp dẫn của mình đâu. Cô xinh đẹp đến nỗi có thể vì thế mà gặp nguy hiểm. Giờ tôi đang nghĩ Jimbo và Harry đã đúng. Chúng tôi lẽ ra nên rạch mặt cô khi cô còn nhỏ mới phải.”

Từ tia lấp lánh trong đôi mắt nâu tuyệt đẹp của Matthew, nàng biết rằng gã đang đùa.

“Các anh chẳng ai dám làm điều gì tổn hại đến tôi đâu”, nàng phản đối. “Chúng ta là gia đình, Matthew ạ, và các anh yêu tôi cũng nhiều như tôi yêu các anh.”

“Cô chẳng là gì ngoài một con lỏi đáng thương”, một giọng nói trầm đục khác vang lên. Jade quay về hướng phát ra âm thanh và thấy người bạn của mình, Jimbo, đang lặng lẽ bước tới đứng trước mặt nàng, về cau có của Jimbo hợp với vóc dáng không lồ của gã. Cũng giống như Matthew, gã mặc một bộ đồ tá điền màu nâu xám, vì quần áo sáng màu sẽ dễ bị phát hiện trong những tán lá cây.

Trong ánh trắng, về cau có của Jimbo trông thật dữ tợn. “Matthew bảo tôi gã công tử bột đã chạm vào cô. Tôi có thể giết hấn chỉ vì chuyện đó. Không một ai...”

“Hai anh đang đánh giá thấp Caine đấy nếu cho rằng hấn dễ dàng để người khác kẻ dao vào cổ”, nàng xen vào.

“Tôi cá hấn cũng ẻo là chẳng khác gì Colin”, Jimbo cãi lại.

Jade đề gã thấy nàng tức giận với gã đến mức nào. “Anh vẫn chưa gặp Colin nhiều, và lúc đó anh ấy vẫn còn chưa tỉnh táo vì những vết thương. Chắc giờ anh ấy đã khỏe khoắn như trước rồi. Hơn nữa, hai anh đã sai lầm nghiêm trọng nếu tin rằng bất kỳ ai trong hai anh em họ là kẻ yếu đuối. Nhớ không, Jimbo, tôi là người đã đọc hồ sơ của Caine. Tôi biết mình đang nói gì.”

“Nếu cơ thể hấn có máu, hấn có thể đổ máu”, Matthew tuyên bố.

Cả hai gã thủy thủ dường như chẳng bị vẻ mặt cau có của nàng tác động đến. Jade thở ra thất vọng.

Nàng quay sang Matthew và nói, “Tôi phải đến gặp và nói chuyện một chút với cha Caine. Các anh phải bắt Caine bận rộn bằng một vụ nghi binh nào đó trong khi tôi vắng mặt”.

“Tôi thấy việc cô nói chuyện với cha Caine chẳng cần thiết chút nào”, Matthew phản đối. “Giờ Colin và Nathan có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.”

“Theo cái kiểu họ đang là ca lúc này à? Không, tôi không dám chờ lâu thêm nữa. Lúc này cha Caine rất có thể đang hấp hối rồi. Ông ấy không ăn cũng chẳng ngủ. Tôi không thể để ông ấy chết được.”

“Tôi có thể thấy ý cô đã quyết”, Matthew lẩm bẩm. “Cô đang nghĩ đến vụ nghi binh kiểu gì?”

“Tôi sẽ để chuyện đó vào những bàn tay thuần thục của các anh”, Jade cự lại.

“Cô muốn chuyện đó diễn ra lúc nào?” Jimbo hỏi.

“Ngày mai”, nàng trả lời. “Càng sớm càng tốt.”

Cuối cùng Jade cũng quay lại giường, hài lòng vì biết rằng Matthew và Jimbo sẽ không làm nàng thất vọng.

Vụ nghi binh bắt đầu chỉ vài phút trước bình minh sáng hôm sau.

Nàng nhận thấy lẽ ra mình nên giao chỉ thị một cách cụ thể hơn. Và khi chuyện này đã qua, nàng sẽ lột da Matthew. Thực ra là lột da bàn tay thuần thực của gã. Gã đã phóng lửa đốt chuồng ngựa. Thật may thay, gã còn đủ sáng suốt mà biết đường thả bọn ngựa ra trước.

Caine đã rồi cả lên, nàng tuyên dương Matthew trong khoản đó. Bọn ngựa cứ lồng lên chạy tán loạn. Ba con đã sẵn sàng để rơi và tất cả mọi người trong nhà đều phải góp tay vào ngăn chặn ngọn lửa lan rộng cũng như lửa đàn ngựa lại.

Nàng vẫn giả vờ ngủ cho đến khi Caine rời khỏi phòng.

Sau đó nàng mặc đồ vào thật nhanh và lên ra cửa sau. Caine đã đặt lính canh quanh khu nhà, nhưng trong tình cảnh hỗn loạn lúc đó, nàng có thể dễ dàng lén đi.

“Jimbo vừa mới quay về Shallow’s Wharf”, Matthew nói với Jade trong khi giúp nàng lên con ngựa mà gã đã chọn cho nàng. “Nó sẽ quay lại trước hoàng hôn ngày mai và thông báo tình hình với chúng ta. Nếu gió mạnh, cô có nghĩ rằng Nathan sẽ sớm đến đây không? Cô có chắc là không muốn tôi đi cùng không?”

“Chắc chắn tôi muốn anh ở lại canh phòng cho Caine”, nàng trả lời. “Anh ấy mới là người đang gặp nguy hiểm, tôi sẽ quay lại trong vòng một giờ nữa. Matthew này, trong lúc tôi đi, đừng có đốt cái gì khác nữa đây.”

Matthew cười toe toét. “Trò đó được việc đấy chứ, không đúng sao?”

“Đồng ý, Matthew”, nàng trả lời, không muốn làm tổn thương lòng kiêu hãnh của gã. “Đúng là rất được việc.”

Nàng để lại anh chàng Matthew đang cười sau lưng và nửa giờ sau đến được nơi cần đến. Sau khi để lại con ngựa trong rừng cây liền kề đường phân giới của khu địa phận, nàng nhanh chóng đi thẳng đến cửa trước. Ngôi nhà to lớn và kỳ quái, nhưng đối với tiêu chuẩn của bất kỳ tên trộm nào, ổ khóa nơi này lại quá mong manh. Jade đã phá được chốt chỉ trong vài phút. Ánh sáng lọt qua mấy ô cửa sổ đủ để nàng tìm được đường lên cái cầu thang uốn lượn. Âm thanh vọng tới từ phía sau ngôi nhà, cho biết đám gia nhân làm bếp đã bắt tay vào việc.

Nhẹ nhàng như một con mèo, Jade kiểm tra từng phòng trong vô số các phòng ngủ, nhưng nàng không tìm thấy Công tước Williamshire trong những căn phòng đó. Nàng đã đoán Đức ông sẽ chiếm phòng ngủ lớn nhất, nhưng căn phòng khổng lồ đó lại trống không. Một phụ nữ đứng tuổi với mái tóc vàng trông rất hấp dẫn đang ngáy như thủy thủ trong căn phòng liền kề. Jade đoán đó là nữ Công tước.

Ở cuối đường hành lang dài bên nhà phía nam, nàng tìm thấy thư viện. Đó là một nơi lạc lõng, bất thường để làm phòng làm việc. Cha Caine ở trong căn phòng đó. Ông đang say ngủ trên chiếc ghế đặt phía sau bàn làm việc bằng gỗ dái ngựa. Sau khi chốt cửa lại để ngăn không cho ai đột nhập, Jade quan sát ông già đẹp lão đó một lúc lâu. Ông trông rất nổi bật với mái tóc muối tiêu, xương gò má cao mang dáng dấp quyền quý và một gương mặt góc cạnh rất giống Caine. Có những quầng thâm dưới mắt ông. Màu da vàng vọt. Ngay cả trong giấc ngủ, trông ông cũng như đang trải qua nỗi đau đốn giã vò.

Jade không thể quyết định liệu mình nên rầy la ông bằng một bài thuyết giảng nghiêm khắc hay nên xin ông tha thứ vì đã gây cho ông nỗi đau vô nghĩa này.

Tuy vậy, trái tim nàng thổn thức vì Đức ông. Dĩ nhiên, ông nhắc nàng nhớ đến Caine, dù người cha này chắc chắn không lực lưỡng bằng. Nhưng đảm bảo ông cao bằng Caine. Khi nàng khẽ chạm vào vai ông, ông giật mình tỉnh giấc và nhảy dựng ra khỏi ghế với sự nhanh nhẹn khiến nàng kinh ngạc.

“Thưa Đức ông, xin ngài đừng sợ”, nàng thì thào. “Tôi không định làm ngài giật mình.”

“Không ư?” Ông bắt chước nàng thấp giọng hỏi lại.

Công tước Williamshire từ từ lấy lại bình tĩnh. Ông lua tay lên tóc, rồi lắc đầu cố làm đầu óc tỉnh táo hơn.

“Cô là ai?” Ông hỏi.

“Thưa Đức ông, tôi là ai không quan trọng”, nàng trả lời. “Xin Đức ông hãy ngồi xuống, vì tôi có một tin quan trọng cần cho ngài biết.”

Nàng kiên nhẫn chờ cho đến khi ông làm theo yêu cầu của mình, rồi tựa vào mép bàn cạnh ông. “Tình trạng đau buồn này phải dừng lại thôi. Đức ông đang làm mình sinh bệnh đấy.”

“Cái gì?”

Trông ông vẫn cực kỳ hoang mang. Nàng cũng nhận ra mắt ông có ánh xám giống y hệt mắt Caine. Vẻ cau có của ông cũng giống hệt.

“Tôi nói rằng Đức ông hãy thôi đau buồn”, nàng lặp lại. “Ngài Harwick nghĩ rằng Đức ông rất có thể sẽ chết nếu không dừng cái chuyện vô nghĩa này...”

“Xem nào, cô gái trẻ tuổi...”

“Đừng cất cao giọng lên với tôi như thế”, nàng xen vào.

“Cô là kẻ quái quỷ nào thế? Và làm thế nào cô lên được vào...”

Ông bắt đầu quát tháo ào ạt và chậm rãi lắc đầu.

Jade nghĩ ông có vẻ ngờ vực nhiều hơn là giận dữ. Nàng cho đó là sự khởi đầu thuận lợi.

“Thưa Đức ông, tôi không có thời gian để nói chuyện dông dài. Trước hết, ngài phải hứa với tôi là ngài sẽ không cho bất kỳ ai biết về cuộc nói chuyện của chúng ta. Ngài hứa chứ?”

“Ta hứa”, ông trả lời.

“Tốt. Giờ thì, tôi tin là tôi phải xin lỗi ngài, dù thực tế là tôi làm chuyện này không giỏi lắm. Tôi ghét phải xin lỗi người khác.” Nàng nhún vai, rồi nói tiếp, “Tôi xin lỗi vì đã không đến gặp ngài sớm hơn. Ngài đã phải chịu đựng nỗi đau vô nghĩa và thực ra tôi đã có thể giúp ngài thoát khỏi chuyện đó. Ngài sẽ tha lỗi cho tôi chứ?”

“Ta không biết cô đang nói đến chuyện gì, nhưng nếu chuyện này làm cô vui, thì ta sẽ tha thứ cho cô. Giờ hãy cho ta biết cô muốn gì ở ta.”

“Thưa Đức ông, tiếng quát tháo của ngài cũng khó chịu chẳng khác gì con trai ngài.”

“Cô đang nói đến đứa con nào đấy nhỉ?” Ông hỏi, nụ cười hiện lên trong mắt ông. “Là Caine.”

“Vậy ra chuyến viếng thăm này có liên quan đến Caine? Nó đã làm gì đó xúc phạm đến cô ư? Có lẽ giờ cô cũng biết rằng Caine đã hoàn toàn tự lập. Ta sẽ không can thiệp trừ khi có sự vụ quan trọng.

“Không”, Jade trả lời. “Chuyện này không phải về Caine, nhưng tôi thấy vui khi biết Đức ông tin tưởng khả năng tự quyết của người con cả như thế. Bằng cách không can thiệp, Đức ông đã thể hiện niềm tự hào của mình đối với anh ấy.”

“Vậy cô muốn nói chuyện về ai thế?” ông hỏi.

“Tôi là một người bạn của Colin.”

“Cô biết nó ư?”

Nàng gật đầu. “Phải, tôi biết anh ấy. Đức ông biết đấy, anh ấy...”

“Đã chết”, ông xen ngang, giọng cục cằn. “Pagan đã giết nó.”

Jade đặt tay lên vai ông. “Xin Đức ông hãy nhìn tôi”, nàng nhẹ nhàng yêu cầu khi mắt ông hướng ra ngoài cửa sổ.

Khi cha Caine làm như nàng vừa nói, nàng liền gật đầu. “Những gì tôi chuẩn bị nói với Đức ông sẽ khiến ngài thấy khó tin. Trước hết, ngài hãy hiểu cho rằng, tôi có bằng chứng.”

“Bằng chứng ư?”

Nàng lại gật đầu. “Pagan không giết Colin.”

“Chính hắn đã giết nó.”

“Tôi phát ốm vì cứ phải nghe về những tội lỗi của Pagan rồi”, nàng lẩm bẩm. “Colin...”

“Có phải Pagan cử cô đến gặp ta không?”

“Xin Đức ông hãy hạ giọng xuống”, nàng đáp trả, rồi lặp lại. “Pagan không giết con trai ngài. Ngược lại còn cứu mạng anh ấy. Colin vẫn còn sống.”

Công tước bất động một lúc lâu rồi mới phản ứng lại. Ông trở mặt nhìn nàng, mặt từ từ chuyển sang màu đỏ loang lổ. Mắt ông trở nên lạnh lẽo, nàng nghĩ từ đôi mắt ấy có thể tỏa ra sương giá.

Trước khi ông có thể quát tháo lần nữa, nàng đã nói, “Tôi đã nói với Đức ông rằng tôi có bằng chứng. Ngài có sẵn lòng nghe tôi nói hay ý ngài đã quyết...”

“Ta sẽ lắng nghe”, ông đáp lại. “Nhưng nếu như đây là một trò đùa ác ý nào đó, ta thề là tự ta sẽ sẵn lòng Pagan và giết hắn bằng hai bàn tay này.”

“Như thế cũng là công bằng đối với tội ác như vậy”, nàng đồng ý. “Ngài có nhớ lần Colin trèo lên một cái cây to và không xuống được không? Khi đó anh ấy khoảng bốn hay năm tuổi gì đó. Vì anh ấy cứ khóc mãi và cảm thấy mình thật hèn nhát, ngài đã hứa với anh ấy sẽ chẳng bao giờ kể chuyện đó với bất kỳ ai. Ngài cũng đã thuyết phục anh ấy rằng chuyện hoảng sợ chẳng có gì là xấu cả, rằng sợ hãi không phải là tội lỗi, rằng...”

“Ta nhớ”, Công tước thì thào. “Ta chưa từng kể ai nghe chuyện đó. Làm sao cô...”

“Như tôi vừa nói, Colin kể tôi nghe chuyện đó. Và rất nhiều chuyện khác nữa.”

“Nó có thể kể những chuyện đó với cô trước khi nó bị giết”, Công tước nói.

“Phải, có thể như thế, nhưng không phải vậy. Pagan đã vớt được Colin từ dưới biển. Lúc đó con trai ngài ở trong tình trạng rất xấu. Đức ông biết ngài Winters chứ?”

“Ông ta là bác sĩ riêng của ta”, Công tước lầm bầm.

“Đức ông không thấy kỳ lạ khi ông ta biến mất ư?”

Về tức giận từ từ dịu đi trên gương mặt của người đàn ông luống tuổi. “Đúng là ta có nghĩ chuyện đó thật kỳ lạ”, ông thừa nhận.

“Chúng tôi đã đưa ông ta đi”, Jade giải thích. “Colin cần được ông ta chăm sóc. Tôi nghĩ chuyện con trai ngài được bác sĩ riêng của gia đình chăm sóc là rất quan trọng. Anh ấy bị thương rất nặng, thưa ngài, và tôi muốn anh ấy được nhận càng nhiều những tiện nghi quen thuộc càng tốt.”

Jade vừa cắn môi vừa tính đến cách khác để thuyết phục Công tước. Trông ông vẫn còn nghi ngờ nàng. “Colin có một vết bớt ở sau mông”, đột nhiên nàng buột miệng. “Tôi biết vì tôi đã chăm sóc anh ấy trước khi Matthew và Jimbo có thể bắt cóc Winters đến. Đây! Bằng chứng này đã đủ với ngài chưa?”

Để trả lời cho câu hỏi đó, Công tước từ từ ngả người ra lưng ghế. “Bằng chứng về cái chết của Colin đã được gửi đến.”

“Ai gửi?”

“Bộ Chiến tranh.”

“Chính xác.”

“Ta không hiểu.”

“Tôi sẽ giải thích sau khi Colin về đến nhà”, Jade trả lời. “Trước khi tiếp tục cố thuyết phục ngài, ngài sẽ giải thích chuyện này cho tôi chứ?”

“Là chuyện gì?” ông hỏi bằng giọng điệu mệt mỏi.

“Ngài có tình cờ biết lý do vì sao Colin lại bắt tôi hứa không cho Caine biết là anh ấy vẫn còn sống không? Tôi đã học được cách tin tưởng người con trai cả của ngài và tôi không hiểu lý do ẩn sau lời hứa này. Tuy nhiên, lúc đó Colin đang không tỉnh táo lắm và có thể những lời lầm bầm liên quan đến anh em nhà Bradley không...”

Một lần nữa cha Caine lại nhảy vọt ra khỏi ghế. “Colin vẫn còn sống.”

“Xin Đức ông hãy hạ giọng xuống”, nàng ra lệnh. “Không ai được biết chuyện này.”

“Vì sao chứ? Ta muốn hét lên cho cả thế gian nghe thấy. Con trai ta vẫn còn sống.”

“Tôi thấy cuối cùng mình đã thuyết phục được ngài”, nàng mỉm cười. “Xin Đức ông hãy ngồi xuống. Trông ngài như sắp ngã xỉu đến nơi rồi.”

Nàng chờ cho đến khi ông yên vị trở lại ghế, rồi hỏi, “Điều gì đã làm Đức ông nhận ra là tôi đang nói thật thế?”

“Khi cô nói rằng Colin không muốn Caine biết...” Ông lấp bắp rồi khựng lại, sau đó thì thảo. “Chúa ơi, anh em nhà Bradley. Ta đã quên mất tai nạn đó.”

Giờ đến lượt nàng là người bối rối. “Vì sao chứ?” Nàng hỏi mà không thể giấu vẻ lo lắng trong giọng nói của mình. “Colin không tin anh trai mình ư?”

“Ồ không, cô hiểu nhầm rồi”, ông trả lời. “Colin từng rất thần tượng Caine. Ý ta là, nó vẫn thần tượng anh trai nó. Chúa ơi, chuyện này thật khó tiếp nhận.”

“Nhưng nếu anh ấy thần tượng Caine, vậy tại sao anh ấy lại bắt tôi hứa không được kể cho Caine nghe? Ngài vẫn phải trả lời tôi. Và vì Chúa, anh em nhà Bradley là ai chứ?”

Công tước Williamshire cười khùng khục. “Khi Colin khoảng tám hay chín tuổi, một hôm nó chạy về nhà với cái mũi đầy máu và môi rách tả tơi. Tình cờ lúc đó Caine lại ở nhà. Thằng bé yêu cầu được biết ai đã gây ra thương tích cho em trai mình và ngay khi Colin vừa báo đó là anh em nhà Bradley thì Caine đã lao ra khỏi cửa. Dĩ nhiên Colin cố ngăn anh nó lại. Nó chưa kịp nói với Caine anh em nhà kia có bao nhiêu người, cô hiểu chứ? Nửa giờ sau, Caine về nhà, máu me bết dính khắp em trai nó.”

“Anh em nhà kia có bao nhiêu người?” Jade hỏi.

“Tám.”

“Lạy Chúa lòng lành, ý ngài là cả tám tên đã tấn công Colin và...”

“Không, chỉ có một đứa đuổi theo Colin, thằng bé tên là Samuel nếu ta còn nhớ chính xác. Dù sao đi nữa, hẳn Samuel biết trước là Caine sẽ trả thù, thế là nó chạy về nhà gọi thêm quân tiếp viện.”

“Caine đã có thể bị giết chết”, nàng thì thào.

“Thực ra thì, cô gái thân mến, sự thương cảm của cô nên dành cho anh em nhà Bradley. Caine chỉ định dọa thằng bé đã đánh Colin sợ chết khiếp, nhưng khi cả đám anh em nhà họ cùng nhảy vào, nó đã cho chúng biết thế nào là lễ độ! Con trai ta đã ăn miếng trả miếng sòng phẳng với chúng.”

Jade lắc đầu. Nàng không thấy câu chuyện đáng sợ đó buồn cười chút nào. Nhưng cha Caine lúc này đang mỉm cười như một người cha rất tự hào về con mình.

“Cô gái thân mến, thế nên cô thấy đấy, không phải vì không tin tưởng mà Colin bắt cô phải hứa thế kia. Chỉ vì Colin hiểu Caine rất rõ. Hẳn Colin đã nghĩ cách bảo vệ Caine cho đến khi nó có thể giải thích toàn bộ sự việc với anh trai nó. Nó không muốn Caine lại lao đầu vào một băng đảng Bradley khác. Trong hai đứa nó, Colin luôn là đứa cẩn trọng hơn. Caine không biết Colin cũng làm việc cho chính phủ. Về chuyện đó thì bản thân ta cũng không hề biết. Ta sẽ không bao giờ cho phép chuyện đó, đặc biệt là khi ta biết được rằng ngài Richards không phải là chỉ huy của nó.”

“Richards”, nàng thì thào. “Phải, ông ấy là chỉ huy của Caine, đúng không?”

Cha Caine có vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi của nàng. “Cô đã thu thập được khá nhiều thông tin quan trọng, nhỉ? Ta không thể không thắc mắc làm thế nào cô biết được những chuyện đó. Cô sẽ cho ta biết ai tiết lộ cho cô những bí mật đó chứ?”

Nàng thấy bị xúc phạm trước câu hỏi đó, liền trả lời, “Chẳng ai cho tôi thứ gì cả. Tôi tự mình tìm ra hết. Tôi là nguồn tin phong phú nhất, thưa Đức ông. Nathan, anh trai tôi, đã giúp Colin điều tra một vấn đề khá phức tạp cho chính phủ. Tuy nhiên ai đó không muốn họ thành công. Cạm bẫy đã giăng ra. Lý do duy nhất cả hai bọn họ vẫn còn sống là vì... Pagan đã nghỉ ngơi. Gã cướp biển đó đã kịp can thiệp đúng lúc”.

“Colin có biết ai đứng sau âm mưu này không?”

Nàng lắc đầu. “Chúng tôi chỉ biết rằng đó là một người có chức vụ cao trong Bộ Chiến tranh. Nathan và Colin chỉ an toàn chừng nào người ta vẫn tin là họ đã chết. Tôi không thể nói thêm gì khác với ngài. Khi Colin quay về...”

“Cô sẽ đưa ta đi gặp nó chứ?”

“Thưa Đức ông, anh ấy sẽ về nhà trong vài ngày nữa thôi. Dĩ nhiên anh ấy không thể ở đây, trừ khi ngài đuổi hết gia nhân trong nhà đi... các chi tiết cụ thể sẽ phải được tính toán.” Nàng dừng lại mỉm cười với ông. “Tôi tự hỏi liệu ngài có còn nhận ra con trai mình nữa không. Tóc anh ấy đã dài qua vai. Cả anh ấy và Nathan lúc này đều trông như những tên cướp biển thực thụ.”

“Chuyện đó hẳn khiến Pagan hài lòng lắm.”

“Ồ, Pagan cực kỳ hài lòng.”

“Thương tích của hai đứa nó có nghiêm trọng không?” ông hỏi.

“Họ bị trói và bịt miệng, rồi bị bắn và quăng xuống biển. Kẻ thù của họ biết là lúc đó họ vẫn chưa chết.”

“Chúng để cho hai đứa chết đuối.”

“Không, chúng để họ làm mồi cho cá mập. Vùng biển đó ngập tràn loại động vật ăn thịt này và mùi máu tươi... đã dụ chúng đến.”

“Lạy Chúa tôi...”

“Bọn cá mập đã không bắt được họ, nhưng tôi thừa nhận đã có những giây phút cận kề cái chết. Pagan đã mất một thuộc hạ giỏi trong cuộc giải thoát đó.”

“Pagan đã nhảy xuống biển cùng anh chàng xấu số đó ư?”

“Phải”, nàng trả lời. “Pagan là người bơi khỏe nhất. Hơn nữa, gã cướp biển đó sẽ chẳng bao giờ đòi hỏi người khác làm những gì mà... anh ta không tự mình làm được.”

Jade dậm bước về phía cửa, nhưng rồi dừng lại khi nghe câu hỏi tiếp theo của Công tước. “Có phải cô đã yêu Colin, con trai ta?”

“Ôi Chúa ơi, không”, nàng trả lời, mở khóa cửa, rồi quay lại với người bạn tâm tình mới của mình.

“Lần tới khi chúng ta gặp lại, Đức ông sẽ phải giả vờ không biết tôi. Lúc này tôi đang cố làm cho Caine bận rộn. Ngài biết đấy, anh ấy quyết tâm săn lùng Pagan. Cuộc săn lùng đó đã đặt anh ấy vào tình cảnh hiểm nguy, nhưng chuyện đó sẽ sớm được giải quyết thôi.”

“Nhưng Pagan sẽ không...”

“Pagan đang bảo vệ Caine”, nàng nói. “Gã cướp biển đó đã bị buộc tội giết chết Nathan và Colin. Chính phủ của các ngài đã ra giá cho cái đầu của hắn. Chắc Đức ông đã biết, Caine đã ra giá gấp đôi. Giờ hãy cân nhắc xem chuyện gì sẽ xảy ra nếu Caine tìm được Pagan và nói chuyện với hắn trước khi anh ấy...”

“Có thể Pagan sẽ thuyết phục được Caine rằng hắn không hề giết Colin.”

“Chính xác”, nàng trả lời. “Đức ông hiểu rồi chứ? Bất kỳ ai đứng sau âm mưu này đều muốn đảm bảo rằng Pagan sẽ không bị tìm thấy.”

“Hoặc là cho người giết Caine trước khi nó lũng ra sự thật.”

“Đúng vậy.”

“Chúa ơi, Caine đang gặp nguy hiểm. Ta phải...”

“Không làm gì cả, thưa Đức ông”, Jade tuyên bố. “Như tôi vừa giải thích, Pagan đang canh chừng Caine.”

“Lạy Chúa lòng lành, Pagan không phải là kẻ thù của gia đình ta”, Công tước thì thào. “Ta nợ hắn một món nợ sẽ chẳng bao giờ có thể trả được. Cô gái yêu quý, ta không thể làm được điều gì cho cô sao?”

“Lúc này tôi phải lo chuyện của Caine”, nàng trả lời. “Anh ấy là người cực kỳ ương bướng, nhưng lại là người có bản năng bảo vệ bản sinh. Giờ anh ấy tưởng rằng mình đang xử lý những rắc rối của tôi. Khi Colin về nhà, cha con ba người có thể quyết định nên làm điều gì.”

“Vậy là Pagan đã cử cô đến gặp Caine?”

“Đúng vậy”, nàng mỉm cười trả lời.

“Caine sẽ không bỏ cuộc đâu”, ông xen vào. “Ta cầu nguyện Colin sẽ sớm quay về.”

“Đức ông đừng lo chuyện đó”, Jade nói. “Nếu ngài bảo Caine dừng cuộc săn lùng lại, anh ấy sẽ chỉ cố gắng hơn để có thể thành công. Lúc này anh ấy đã quá quyết tâm rồi, không dừng lại được nữa đâu.”

“Vậy thì cô phải giải bày với nó.”

“Tôi không thể, thưa Đức ông. Tôi đã hứa với Colin. Hơn nữa, chỉ còn vài ngày nữa thôi là chân tướng sự việc được tiết lộ.”

“Sẽ thế nào nếu anh trai cô và Colin chậm trễ?”

“Vậy thì chúng tôi sẽ phải lập ra một kế hoạch mới”, nàng gật đầu tuyên bố. “Nhưng chuyện cụ thể thế nào...”

“Chúng tôi sẽ phải tìm cách tách con mồi ra khỏi kẻ săn lùng. Caine sẽ nổi điên, nhưng anh ấy sẽ sống sót. Tôi phải cân nhắc chuyện này thật cẩn thận”, nói rồi nàng mở cửa ra.

“Khi nào ta sẽ gặp lại cô? Cô đã bảo ta phải giả vờ không biết cô, nhưng...”

“Ồ, tôi chắc chắn Đức ông sẽ gặp lại tôi”, nàng trả lời, rồi thêm vào. “Và có một điều nho nhỏ ngài có thể làm để trả nợ cho tôi. Ngài đã nói sẽ làm bất cứ điều gì.”

“Phải, bất cứ điều gì.”

“Caine là con trai cả của ngài, và nếu phải có một đứa con cưng, thì đó nên là anh ấy.”

Rõ ràng Công tước cực kỳ kinh ngạc trước câu nói của nàng. “Ta yêu thương tất cả con cái của mình. Ta không nhận ra là mình yêu quý đứa nào hơn những đứa còn lại.”

“Ngài Harwick tin rằng Colin là con cưng của Đức ông”, nàng nói. “Ông ấy cũng bảo rằng Caine đã tách mình ra khỏi gia đình. Thưa Đức ông, ngài đừng để chuyện này tiếp tục diễn ra nữa. Caine cần tình yêu của ngài. Đức ông hãy đảm bảo anh ấy sẽ nhận được điều đó.”

Cánh cửa đóng lại.

Công tước Williamshire ngồi trước bàn làm việc một lúc lâu trước khi chân ông thấy đủ khỏe để có thể nâng được thân hình. Những giọt nước mắt vui sướng chảy tràn trên má. Ông lẩm bầm lời cảm ơn Đáng tối cao vì điều thần kỳ mà mình vừa nhận được.

Colin của ông vẫn còn sống.

Đột nhiên Henry thấy đói ngấu, ông liền đi tìm đồ ăn sáng. Chuyện này rồi sẽ khó khăn lắm đây, vì Công tước không phải là người quen lừa bịp, nhưng ông sẽ phải kiểm soát về mặt hơn hờ của mình. Không ai trong đám gia nhân được phép nghi ngờ lý do thực sự khiến ông hồi phục.

Ông thấy mình như được tái sinh. Như thể ai đó đã với xuống vực sâu thăm thẳm của nỗi cô đơn thất vọng cùng cực và đưa ông lên thẳng các vì sao.

Cô gái trẻ mà giờ đây ông coi là vị cứu tinh của mình có đôi mắt màu xanh lục thật lạ lùng. Hân Pagan đã đặt tên con tàu của mình theo tên cô gái xinh đẹp này. Tàu Emerald. Phải, ông gật đầu khẳng định. Ông cũng chắc chắn giờ đây mình đã biết chân tướng thực sự của gã cướp biển đó, nhưng ông thề rằng mình sẽ chết trước khi tiết lộ sự thật đó cho bất kỳ ai. Nhưng ông thắc mắc không biết Caine sẽ nói gì khi anh phát hiện ra người phụ nữ mà anh đang che chở thực ra lại chính là cô em gái bé nhỏ của Pagan?

Hân là pháo hoa sẽ bay mù trời và lời cầu nguyện duy nhất lúc này là ông có thể có mặt ở đó để bảo vệ cho vị cứu tinh của mình khi Caine nổ tung vì tức giận.

Công tước Williamshire nghĩ rằng mình đã nhìn thấu hết mọi chuyện.

Henry đang xúc đầy đĩa đồ ăn thứ hai bao gồm trứng và bầu dục lợn thì vợ ông, Gweneth, xông vào phòng ăn. “Đầu bếp nói với em là anh đang ăn sáng”, bà lắp bắp.

Công tước quay lại nhìn vợ, nụ cười dịu dàng nở trên môi ông. Gweneth tội nghiệp trông thật bàng hoàng. Mái tóc ngắn vàng nhạt của bà rối bù như tổ quạ và dường như bà không thể buộc lại dây thắt lưng trên váy. “Sao thế, Henry?” Bà hỏi, mắt chăm chú nhìn ông.

“Đó là lệ thường vào mỗi sáng mà”, ông trả lời. “Và anh thấy đói.”

Đôi mắt nâu của bà rung rung. “Anh thấy đói ư?” Bà thì thào.

Henry đặt đĩa thức ăn xuống quầy và bước về phía vợ. Ông đỡ lấy cánh tay của bà và hôn lên đỉnh đầu. “Gần đây anh đã làm em lo lắng, đúng không, tình yêu của anh?”

“Nhưng giờ anh thấy khá hơn rồi chứ?” Bà hỏi.

“Anh mới được khuyên là không nên héo hon thêm nữa”, ông nói.

“Ai khuyên cơ?”

“Lương tâm của anh”, ông nói dối. “Gweneth này, rồi sẽ đến lúc anh giải thích sự thay đổi đột ngột này với em. Lúc này, anh chỉ có thể nói câu xin lỗi vì tất cả những lo lắng mà anh đã gây ra cho em và các con. Anh đã đau buồn đủ lâu rồi.”

“Thật là điều thần kỳ”, bà thì thào.

Phải, ông thầm nghĩ, một điều thần kỳ với đôi mắt xanh lục đầy ma thuật. “Đến đây ăn cùng anh nào, tình yêu của anh. Anh thấy em hơi xanh xao đấy.”

“Em trông xanh xao ư?” Bà run rẩy bật cười. “Anh ấy, trông như người chết vậy.” Ông dịu dàng hôn bà rồi dẫn bà về phía bàn ăn. “Sau khi tắm rửa xong, anh định sẽ cười ngửa sang nhà Caine.”

“Thằng bé sẽ choáng váng trước sự hồi phục của anh cho mà xem”, Gweneth nói. “Ồi Henry, thật vui sướng biết bao vì anh đã quay lại với mẹ con em.”

“Em có muốn đi cùng anh sang gặp Caine không?”

“Ồ có chứ, em thích lắm”, bà trả lời. Một tia quả quyết hiện trên trán mắt bà. “Lúc này có khách khứa sẽ chẳng đứng đắn lắm, nhưng em tin mình sẽ mời tiểu thư Aisely và bà mẹ thân mến của cô ấy đến nghỉ cuối tuần. Anh phải nói với Caine rằng chúng ta hy vọng nó sẽ... sao anh lại lắc đầu với em?”

“Có lẽ tốt hơn em nên thôi tốn sức đi, Gweneth ạ. Hãy chịu thua đi. Caine sẽ không kết hôn với tiểu thư Aisely đâu.”

“Chúng rất đẹp đôi, Henry à”, bà tranh luận. “Thử cho em hai lý do hay ho vì sao em không thể khuyến khích mối quan hệ này đi.”

“Được thôi”, ông trả lời. “Thứ nhất, tiểu thư Aisely không có mái tóc màu đỏ.”

“Ồ, dĩ nhiên là cô ấy không có mái tóc màu đỏ. Tóc Aisely màu vàng rất đẹp. Anh biết rõ như thế còn gì.”

“Thứ hai”, ông tiếp tục, phớt lờ vẻ mặt ngẩn ngơ của bà. “Cô gái ấy cũng chẳng có đôi mắt màu xanh lục.”

“Henry, anh vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, đúng không?”

Tiếng cười của Henry vang vọng khắp phòng ăn. “Caine cần một cô nàng phù thủy. Em sẽ phải chấp nhận điều đó thôi, em yêu.”

“Chấp nhận cái gì?” Bà hỏi lại.

Ông khẽ nháy mắt khiến bà trở nên bối rối hơn bao giờ hết. “Gweneth ạ, anh tin rằng bữa sáng của em sẽ phải chờ một lúc lâu nữa. Em phải quay lại giường ngay lúc này.”

“Em ư?” Bà hỏi. “Vì sao?”

Công tước ngả người về trước thì thào vào tai vợ. Khi ông nói xong, vợ ông đỏ bừng mặt.

“Ôi Henry”, bà thì thầm, “Đúng là anh đang khỏe lên rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hộ Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Một lúc sau, Jade về đến nhà Caine. Sau khi trao dây cương cho Matthew, nàng nhanh chóng lên qua cửa sau để quay về phòng ngủ của mình. Khi rẽ qua góc nhà, nàng thấy Sterns đang đứng như một sĩ quan chỉ huy ngoài cửa phòng nàng.

Lão vờ kinh ngạc khi thấy nàng, rồi khoanh tay trước ngực. “Tiểu thư, cô đứng ra phải ở trong phòng chứ.”

Nàng quyết định chiếm quyền tấn công. Nàng sẽ biến lão thành người phải giải thích. “Vậy ông đứng ra đang làm gì nào?”

“Lão đang gác cửa phòng.”

“Vi sao?”

“Để cô sẽ không bỏ đi.”

“Nhưng tôi đã bỏ đi rồi”, nàng đáp trả với nụ cười dịu dàng. “Sterns à, tôi tin là thời gian của ông vô cùng quý giá so với việc canh gác một căn phòng trống không.”

“Nhưng thưa tiểu thư, lão đâu biết nó trống không”, lão phản đối.

Nàng vỗ lên cánh tay lão. “Ông có thể giải thích chuyện này với tôi sau. Giờ xin hãy tránh đường cho tôi nào. Tôi thực sự cần phải thay bộ đồ cưỡi ngựa này ra rồi đến giúp Caine.”

Nàng lách qua lão quản gia có bộ mặt cau kính và sập cửa lại trước sự phản đối của lão. Chỉ một lát sau, nàng đã thay sang chiếc váy màu xanh lục đậm và nhanh chóng xuống tầng dưới theo đường cầu thang chính.

Lúc này Sterns đang gác cửa trước. Quai hàm lão siết lại quyết tâm chơi khó nàng. “Cô không thể ra ngoài”, lão tuyên bố bằng một giọng hằn sẽ khiến cả gấu trắng Bắc Cực phải lạnh người.

Nàng chẳng hề sợ hãi chút nào mà còn cười với lão. “Tôi có thể ra ngoài và tôi sẽ ra ngoài”, nàng trả lời.

“Câu chủ cứ nhất quyết là cô phải ở trong nhà.”

“Tôi cũng cứ nhất quyết ra ngoài đây.”

Để trả lời cho về thách thức đó, Sterns tựa người vào cửa và chậm rãi lắc đầu. Jade quyết định làm lão chú ý đến chuyện khác. “Sterns này, ở nơi này có bao nhiêu gia nhân thế?”

Lão có vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi của nàng. “Hiện giờ chúng tôi chỉ có nửa quân số ở đây”, lão trả lời. “Tất cả là năm người.”

“Những người còn lại đang ở đâu?”

“Ở London”, lão trả lời. “Bọn họ đang giúp lau dọn ngôi nhà ở đó.”

“Nhưng tôi tưởng nó đã bị thiêu hủy trong vụ cháy rồi”, nàng nói.

“Tình hình không tệ đến mức thế”, lão nói. “Hồng nhà được ốp ván và giờ chỉ phải xử lý thiệt hại do khói thôi. Trong lúc đám thợ sửa sang kiến trúc ngôi nhà, thì gia nhân dọn dẹp lau chùi bên trong.”

“Sterns này, tôi đang tự hỏi liệu các gia nhân ở đây có tin được không?”

Lão đứng thẳng người dậy trước khi trả lời. “Thưa tiểu thư, tất cả gia nhân đều đáng tin cả, tất cả đều tuyệt đối trung thành với chủ nhân của mình.”

“Ông chắc chứ?”

Lão bước một bước rời khỏi cửa. “Sao cô lại hứng thú đến thế với...”

“Trong vài ngày tới ông sẽ có hai vị khách, Sterns ạ, nhưng không ai được phép để lộ ra là họ đang ở đây. Người của ông phải giữ im lặng.”

“Hầu tước chẳng đề cập đến vị khách nào với lão cả”, lão lý sự, dường như có chút tự ái.

Jade vội bước qua lão và mở tung cửa ra, rồi nói, “Caine vẫn chưa biết về chuyện mấy vị khách. Thế nên anh ấy mới không nói gì với ông. Ông biết đấy, chuyện này sẽ là điều ngạc nhiên thú vị”.

Từ vẻ mặt ngần ngại của lão, nàng có thể đoán ra là lão chẳng biết gì. “Tôi chỉ nghĩ là ông sẽ muốn được báo trước để có thể cho người chuẩn bị sẵn sàng phòng ngủ dành cho khách mà thôi”, nàng giải thích, rồi nhấc chân vẩy lên và bước xuống thêm nhà. “Giờ đừng cau có nữa nào, Sterns. Tôi sẽ báo Caine là ông đã cố giữ tôi ở trong phòng.”

“Còn tôi sẽ báo cho cậu chủ biết rằng cô đã không ở trong phòng”, lão gọi với theo. Jade thấy Caine đang băng qua cái chuồng ngựa, giờ chỉ còn lại những đồng than đang cháy âm ỉ. Nơi này đã bị phá hủy tuyệt đối.

Nàng nhận thấy đàn ngựa lúc này đã được lùa vào một bãi quây rộng hình chữ nhật mà đám gia nhân mới dựng lên.

Chiếc sơ mi trắng của Caine lúc này lấm lem muội than. “Anh đã gom được hết đàn ngựa chưa?” Nàng hỏi khi đã đến cạnh anh.

Anh từ từ quay lại nhìn nàng, vẻ cau có giận dữ trên mặt anh hoàn toàn có thể châm lên một ngọn lửa mới. Tuy nhiên, giọng điệu của anh lại êm ái đầy giả tạo khi cất lên, “Tất cả trừ con em đã mượn”.

“Mượn ư?” Nàng hỏi lại, giả vờ ngây thơ.

“Quay vào chờ anh trong phòng khách”, anh ra lệnh.

“Nhưng Caine à, em muốn giúp.”

“Giúp ư?” Anh suýt nổi điên ngay tại đó. “Em và người của em đã giúp đỡ đủ rồi.” Sau khi hít vào vài hơi thật sâu, anh nói tiếp, “Quay vào trong nhà. Ngay lập tức”. Tiếng gầm của anh đã khiến nàng ngay tức khắc quay người đi vào trong nhà. Jade có thể cảm thấy ánh mắt giận dữ của Caine sau lưng và sẽ chẳng ngạc nhiên chút nào nếu chiếc váy của nàng bất ngờ bắt lửa.

Hầu tước đang tức giận đến độ phun ra lửa.

Lúc này nói lý lẽ với anh sẽ chỉ là vô ích. Nàng phải chờ đến lúc cơn giận của anh dịu đi đôi chút.

Khi đã đến thêm nhà, nàng quay lại. “Caine này, nếu anh buộc phải ở ngoài đó, thì đừng biến mình thành mục tiêu dễ dàng như thế.”

Sterns vội lao xuống mấy bậc thềm, nắm lấy khuỷu tay nàng và thì thào, “Làm theo lời cậu chủ đi, tiểu thư Jade. Cô không muốn chọc tức cậu ấy lúc này đâu. Đi vào trong đi nào”, nói rồi lão giúp nàng bước lên thềm. “Lão không nghĩ trước đây mình từng thấy cậu chủ nổi cơn thịnh nộ như thế.”

“Phải, anh ấy đang nổi cơn thịnh nộ”, Jade thì thào, cúi gằm vì thấy giọng mình run rẩy. “Sterns này, ông có nghĩ là tôi nên dùng một tách trà không? Ngày hôm nay dường như đã trở nên quá đen tối rồi. Mà thậm chí vẫn chưa xong đến một nửa đâu đấy.”

“Dĩ nhiên lão sẽ pha cho cô một tách trà”, Sterns vội nói. “Thưa tiểu thư, lão chắc chắn là Hầu tước không định cao giọng với cô đâu. Khi đã qua cơn giận dữ, lão đảm bảo cậu chủ sẽ xin lỗi cô thôi.”

“Có thể anh ấy sẽ chẳng bao giờ vượt qua được cơn giận dữ này”, nàng lẩm bẩm.

Sterns mở cửa cho Jade rồi theo nàng vào trong. “Cái chuồng ngựa ấy thậm chí còn chưa được một tháng tuổi”, lão nói. Jade cố để tâm đến những gì Sterns đang nói, nhưng những lời của Caine cứ vọng lại trong đầu nàng. Em và người của em đã giúp đỡ đủ rồi. Phải, đó chính xác là những gì anh đã nói. Anh biết về Matthew và Jimbo. Nhưng nàng tự hỏi anh biết bằng cách nào? Và quan trọng hơn nữa, anh đã biết thêm những gì rồi?

Trong khi Sterns lo pha trà, Jade đi đi lại lại trong phòng khách rộng lớn. Nàng mở hai cánh cửa kiểu Pháp ở cuối phòng để đón luồng không khí trong lành mùa xuân. Đó cũng là biện pháp phòng ngừa, vì nếu Caine có ý định giết nàng, thì nàng vẫn còn một lối thoát khả dĩ.

“Vớ vẩn”, nàng lẩm bẩm khi đang tiếp tục đi lại. Caine sẽ chẳng bao giờ giơ tay trước mặt nàng, dù anh có giận dữ thế nào đi nữa. Hơn nữa, anh không thể nào biết được toàn bộ sự thật.

Cửa trước ngôi nhà đột nhiên bật tung. Cánh cửa đập mạnh vào bức tường phía trong hai lần trước khi đóng sập lại. Caine đã quay vào.

Jade vội bước đến ghế trường kỷ thêu kim tuyến màu vàng, ngồi xuống và xếp hai tay trong lòng. Nàng nặn ra một nụ cười thanh thần trên môi. Anh sẽ không biết được nàng đang run rẩy. Không, nàng thả xuống mồ còn hơn để anh biết mình đang lo lắng. Cửa phòng bật tung tiếp theo đó và Caine choán hết lối vào. Khi đã thấy vẻ mặt của anh, Jade không giữ nụ cười được nữa. Trông anh như sẵn sàng giết người vậy. Nhìn xem, anh đang điên tiết đến độ run lên bần bật. “Sáng nay em đã đi đâu?” Anh gầm lên.

“Hầu tước ơi, ngài đừng có dùng cái giọng đó với em. Ngài sẽ làm em thùng màng nhĩ mất.”

“Trả lời anh đi.”

Jade trừng mắt nhìn anh vì đã phớt lờ mệnh lệnh của nàng và lại còn quát thét vào mặt nàng. “Em đến thăm người cha yêu quý của anh”.

Câu nói đó khiến con giận của anh dịu đi đôi chút, nhưng rồi anh lắc đầu. “Anh không tin em.”

“Em đang nói thật với anh đấy”, nàng khẳng định.

Caine bước vào phòng và không dừng lại cho đến khi đứng sừng sững trước nàng. Mũi giày của anh chạm vào đường viền chân váy của nàng. Anh lừng lững trước nàng như một vị thần báo thù. Jade cảm thấy mình bị mắc kẹt. Từ trong thâm tâm, nàng biết anh muốn nàng cảm thấy như thế. “Em rất tiếc vì anh không tin em, Caine ạ, nhưng đúng là em đã đi gặp cha anh. Em rất quan tâm đến ông, anh biết đấy. Ngài Harwick đã nói rằng ông không khỏe và em nghĩ một cuộc nói chuyện vui vẻ sẽ giúp tâm trạng của ông khá hơn.” Trong suốt thời gian thủ nhận, ánh mắt nàng gắn chặt xuống hai bàn tay của mình.

“Em đã châm lửa khi nào, hả Jade?”

Lúc này thì nàng ngẩng lên nhìn anh. “Em không châm ngọn lửa nào cả”, nàng tuyên bố.

“Không ? cái con khỉ”, anh gầm lên, quay người bước về phía lò sưởi. Anh đang điên tiết đến nỗi không thể tin bản thân mình khi đứng gần nàng nữa.

Nàng đứng dậy, xếp hai tay trước người, rồi nói, “Em không đốt chuồng ngựa của anh, Caine ạ”.

“Vậy thì em đã ra lệnh cho một tên thuộc hạ làm điều đó. Giờ anh muốn biết lý do.”

“Thuộc hạ nào?”

“Hai thằng con hoang đã lang vãng quanh đây kể từ ngày chúng ta đến đây ấy”, anh nói.

Anh chờ nàng lên tiếng phủ nhận. Nàng đã chẳng cho anh thứ gì ngoài những lời dối trá kể từ giây phút họ gặp nhau. Giờ anh đã nhận ra điều đó.

“Ồ, ra là hai người đó”, nàng lên tiếng, rồi khẽ duyên dáng nhún vai. “Hắn anh muốn nói đến Matthew và Jimbo. Anh đã gặp họ, đúng không?”

Anh gần như không chịu nổi cảm giác thống khổ trong lòng được nữa. “Phải, anh đã gặp chúng. Đó là hai lời dối trá nữa của em, đúng không?”

Lúc này nàng không thể nhìn anh. Chúa giúp nàng, cuối cùng nàng cũng đã thấy người đàn ông trong tập hồ sơ đó. Lạnh lùng. Tính toán. Chết chóc. Rốt cuộc, những từ miêu tả đó chẳng hề cường điệu chút nào.

“Matthew và Jimbo là những người tốt”, nàng thì thào.

“Vậy là em không phủ nhận...”

“Em sẽ chẳng phủ nhận chuyện gì cả”, nàng trả lời. “Anh đang đặt em ở một vị thế bẽ tắc. Em đã hứa và em không thể thất hứa. Anh chỉ có cách tin em thêm một thời gian nữa thôi.”

“Tin em ư?” Anh gầm lên ba từ đó như thể chúng là những lời báng bổ. “Ta sẽ không bao giờ tin em lần nữa. Nếu em tin là ta sẽ lại tin em, thì hẳn em phải nghĩ ta là một thằng ngu.”

Giờ thì nàng đã thấy khiếp sợ anh. Nàng hít vào thật sâu, rồi nói, “Vấn đề của em rất nhạy cảm”.

“Ta mặc xác vấn đề của em nhạy cảm đến mức nào”, anh gầm lên. “Ấm mưu của em là cái quái gì chứ? Tại sao em lại ở đây?” Anh lại đang quát tháo vào mặt nàng. Jade nhìn anh lắc đầu. “Em sẽ chỉ nói rằng em ở đây là vì anh.”

“Trả lời ngay.”

“Được lắm”, nàng thì thào. “Em ở đây để bảo vệ anh.”

Nếu dựa vào phản ứng của anh trước câu trả lời của nàng, thì cũng chẳng khác gì nàng nói rằng mình đến từ thiên đường. “Mẹ kiếp, ta muốn biết lý do thực sự.”

“Đó là lý do thực sự. Em đang bảo vệ anh.”

Sterns xuất hiện trên ngưỡng cửa với một chiếc khay bạc trên tay. Lão liếc nhìn về mặt của cậu chủ rồi ngay lập tức xoay người.

“Đóng cửa lại, Sterns”, Caine ra lệnh.

“Đừng cao giọng với Sterns”, Jade gần như hét lên. “Ông ấy chẳng liên quan gì đến chuyện này và anh không nên trút cơn giận của mình lên ông ấy.”

“Ngồi xuống đi, Jade.” Giọng anh lúc này đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nhưng cũng mang vẻ đe dọa hơn hẳn. Jade phải vận dụng toàn bộ quyết tâm của mình để không tuân theo mệnh lệnh của anh.

“Chắc anh sẽ đánh đập chó mèo những lúc khó chịu, đúng không?”

“Ngồi xuống.”

Nàng liếc về phía cửa, ước lượng khoảng cách đến nơi an toàn, nhưng những lời tiếp theo của Caine khiến nàng đổi ý. “Em không ra được đến đó đâu.”

Jade quay lại với Caine. “Anh sẽ không thêm nói lý lẽ trong chuyện này, đúng không?”

“Không”, anh trả lời. “Ta sẽ không dùng lý lẽ gì cả.”

“Em đã hy vọng chúng ta có thể nhẹ nhàng nói chuyện với nhau sau khi anh bình tĩnh lại và...”

“Ngay bây giờ”, anh chặn lại. “Chúng ta sẽ nói chuyện ngay bây giờ, Jade ạ.” Caine muốn túm lấy nàng, rồi lắc thật mạnh để nàng phải trả lời tất cả những câu hỏi của anh, nhưng anh biết nếu chạm vào Jade lúc này, có thể anh sẽ giết chết nàng.

Trái tim anh có cảm giác như vừa bị xé ra làm đôi. “Pagan đã cử em đến, đúng không?”

“Không.”

“Đúng thế đấy”, Caine nói. “Lạy Chúa, thằng con hoang đó sai phụ nữ làm việc cho hắn. Hắn là ai, hả Jade? Là anh trai em à?”

Nàng lắc đầu và lùi xa khỏi anh. “Caine à, xin anh nghe em nói...”

Anh định bước theo nàng, nhưng rồi lại buộc mình dừng chân. “Tất cả mọi chuyện... đều là dối trá, phải vậy không, hả Jade? Em không hề gặp nguy hiểm gì cả.”

“Không phải tất cả đều là dối trá”, nàng trả lời. “Nhưng anh mới là mục tiêu ban đầu.” Anh lắc đầu. Jade biết anh sẽ chẳng tin bất kỳ điều gì nàng nói với anh nữa. Nàng có thể thấy nỗi đau đớn và sự thống khổ hiện rõ trong mắt Caine.

“Hắn đã cử một người phụ nữ đến”, anh lặp lại. “Anh trai em là đồ hèn nhát. Hắn sẽ chết. Như thế sẽ là công lý, đúng không? Nợ máu phải trả bằng máu, hay trong trường hợp này, một người em trai đổi bằng một người anh trai.”

“Caine, anh phải nghe em nói”, nàng kêu lên, trong lòng chỉ muốn khóc òa lên vì sự đau khổ mà nàng gây ra cho anh. “Anh phải hiểu. Từ đầu em không biết anh là người như thế nào... Ôi Chúa ơi, em rất tiếc...”

“Tiếc ư?” Anh hỏi bằng một giọng thẳng băng, hoàn toàn vô cảm.

“Phải”, nàng thì thào. “Giá như anh chịu nghe em nói...”

“Em nghĩ ta sẽ tin lời em nói lúc này sao?” Jade không trả lời anh. Dường như Caine đang nhìn xuyên qua nàng. Anh không nói gì một lúc lâu. Nàng gần như thấy được con thịnh nộ đang dâng lên trong anh. Nàng nhắm mắt lại để không phải nhìn về mặt tối sẫm, sự tức giận và nỗi căm ghét của anh.

“Có phải em để ta làm tình với em vì Pagan đã ra lệnh cho em làm điều đó không?” Anh hỏi.

Nàng phản ứng như thể anh vừa mới tấn công mình. “Như thế sẽ biến em thành một con điểm, Caine ạ, và em không làm điểm vì bất kỳ ai, kể cả anh trai em.”

Anh không đồng tình với Jade ngay lập tức khiến nàng vô cùng tủi thân. Nước mắt dâng ngập mắt nàng. “Tôi không phải là một con điểm”, nàng hét lên.

Tiếng gầm bất ngờ vang lên từ phía cánh cửa kiểu Pháp khiến Caine và Jade giật mình. Âm thanh lạnh xương sống đó nghe như tiếng kèn xung trận.

Jade nhận ra âm thanh đó. Nathan đã đến. Sự lừa bịp cuối cùng đã kết thúc. “Ngươi vừa gọi em gái ta là điểm đấy ư?” Tường nhà rung chuyển trước vẻ cay độc trong giọng nói trầm đục của Nathan. Jade chưa từng thấy anh trai mình tức giận thế này.

Nàng bước một bước về phía Nathan, nhưng đột nhiên thấy mình bị kéo ngược lại về bên Caine.

“Đừng chắn đường ta”, anh ra lệnh bằng một giọng nhẹ nhàng và bình tĩnh đến đáng sợ.

“Chắn đường cái gì?” Nàng hỏi. “Anh sẽ không làm anh trai tôi đau, Caine ạ. Tôi sẽ không cho phép anh làm thế.”

“Bỏ tay ngươi ra khỏi con bé”, Nathan gầm lên. “Nếu không ta sẽ giết ngươi.”

“Nathan, Caine không hiểu đâu.” Nàng kêu lên, cố đẩy tay Caine ra khỏi vai mình. Hành động đó là vô ích. Tay anh siết chặt nàng bần bĩ như rong biển.

Nàng không biết ai trông điên tiết hơn. Về mặt dữ tợn của Nathan trông kinh khủng và đáng sợ chẳng khác gì Caine. Hai đối thủ không lồ đối chọi tương

xúng với nhau. Họ rất dễ giết chết nhau nếu như có cơ hội.

Trông Nathan cũng giống một tên cướp biển. Mái tóc nâu sẫm của anh đã dài qua vai. Anh mặc chiếc quần đen gọn gàng và sơ mi trắng phanh đến gần thắt lưng. Nathan không cao bằng Caine, nhưng lực lưỡng chẳng kém gì.

Phải, họ sẽ giết chết nhau. Jade điên cuồng cố nghĩ ra cách xoa dịu tình huống trong khi hai người họ thăm dò đối phương.

“Ta đã hỏi người một câu, đồ con hoang”, Nathan lại hét lên. Anh bước một bước đầy hăm dọa về trước. “Có phải người đã gọi em gái ta là con điếm hay không?”

“Anh ấy không bảo em là điếm”, Jade hét lên khi Nathan giờ tay cầm lấy con dao găm trên thắt lưng. “Anh ấy không biết chuyện về Colin. Em đã giữ lời mà không nói gì với anh ấy.”

Nathan do dự. Jade liền tận dụng lợi thế của mình. “Anh ấy tưởng anh đã giết Colin. Anh ấy đã đoán ra hết rồi, Nathan ạ.”

Nathan thả tay xuống khỏi con dao. Jade bần rùn cả người vì sợ hãi. “Hắn đã đoán được thật sao?” Nathan dài giọng.

Caine trừng mắt nhìn kẻ đột nhập, biết rằng giờ chẳng còn gì mà nghi ngờ chuyện tên cướp biển là anh trai của Jade nữa. Cả hai anh em họ cùng có đôi mắt xanh lục giống nhau.

“Đúng là ta đã đoán ra đấy”, đột nhiên Caine gầm lên. “Người là Pagan và chính người đã giết chết em trai ta.”

Jade cố thoát khỏi Caine và bước một bước về phía Nathan. Caine liền thô bạo đẩy nàng ra sau lưng. “Đừng có đến với hắn ta, Jade.”

“Anh đang cố bảo vệ tôi trước anh trai tôi sao?” Nàng hỏi.

Caine không trả lời.

“Hắn đã chạm vào em à?” Nathan hét lên hỏi như thể đó là sự báng bổ.

“Nathan, anh thôi cái chủ đề đó đi được không?” Nàng kêu lên. “Giờ không phải lúc bàn đến một vấn đề riêng tư như thế.”

“Im lặng”, Caine ra lệnh.

Jade túm chặt lấy lưng áo của Caine khi anh dọm bước về trước. Hành động của nàng không ngăn cản được anh. Caine đá bay bình trà ra khỏi đường đi và tiếp tục bước về phía con mồi. “Ta đã chạm vào cô ta đấy”, anh gầm lên. “Đó không phải là một phần trong kế hoạch của người sao, đồ con hoang?”

Nathan rống lên, rồi lao về trước. Hai người đàn ông như hai con bò đực lao vào nhau.

“Không”, Jade hét lên. “Nathan, xin anh đừng đánh Caine. Caine, anh cũng không được đánh Nathan...”

Nàng thôi không cầu xin nữa khi nhận ra bọn họ chẳng để ý gì đến nàng.

Caine tung được cú đấm đầu tiên. Anh đã quăng Nathan vào tường theo đúng nghĩa đen... Một bức tranh vẽ sông Thames từ thời xa xưa khi nó còn sạch sẽ rơi ầm xuống sàn nhà. Nathan hoàn tất công cuộc phá hủy tác phẩm nghệ thuật đó khi anh giậm chân làm rách toạc bức tranh trong nỗ lực nhằm thúc gối vào háng Caine, với quyết tâm biến đối thủ thành tên oan.

Nhưng Caine dễ dàng khóa được cú lên gối đó, rồi lại ném Nathan vào tường lần nữa. Anh trai Jade đã đấm trúng đích cú đầu tiên, mặc dù cú đó được thực hiện bằng thủ đoạn xấu xa. Caine túm được cổ Nathan và sắp sửa nện mình xuyên qua sợi dây đai thắt lưng của anh. Anh thoáng thấy một người đang đứng trên ngưỡng cửa. Năm tay của anh ngay lập tức lỏng ra. Nathan tận dụng thời cơ, liền tống một đấm vào giữa quai hàm của Caine.

Caine thân nhiên gạt cú đấm đó đi như thể nó chẳng mấy đáng kể, rồi lại tống Nathan vào tường lần nữa.

“Colin?”

Cái tên được thốt ra bằng một tiếng thì thảo ghen ghét đầy kinh ngạc. Lý trí của anh không chấp nhận được những gì mắt anh đang nhìn thấy.

Em trai anh vẫn còn sống. Colin đang tựa vào khung cửa, nở nụ cười nhếch mép vô cùng quen thuộc, vô cùng trẻ con... Vô cùng Colin của mình. Em trai anh gầy, gầy thảm hại, nhưng vẫn còn sống.

Caine sững sờ đến nỗi không nhận ra mình đang bóp cổ Nathan cho đến khi nghe thấy tiếng Nathan há hốc miệng để thở. Ngay khi anh nói lỏng nắm tay, Nathan liền vùng ra và lại xông vào đánh anh. Caine phớt lờ cú đánh và cuối cùng cũng thả đối thủ ra.

Gần như là bất ngờ, Caine thúc khuỷu tay vào ngực Nathan, rồi bước một bước về phía Colin.

“Thề có Chúa, Colin, tôi sẽ giết chết anh trai cậu.” Nathan gào lên. “Cậu có biết hắn đã làm gì em gái tôi không? Hắn...”

“Nathan, anh đâu cần nói với Colin”, Jade kêu lên. “Xin anh đấy. Chỉ một lần thôi, hãy cố làm một quý ông đi.”

Colin từ từ rời khỏi khung cửa. Anh sử dụng cây ba toong để đỡ thân hình của mình khi bước về phía người anh trai. Caine run lấy bầy vì xúc động và vòng tay ôm đứa em trai bé bỏng của mình. “Lạy Chúa, đúng là em đang ở đây. Anh không thể tin được chuyện này.”

“Gặp được anh, em vui chết đi được, Caine ạ”, Colin nói. “Em biết anh sẽ ngạc nhiên. Em sẽ giải thích mọi chuyện với anh. Cố gắng đừng giận em nhé. Em không cho ai nói cho anh biết. Em muốn là người đầu tiên giải thích với anh. Bọn chúng là kẻ xấu. Anh hẳn sẽ đâm đầu vào...”

Colin dường như không đủ sức để tiếp tục. Anh sụm người ngã vào Caine, để Caine đỡ lấy mình. Caine tiếp tục ôm cậu em trai thật chặt trong khi chờ Colin lấy lại bình tĩnh. “Cứ từ từ thôi, Colin”, anh thì thầm. “Cứ từ từ thôi.”

Khi Colin gật đầu, Caine lùi lại để nhìn rõ cậu em trai. Lúm đồng tiền xuất hiện trở lại trên má Caine và mắt anh rung rung. “Colin, trông em cũng giống cướp biển lắm. Tóc em cũng đã dài bằng tóc Pagan rồi”, anh gật đầu, quắc mắt nhìn về phía Nathan.

Nathan quắc mắt đáp trả. “Tôi chưa nói gì với hần cả, Colin ạ”, Nathan nói. “Nhưng gã anh trai láu cá của cậu đã đoán ra mọi chuyện. Hần biết tôi là Pagan và tôi đã cù em gái đến lăm chểm vì mình.”

Jade ước gì sàn nhà tách làm đôi và nuốt chửng nàng vào đó. Mặt nàng nóng bừng như bị thiếu đốt. “Nathan này, nếu Caine không giết anh, rất có thể em sẽ làm điều đó”, nàng đe dọa.

Colin đang trở mặt nhìn nàng. Khi anh bắt đầu phá lên cười, nàng biết chính xác anh đang nghĩ gì. “Không phải anh đã bảo em là...” Colin mở lời.

“Colin, anh ngồi xuống đi”, nàng ra lệnh. “Anh phải để cái chân đó nghỉ ngơi. Còn quá sớm để có thể đi lại.”

Colin không hề có ý định bỏ qua lời nhận xét của Nathan. “Anh đã biết em và Caine sẽ...” Anh thờ hất ra. “Anh đã cảnh báo em rồi, đúng không?”

“Colin, em không muốn nghe thêm một lời nào về em và Caine nữa”, nàng quát lên. “Chuyện đó qua rồi, kết thúc rồi. Anh hiểu chứ? Winters đâu rồi?” Nàng vội hỏi thêm, hy vọng đánh lạc hướng Colin. “Lão bác sĩ đó phải ở bên anh chứ.”

“Winters đã ở cùng em ư?” Caine hỏi. “Pagan thuyết phục ông ấy đến chăm sóc em trên tàu Emerald”, Colin giải thích. Anh tập tễnh bước về phía trường kỷ và ngồi xuống. “Ban đầu ông ấy cũng hơi phản kháng, nhưng Pagan rất giỏi thuyết phục. Cuối cùng, em nghĩ Winters đã có một khoảng thời gian thú vị.”

“Chà, thế ông ấy đâu?” Jade hỏi.

“Bọn anh để ông ấy về nhà”, Colin trả lời. “Giờ thì thôi cau có đi nào. Chỉ cần một thời gian nữa là cái chân sẽ lành thôi mà.” Jade đẩy một cái gối ra sau lưng Colin, rồi đặt chân anh lên một chiếc đôn to tròn. “Em tin mình sẽ ra lệnh cho anh phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, Colin ạ”, nàng nói. “Em thấy anh quá xanh xao rồi đấy. Phải cuộc bộ từ ngoài kia vào đây đã làm anh kiệt sức, đúng không?”

Nàng không cho anh thời gian để trả lời mà nhấc chân vấy lên và dậm bước về phía cửa. Caine chặn nàng lại. “Em sẽ không đi đâu cả.”

Nàng không ngẩng lên nhìn Caine mà cố bước vòng qua anh. Caine nắm lấy cánh tay Jade rồi siết chặt khiến nàng nhức nhối. “Ngồi xuống đi, Jade.”

“Jade ư?” Colin gọi tên nàng bằng giọng thì thào ngạc nhiên.

“Em đã cho phép Caine gọi em bằng tên của mình.”

“Cho phép ư?” Nathan hỏi lại.

“Em gọi cô ấy là gì?” Caine hỏi em trai.

“Cô ấy có vài biệt danh”, Colin trả lời. “Phần lớn thời gian em gọi cô ấy là Tóc đỏ, Jade nhỉ?”

Khi nàng gật đầu, Colin tiếp tục. “Nathan lúc nào cũng gọi cô ấy là Lôi con. Cậu ấy đặc biệt yêu quý cái tên đó.”

Anh khẽ nháy mắt khiến Jade càng đỏ mặt hơn. “Black Harry gọi em là Cá heo”, Colin tiếp tục giải thích. “Nó cũng có nghĩa như một sự si nhục.”

Nathan lắc đầu. “Cá heo rất hiền lành, Colin ạ. Cái tên đó không có nghĩa là si nhục đâu.”

Caine thở ra một hơi. “Black Harry là ai?” Đột nhiên phép màu kỳ diệu này tấn công anh với toàn bộ sức mạnh khiến anh thấy kiệt sức. Anh lôi Jade về phía chiếc ghế bành tay vịn đối diện với trường kỷ, rồi ngồi xuống và giữ nàng ngồi trên tay ghế. Mắt anh vẫn không hề rời khỏi cậu em trai. “Anh vẫn không thể tin là em vẫn còn sống”, anh nói.

“Anh phải cảm ơn Pagan vì điều đó đấy”, Colin trả lời. “Còn em thì không thể tin là anh lại bình tĩnh đến thế. Em cứ chắc chắn rằng anh sẽ nổi cơn thịnh nộ khi phát hiện ra em đã bắt Jade hứa không được nói cho anh biết. Caine ạ, có quá nhiều thứ em phải giải thích. Nhưng trước hết, em tin là em gái của Nathan có gì đó muốn nói với anh.”

Jade kịch liệt lắc đầu. “Em chẳng có gì cần nói với anh ta cả, Colin ạ. Nếu anh muốn mở mắt cho anh ta về mọi chuyện đã xảy ra, vậy hãy làm thế sau khi em rời khỏi đây.”

Caine chẳng để ý chút nào đến những lời đao to búa lớn của nàng. Anh thả tay nàng ra, chồm người tới trước, khuỷu tay chống lên đầu gối và nói, “Anh muốn em cho anh biết ai đã gây ra chuyện này. Cho anh biết tên chúng, Colin. Anh sẽ lo phần còn lại”.

Jade tận dụng sự lơ là của Caine và cố lỉnh đi lần nữa. Caine không hề rời mắt khỏi em trai khi túm lấy tay nàng. “Anh tin mình đã nói là em sẽ không đi đâu cả.” Nathan có vẻ ngờ vực. “Sao em vẫn chưa xiên cho hắn một dao nhỉ?”

Nàng nhún vai trước khi trả lời. “Như thế Colin sẽ đau buồn.”

“Chuyện gì khiến Black Harry lâu thế nhỉ?” Nathan hỏi Colin, rồi lững thững đi về phía trường kỷ, ngồi xuống cạnh anh và cùng gác chân lên cái đôn rộng rãi.

“Ông ấy sẽ phải mất một lúc nữa”, Colin giải thích. “Lại đánh mất kính ấy mà.”

Cả hai cùng phá lên cười. Jade hoảng hốt. “Black Harry ở đây ư? Ở Anh quốc này ư?”

Giọng nàng run rẩy. Dường như chỉ có Nathan hiểu được nguyên do của sự lo lắng đó. “Đúng thế đấy”, anh tuyên bố bằng giọng khắc nghiệt. “Và khi anh kể với bác...”

“Không, Nathan, anh không được nói gì với bác ấy”, nàng kêu lên, rồi cố vùng ra khỏi vòng kìm cặp của Caine. Để đáp lại nàng, anh siết chặt tay hơn.

“Black Harry là ai?” Caine hỏi, phớt lờ sự phản kháng của Jade.

“Đó là ông bác của họ”, Colin trả lời. “Ông ấy đã nuôi nấng Jade sau khi cha cô ấy qua đời.”

Bộ óc của Caine đang cố lọc tất cả những thông tin thu được. Phản ứng của Jade trước tin Harry cùng đến đây đã cho thấy nàng rất sợ ông ta.

“Jade ở với ông ta bao lâu?” Anh hỏi Colin.

“Nhiều năm”, Colin trả lời.

Caine quay sang Nathan. “Cậu đã ở cái nơi quỷ quái nào trong suốt thời gian cô ấy lớn lên? Lang thang cướp bóc à?”

“Mẹ kiếp, Colin ạ, sức chịu đựng của con người chỉ có giới hạn đến thế thôi”, Nathan lầm bầm. “Nếu hắn còn thế này thì tôi sẽ giết chết hắn, ngay cả nếu điều đó có nghĩa là mất đi tình bạn với cậu.”

Colin đã quá kiệt sức vì đi bộ nên không thể tham gia vào cuộc nói chuyện. Anh muốn được nghỉ ngơi thêm vài phút trước khi bắt đầu giải thích mọi chuyện. Há miệng ngáp thật to để mọi người chú ý, anh nói, “Sẽ chẳng ai giết ai cả cho đến khi tất cả mọi chuyện được phơi bày.” Nói rồi anh ngã người trên đồng gối và nhắm mắt lại.

Đúng lúc đó, một chấn động lớn xảy ra khiến tất cả mọi người chú ý. Caine ngẩng lên vừa kịp lúc nhìn thấy một bình hoa lớn bay qua cửa sổ về phía cửa ban công. Cái bình lao vào bức tường đá. Một tiếng chửi rủa đánh thép theo ngay sau tiếng loảng xoảng.

“Harry đến rồi”, Colin dài giọng.

Caine vẫn trở mắt nhìn ra lối vào, thăm nghĩ lúc này mình đã chuẩn bị tinh thần cho bất kỳ chuyện gì. Sẽ chẳng có thêm chuyện gì có thể khiến anh ngạc nhiên được nữa.

Thật không may, anh đã nhầm. Người đàn ông cuối cùng cũng khệnh khạng bước qua ngưỡng cửa trông quá sức kỳ quái, Caine suýt cười phá lên.

Harry dừng lại, chống hai bàn tay to lớn lên hông và trừng mắt nhìn các khán giả. Ông mặc bộ đồ toàn màu trắng, với một chiếc khăn đỏ khổ rộng buộc quanh cái bụng phệ. Da ông bị nắng biến thành màu đồng, tóc bạc trắng như mây. Caine đoán tuổi người đàn ông này khoảng gần năm mươi, có thể hơn một chút.

Người đàn ông này có thể khiến lũ trẻ gặp ác mộng hằng tháng trời, ông xấu xí đến mức kinh ngạc, với cái mũi hình củ hành bao phủ gần hết gương mặt. Đôi mắt chỉ là hai khe hẹp, cũng vì lúc này ông đang nheo mắt vô cùng dữ tợn.

Ông già rất tinh, Caine thừa nhận chuyện đó. Ông vênh vào bước vào phòng khách. Có hai gã vội chạy lên phía trước, di chuyển đồ đạc ra khỏi đường đi của ông. Thêm hai gã nữa đi thành hàng phía sau. Caine nhận ra hai gã đó. Là Matthew và Jimbo. Mặt của cả hai gã đầy những vết bầm tím mới toanh mà Caine đã tạo ra khi anh tiến hành nói chuyện phiếm với họ gần đây.

“Nơi này càng lúc càng đông khủng khiếp”, Caine lên tiếng.

Jade giật tay thoát khỏi sự kìm cặp của anh và vội bước qua chỗ Black Harry. Nàng lao vào vòng tay ông và ôm ông thật chặt. Thế rồi Caine thấy chiếc răng vàng của Harry. Khi ông mỉm cười với Jade, một chiếc răng cửa lấp lánh phản chiếu ánh sáng.

“Ồi, bác Harry, con nhớ bác biết bao”, nàng thì thầm.

“Đĩ nhiên là con nhớ ta”, ông già cầu nhàu. “Nhưng ta vẫn sẽ nện con một trận ra trò”, ông thêm vào sau khi lại triu mền ôm nàng lần nữa. “Con hoàn toàn điên rồi hay sao, hả nhóc? Ta sẽ nghe từng chút một câu chuyện hoang đường hư đồn này và rồi sẽ đánh con thừa sống thiếu chết cho xem.”

“Bác Harry à”, giọng Jade cố tình xoa dịu. “Con đâu định làm bác bực mình.”

Harry khịt mũi âm ỉ. “Con không định để bác phát hiện ra, nói vậy mới đúng”, ông cắt ngang, rồi cúi xuống và hôn đánh chụt lên đỉnh đầu nàng.

“Tên kia là Caine à?” ông hỏi, neho mắt nhìn Caine dò xét.

“Vâng ạ”, Jade trả lời.

“Nó chưa chết.”

“Chưa ạ.”

“Vậy là con đã làm việc tốt đấy”, Harry khen ngợi.

“Hắn sẽ chết nhanh thôi nếu con được làm theo ý mình”, Nathan dài giọng.

“Ta đang nghe thấy vụ nổi dậy gì đây?”

“Bác Harry này!” Jade lôi kéo sự chú ý của ông.

“Hử?”

Nàng kiễng chân thì thầm vào tai ông. Harry cau mày trong khi nàng nói.

Khi nàng đã nói xong, ông liền gật đầu. “Ta có thể nói và cũng có thể không nói. Con tin tên này chứ?”

Nàng không thể nói dối. “Con tin.”

“Nó có ý nghĩa gì với con, hả nhóc?”

“Không gì cả”, nàng thốt lên.

“Vậy thì nhìn vào mắt ta đây này”, ông ra lệnh. “Con đang nói chuyện với cái sàn nhà và điều đó cho ta biết có mùi gian trá ở đây.”

“Chẳng có gì gian trá cả”, nàng lí nhí. “Con chỉ mừng vì chuyện lừa bịp này cuối cùng đã qua.”

Trông Harry chẳng có vẻ gì tin lời nàng nói. “Vậy sao con phải bận tâm đến chuyện bảo vệ cho nó nếu nó chẳng là gì với con?” Ông dồn ép nàng, vì cảm thấy nàng vẫn chưa nói cho ông nghe toàn bộ sự thật.

“Anh ấy là anh trai của Colin”, nàng nhắc Harry. “Đó là lý do duy nhất con bận tâm.”

Harry quyết định chờ đến khi họ chỉ còn lại hai người với nhau rồi mới ép nàng nói ra sự thật. “Ta vẫn không hiểu”, ông gầm lên, neho mắt nhìn về phía Caine. “Theo cách nghĩ của ta, lẽ ra người phải đang hôn chân Pagan mới đúng. Thằng em trai khốn khổ của người vẫn còn sống, đúng không?”

“Giờ khi bác đã ở đây rồi, chúng ta có thể giải quyết toàn bộ chuyện này, bác Harry ạ”, Colin xen vào.

Harry lau bàu, rồi quay sang nhìn Jade. “Ta vẫn sẽ đánh con một trận ra trò đấy, nhóc ạ. Con có nghi ngờ chuyện đó không?”

“Không, bác Harry, con không nghi ngờ chuyện đó”, nàng trả lời. Nỗ lực hết sức, nàng gấu đi nụ cười trên môi. Trong suốt những năm họ sống cùng nhau, Harry chưa bao giờ làm đau nàng, ông là người tốt bụng, dịu dàng với một tâm hồn quá tinh khiết, quá trong sáng, chắc hẳn Chúa đang nhìn xuống ông mỉm cười tự hào. Harry thích đe dọa người khác bằng đủ thể loại hình phạt kinh khủng khi có khán giả lắng nghe, ông thường nhắc nàng, ông là cướp biển và vì thế luôn phải trau chuốt vẻ bề ngoài.

Caine đã định lao ra khỏi ghế khi Harry thốt ra câu đe dọa đầu tiên, nhưng Colin đã ra hiệu cho anh ngồi xuống trở lại. “Thùng rỗng kêu to ấy mà”, Colin thì thảo với anh trai.

“Người đâu, lấy ghế cho ta”, Harry quát lên. Vừa bước về phía lò sưởi, ông vừa tiếp tục neho mắt nhìn Caine. Cả Colin và Nathan đều rút chân lại và lúi chịch đồn ra khỏi đường đi của ông vừa kịp lúc. Trong khi Jade giúp Colin yên vị trở lại, Harry đứng trước lò sưởi, hai tay chấp sau lưng.

“Người trông chẳng giống Cá heo gì cả”, ông nhận xét, rồi cười khoe ra chiếc răng lằn nữa và thêm vào, “Người và thằng anh trai yếu xù của người đều gian dị đến tội lỗi. Ta chỉ có thể thấy sự tương đồng về huyết thống.”

Caine không nghĩ ông già này có thể thấy nhiều thứ gì khác, nhưng anh giữ quan điểm đó cho riêng mình. Anh nhìn sang Colin để xem cậu em trai phản ứng thế nào trước lời sỉ nhục đó. Dù mắt Colin đã nhắm lại, nhưng anh đang mỉm cười. Caine kết luận Harry âm ỉ thể kia chỉ vì muốn nói cho sường miệng mà thôi.

Một trong những thuộc hạ của ông bê một cái ghế to đùng về phía lò sưởi và khi Harry đã ngồi xuống, Jade liền bước đến đứng sau lưng ông. Nàng đặt một tay lên vai Harry.

“Người đeo kính chứ, cậu bé?” Harry hỏi Caine.

Caine lắc đầu.

“Ở đây có ai đeo kính không? Tên gia nhân nào đó của người chẳng hạn?”

“Không”, Caine trả lời.

“Bác à, bác có biết mình đánh mất cặp cuối cùng ở đâu không?” Jade hỏi.

“Nào nhóc, con biết là ta không nhớ mà”, ông trả lời. “Nếu nhớ được thì ta đã chẳng làm mất nó rồi, đúng không?”

Rồi ông quay lại với Caine. “Có ngôi làng nào gần đây không?”

Colin cười phả lên. Ngay cả Nathan cũng cười toe toét. Caine không hề biết lý do khiến bọn họ lại cười như thế.

“Có một ngôi làng ở gần đây”, Colin nói.

“Ai hỏi người chứ, đồ ngốc. Quay lại ngủ đi, Cá heo. Người chỉ giỏi mỗi chuyện đó thôi”, ông nháy mắt thêm vào.

Rồi Harry quay sang đám thuộc hạ và gầm lên, “Người đâu, các người biết phải làm gì rồi đấy”.

Hai gã trông có vẻ cau có đang thờ thần gần hiên cùng gật đầu. Ngay khi họ vừa quay người rời khỏi đó, Jade liền thúc vào vai Harry. “Ồ, được rồi mà nhóc”, ông lẩm bẩm, rồi quát lên. “Không cướp bóc gì cả, nghe chưa? Chúng ta ở quá gần nhà.”

“Tuân lệnh, Black Harry”, một trong hai gã nọ gọi với lại.

“Chúng có nhảy dựng lên làm theo lệnh ta không?” Harry thì thầm hỏi Jade.

“Có ạ”, nàng trả lời. “Nhanh như chớp ấy.” Harry gật đầu. Hai tay ông ôm lấy đầu gối rồi chồm người tới trước. “Nào nào, lúc bước vào nhà ta đã nghe nói về cuộc nổi loạn. Các người phải nghĩ giờ là lúc đề liên hoan chứ, nhưng ta chẳng nghe thấy tiếng chúc tụng nào cả. Con có nghe thấy tiếng chúc tụng nào không, hả nhóc?”

“Không có đâu, bác Harry.”

“Có phải vì Cá heo chỉ là thứ phiền toái, nên người chẳng vui mừng khi nó quay về?” Ông hỏi Caine. “Không thể trách móc gì người được. Thằng bé thậm chí còn chẳng chơi được một ván cờ cho tử tế nữa.”

“Lần cuối cùng chúng ta chơi, đầu óc con mới tỉnh có một nửa mà bác”, Colin nhắc ông.

Harry khịt mũi. “Người chỉ có nửa đầu óc thôi, đồ ngốc.”

Colin cười. “Caine này, anh có biết vì sao tăng thịt khốn khổ này lại được gọi là Black Harry không?”

“Ta sẽ kể chuyện đó”, Harry tuyên bố. “Vi ta đã kiếm cho mình một trái tim đen tối.” Ông thốt lên câu nói đó như là để khoe khoang, rồi chờ một lúc để Caine tấm tắc khen lời giải thích của mình. “Ta tự đặt cho mình biệt danh đó. Rất phù hợp, đúng không nhóc?”

“Đúng đó bác, rất phù hợp. Trái tim bác tối đen như màn đêm vậy.”

“Con bé thật ngoan”, Harry vói tay lên và vỗ vào tay nàng. “Ngay khi mấy thằng kia xong việc quay về, ta sẽ rời khỏi đây để về Shallow’s Wharf. Ta có thể dùng bữa tối để nán lại một lát.”

“Con sẽ đi lo chuyện đó ngay”, Jade nói. Ngay lập tức nàng bước về phía cửa, cố ý tránh xa ghế của Caine. Khi bước đến lối vào sảnh, nàng quay về phía Harry. “Bác Harry, bác đừng để Nathan và Caine đánh nhau trong lúc con rời khỏi đây nhé.”

“Ta chẳng quan tâm đâu”, Harry nói với ra.

“Nhưng con quan tâm”, nàng đáp trả. “Được không, bác Harry?”

“Được rồi, ta sẽ không để chúng nó đánh nhau.”

Ngay khi cửa đóng lại sau lưng Jade, Harry liền thì thầm, “Con bé thật ngon lành. Lẽ ra ta nên rạch mặt nó từ nhiều năm về trước. Nhan sắc có thể gây hại cho bản thân nó. Đó là lý do vì sao ta phải để nó lại phía sau quá nhiều lần như thế. Không thể tin đám thuộc hạ khi ta không để mắt đến được”.

“Con bé quá đẹp”, Nathan vặc lại, “đến nỗi mà một kẻ bản thiêu nào đó đã lợi dụng nó”.

“Tạm bỏ qua chuyện đó đi, Nathan”, Colin xen vào. Anh mở mắt ra nhìn Caine. “Anh trai tôi là một người đáng kính.”

“Đáng kính cái con khi ấy”, Nathan găm gù.

Lúc này Caine không để tâm đến cuộc nói chuyện kia. Anh đang tập trung vào câu nói vô tình của Harry về chuyện ông đã để Jade lại phía sau. Ông để lại nàng ở đâu? Ai trông nom nàng khi ông đi xa? Chắc chắn là ở đó chẳng có người đàn bà nào, không thì nàng đã biết thêm chút ít về các kiến thức cuộc sống rồi.

“Toàn bộ chuyện này là về cái gì thế?” Harry gắng hỏi, thu hút sự chú ý của Caine.

“Dù thế này không phải là bản tính của bác, nhưng con đề nghị bác phải kiên nhẫn, Harry ạ”, Colin nói. “Có chút hiểu nhầm ở đây, chỉ vậy thôi.”

“Vậy thì nhanh chóng làm sáng tỏ đi”, Harry ra lệnh.

“Mẹ kiếp, Colin ạ, tôi biết tất cả những gì cần phải biết”, Nathan nói. “Anh trai cậu là đồ con hoang...”

“Ngươi được sinh ra ngoài giá thú ư, con trai?” Harry cắt ngang. Trông ông tuyệt đối sung sướng trước khả năng đó.

Caine thờ dãi. “Không, tôi không phải là con ngoài giá thú.”

Harry thậm chí còn chẳng thêm che giấu về thất vọng của mình, một thực tế nữa khiến Caine chẳng hiểu gì.

“Vậy thì ngươi không đi cùng biệt danh đó được rồi”, ông chỉ dẫn. “Chỉ có những kẻ sinh ra với vết nhơ đó mới có thể khoác lác về chuyện như thế. Đàn ông chỉ ngon lành như cái biệt danh của họ mà thôi”, ông nồng nhiệt gật đầu.

“Hoặc là phụ nữ”, Colin chen vào.

Caine trông rất hoang mang. Colin cố không cười phá lên. “Bác Harry này, bác kể anh ấy nghe về Bull Con hoang đi”, anh gợi ý: “Colin, vì Chúa”, Caine mở lời.

“Chờ đến lúc đã, Caine ạ”, Colin thì thào. “Em cần thêm chút thời gian để tập hợp lại các ý nghĩ.”

Caine gật đầu. “Được rồi”, anh nói, rồi quay sang Harry. “Thử kể tôi nghe về Bull Con hoang xem.”

“Hắn hóa ra lại không phải là con hoang”, Harry nói với vẻ mặt cau có. “Hắn chỉ nói thế để có thể gia nhập cùng bọn ta. Hắn biết ta khoái các biệt danh thế nào. Khi bọn ta phát hiện ra hắn nói dối, bọn ta đã quăng hắn qua mạn tàu cùng đám rác rưởi.”

“Tình cờ lúc đó họ lại đang ở giữa biển”, Colin dài giọng. “Nhưng Pagan đã không để hắn chết đuối.”

“Ngươi thật tốt bụng quá”, Caine lăm bằm với Nathan.

“Và còn có một gã thuyền trưởng khác nữa, một gã khỏe mạnh, tử tế...”

Caine thờ dãi thườn thọt. Anh ngả người ra ghế, nhắm mắt lại và kết luận là mình sẽ phải chờ cho đến khi tất cả những câu chuyện kỳ quặc về biệt danh này kết thúc. Đường như Colin rất hứng thú với cuộc nói chuyện này và cũng yêu cầu chút thời gian. Lúc này em trai anh trông hơi mệt mỏi... Và xanh xao quá mức.

Mười phút sau Harry vẫn tiếp tục bài diễn văn của mình. Cuối cùng, khi ông đã kết thúc, Nathan liến lên tiếng. “Jade cũng có một biệt danh đặc biệt”.

“Ta sẽ kể chuyện đó”, Harry tranh lời. “Rốt cuộc chính ta là người đã nghĩ ra cái biệt danh đặc biệt đó.”

Nathan gật đầu. “Được rồi Harry, bác nói đi.”

Lúc này tất cả mọi người đều quay sang nhìn Caine. Nếu chịu mở mắt ra, hẳn anh sẽ thấy bọn họ cùng mỉm cười.

Rất khó khăn để Caine duy trì được sự kiên nhẫn. “Thế biệt danh đặc biệt của cô ấy là gì, hả Harry?” Cuối cùng anh cũng lên tiếng hỏi bằng giọng điệu mệt mỏi.

“Thế này, cậu bé”, Harry dài giọng. “Bọn ta thích gọi nó là Pagan.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hộ Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Caine tiếp nhận thông tin đó không tích cực một chút nào. Trong khoảng thời gian kéo dài dường như là vô tận, anh chỉ đơn giản không chấp nhận khả năng Jade có thể là Pagan. Chỉ có đàn ông mới có thể tạo nên những chiến công lẫy lừng như thế, chỉ có đàn ông thôi.

Colin, Harry và Nathan đang quan sát anh một cách chăm chú. Khi anh lắc đầu phủ nhận, họ đều đồng loạt gật đầu.

“Em có thể thấy anh rất khó chấp nhận chuyện này”, Colin nói. Về mặt anh biểu lộ vẻ cảm thông. “Nhưng đó là sự thật, Caine ạ. Harry đã đặt cho Jade biệt danh đó nhiều năm về trước vì...”

“Ta sẽ kể chuyện đó”, Harry cắt ngang. “Là vì màu tóc của con bé, con trai ạ. Đồ rực như lửa địa ngục kể từ khi nó còn là một đứa bé con.”

Mặt Caine thể hiện rõ ràng là anh vẫn không chấp nhận chuyện này. Harry tưởng anh không hiểu lý do cho cái tên đặc biệt của Jade. “Khi ấy con bé cũng hoang dã như quý vậy”, ông giải thích. “Y như một đứa bé tà đạo[1], là thế đấy.”

[1] Pagan: có nghĩa là kẻ ngoại giáo, tà đạo, kẻ không tin vào đạo Cơ đốc.

Về mặt Caine dần dần chuyển từ hoài nghi sang giận dữ. Cả Colin và Harry đều trở nên bất an. Chỉ có Nathan dường như đang khoái chí thương thức khoảnh khắc này. “Đàn ông thì có xu hướng lưu lại hoa hồng không, hả Caine?” Anh hỏi, hy vọng sẽ xát thêm muối vào vết thương của Caine. “Đó là hành động của phụ nữ. Tôi thấy thật kinh ngạc khi mà đến tận bây giờ vẫn chẳng ai nhận ra điều đó. Cậu có đồng ý không, Colin?”

“Phải”, Colin trả lời, ánh mắt vẫn chiếu thẳng vào anh trai. “Thật kinh ngạc!”

Đó là câu nói cuối cùng được thốt ra trong một lúc lâu. Harry và Nathan chờ Caine chấp nhận dần sự thật.

Colin hiểu anh trai mình hơn những người bạn rất nhiều. Anh kiên nhẫn chờ con thịnh nộ nổ tung.

Jade đang ở trong phòng ăn giúp Sterns dọn bàn. Ngay khi viên quản gia nhìn mặt nàng, lão biết ngay có chuyện không ổn. Trông nàng trắng bệch như tấm khăn trải bàn vậy.

Nàng chẳng nói gì với lão mà chỉ giải thích rằng bác nàng đã đến và ông cùng bốn thuộc hạ yêu cầu được ăn tối trước khi rời đi. Nàng cũng khẳng khái đòi dùng bát đĩa làm bằng thứ thủy tinh tốt nhất. Sterns vào bếp yêu cầu làm đồ ăn, khiến cho cả đầu bếp lẫn phụ bếp Bernice rối tung cả lên, rồi lão quay lại phòng ăn. Lão thấy Jade đang ngắm nghía một cái đĩa phẳng rất lớn bằng bạc có hình bầu dục. “Bác ấy sẽ thích cái này cho xem”, nàng nhận xét. “Thiết kế của nó đẹp thật.”

Sterns gật đầu giải thích, “Một món quà của Đức vua. Khi cậu chủ Caine được phong tước, cậu Colin đã tổ chức một bữa tiệc để tỏ lòng tôn kính. Đức vua đã đến và tặng cho cậu chủ chiếc đĩa này. Nếu lật ngược nó lại, cô sẽ thấy lời đề tặng”.

Jade lắc đầu. Nàng dúm chiếc đĩa vào tay Sterns. “Giấu nó đi.”

“Cô nói gì?”

“Giấu nó đi, Sterns”, nàng lặp lại, rồi nhìn quanh phòng và hỏi. “Có còn thứ gì khác đặc biệt mà Caine sẽ muốn giữ lại không?”

“Bộ đồ uống trà bằng bạc trên quầy”, Sterns nói. “Lão tin nó có ý nghĩa đặc biệt với cậu chủ.”

“Cái đó cũng do Đức vua tặng ư?”

“Không, bộ ấm đó là từ bà nội của cậu chủ.”

“Giấu nó luôn đi, Sterns. Giấu các thứ đó dưới gầm giường Caine ấy. Chúng sẽ an toàn ở đó.”

“Tiểu thư?” Sterns hỏi. “Cô thấy trong người không khỏe ư?”

“Không.”

“Trông cô ốm lắm”, Sterns nói. “Cô cứ đi lòng vòng như đang bị mộng du ấy. Lão biết có chuyện gì đó không ổn...”

Jade bước về phía cửa, rồi quay lại phía Sterns. “Ông đã dối với tôi rất từ tế, Sterns ạ. Tôi sẽ luôn ghi nhớ điều đó.” Sterns có vẻ sững sốt. Jade vừa định đóng cửa lại thì tiếng gầm của Caine vọng đến chỗ nàng.

“Jade!”

Tiếng gầm đó khiến đám ly thủy tinh kêu lách tách. Jade không phản ứng gì trước lời triệu tập đó, nhưng Sterns thì nhảy dựng lên cả thước.

“Tôi tin là cậu chủ của ông vừa mới nghe được tin gì đó không vui”, nàng nói. “Tôi đã hy vọng bác tôi sẽ chờ... chuyện đó cũng chẳng quan trọng nữa.”

Sterns theo nàng ra đến lối vào. Khi nàng bước lên cầu thang, lão liền gọi theo. “Tôi tin là cậu chủ muốn cô đến chỗ cậu ấy, tiểu thư Jade.”

Nàng vẫn tiếp tục cất bước. “Lão sẽ rất vui khi đứng về phía cô”, lão hứa. “Lão biết đôi khi tính khí của cậu chủ cũng rất đáng sợ.”

Sterns chờ đến khi nàng khuất khỏi tầm mắt, mới vội vã lao vào phòng khách.

Lão quản gia không thể duy trì được vẻ trầm tĩnh sắt đá của mình khi nhìn thấy Colin. “Lạy Chúa, có phải cậu đó không, cậu Colin?” Lão lắp bắp.

“Chào Sterns”, Colin nói. “Thật tốt khi được gặp lại ông. Ông vẫn ra lệnh cho cậu chủ của mình thường xuyên đó chứ?” Sterns vẫn chưa kịp bình tĩnh lại. “Lão vẫn cố gắng hết sức”, lão thì thào.

“Người này có phải là gia nhân không, hả Caine?” Harry hỏi.

“Lão là kẻ độc tài, chứ chẳng phải gia nhân”, Colin cười tuyên bố.

Sterns quay sang phía ông già rõ ràng có tầm nhìn rất kém đó. Lão cố không há hốc miệng ra.

“Bữa tối của ta đã sẵn sàng chưa?” Harry gầm lên.

Sterns kết luận người này hẳn là bác của Jade. Người lạ ngồi cạnh Colin còn quá trẻ. “Sắp xong rồi”, lão nói với ông già trước khi quay sang Caine. “Thưa cậu chủ, lão phải nói chuyện với cậu ngay lập tức trong sảnh. Đây là vấn đề tối quan trọng.”

“Không phải lúc này, Sterns”, Caine nói, giọng mệt mỏi. “Nói chuyện sau đi.”

“Có lẽ cậu chủ không nghe thấy lão nói?”, Sterns phản đối. “Có một rắc rối cần phải giải quyết ngay lập tức. Chuyện liên quan đến tiểu thư Jade.”

Caine chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên. “Lần này cô ấy đốt cái gì thế? Nhà bếp à?”

“Cậu chủ, giờ không phải lúc đùa cợt”, lão quản gia nạt lại.

“Trông ta có giống như đang đùa cợt không, hả Sterns?”

Lão quản gia khoanh hai tay trước ngực. “Tiểu thư Jade sẽ không đốt bất kỳ thứ gì lúc này”, lão nói. “Cô ấy đã bỏ đi.”

Lời tuyên bố đó nhận được sự phản ứng mà Sterns đang trông chờ. Lão tránh khỏi đường đi khi Caine nhảy dựng lên, rồi gạt đầu hải lòng khi anh gầm lên, “Quý tha ma bắt cô ấy đi!”

Lão quản gia chờ đến lúc Caine rời khỏi phòng rồi mới quay lại với bác của Jade. “Bữa tối sẽ được dọn ra trong giây lát”, lão thông báo, giọng điệu kiêu căng đã hoàn toàn phục hồi.

Caine phóng lên cầu thang hai bậc một. Tim anh đập thình thịch. Ý nghĩ nàng bỏ đi thật chẳng hợp lý chút nào. Lần đầu tiên trong đời mình, anh rơi vào tình trạng hoảng loạn. Anh chẳng thích cảm giác đó một chút nào.

Ngay khi đẩy tung cánh cửa phòng ngủ, anh liền nhìn thấy nàng. Con hoảng loạn ngay lập tức biến mất. Anh sập cửa lại sau lưng và tựa người vào đó.

Anh hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh. Jade giả vờ như anh không có ở đó. Nàng đứng cạnh giường, đang gấp một chiếc váy màu vàng. Túi hành lý của nàng đang mở và đã gần đầy lên tận miệng.

“Em có thể dừng việc xếp đồ đạc được rồi”, anh nói, kinh ngạc vì giọng mình lại mạnh mẽ đến thế. “Em sẽ không đi đâu cả.”

Jade quay lại đối mặt với anh. Nàng đã quyết tâm sẽ trút giận lên Caine trước khi rời khỏi đó, nhưng khi bắt gặp vẻ mặt của anh, trái tim nàng như chùng xuống và không thể nhớ ra bất kỳ lời nào muốn nói với anh.

Anh vô cùng tức giận, quai hàm siết lại. Nàng nhìn vào đó như bị thôi miên trong lúc cố tìm lại sự can đảm.

“Anh sẽ không bao giờ để em rời khỏi anh, Jade ạ”, anh nói. “Không bao giờ. Em nghe anh nói không?”

Nàng nghĩ tất cả mọi người trong làng này đều nghe thấy giọng anh. Tai nàng ong ong vì tiếng gầm đó. Phải vận dụng toàn bộ sức mạnh trong người để có thể đương đầu với anh. Nàng chậm rãi lắc đầu và khẽ nói, “Anh đã gọi em là một con điếm”.

Về đầu đón trong giọng nói của nàng như xuyên qua người anh. Phần nào nổi tức giận trong anh đã tan biến. “Không, anh không hề gọi em là con điếm”

“Anh đã nghĩ như thế”, nàng phản công. “Anh đã định gào lên như thế với tất cả mọi người”

“Không phải vậy”, anh đáp lại. “Jade à, chúng ta có những vấn đề quan trọng hơn cần thảo luận lúc này.”

Nàng thờ hất ra. “Quan trọng hơn chuyện gọi em là con điếm ư?”

Anh rời khỏi cửa và định bước về phía nàng. Ngay lập tức nàng lùi lại. “Đừng đến gần em. Em không bao giờ muốn anh chạm vào em nữa.”

“Thế thì em sẽ phải khổ sở cùng cực suốt quãng đời còn lại thôi, Jade ạ. Anh sẽ chạm vào em mọi nơi mọi lúc.”

“Anh không thực sự muốn em”, nàng hét lên. “Anh muốn người phụ nữ yếu đuối, mong manh mà em đã đóng giả, Caine ạ. Anh không biết con người thực của em. Không, anh không hề biết”, nàng tiếp tục nói khi anh nhìn nàng lắc đầu. “Em thực sự rất mạnh mẽ, rất kiên quyết. Em chỉ giả vờ là em cần anh bảo vệ thôi, đồ ngốc, để anh cảm thấy thương hại mà ở bên cạnh em. Em cũng sử dụng tất cả những mảnh khốc mà một người phụ nữ yếu đuối sẽ dùng. Phải, em đã làm thế đấy. Em đã kêu ca phàn nàn bất cứ khi nào có cơ hội và em khóc lóc bất cứ lúc nào muốn mọi việc theo ý mình.”

Anh nắm lấy tay Jade và kéo nàng về phía mình.

“Em sẽ ra đi”, nàng kêu lên. “Cái đầu điên đặc của anh không thông được điều đó...”

“Em sẽ ở lại.”

“Em ghét anh”, nàng thì thào trước khi khóc òa lên.

Anh tựa cằm lên đỉnh đầu nàng. “Không, em không ghét anh”, anh khẽ nói.

“Em ghét mọi thứ về anh”, nàng rên rỉ giữa những tiếng nấc cụt. “Nhưng hơn tất cả, em ghét chuyện anh luôn phủ nhận em.”

“Jade này?”

“Gì cơ?”

“Nước mắt của em lúc này có phải giả vờ không?”

Nàng không thể ngừng khóc để trả lời anh được rõ ràng. “Chắc chắn rồi”, nàng lắp bắp, rồi ngừng lại một lúc trước khi thêm vào. “Em không bao giờ, không bao giờ khóc. Chỉ có phụ nữ yếu đuối mới khóc thôi.”

“Nhưng em không yếu đuối, phải không, tình yêu của anh?” Anh hỏi. Nụ cười và giọng nói của anh thật dịu dàng, nhưng vòng tay vẫn mạnh mẽ như thép, ngay cả khi nàng đã thôi vùng vẫy đòi thoát khỏi anh.

Anh muốn ôm nàng trong lòng suốt quãng đời còn lại.

“Jade này?”

“Giờ thì gì nữa đây?”

“Anh yêu em.”

Jade không đáp lại lời tỏ tình của anh, mà bắt đầu run rẩy. Caine biết mình đã làm nàng hoảng sợ. “Em là người phụ nữ khó hiểu nhất trên đời”, anh thì thầm thở ra. “Chúa giúp anh, nhưng anh thực sự yêu em.”

“Em sẽ không yêu anh”, nàng lắp bắp. “Thậm chí em còn không thích anh. Em cũng sẽ không tin tưởng anh.” Nàng kết thúc cái danh sách những gì mình không thích ở anh bằng một tiếng nấc cụt ầm ĩ. Caine chẳng hề buồn bực chút nào trước những gì nàng phủ nhận. “Anh yêu em”, anh lặp lại. “Bây giờ và mãi mãi.”

Anh thấy hài lòng khi được ôm nàng trong khi nàng khóc sụt sướt. Chúa ơi, đúng là nàng chứa cả biển nước mắt trong người.

Họ đứng đó phải đến mười phút rồi nàng mới lấy lại được bình tĩnh.

Jade chùi nước mắt vào cổ áo khoác của Caine, rồi lùi khỏi người anh. “Tốt hơn hết anh nên xuống dưới nhà đi”, nàng khẽ nói.

“Anh sẽ không đi nếu không có em”, anh phản đối.

“Không”, nàng nói. “Nathan và Harry sẽ biết là em đã khóc. Em sẽ ở lại đây.”

“Jade, em không thể trì hoãn...” Anh dừng lại giữa chừng, rồi hỏi, “Sao chuyện họ biết hay không biết em đã khóc lại quan trọng chứ?”

“Nếu khóc, em sẽ không phải là người mà họ kỳ vọng”, nàng trả lời.

“Thử giải thích anh nghe xem em nói thế là ý gì?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

Nàng cau mày nhìn anh. “Cần phải trau chuốt vẻ bề ngoài, Caine ạ.”

Nàng bước về phía giường và ngồi xuống. “Em không muốn nói đến chuyện này.” Nàng thở dài, rồi thêm vào, “Ồi, được lắm. Em sẽ gặp anh dưới nhà...”

Anh nhìn nàng lắc đầu. “Anh sẽ chờ em.”

“Anh không tin em à?”

“Không.”

Anh chờ nàng nổi xung lên. Nhưng nàng khiến anh ngạc nhiên khi chỉ khẽ nhún vai. “Tốt”, nàng nói. “Đừng tin em, Caine ạ. Em sẽ rời khỏi đây ngay khi có cơ hội. Em sẽ không ở lại đây và chờ đến khi anh rời bỏ em. Em không phải là một con cóc.” Cuối cùng thì anh đã hiểu. Kể từ lúc này nàng không thể che giấu nỗi sợ hãi hay sự yếu đuối trước anh được nữa. “Và em tuyệt đối chắc chắn rằng anh sẽ rời bỏ em, đúng không Jade?”

“Dĩ nhiên rồi.”

Nàng trả lời với vẻ quá đổi chân thành khiến anh không biết mình nên tiếp tục như thế nào. “Mặc dù anh vừa mới bảo rằng anh yêu em, em vẫn...”

“Nathan và Harry cũng yêu em”, nàng xen vào.

Caine từ bỏ nỗ lực nói lý lẽ với nàng lúc này, đoán rằng chuyện đó cũng chẳng có ích mấy cho anh. Anh kết luận sẽ phải chờ đợi và tìm một cách khác để xuyên thủng tuyến phòng thủ của nàng.

Đột nhiên, anh muốn lao xuống dưới nhà và giết chết cả Nathan lẫn Harry. Thay vào đó anh chỉ thở dài. Anh không thể thay đổi quá khứ của nàng. Không, anh chỉ có thể trao cho nàng một tương lai chắc chắn và an toàn mà thôi.

“Anh sẽ không bao giờ bỏ rơi...” anh tự ngăn mình lại, rồi nói, “Thôi được, Jade ạ. Em có thể bỏ đi bất cứ khi nào em muốn”. Mắt nàng mở lớn khi nghe anh tuyên bố như thế. Trông nàng lại như sắp khóc òa lên đến nơi. Caine thấy mình như một con quỷ ăn thịt người. “Bất cứ khi nào em muốn bỏ đi, hãy cứ làm theo ý mình.”

Nàng cúi gằm xuống. “Cảm ơn anh.”

“Không có gì”, Caine dài giọng. Anh bước về phía Jade, kéo nàng đứng dậy và nâng cằm nàng lên. “Chỉ có một điều nhỏ nhỏ này”, anh thêm vào.

“Điều gì?”

“Cứ mỗi lần em bỏ đi, anh sẽ đuổi theo em. Sẽ chẳng có nơi nào mà em có thể lẩn trốn được, Jade ạ. Anh sẽ tìm thấy em và lôi em quay lại đây. Em thuộc về nơi này.”

Nàng cố đẩy tay anh ra khỏi cằm mình. “Anh sẽ chẳng bao giờ tìm thấy em đâu”, nàng khẽ nói.

Caine có thể nghe thấy nỗi sợ hãi trong giọng nói của nàng. Anh cúi xuống hôn nàng, nhưng lại hôn hụt khi nàng vùng ra khỏi anh. Rồi anh lại chiếm lấy đôi môi mềm mại của Jade bằng cách ôm lấy gương mặt nàng và giữ nàng đứng im. Thế rồi lưỡi anh chiếm quyền sở hữu. Anh gặm gừ trong cổ họng khi nàng véo anh và anh hôn nàng sâu hơn. Lưỡi nàng cuối cùng cũng bắt đầu quấn lấy lưỡi anh, sự kháng cự yếu dần đi. Nàng quàng tay quanh eo anh và tan chảy vào anh.

“Anh yêu em”, anh lặp lại với nàng lần nữa sau khi ngừng đầu lên.

Ngay lập tức nàng lại khóc òa lên. “Em không định cứ thế này mỗi khi anh nói với em rằng anh yêu em đó chứ?” Anh gắng hỏi.

Jade thấy anh có vẻ buồn cười hơn là bức mình, liền lắc đầu thì thầm, “Anh vẫn chưa hiểu. Chuyện này vẫn chưa xong đâu, Caine ạ”.

“Anh chưa hiểu chuyện gì?” Anh hỏi bằng giọng vô cùng dịu dàng.

“Anh chưa hiểu em là ai”, nàng lại nắc lên. Caine lại thở dài. Anh nắm lấy tay và kéo nàng ra khỏi phòng. Họ đã đi được nửa đường xuống sảnh tầng dưới rồi anh mới trả lời nàng. “Anh hiểu cả, được chứ. Em là của anh.”

“Em cũng ghét cả tính chiếm hữu của anh nữa”, nàng nói với anh.

Caine dừng lại trước cửa dẫn vào phòng khách, rồi thả tay nàng ra. “Nếu em cố tránh xa anh khi chúng ta đang ở trong đó, thì có Chúa anh sẽ làm em xấu hổ chỉ muốn chết đi thôi. Hiểu rồi chứ?”

Nàng gật đầu. Khi chuẩn bị mở cửa, anh bỗng nhận ra ở nàng có sự thay đổi. Người phụ nữ yếu đuối anh vừa mới ôm trong lòng đã biến mất. Lúc này trông nàng khá bình thản. Caine vô cùng kinh ngạc trước sự thay đổi đó đến nỗi anh phải lắc đầu hoàn hồn.

“Em sẵn sàng rồi”, nàng nói. “Nhưng nếu anh kể với Harry là chúng ta đã ngủ với nhau...”

“Anh sẽ không nói”, anh xen vào trước khi nàng tự làm mình trở nên kích động lần nữa. “Dĩ nhiên là trừ khi em rời khỏi anh thôi.”

Nàng trừng mắt nhìn anh, rồi nặn ra nụ cười trên môi và lững thững bước vào phòng.

Tiếng trò chuyện trong phòng im bật ngay khi nàng và Caine bước vào. Jade ngồi xuống tay ghế bành đặt cạnh lò sưởi và ra hiệu cho anh ngồi xuống.

“Bữa tối của ta sắp xong chưa?” Harry hỏi nàng.

“Chỉ khoảng một, hai phút nữa thôi”, Jade trả lời. “Con cứ nhất quyết đòi những thứ tốt nhất cho bác, nên mất nhiều thời gian hơn một chút.”

Harry rạng rỡ nhìn nàng. “Ta là kẻ may mắn vì có con chăm sóc cho ta, Pagan ạ”, ông ngâm nga.

“Đừng gọi cô ấy là Pagan.”

Mệnh lệnh đó phát ra bằng một giọng nhỏ nhỏ thô ráp. Jade rùng mình trước sự tức giận trong giọng nói của Caine.

Nathan cười khi Harry neho mắt nhìn Caine. “Vì cái quái gì lại không gọi chứ? Đó là tên của con bé cơ mà”, ông phản bác.

“Không, tên cô ấy là Jade”, Caine nạt lại. “Tên em là Pagan.” Giọng nàng đã trở nên lạnh như băng. “Em rất tiếc vì anh không thích, Caine ạ, nhưng đó là...”

Nàng thôi không nói tiếp khi anh nắm lấy tay nàng và siết chặt.

“Cậu chàng vẫn chưa tin chuyện đó?”, Harry nói.

Jade không trả lời Harry, nhưng nàng thầm tin là ông nói đúng. Caine chắc chắn sẽ chẳng nắm lấy tay nàng nếu tất cả những chuyện này đã được giải quyết xong. “Anh ấy tin là tất cả phụ nữ đều yêu đuổi, bác ạ”, nàng khẽ nói.

Harry khịt mũi. Ông sắp sửa bỏ bỏ kể ra vài câu chuyện ưa thích của mình về những khả năng đặc biệt của Pagan thì hai gã thuộc hạ mà ông sai vào trong làng đã xong việc quay về.

Hai gã đó khúm núm chạy đến bên Harry. “Thế nào? Các người có gì cho ta nào?” “Mười một cặp”, gã thủy thủ thấp hơn tuyên bố.

Trong khi Caine trở mắt nhìn với vẻ kinh ngạc ngày càng tăng thì những cặp kính đủ mọi kích cỡ và hình dáng được thả xuống đùi Harry. Ông già thử cặp đầu tiên, neho mắt nhìn Caine, rồi tháo ra và quăng nó ra sau.

“Không được”, ông lầm bầm.

Cái chu trình đó cứ lặp đi lặp lại cho đến khi ông thử đến cặp kính thứ tám. Lúc này ông thờ hất ra sung sướng. “Cái này thì được”, ông tuyên bố.

“Bác à, thử mấy cặp còn lại xem”, Jade gợi ý. “Có thể còn có cặp dùng được thì sao.”

Harry làm theo lời gợi ý đó, rồi nhét thêm một cặp nữa vào túi áo.

“Làm việc rất tốt đấy, các chàng trai. Ta rất tự hào.”

Đầu Caine chúc về phía trước. Hình ảnh mấy gã thuộc hạ của Harry cùng những cặp kính đã khiến anh phải nở nụ cười miễn cưỡng.

“Một nửa dân số ở Anh sẽ phải neho mắt trước khi Harry về nhà”, Colin dự đoán cùng tiếng cười khùng khục.

“Người đang sỉ nhục ta đấy à, cậu bé?” Harry hỏi.

“Không, con chỉ nói sự thực thôi”, Colin trả lời.

Sterns mở cửa và thông báo bữa tối đã sẵn sàng được phục vụ.

Harry nhảy ra khỏi ghế. Nathan và Colin tránh đường ngay khi ông đá chiếc đôn để chân chắn trước mặt. “Con có đi cùng ta không, hả nhóc?” Harry hỏi khi bước ngang qua Jade.

Caine siết chặt tay nàng hơn. “Không, bác Harry, con ở lại đây”, Jade nói với theo. “Con có chút chuyện cần giải thích. Bác cứ dùng bữa cùng người của bác đi.”

Ngay khi Harry rời khỏi phòng, Jade liền ra hiệu cho đám thuộc hạ đi theo ông. Jimbo trông như thể muốn cãi lại mệnh lệnh đó. Mặt gã hiện rõ vẻ thù địch. Mục tiêu của gã chính là Caine.

Jade chỉ trừng mắt nhìn Jimbo. Thông điệp không lời đó đã thông được gã thủy thủ to lớn, gã nhanh chóng rời khỏi phòng. “Đóng cửa lại đi”, nàng nói với theo.

“Như thế có thể tôi sẽ không nghe được tiếng cô nếu cô có gọi”, Jimbo tranh luận. “Anh sẽ nghe thấy thôi”, Jade hứa.

“Cậu sẽ nghe thấy cả tiếng tôi nữa”, Nathan dài giọng. “Tôi có thể trông chừng em gái tôi, Jimbo ạ.”

“Điều đó vẫn còn phải chứng minh đã”, Jimbo lăm bắm đu lớn cho tất cả cùng nghe thấy. Gã trừng mắt nhìn Caine lần cuối, rồi sập cửa lại.

“Anh đã nghỉ ngơi đủ để có thể giải thích chuyện này với Caine chưa? Em thực sự muốn làm cho xong chuyện này, Colin ạ, để em có thể rời khỏi đây.”

Caine lại siết chặt tay nàng một lần nữa. “Ừ, anh đã nghỉ đủ rồi”, Colin nói. Anh quay sang Nathan, thấy Nathan gật đầu, liền quay lại tập trung vào Caine. “Khi em học năm cuối ở Oxford, một người đàn ông tên là Willburn đã tiếp cận em. Ông ta đến từ Bộ Chiến tranh và chịu trách nhiệm tuyển người làm việc bí mật cho Anh quốc. Đất nước chúng ta vẫn chưa chính thức tham gia chiến tranh với nước Pháp, nhưng mọi người đều biết ngày đó sắp đến rồi. Dù sao đi nữa, Willburn biết anh làm việc cho Richards. Còn em vẫn buộc phải thề sẽ giữ bí mật. Lẽ ra ngay lúc đó em nên thắc mắc tại sao lại không được bàn về nhiệm vụ của mình với anh, Caine ạ, nhưng em đã không nghĩ gì cả. Anh chưa từng nói chuyện về công việc của mình và em đã cho rằng loại công việc này đòi hỏi phải như thế. Thực lòng mà nói, em nghĩ mình đã trúng bùa của công việc gián điệp này.” Về mặt Colin trở nên ngưng ngừng khi anh thêm vào, “Dù sao thì em cũng đã tự coi mình là vị cứu tinh của Anh quốc trong một thời gian”.

“Em gặp Nathan như thế nào?” Caine hỏi. “Gần một năm sau khi em bắt đầu làm việc cho Willburn. Lúc đó bọn em được ghép đôi với nhau. Cậu ấy cũng được tuyển giống hệt như em. Dần dần em và Nathan trở thành bạn tốt của nhau.” Colin dừng lại mỉm cười với bạn. “Nathan là người rất khó có cảm tình.”

“Anh có nhận thấy điều đó”, Caine nói. “Tiếp tục đi Colin”, Nathan ra lệnh.

“Phải mất một thời gian dài em mới chiếm được lòng tin của Nathan, thực ra là phải sau gần một năm ròng làm việc cùng nhau. Trong suốt thời gian đó, cậu ấy chẳng giải bày ruột gan gì với em. Thế rồi, trong một chuyến quay về từ Pháp, cậu ấy kể em nghe về những lá thư mà Pagan đã tìm thấy.”

Colin cự mình, nhăn mặt vì đau đớn. Nathan nhận thấy về mặt đó trước bất kỳ ai và ngay lập tức chỉnh lại đôn kê chân cho bạn. Với sự nhẹ nhàng đáng ngạc nhiên từ một thân hình to lớn như thế, anh nhắc cái chân bị thương của Colin lên, luồn một cái gối xuống dưới gót, rồi hỏi, “Khá hơn chưa?”.

“Rồi, cảm ơn cậu”, Colin trả lời. “Tôi nói đến đâu rồi nhỉ?”

Caine đang quan sát Nathan. Anh vẫn có thể thấy vẻ quan tâm trong mắt người đàn ông này. Đột nhiên anh nhận ra rằng, rốt cuộc mình chẳng thể nào căm ghét con người này được.

Phát hiện đó khiến anh cảm thấy thất vọng cùng cực. Caine muốn ghét hẳn ta. Đồ con hoang đã bỏ rơi cô em gái của mình, để nàng phải một mình tự xoay xở mọi thứ. Hẳn ta chính là lý do khiến Jade dựng lên quanh trái tim mình quá nhiều hàng rào phòng thủ, là lý do nàng phải chịu đựng quá nhiều đau khổ như thế. Nhưng Colin vẫn còn sống.

“Caine này?” Colin hỏi, kéo Caine quay lại với cuộc thảo luận. “Anh có tin khả năng một chính phủ hoạt động trong lòng một chính phủ khác không?”

“Bất kỳ điều gì cũng là có thể”, Caine trả lời.

“Anh đã bao giờ nghe nói đến Hội Tribunal chưa?” Giọng Colin đột nhiên thấp hẳn xuống thành tiếng thì thầm.

Colin và Nathan cùng nhìn nhau gật đầu. Họ chuẩn bị tinh thần nghe Caine phủ nhận. Rồi họ sẽ làm cho anh nín thở với những sự kiện mà họ đã khám phá ra.

“Có, anh đã từng nghe về Hội Tribunal.”

Colin sừng sốt. “Anh nghe rồi ư?”

“Khi nào?” Nathan gắng hỏi. “Như thế nào?”

“Có một cuộc điều tra diễn ra ngay lập tức sau khi cha cậu qua đời, Nathan ạ. Bá tước có liên quan đến tất cả các hoạt động lật đổ. Đất đai của ông bị sung công, con cái ông rơi vào cảnh nghèo khó...”

“Làm sao anh biết tất cả những chuyện này?” Nathan hỏi.

Caine nhìn sang Jade trước khi trả lời. “Khi cô ấy kể với tôi cha cô ấy là ai, tôi đã nhờ Lyon tiến hành điều tra.”

“Lyon là ai?” Nathan hỏi.

“Một người bạn của bọn tôi”, Colin trả lời.

“Có thể tin anh ta được không?” Nathan hỏi.

“Có thể”, Colin trả lời trước khi Caine kịp lên tiếng. “Caine này, đó là chuyện mạo hiểm an toàn. Lyon sẽ không điều tra sai người giống như em đã phạm phải.”

Lưng Jade bắt đầu đau nhức vì tư thế không thoải mái. Nàng rút tay ra khỏi tay Caine, có phần ngạc nhiên khi anh trả tự do cho nàng. Nhưng nàng biết tốt hơn hết không nên cố lĩnh đi. Nếu có thể khẳng định gì đó về Caine, thì anh là người đã nói là làm. Anh sẽ khiến nàng phải xấu hổ như những gì anh đã đe dọa.

Nàng bước về phía chiếc ghế mà Harry đã để lại và ngồi xuống.

“Lyon chẳng hỏi ai bất cứ câu hỏi nào”, Caine giải thích. “Cậu ấy chỉ lùng thông tin trong hồ sơ lưu trữ thôi.”

“Không thể nào”, Jade xen vào. “Hồ sơ của cha em đâu còn nữa.”

Caine nhún mày trước câu nói đáng chú ý đó. “Làm sao em biết nó còn hay mất?”

Nàng duyên dáng nhún vai thừa nhận, “Vì em đã lấy nó”.

“Em làm gì cơ?”

“Caine à, lúc này tập hồ sơ đó không phải là vấn đề”, nàng vội nói, hy vọng có thể xoa dịu cơn tức giận đang dâng lên trong anh.

“Vậy Lyon làm thế nào...” Nathan lên tiếng.

Caine vừa tiếp tục cau mày nhìn Jade vừa trả lời Nathan. “Richards là cấp trên của Lyon và tôi. Ông ấy có hồ sơ lưu trữ riêng của mình. Lyon đã đọc những hồ sơ đó.”

“Cha tôi có được minh oan sau cuộc điều tra đó không?” Nathan hỏi.

“Không”, Caine trả lời. “Ông ấy cũng không bị kết án, Nathan ạ. Không có đủ bằng chứng.”

“Giờ thì có đủ rồi”, Jade thì thào.

“Bằng chứng để minh oan cho cha em ư?” Caine hỏi.

“Không, bằng chứng để kết tội cha. Em đã đọc những bức thư của cha.”

Vẻ buồn bã trong giọng nói của nàng khiến trái tim anh nhức nhối. Caine vẫn muốn bóp cổ Jade vì đã lừa dối anh, nhưng cùng lúc anh lại muốn hôn nàng.

“Caine, làm sao anh có thể cười được lúc này nhỉ?” Colin hỏi.

“Đây không phải...”

“Xin lỗi”, Caine trả lời, không nhận ra mình đang mỉm cười. “Anh bị mất tập trung.” Anh nhìn thẳng vào Jade khi thú nhận điều đó. Còn mắt nàng gắn chặt vào hai bàn tay.

“Tiếp tục đi, Colin”, Caine ra lệnh và quay sang tập trung vào cậu em trai.

“Ngay sau đám tang của cha họ, Pagan... ý em là Jade, ra đi cùng Black Harry. Bá tước hoàn toàn tin tưởng Harry.”

“Chuyện đó thật khó tin”, Caine xen vào. “Harry là người tốt”, Jade nói. “Ông ấy có trái tim thuần khiết.”

“Anh chắc là thế”, Caine đồng ý. “Tuy nhiên, em đã từng nói rằng có một người bạn thân khác, một phụ nữ có tên là quý bà Briars, người sẵn lòng đón em và Nathan về nhà bà ta. Anh chỉ không hiểu vì sao cha em lại chọn một tên cướp thay vì...”

“Đó là vấn đề lòng tin”, Nathan giải thích. “Trái tim cha tôi đã chống lại nước Anh rồi, Caine ạ. Cha không nghĩ ai trong hai anh em tôi có thể an toàn ở đó. Harry là canh bạc tốt nhất của chúng tôi.”

“Sao Bá tước lại không nghĩ là hai người sẽ an toàn?”

“Những lá thư”, Colin trả lời. “Bá tước giữ tất cả những lá thư mà ông ấy nhận được từ hai người còn lại. Bí danh hoạt động của cha Nathan là Cáo và ông là một trong ba thành viên của Hội Tribunal. Hai người còn lại được gọi là Bể và Hoàng tử.”

“Cha tôi là người rất duy tâm”, Nathan xen vào. “Lúc đầu, tôi nghĩ cha giữ lại toàn bộ những lá thư cho thế hệ tương lai. Cha tin là mình đang làm gì đó... thật anh hùng cho nước Anh. Nhưng mọi thứ nhanh chóng xấu đi. Chẳng bao lâu, những gì họ làm chỉ vì lợi ích của Hội Tribunal. Cái gì cũng trở nên chính đáng, miễn là nó mở rộng thêm phạm vi quyền lực của họ.”

“Đó là bước biến chuyển chậm rãi”, Colin nói. “Những lá thư đầu tiên được ký với khẩu hiệu Vì lợi ích của nước Anh. Rồi từ sau bức thư thứ mười, hay có lẽ là thứ mười một, thì khẩu hiệu đó đã thay đổi.”

“Thành cái gì?” Caine hỏi.

“Họ bắt đầu sử dụng cụm từ Vì lợi ích của Hội Tribunal”, Colin trả lời. “Bể là người đầu tiên ký dưới bức thư của mình như thế và hai người kia đã bắt chước theo. Sai lầm của họ đến lúc đó đã hoàn thiện.”

“Họ bắt đầu hoạt động độc lập từ trước đó lâu rồi, Colin ạ”, Nathan nói.

“Kết quả cuối cùng sẽ bào chữa cho cách thức hành động”, Colin giải thích với Caine. “Chừng nào họ còn tin rằng những gì mình đang làm là giúp ích cho đất nước, thì họ đều có thể bào chữa cho bất kỳ thứ gì.”

“Rất giống với thái độ của em, Jade ạ”, Caine tuyên bố.

Nàng giật mình trước câu nhận xét của anh, mắt nàng mở lớn. “Không, không giống chút nào”, nàng tranh luận. “Caine à, em không giống cha em chút nào. Em không tán thành những gì cha đã làm. Thừa nhận thế này thật là có tội, nhưng em cũng chẳng có chút cảm thông nào với cha cả. Cha đã chọn đường đi của mình.”

“Đất đai của cha em bị sung công, tài sản bị tịch thu hết”, Caine nói.

“Phải”, nàng đồng ý, trong lòng tự hỏi anh nói thế nhằm mục đích gì.

“Đó là lý do em trộm cướp từ những người giàu, Jade ạ. Anh sẽ cho rằng em đang đòi ăn thua đủ.”

“Không phải thế!”

Nàng hét lên, cho anh biết là quan điểm đó đã khiến nàng tức giận. “Quyền lực khiến người ta hư hỏng”, anh nói. “Quyền lực tuyệt đối khiến con người hư hỏng tuyệt đối.”

“Anh không cần trích dẫn Machiavelli[2] với em, Caine ạ. Em đồng ý rằng Hội Tribunal theo đuổi quyền lực tuyệt đối.”

[2] Niccolò di Bernardo dei Machiavelli (3/5/1469 - 21/6/1527) là một nhà ngoại giao, nhà triết học chính trị, nhạc gia, nhà thơ, nhà soạn kịch, ông được xem là một trong những sáng tổ của nền khoa học chính trị hiện đại.

“Em từng đi trên cùng con đường ấy.”

“Em không như vậy”, nàng kêu lên.

“Từng ư, Caine?” Colin hỏi.

“Từng”, Caine tuyên bố bằng một giọng nghiêm khắc.

“Vậy là anh...” Colin lên tiếng.

“Không phải bây giờ, Colin”, Caine ra lệnh.

“Hai người đang nói gì thế?” Jade hỏi. “Em chưa bao giờ theo đuổi quyền lực.” Caine phớt lờ lời phản kháng của nàng.

“Kể tiếp tôi nghe phần còn lại đi”, anh ra lệnh cho Nathan.

“Cha chúng tôi đã thay đổi quan niệm”, Nathan nói. “Lương tâm bắt đầu giày vò ông khi chỉ huy của ông, một người tên là Hammond, bị phán quyết.”

“Phán quyết ư?” Colin nhạo báng. “Thật là một từ dễ chịu cho một chiến công bần thiêu.”

“Hammond là chỉ huy của cả ba người họ”, Nathan xen vào. “Là Băng, Hoàng tử và Cáo. Dù sao đi nữa, ban đầu họ đã làm bất cứ chuyện gì được lệnh phải làm. Nhưng chuyện đó kéo dài không lâu trước khi họ bắt đầu hoạt động độc lập. Hammond bắt đầu trở nên khôn ngoan trước những việc làm của họ và bộ ba đã chắc chắn là ông ta càng lúc càng nghi ngờ nhiều hơn. Băng đưa ra ý tưởng là họ sẽ phán quyết ông ta.”

“Cha em không muốn giết Hammond”, Jade nói. “Lúc bị giết là cha đang trên đường quay về London để cảnh báo cho người chỉ huy ấy biết. Ít nhất đó là những gì mà bọn em có thể chấp nối lại với nhau.”

“Ai bị giết? Cha em hay Hammond?” Caine hỏi.

“Cha chúng tôi”, Nathan trả lời. “Ông đã gửi cho Hammond một tin nhắn bảo với ông ta là hai người họ phải gặp nhau càng sớm càng tốt, rằng đây là chuyện khẩn cấp, là vấn đề sống còn.”

“Làm thế nào mấy người chấp nối các thứ lại được với nhau?” Caine hỏi.

“Hammond cho tôi xem mẫu tin nhắn đó tại đám tang cha tôi”, Nathan trả lời. “Ông ta hỏi tôi có biết chút gì về chuyện khẩn cấp đó không. Dĩ nhiên tôi chẳng biết gì cả. Khi đó tôi còn đi học ở xa nhà. Còn Jade thì quá nhỏ nên không thể hiểu chuyện được.”

“Cha bọn em tin tưởng Harry và giao toàn bộ những lá thư mà mình còn giữ cho bác ấy.”

“Và Harry kể em nghe mọi chuyện khi em đã lớn hơn?” Caine hỏi Jade.

Nàng gật đầu, vẫn không chịu nhìn anh mà nhìn chăm chăm xuống dưới.

“Harry muốn Nathan đi cùng bọn em. Cha có một con tàu và Harry có khuynh hướng trở thành cướp biển. Nhưng Nathan lại muốn học cho xong. Anh ấy nghĩ Harry sẽ đưa em đến một hòn đảo ở phía nam và em sẽ an toàn cho đến khi anh ấy có thể đến đón em.”

“Khi tôi bắt đầu nghe kể về những cuộc phiêu lưu của tên cướp biển tên là Pagan, tôi phải thừa nhận mình chưa từng cân nhắc đến chuyện đó có thể là Harry”, Nathan xen vào.

“Sao cậu không đến đón Jade?” Caine hỏi.

“Anh ấy không thể”, Jade trả lời trước khi Nathan kịp lên tiếng. “Harry và em chẳng bao giờ ở một nơi nào đó quá lâu. Hơn nữa, khi đó Nathan còn có những rắc rối của riêng mình. Kẻ thù của cha biết cha đã giữ lại những lá thư. Họ điên cuồng tìm kiếm chúng. Sau khi nhà cửa bị lục soát, họ mới để yên cho Nathan... cho đến khi bọn em bắt đầu thực hiện những cuộc điều tra mới.”

“Những lá thư đã ở chỗ em ư?” Caine hỏi. “Hay Harry đã giấu chúng ở nơi nào đó an toàn?”

“Bọn em giữ chúng trên tàu Emerald”, nàng trả lời.

“Anh muốn có những lá thư đó”, Caine yêu cầu. “Con tàu đó có neo đủ gần để sai một thuộc hạ tới lấy không? Hay có lẽ...” Anh dừng lại khi thấy nàng lắc đầu. “Không cần thiết phải đi lấy thư về. Em có thể đọc cho anh nghe nội dung.”

“Từ từ một”, Colin nói. “Pagan chỉ cần đọc thứ gì đó một lần và nội dung ấy dính chặt vào ký ức của cô ấy trong suốt quãng đời còn lại.”

Nếu Caine cho rằng năng khiếu đó là kỳ cục, thì anh cũng chẳng nói ra. Jade biết ơn anh vì anh đã giữ im lặng.

“Pagan, em đọc lại những lá thư đó cho Caine nghe đi”, Nathan gợi ý.

“Nếu cậu còn gọi cô ấy là Pagan một lần nữa, tôi sẽ nện tuốt xác cậu ra.”

Nathan quát mắt nhìn Caine một lúc lâu, rồi chịu thua. “Thôi được”, anh nạt. “Tôi sẽ gọi nó là Jade, nhưng chỉ vì tôi chẳng muốn ai nghe thấy biệt danh của con bé thôi đấy.”

“Tôi cóc cần biết lý do quái quỷ của cậu là gì, chỉ cần làm như thế thôi”, Caine nghiêng răng kèn kẹt.

“Quý tha ma bắt, Colin ạ, tôi đang cố tỏ ra xuề xòa, nhưng thế có Chúa, tôi sẽ dẫn cho hấn chữa cái tính cao ngạo đi sau khi chuyện này được giải quyết xong xuôi.” Jade tin rằng trận ẩu đả sắp xảy ra đến nơi rồi. Nàng vội thu hút sự chú ý của mọi người bằng cách bắt đầu đọc thuộc lòng những lá thư. Công việc đó mất hết nửa tiếng đồng hồ. Nàng không bỏ qua một từ nào. Khi nàng đã đọc xong, chẳng ai nói gì trong một lúc lâu. Mọi người đều từ từ lọc những thông tin mà nàng vừa thuật lại. Rồi Colin lên tiếng. “Được rồi”, anh bắt đầu, giọng đầy vẻ háo hức. “Lá thư đầu tiên đề gửi Thorton... đó dĩ nhiên là cha của Nathan và Jade, nó được ký tên bởi một người đàn ông tên là William.”

“Lúc đó họ vẫn chưa đặt ra bí danh hoạt động của mình”, Jade nói.

“Đúng vậy”, Colin đồng ý. “Vây Thorton là Cáo và William trở thành Hoàng tử. Nhưng Bắg lại là một chuyện khác. Chúng ta chẳng có manh mối nào với...”

“Colin, chúng ta có thể suy đoán về thân thế hấn sau”, Nathan cắt ngang.

Colin gật đầu. “Em đến gặp Willburn và kể cho ông ta nghe về những lá thư, Caine ạ. Nathan và em quyết định là bọn em phải tin ông ta. Suy cho cùng thì ông ta cũng là chỉ huy và ông ta rất tận tình với bọn em. Cho đến tận hôm nay, em vẫn không tin ông ta có dính dáng đến Hội Tribunal.”

“Cậu thật ngây thơ”, Nathan lẩm bẩm. “Dĩ nhiên là ông ta có dính dáng đến lũ khốn đó.”

“Cậu sẽ phải chứng minh điều đó cho tôi trước đã”, Colin phản bác. “Chỉ đến khi đó tôi mới tin.”

Nathan lắc đầu, rồi quay về phía Caine. “Chúng tôi được cử đi về phía nam trong một vụ mà giờ mới biết đó là một âm mưu. Chúng tôi phải đến gặp hai người cung cấp tin ở bên cảng. Dĩ nhiên đó là một cái bẫy. Trước khi kịp biết chuyện gì đang xảy ra, cả hai đã bị trói và bịt miệng rồi bị quăng xuống biển.”

“Các anh sẽ không kể chi tiết về chuyện này, đúng không?” Jade hỏi. “Chẳng cần thiết phải làm thế, Colin à.”

Cả Nathan và Colin đều không nhận thấy vẻ sợ hãi trong giọng nói của nàng. Nhưng Caine thì có và ngay lập tức anh đưa mắt về phía nàng.

“Tiếp tục đi, Colin”, Nathan lẩm bẩm.

Caine nhận thấy lúc này Jade đang siết chặt hai tay vào nhau. Anh liền kết luận rằng hấn nàng đã phải chứng kiến chuyện gì đó rất đáng sợ.

“Em là người bị quăng xuống nước trước”, Colin nói, kéo sự chú ý của Caine trở lại. “Sau khi đã dùng dao rạch những đường dài nhưng khá nông trên hai chân em, chúng liền quăng em qua cầu tàu. Nathan hiểu ra mục đích của chúng là gì, nhưng giờ em cảm ơn Chúa vì lúc đó đã không hiểu gì. Em tưởng mình vẫn còn cơ hội, anh biết đấy.”

Về mặt Colin lúc này trở nên xám xịt. Nathan trông cũng dữ tợn chẳng kém.

“Vi Shallow’s Wharf ở gần đó nên bọn tôi đã trải qua vài ngày với Jade và Black Harry. Dĩ nhiên khi đó Colin không biết con bé là Pagan và cậu ta bị đánh một con say nặng trước cô em gái bé nhỏ của tôi”, Nathan tiếp tục.

“Đúng là như vậy”, Colin đồng ý. Anh quay sang nháy mắt với Jade. “Anh vẫn muốn có em, Jade ạ, chỉ cần em cho anh một cơ hội.”

Nàng đỏ mặt lắc đầu với anh. “Anh thật là vô phương cứu chữa.”

“Colin cứ lơ đãng theo con bé như một con cún con”, Nathan nói. “Khi nhận ra con bé chẳng có chút hứng thú nào, Colin đã thất vọng đến nỗi tôi đã phải đưa cậu ta đi uống rượu.”

“Đêm hôm đó tôi đã phải lòng hai quý cô khác, Nathan nhỉ”, Colin nói.

“Họ không phải các quý cô”, Jade nói. “Đúng là không phải”, Nathan đồng ý. “Làm sao cậu nhớ được chứ, Colin? Cậu đã say bí tỉ, anh bạn ạ.”

Colin bật cười khoác lác. “Tôi nhớ mọi chuyện”.

Caine cố giữ kiên nhẫn. Từ vẻ mặt tối tăm của bọn họ, anh có thể đoán được họ cần đùa giỡn với nhau để có thể vượt qua những ký ức kinh hoàng.

Nhưng Jade lại không có nhiều kiên nhẫn như thế. “Tommy và em đã đi theo Nathan và Colin khi họ đến chỗ gặp mặt. Họ đã giữ bí mật về kế hoạch của mình và em trở nên tò mò. Em cũng có linh cảm là sẽ có chuyện gì đó không ổn.”

“Tommy là ai?” Caine hỏi.

Jade nhảy ra khỏi ghế theo đúng nghĩa đen và vội băng qua phòng. “Nathan, anh kể nốt trong khi em đi xem đồ ăn thức uống thế nào nhé. Em thấy mệt vì cứ nói mãi về chuyện này rồi.”

Nathan định gọi với theo nhưng Colin đã đặt tay lên cánh tay bạn để ngăn lại. “Chuyện này vẫn còn khó khăn với cô ấy”, anh khẽ nói và Nathan gật đầu.

“Dĩ nhiên là chuyện này khó khăn với cô ấy”, Caine xen vào bằng giọng thô ráp. “Lạy Chúa tôi, hẳn cô ấy đã phải đứng nhìn hai người...”

“Con bé không đứng nhìn”, Nathan thì thào. “Như Colin đã giải thích, tôi biết ý định của bọn chúng là gì ngay khi chúng rạch chân Colin. Tôi đã chống cự quyết liệt khi bọn chúng cố dùng dao với tôi, cuối cùng tôi bị ăn một phát súng vì phản kháng. Vai tôi như bốc lửa lúc tôi bị quăng xuống nước.”

“Bọn chúng rạch lên người bọn em dĩ nhiên là để dụ cá mập. Vì bến cảng luôn tập trung đầy loài động vật ăn thịt này. Mùi máu đã lôi kéo chúng đến, như những con ruồi kéo đến đồng xác thối.”

Colin có thể thấy sự kiên nhẫn của Caine đang dần cạn kiệt. Anh trai anh đang chồm tới trước với vẻ mặt khắc nghiệt. “Hãy chịu đựng cùng bọn em, Caine ạ. Với bọn em, đó không hề là một ký ức dễ chịu.”

Nathan gật đầu. “Lúc đó trời mới nhá nhem tối”, anh nói.

“Mặc dù vậy em vẫn thấy được những chiếc vây”, Colin xen vào. Caine đang ngồi trên mép ghế. Giờ anh đã hiểu lý do vì sao Jade có những con ác mộng đó. Nàng đã mơ thấy cá mập. Chúa ơi, nỗi kinh hoàng mà nàng đã phải chịu đựng khiến trái tim anh nện thình thịch.

“Pagan bảo Tommy đi lấy một chiếc thuyền, thế rồi cô ấy lấy con dao của cậu ta và nhảy xuống biển cùng bọn em

Những kẻ quăng bọn em xuống nước chắc đã nghĩ cả hai đã xong đời rồi nên rời khỏi đó. Pagan... ý em là Jade, tìm thấy em trước. Em đoán em ở gần hơn. Dù thế nào thì cô ấy cũng đã kéo em lên thuyền. Một con cá mập đã đớp được một phần chân của em khi họ kéo em lên. Tommy mất thăng bằng và ngã qua mạn thuyền. Cậu ấy không bao giờ nổi lên nữa.”

Khi Colin dừng lại và quay sang Nathan, Nathan liền giúp anh tiếp tục câu chuyện. “Tôi vẫn không hiểu vì sao, nhưng lũ cá mập tránh xa tôi. Chúng trở nên điên cuồng và Tommy đã trở thành mục tiêu của chúng. Lúc đó Jade đã đưa được Colin lên thuyền rồi.”

“Em đã cố giúp”, Colin thì thào, giọng anh khàn hẳn đi. “Nhưng em đã ngắt đi. Lần tiếp theo mờ mắt ra thì em đã ở trên tàu Emerald rồi. Một người đàn ông kỳ cục nhất mà em từng thấy trên đời đang cố ép em chơi cờ. Thề có Chúa, Caine ạ, em còn không chắc được là mình đang ở trên thiên đường hay dưới địa ngục. Rồi em thấy Nathan đang nằm ngù trên vông bên cạnh em. Em nhìn thấy cả em gái cậu ấy nữa và đột nhiên em nhớ ra tất cả mọi chuyện. Với em, dường như tất cả chỉ vừa mới xảy ra, nhưng rồi em nhận ra mình đã bị ốm một thời gian khá dài.” Caine ngả người ra ghế với nỗ lực làm dịu đi sự căng thẳng đang dồn lên hai vai. Anh hít vào vài hơi thật sâu, rồi nhận thấy Colin và Nathan cũng đang làm điều tương tự.

“Cô ấy có biết... khi lao xuống nước, cô ấy có biết là sẽ có cá mập không?”

“Ồ, có chứ”, Nathan thì thào. “Con bé biết chứ.”

“Chúa ơi, sự can đảm hẳn đã...”

“Cô ấy sẽ không đề cập đến chuyện đó đâu”, Colin xen vào.

“Cô ấy mơ về chuyện ấy.”

“Gi cơ?” Nathan hỏi.

“Cô ấy gặp ác mộng”, Caine giải thích. Nathan chậm rãi gật đầu.

“Đĩ nhiên Matthew và Jinbo muốn bám theo lũ khốn đã cố giết chết bọn em”, Colin nói. “Jade không cho phép họ làm điều đó. Nhưng cô ấy có lý do chính đáng. Cô ấy muốn chúng báo cáo lại với cấp trên rằng hai đứa em đều đã chết. Jade cảm thấy đó là cách duy nhất giữ cho bọn em được an toàn. Em cho rằng đó là quyết định đúng đắn. Nathan và em sẵn lòng nằm chết lâu hơn nữa, cho đến khi tìm ra tên khốn nào đứng sau âm mưu này.”

“Mẹ kiếp, Caine ạ, chúng tôi bị chính phủ của mình xử đẹp”, Nathan lầm bầm.

“Không”, Caine bác lại. “Chính phủ thậm chí còn không biết các cậu làm việc cho họ. Các cậu đã bao giờ báo cáo cho Richards hay cấp trên của ông ấy chưa? Đã bao giờ các cậu được công nhận...”

“Tiếp tục và nói thẳng ra đi”, Colin ngắt lời.

“Được rồi”, Caine đáp lại. “Bọn em đã làm việc cho Hội Tribunal.”

“Em đã biết là anh sẽ nói như thế”, Colin lầm bầm.

“Anh không thể biết chắc chuyện đó”, Nathan tranh luận.

“Richards không biết gì đến chuyện hai cậu làm việc cho Bộ cho đến khi ông ấy nhận được tin báo hai cậu đã chết, Nathan ạ. Giờ ông ấy đang điều tra.”

“Vậy thì ông ấy sẽ bị giết chết”, Nathan dự đoán.

“Ông ấy bí mật điều tra”, Caine giải thích. “Mẹ kiếp, tôi biết mình đã sai lầm mà”, Nathan lầm bầm. “Tôi suýt nữa đã làm cậu bị giết chết, Colin ạ. Lẽ ra tôi không nên lôi cậu vào chuyện này.”

Colin lắc đầu. “Chúng ta là cộng sự, nhớ chứ?” Anh quay lại với Caine và nói, “Anh có thực sự tin là Richards có thể tin cậy được không?”

“Anh tin ông ấy bằng cả tính mạng của mình. Jade sẽ phải giao cho ông ấy những lá thư càng sớm càng tốt, hoặc là đọc thuộc nội dung cho ông ấy nghe.”

“Chúng ta có thể chép lại những bản sao”, Colin gợi ý. “Bằng cách đó, những bản gốc sẽ an toàn. Sẽ chẳng ai tìm thấy tàu Emerald đâu.”

“Con tàu được đặt tên theo cô ấy, đúng không?” Caine hỏi. Lúc này trên gương mặt anh mới có đáng dấp một nụ cười. “Lẽ ra anh phải đoán ra chuyện này sớm hơn. Mất cô ấy mang màu xanh ngọc lục bảo, đặc biệt là những khi cô ấy tức giận.”

“Đúng vậy, Harry đặt tên con tàu theo cô ấy”, Colin nói. “Giờ anh có thể hiểu vì sao lúc này anh lại trở thành mục tiêu rồi chứ?”

Caine gật đầu. “Rồi. Anh đang săn lùng Pagan. Hội Tribunal không thể mạo hiểm để anh tìm thấy gã cướp biển đó và phát hiện ra sự thật.”

“Anh vẫn đang trong tình thế nguy hiểm đấy, Caine ạ”, Colin nhắc anh.

“Nhưng không còn lâu nữa”, Caine bác lại. “Anh có một kế hoạch.”

Colin cười với Nathan. “Tôi đã bảo cậu là anh ấy có kế hoạch mà.” Anh không thể che giấu vẻ nhẹ nhõm trong giọng nói của mình.

Jade quay lại. Lúc này trông nàng đã bình tĩnh hơn nhiều, gần như là thanh thản. Caine nhận thấy nàng vẫn không chịu nhìn anh, chẳng dành cho anh thậm chí là một cái liếc mắt khi nàng bước thẳng về phía chiếc ghế trước lò sưởi và ngồi xuống.

“Sterns đã sửa soạn sẵn sàng hai phòng cho anh và Nathan”, nàng nói với Colin.

“Ngay khi xong xuôi, anh phải lên tầng trên nghỉ ngơi ngay.”

“Cậu có chắc là chúng ta nên ở đây không?” Nathan thúc vào sườn Colin hỏi. “Ngôi nhà dưới quê của tôi ở một nơi rất hẻo lánh. Tôi vừa hoàn thành xong công cuộc trùng tu ngay trước nhiệm vụ cuối cùng của bọn mình”, anh liếc về phía Caine và thêm vào. “Chúng ta sẽ rất thoải mái ở đó.”

Colin cười. “Tôi đã nghe rất nhiều về cái cung điện đó của cậu đến nỗi thuộc lòng từng phòng rồi. Tất cả những gì cậu từng lái nhái chỉ có từng đó.”

“Chà, vậy thì cậu phải đồng ý với tôi. Caine này, tôi phải nói rằng đó là ngôi nhà đẹp nhất trên toàn nước Anh vào thời điểm này... Jade, sao em lại nhìn anh lắc đầu thế? Em không nghĩ ngôi nhà của anh rất hoành tráng sao?”

Nàng thoáng mỉm cười với anh. “Ồ, có chứ, Nathan, ngôi nhà của anh từng rất hoành tráng.”

Nathan có vẻ giật mình. “Em nói từng ư?”

“Em e là mình có một tin xấu, Nathan ạ.” Nathan chồm người về phía trước. “Xấu đến thế nào?” Anh hỏi.

“Anh biết đấy, có một vụ cháy...”

“Cháy ư?” Nathan nghe như thể vừa bị mắc nghẹn thứ gì đó. Colin cố kiềm chế để không vỗ lên lưng bạn.

“Đó là một vụ cháy khá lớn, Nathan ạ.” Giọng nàng chứa đầy vẻ cảm thông. Nathan nhăn nhó. “Lớn thế nào, hả Jade?”

“Ngôi nhà hoành tráng của anh đã bị thiêu rụi đến tận hầm chứa rượu.”

Nàng quay sang Caine trong lúc Nathan lăm bắm vài câu tục tĩu. “Em đã bảo anh là anh ấy sẽ rất thất vọng mà.”

Caine kết luận Nathan trông còn hơn cả thất vọng. Anh trai Jade trông như thể muốn giết người. Vì Caine cũng từng có cảm giác tương tự lúc chuồng ngựa mới toanh của anh bị thiêu rụi, nên anh có thể cảm thông với Nathan.

Nathan hít vào thật sâu, rồi quay sang Colin. Giọng anh giống như than vãn khi anh lên tiếng, “Tôi chỉ vừa hoàn thành căn phòng cuối cùng thôi”.

“Đúng vậy đấy”, Jade xen vào, toàn lực ủng hộ anh trai. “Là căn phòng cuối cùng.” Caine nhắm mắt lại. “Jade, anh đã tường tất cả chuyện đó là dối trá.”

“Tất cả cái gì là dối trá?” Colin hỏi.

“Không phải cái gì em nói cũng là dối trá”, Jade xen vào cùng lúc.

“Vậy chính xác là em không nói dối về cái gì?” Caine gắng hỏi.

“Anh không cần phải dùng cái giọng đó với em, Hầu tước ạ”, nàng phản đối. “Em chỉ nói dối về chuyện chứng kiến vụ giết người. Đó là kịch bản khá nhất em có thể nghĩ ra trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó. Ít nhất thì em cũng nghĩ đó là tất cả những gì em đã nói dối. Nếu nghĩ ra thêm được cái gì nữa, em sẽ nói ra, được chứ? Còn giờ hãy thôi quắc mắt đi, Caine ạ. Giờ đâu phải lúc để chỉ trích.”

“Hai người có thể để vụ cãi vã này lại sau được không?” Nathan cầu nài. “Jade, kể anh nghe vụ cháy bắt đầu thế nào. Có phải ai đó đã bắt cản với...”

“Vụ cháy là cố tình, không phải do bất cẩn”, Jade giải thích. “Ai đó đã phóng lửa thiêu rụi nhà anh, chà, chắc chắn chúng biết mình định làm gì. Chúng đã giải quyết rất triệt để. Ngay cả hầm chứa rượu cũng đã bị phá hủy, Nathan ạ.”

“Quý tha ma bắt, không phải hầm chứa rượu chứ!” Nathan kêu lên.

“Em tin là chúng đã cố hủy những lá thư”, Jade nói. “Vi không thể tìm thấy thư từ trong vụ cướp bóc, nên chúng...”

“Chúng đã cướp bóc nhà anh ư?” Nathan hỏi. “Khi nào?”

“Trước cái ngày chúng thiêu rụi nó”, nàng trả lời, rồi thêm vào và liếc về phía Caine, “Ồi trời, em vừa nhớ ra. Em cũng đã nói dối về chuyện ngã cầu thang. Phải, em...”. Nathan thờ dãi, kéo sự chú ý của nàng về phía anh. “Khi chuyện này trôi qua, anh sẽ xây lại vậy”, anh nói. “Chuồng ngựa thế nào, hả Jade? Chúng không bị đụng đến chứ?”

“Ồ vâng, khu chuồng ngựa không bị đụng đến, Nathan ạ. Anh không cần phải lo về nó.”

Caine đang nhìn Jade. Vẻ lo lắng trong mắt nàng hiện lên rõ ràng, anh tự hỏi không hiểu sao Nathan vẫn chưa nhận ra là nàng chưa thông báo xong những tin xấu.

“Chuyện xảy ra với ngôi nhà của cậu tề quá”, Colin nói.

“Phải”, Nathan trả lời. “Nhưng chuồng ngựa vẫn không sao. Colin ạ, cậu nên xem chuồng ngựa của tôi. Có một con đặc biệt, một chiến mã giống Ả Rập mà tôi đã phải trả một gia tài để có được, nhưng nó thực sự xứng đáng với số tiền đó. Tôi đã đặt tên cho nó là Tia chớp.”

“Tia chớp ư?” Colin hỏi, cười toe toét khi nghe thấy cái tên lố bịch đó. “Nghe như kiểu Harry đã góp phần vào việc chọn cái tên đó vậy.”

“Đúng thế mà”, Nathan cười thừa nhận. “Nhưng cái tên phù hợp với con ngựa lắm. Nó chạy nhanh như gió vậy. Chỉ có Jade và tôi mới cưỡi được nó. Cứ chờ đến lúc cậu nhìn thấy nó...” Tròng khoác lác của Nathan khựng lại khi anh thấy Jade lại một lần nữa nhìn anh lắc đầu. “Sao hả, Jade? Em không đồng ý Tia chớp chạy nhanh như gió ư?”

“Ồ có chứ, Nathan, Tia chớp đúng là từng chạy nhanh như gió.”

Trông Nathan sẵn sàng òa lên khóc. “Từng ư?”

“Em e rằng vẫn còn một tin xấu nho nhỏ nữa cho anh, Nathan ạ. Có một tai nạn và con ngựa cừ khôi của anh đã bị bắn, chính giữa đôi mắt nâu tuyệt đẹp.”

Caine lại ngã người ra ghế. Hậu quả của những gì nàng vừa nói tống thẳng vào anh bằng toàn lực. “Ý em là em cũng không nói dối về chuyện đó ư?”

Nàng lại lắc đầu.

“Cái quỷ gì thế!” Nathan quát lên. “Ai đã bắn Tia chớp?”

Nàng lờ mắt nhìn Caine lầm bầm, “Em đã bảo anh là anh ấy sẽ thất vọng lắm mà”.

“Chuyện đó chắc chắn không phải là lỗi của anh”, Caine lầm bầm đáp lại. “Vậy nên em có thể thôi gườm gườm nhìn anh như thế được rồi đấy.”

“Caine đã bắn Tia chớp sao?” Nathan gầm lên.

“Không”, Jade vội nói. “Anh ấy chỉ không tin là anh sẽ thất vọng đến thế này thôi. Chứ lúc đó em vẫn còn chưa gặp Caine mà.”

Nathan ngã người ra đồng gối và đưa tay che mắt. “Không có gì là bất khả xâm phạm hay sao?” Anh rống lên.

“Tia chớp rõ ràng là không rồi”, Caine lạnh lùng xen vào.

Nathan trừng mắt nhìn anh. “Nó là con ngựa cực kỳ đặc biệt.”

“Tôi chắc chắn điều đó”, Caine nói trước khi quay sang Jade. “Nếu em nói thật với anh về chuyện này, vậy thì có nghĩa là...” “Em thực sự sẽ lấy làm cảm kích nếu như anh thôi không si nục em nữa, Caine ạ”, nàng bật lại.

“Jade luôn nói thật”, Nathan bênh em gái.

“Thật sao?” Caine dài giọng. “Tôi vẫn chưa được thấy con người ấy của Jade. Kể từ lúc gặp Jade, cô ấy chẳng làm gì khác ngoài nói dối. Đúng không cùng? Nhưng giờ tất cả những chuyện đó sẽ thay đổi, đúng không?”

Nàng không thèm trả lời anh.

“Cung à, sao em không nói nốt cho Nathan nghe phần tin xấu còn lại đi.”

“Còn lại ư? Lạy Chúa tôi, vẫn còn nữa sao?”

“Chỉ một ít nữa thôi”, nàng trả lời. “Anh có nhớ chiếc xe ngựa mới toanh đáng yêu của anh không?”

“Không phải xe ngựa nữa chứ, Jade”, Nathan phản đối bằng một tiếng rên ri yếu ớt.

Nàng quay sang Colin trong khi Nathan lại điếm qua danh sách những lời chửi rủa tục tĩu một lần nữa. “Colin ạ, lẽ ra anh nên thấy nó. Bên trong xe từng rất rộng rãi và thoải mái. Nathan đã cho làm lưng ghế ngồi bằng loại da rất mềm mại.”

Colin cố tỏ ra thông cảm “Tùng ư?” Anh hỏi.

“Ai đó đã đốt cháy nó”, Jade tuyên bố.

“Sao lại có người muốn phá hủy một chiếc xe ngựa hoàn hảo như thế chứ?” Caine là người trả lời câu hỏi đó. “Em gái cậu đã bỏ qua một chi tiết quan trọng. Cô ấy tình cờ có mặt trong chiếc xe khi nó bị phóng hỏa.”

Colin là người đầu tiên có phản ứng trước câu nói đó. “Lạy Chúa tôi, Jade à. Kể bọn anh nghe chuyện gì đã xảy ra đi.”

“Caine vừa nói với anh đấy thôi”, nàng nói.

“Không, kể bọn anh nghe chính xác chuyện đó xảy ra như thế nào ấy”, Colin khẳng khái.

“Em đã có thể bị giết chết.”

“Đó là ý định của chúng”, nàng nói, giọng nhuốm vẻ bức bối. “Chúng định giết em. Sau khi nhà anh bị thiêu rụi, xe ngựa đã được chuẩn bị sẵn sàng và em lên đường đến London. Em muốn tìm anh, Nathan ạ...”

“Có bao nhiêu người đi cùng em?” Caine xen ngang.

“Hudson đã cử hai người đi cùng em”, nàng nói.

Caine lắc đầu. “Anh tưởng em đã bảo là em chỉ mới quay lại Anh có hai tuần.”

“Chà, thực ra thì lâu hơn một chút”, nàng lảng tránh.

“Bao lâu?”

“Hai tháng”, nàng thừa nhận. “Em buộc phải nói dối về chuyện đó.”

“Lẽ ra em có thể nói thật với anh.”

Anh đang nổi giận, còn nàng thì bức điên người nên chẳng thèm quan tâm.

“Ô? Liệu anh có tin không nếu em bảo mình là Pagan và em vừa mới bắt cóc Winters, trao ông ta cho Nathan, và rằng lúc này em đang cố gắng... Ô, có ích gì đâu chứ? Hẳn anh sẽ chẳng thèm nghe em nói.”

“Chờ một chút”, Nathan cắt ngang. “Hudson là ai, hả Jade? Em vừa bảo Hudson cử hai người đi cùng em, nhớ chứ?”

“Ông ta là quản gia mà quý bà Briars đã thuê cho anh.”

Nathan gạt đầu. “Thế rồi chuyện gì đã xảy ra?” Anh hỏi.

“Bọn em vừa mới đến vùng ven London thì bị mắc bẫy của chính ba gã nọ. Chúng đã chặn đường bằng mấy cành cây lớn. Em thò đầu ra ngoài cửa sổ để xem chuyện gì đang xảy ra thì bỗng nghe thấy tiếng thét. Sau đó có người đã đánh em, Nathan ạ, ngay vào đầu. Cú đánh thực sự làm em choáng váng. Hẳn là em đã ngất xỉu, nhưng em thấy thừa nhận khả năng đó thì thật là mất mặt.” Nàng quay sang phía Caine. “Thường thì em chẳng ngất xỉu bao giờ.”

“Jade, em lại đang lạc đề rồi”, Caine nhắc nàng.

Nàng ném cho anh cái nhìn câu kinh, rồi quay lại với anh trai. “Bên trong xe bị xé tan thành từng mảnh nhỏ. Bọn chúng dùng dao rạch nát lớp da đẹp. Em ngồi thấy mùi khói và dĩ nhiên là em nhảy ra ngoài.”

“Chúng sẵn lòng những lá thư ư?” Colin hỏi.

“Em chỉ mở cửa xe và trèo ra ngoài thôi ư?” Nathan lên tiếng hỏi cùng lúc.

“Phải và không phải”, Jade trả lời. “Phải là vì em thật sự tin rằng chúng tưởng em đã giấu những lá thư phía sau lớp da thuộc, và không, Nathan à, không phải em chỉ mở cửa xe ra là xong. Cả hai bên cửa đều bị chặn phía ngoài bằng những cành cây. Em đã chui ra qua cửa sổ. Ồn Chúa là khung cửa sổ không bền như anh tưởng. Thực ra thì, Nathan ạ, khi có thời gian nghĩ lại chuyện đó, em cho rằng anh đã chi quá nhiều tiền cho cái xe rồi đấy. Bản lề của nó chẳng vững chút nào và...”

“Jade!”

“Caine à, đừng cao giọng với em”, Jade yêu cầu.

“Đúng là thập tử nhất sinh”, Colin xen vào.

“Em đã rất hoảng sợ”, Jade thì thào, rồi quay sang phía Caine. “Chẳng có gì xấu hổ khi thừa nhận là đã hoảng sợ.”

Caine gạt đầu. Giọng Jade cho thấy nàng thách thức anh dám không đồng ý với nàng. “Phải, chẳng có gì phải xấu hổ vì đã hoảng sợ cả.”

Trông nàng có vẻ nhẹ nhõm. Vậy là nàng cần sự tán thành của anh ư? Caine thắc mắc về khả năng đó một lúc, rồi lên tiếng, “Giờ anh đã biết làm sao em lại có những vết bầm trên vai rồi. Là do lúc em chui ra ngoài qua ô cửa sổ đó, đúng không?”

“Làm thế quái nào anh biết được con bé có vết bầm trên vai hay không?” Nathan gầm lên, vì đến lúc này anh mới nhận ra ẩn ý trong câu nói của Caine.

“Tôi đã nhìn thấy.”

Hắn Nathan đã lao đến siết cổ Caine nếu Colin không vung tay chặn ngang ngực anh. “Để sau đi, Nathan”, Colin nói. “Cậu và Caine có thể giải quyết mâu thuẫn sau. Nghe chừng chúng ta sẽ phải làm khách một thời gian dài đấy.”

Trông Nathan như thể vừa bị yêu cầu một lần nữa phải bơi cùng đàn cá mập vây quanh.

“Anh sẽ đẩy mình và Colin vào tình trạng nguy hiểm nếu rời khỏi đây”, Jade nói. “Như thế là quá nguy hiểm”

“Chúng ta phải ở cùng một chỗ”, Colin thêm vào.

Nathan miễn cưỡng gạt đầu đồng tình. “Caine này”, Colin nói. “Khi truy lùng Pagan, anh đã tự đưa mình vào vòng nguy hiểm. Những thành viên còn lại của Hội Tribunal không thể mạo hiểm với khả năng anh tìm thấy gã cướp biển đó.”

“Có khả năng là Pagan sẽ thuyết phục được anh rằng hẳn chẳng liên quan gì đến cái chết của em trai anh. Phải, khả năng đó là quá mạo hiểm”

“Và thế là cậu cử Jade đến với tôi”, Caine xen vào.

Nathan lắc đầu. “Chúng tôi không cử con bé đi. Từ đầu đến cuối đều là kế hoạch của Jade và chúng tôi chỉ được biết sau khi con bé đã lên đường. Chúng tôi chẳng có chút tiếng nói nào trong chuyện này.”

“Giờ làm sao chúng ta đuổi được bọn chó săn kia khỏi sân lung anh đây?” Colin hỏi. “Anh không thể giúp bọn em truy tìm được thủ phạm chừng nào anh vẫn còn bị săn đuổi.” Anh thở dài thườn thượt, rồi lầm bầm. “Quý tha ma bất, chuyện này đúng là một mớ hỗn độn. Làm thế quái nào chúng ta tìm được lũ khốn đó bây giờ? Chúng ta tuyệt đối chẳng có đầu mối nào để lần theo cả.”

“Em sai rồi, Colin”, Caine nói. “Chúng ta có một ít thông tin để bắt đầu đây. Chúng ta biết rằng Hammond, chỉ huy của Hội Tribunal, là một người đứng đầu hợp pháp trong Bộ. Ba người mà lão đã tuyển dụng là Băng, Cáo và Hoàng tử. Giờ chỉ còn một hoặc hai tên trong số đó còn sống, đúng chứ? Một hoặc cả hai là chỉ huy của Willburn. Nhân tiện, Willburn hẳn là có một cuộc sống hai mặt. Hẳn chắc hẳn đang làm việc cho chính phủ cũng như là người của Hội Tribunal.”

“Làm sao anh suy ra được chuyện đó?” Nathan hỏi.

“Khi chúng tôi nhận được thông tin về cái chết của hai người, cha tôi và tôi đã nhận được hai bộ hồ sơ lưu lại những chiến công nhỏ nhặt nhưng anh hùng mà hai người được cho là đã hoàn thành vì nước Anh. Willburn đang bưng bít thông tin, Colin ạ, cả hai tập hồ sơ đều chẳng có bất kỳ thông tin giá trị nào có thể dùng để kiểm tra. Dĩ nhiên, lý do đưa ra là vì sự an toàn. Nhân đây, cả hai cậu cùng được trao huân chương vì lòng dũng cảm”

“Sao họ phải bận tâm nhỉ?” Colin hỏi.

“Để xoa dịu”, Caine trả lời. “Cha chúng ta là Công tước, Colin ạ. Willburn không thể chỉ để em biến mất. Sẽ có rất nhiều câu hỏi được đưa ra.”

“Còn Nathan thì sao?” Colin hỏi. “Sao họ phải bận tâm đến chuyện ban vĩnh dự cho cậu ấy sau khi cậu ấy đã chết? Cha cậu ấy đã chết và chẳng còn người mang họ Wakerfields nào có tước hiệu. Chẳng lẽ họ muốn xoa dịu Jade hay sao?”

Caine lắc đầu. “Em quên mất vô số những tước hiệu khác của Nathan rồi”, Caine nói. “Cậu ta còn là Hầu tước St. James, nhớ không? Hội Tribunal hẳn đã cân nhắc tất cả các hậu quả nếu họ khiến phe cánh man rợ đó nghi ngờ.”

“Đúng là em đã quên mất những người ở St. James”, Colin thừa nhận, rồi anh quay sang Nathan cười. “Cậu chẳng nói gì nhiều về nhánh đó trong gia đình cậu, Nathan nhỉ.”

“Nếu là cậu thì cậu có nói không?” Nathan lạnh lùng trả lời.

Colin bật cười.

“Giờ không phải lúc mất cảnh giác”, Jade lầm bầm. “Hơn nữa, em chắc chắn tất cả chuyện về những người St. James đó đơn thuần là phóng đại. Nhìn thử xem, bên trong cái vế thô lỗ đó, họ thực sự là những người rất tốt bụng. Đúng không, Nathan?”

Giờ thì đến lượt Nathan cười phá lên. “Trong mắt của một con lợn ấy”, anh dài giọng.

Jade cau mày nghiêm khắc nhìn anh vì đã quá trung thực như thế. Rồi nàng quay lại với Caine. “Anh có đến buổi lễ tôn vinh Colin và Nathan không?” Nàng hỏi. “Buổi lễ để thương chứ? Có hoa hoét gì không? Đó có phải là một buổi tiệc khá lớn?”

“Không, anh không tham gia buổi lễ đó”, Caine cắt ngang.

“Thật đáng hổ thẹn”, nàng tuyên bố. “Anh đã bỏ qua lễ tôn vinh em trai...”

“Jade à, anh đã quá tức giận”, Caine lại cắt ngang. “Anh chẳng muốn nghe mấy bài diễn văn hay thay Colin nhận bất kỳ huân chương nào. Anh để cha anh thực hiện nhiệm vụ đó. Anh muốn...”

“Trả thù”, Colin xen vào. “Giống như cái lần anh đuổi theo anh em nhà Bradley ấy.” Nói rồi Colin quay sang kể cho Nathan nghe về tai nạn ngày đó. Jade lại trở nên thiếu kiên nhẫn. “Em muốn quay trở lại chủ đề ban đầu của chúng ta”, nàng tuyên bố. “Caine này, anh đã nghĩ ra giải pháp nào chưa?”

Anh gật đầu. “Anh nghĩ mình đã có một kế hoạch kín kẽ để gạt bỏ lũ chó săn khỏi đường đi của mình. Dù sao cũng phải thử xem, nhưng đó mới chỉ là một mối đe dọa. Chúng ta vẫn còn phải lo lắng về Jade nữa.”

“Ý anh là gì?” Colin hỏi.

“Colin, chúng ta đang giải quyết hai vấn đề riêng biệt ở đây. Anh là một mục tiêu, đúng vậy. Chúng ta phải cho rằng chúng biết anh sẽ không từ bỏ chuyện tìm kiếm Pagan, kẻ thế tội thuận tiện của chúng”

“Nhưng chuyện đó thì liên quan gì đến Jade?” Colin hỏi. “Bọn chúng không thể nào biết được cô ấy là Pagan.”

Caine thở dài trước khi trả lời. “Bắt đầu nhé. Rõ ràng hai thành viên còn lại của Hội Tribunal đã biết Cáo vẫn giữ lại những lá thư. Vì vẫn chưa tìm ra vị trí của những lá thư đó, nên chúng đã tiến hành bước đi tốt nhất tiếp theo. Chúng dùng người của mình, là Willburn, để tuyển dụng cậu, Nathan ạ. Còn cách nào tốt hơn để trông chừng con trai của Cáo đây?”

Anh không chờ Nathan trả lời, mà vẫn tiếp tục. “Tôi đoán phòng ở của cậu ở Oxtord đã bị lục soát hơn một lần rồi, đúng không?”

Nathan gật đầu.

“Chúng khá chắc chắn là cậu có những lá thư đó. Trong một khoảng thời gian, cậu là ứng cử viên hợp lý duy nhất. Em gái cậu còn quá nhỏ và Harry đã đưa cô ấy đi mất. Rồi...”, anh gật đầu thêm vào. “Chẳng ai có thể tin là Cáo đã tin tưởng giao phó những lá thư cho Harry. Chỉ riêng bề ngoài của ông ấy thôi cũng đã đủ khiến người ta kết luận như thế. Bọn chúng không biết được Cáo đã quen biết Harry từ lâu rồi.”

Jade muốn thở ra nhẹ nhõm. Lúc này, Caine suy luận rất logic. Nàng có cảm giác như anh vừa mới cất bỏ gánh nặng ra khỏi vai tất cả mọi người. Từ vẻ mặt của Colin, nàng kết luận rằng em trai anh cũng cảm thấy nhẹ nhõm không kém. “Và?” Nathan giục khi Caine vẫn tiếp tục im lặng.

“Chúng đã đợi”, Caine trả lời. “Chúng biết dần dần những lá thư sẽ lại xuất hiện. Đó chính xác là điều đã xảy ra. Harry đưa những lá thư cho Jade. Cô ấy đưa cho Nathan xem và cậu ta chia sẻ thông tin với em, Colin ạ.”

“Những chuyện đó chúng tôi đều biết hết”, Nathan nói.

“Im nào, Nathan”, Jade thì thào. “Caine đang suy luận rất logic. Chúng ta không được quấy rầy sự tập trung của anh ấy.” “Khi Colin kể với Willburn về những lá thư, dĩ nhiên là hắn đến gặp Hội Tribunal ngay.”

“Thế là bọn em bị xử”, Colin nói. “Em đã tin nhầm người.”

“Phải, em đã tin nhầm người.”

“Chúng vẫn đang lần theo những lá thư”, Nathan nói.

Caine nhanh chóng gật đầu. “Chính xác.” Colin ngồi thẳng lên. “Giờ khi mà chúng nghĩ rằng chúng ta đã chết, Nathan ạ, vậy thì chỉ còn duy nhất một người có thể có chứng cứ xác đáng.”

Anh quay sang nhìn Jade. “Chúng biết em có những lá thư.”

“Chúng không thể chắc chắn”, Jade tranh luận. “Không thì chúng đã giết em rồi. Đó là lý do vì sao chúng vẫn truy tìm, vì sao ngôi nhà xinh xắn của anh bị phá hủy, Nathan ạ, lý do vì sao chiếc xe ngựa đẹp đẽ của anh bị băm nhỏ...”

“Jade ạ, chúng chẳng có chỗ nào khác để tìm nữa. Chỉ có một con đường duy nhất mở ra trước mắt bọn chúng lúc này”, Nathan xen vào.

“Chúng sẽ có bắt cô ấy.” Colin dự đoán. “Đúng vậy”, Nathan đồng ý.

“Tôi sẽ không để ai đến gần cô ấy”, Caine tuyên bố. “Nhưng tôi cũng không tin là chúng biết chắc cô ấy có những lá thư. Một trong hai cậu có thể đã giấu thư đi trước khi bị chúng tóm được lắm chứ. Nhưng việc chờ đợi những lá thư xuất hiện lại lần nữa hẳn sẽ khiến chúng phát điên. Chúng đang trở nên tuyệt vọng, tôi có thể hình dung ra điều đó.”

“Vậy chúng ta sẽ làm gì?” Colin hỏi.

“Trước hết”, Caine nói và quay sang nhìn Jade. “Em có nhớ mình đã yêu cầu anh điều gì khi đến quán rượu đêm hôm đó không?”

Nàng chậm rãi gật đầu. “Em đã yêu cầu anh giết em.”

“Em làm gì cơ?” Nathan gầm lên.

“Cô ấy yêu cầu tôi giết cô ấy”, Caine lặp lại, mắt vẫn không hề rời khỏi Jade.

“Nhưng anh ấy đã cự tuyệt lời đề nghị của em”, Jade giải thích. “Dĩ nhiên em biết trước anh ấy sẽ từ chối. Nhưng Caine này, chuyện đó thì có liên quan gì đến kế hoạch của anh chứ?”

Lúm đồng tiền lại xuất hiện rõ ràng khi anh cười toe toét với nàng. “Chuyện thực sự vô cùng đơn giản, tình yêu của anh. Anh đã dối ý. Anh đã quyết định sẽ chiều theo ý em.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hộ Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

“Pagan phải chết”, Caine nói bằng giọng trầm và nhấn mạnh. “Đó là cách duy nhất”, anh nhìn Nathan chăm chăm khi khẳng định điều đó. Anh trai Jade

nhanh chóng gật đầu đồng tình.

Jade nhảy ra khỏi ghế. “Em không muốn chết”, nàng kêu lên. “Em sẽ không chịu đâu, Caine ạ.”

“Nào, Jade...” Nathan lên tiếng.

“Anh ấy đang nói về tên cướp biển”, Colin giải thích. “Anh ấy sẽ không giết em thật đâu, cô bé.”

Jade trừng mắt nhìn Colin và vặc lại, “Em biết chính xác anh ấy đang nói gì. Và em vẫn không chấp nhận. Các anh có biết em đã mất bao nhiêu năm mới gây dựng được danh tiếng như thế không? Khi em nghĩ...”

Lúc này mấy người đàn ông đều phớt lờ nàng. Nathan và Colin thực ra đang mỉm cười. Jade đành chịu thua. Nàng lại ngồi xuống và quay sang nhìn Caine cau có. “Nếu anh không khơi ra vụ săn lùng để bắt cho bằng được Pagan thì giờ sẽ chẳng cần đến những chuyện như thế này. Tất cả là lỗi của anh, Caine ạ.”

“Jade à, đó là cách duy nhất”, Nathan tranh luận. “Nếu Pagan chết, hay đúng hơn, nếu thế gian này tin rằng tên cướp biển đó đã chết, thì Caine sẽ phải từ bỏ cuộc săn lùng của mình, đúng không? Hội Tribunal biết rằng Caine hoàn toàn tin là Pagan chịu trách nhiệm trong việc giết chết em trai mình, em nhớ chứ?”

Nàng miễn cưỡng gật đầu. “Lúc đó chúng sẽ để yên cho Caine chứ gì? Anh ấy sẽ an toàn?”

Nathan mỉm cười. Anh quay sang Caine. “Kế hoạch này của anh không chỉ giải quyết một vấn đề”, nói rồi anh liếc mắt đầy ý nghĩa về phía cô em gái.

Caine gật đầu. “Jade à, em sẽ phải thay đổi đôi chút về bản thân mình. Khi Pagan chết, em sẽ không thể...”

“Đó là công việc của em”, nàng kêu lên. “Đó là những gì em làm tốt nhất.”

Caine nhắm mắt lại. “Chính xác em làm được điều gì tốt đến thế?”

Nathan là người trả lời Caine. “Harry thực hiện công việc cướp bóc”, anh giải thích. “Jade luôn có mặt trên tàu, nhưng khi ấy Harry mới là người lãnh đạo. Con bé tiếp quản những vụ tấn công trên đất liền. Nó có một khả năng đặc biệt, Caine ạ. Chẳng có ổ khóa nào mà con bé không thể mở được, không một then cửa nào mà Jade không thể tháo bung ra.”

“Nói một cách khác, cô ấy là một tên trộm vặt tài giỏi”, Caine dài giọng, cau có nhìn Jade.

Nàng ngay lập tức phản đối cả thái độ và quan điểm của anh. “Em chẳng quan tâm anh nghĩ gì về em, Caine ạ. Giờ chuyện lừa bịp đã xong và anh sẽ chẳng bao giờ gặp lại em nữa, vì vậy với em không có gì quan trọng...”

Tràng đá kích của Jade ngưng bật khi tiếng rống của Harry vọng đến chỗ nàng. Tiếng thét lạnh lạnh của một phụ nữ cất lên tiếp theo sau. Jade cho rằng một cô hầu nào đó vừa bị ông làm cho chết khiếp. “Xin phép các anh một lát”, nàng lên tiếng. Nàng không buồn chờ bọn họ chấp thuận mà nhanh chóng lỉnh ra khỏi phòng. Ngay khi cửa vừa đóng lại sau lưng nàng, Caine liền quay sang Nathan. “Cô ấy sẽ suy luận ra mọi chuyện rất nhanh thôi”, anh tuyên bố. “Nhưng hy vọng là đến lúc đó chúng ta đã trình diễn xong vở kịch cái chết của Pagan và mọi chuyện sẽ là quá muộn.”

Colin gật đầu. “Đúng vậy, Jade chắc chắn sẽ nhận ra bọn chúng biết cô ấy ở cùng anh và rằng lúc ấy giết Pagan sẽ chẳng có gì khác biệt cả. Cả hai người vẫn nằm trong vòng nguy hiểm. Thật kỳ lạ, nhưng Jade thường vẫn nhanh trí hơn thế này nhiều”, anh có vẻ trầm tư. “Anh nghĩ sẽ mất bao lâu thì cô ấy mới suy luận ra mọi chuyện.”

Người lên tiếng trả lời là Nathan. “Jade đã nghĩ ra rồi, Colin ạ. Cậu không thấy vẻ nhẹ nhõm trong mắt con bé hay sao? Chỉ là thoáng qua, nhưng cũng thế cả thôi. Tận trong thâm tâm, tôi nghĩ con bé muốn chuyện này sẽ kết thúc.”

“Em thì không ư?” Caine hỏi Colin. “Làm sao mà ai trong ba người lại muốn quay lại với đại dương được chứ? Jade không thể nào suy nghĩ hợp lý vào lúc này. Cô ấy nghĩ mình phải giành lại những... công việc trước đây”, anh khẽ nói. “Có lẽ đó là cách cô ấy tự chứng tỏ bản thân. Thế nhưng, lúc này động cơ của cô ấy là gì đều không quan trọng. Jade cần ai đó tiếp quản khả năng đó, cần ai đó bắt cô ấy phải từ bỏ.”

“Người đó là anh, đúng không Caine?” Colin hỏi.

“Đúng vậy.”

Sau đó Jade quay lại phòng khách. Nathan quay sang nàng. “Jade này, anh nghĩ em chưa nên rời khỏi đây cùng Matthew và Jimbo. Hãy chờ đến lúc chúng ta giải quyết xong rắc rối này đã.”

“Ý anh là chờ cho đến khi các anh tìm được Hội Tribunal ư?” Nàng có vẻ hoảng hốt. “Em không thể ở lại đây, không thể sau khi...”

Caine trừng mắt nhìn khiến nàng quên mất lời phản đối của mình. Nàng bước đến cạnh ghế của anh và đứng đó.

“Còn Harry thì sao?” Caine hỏi Nathan.

“Ông ấy có gây cho chúng ta rắc rối nào không?”

“Sao ông ấy phải làm thế?” Colin ngập dài. “Giờ ông ấy đã giải nghệ rồi. Chắc chắn anh có nhận thấy đã lâu rồi chẳng có con tàu nào bị cướp.”

“Anh có nhận thấy”, Caine đáp lại. “Thế nhưng, có thể Harry vẫn phản đối chuyện phóng hỏa đốt con tàu của mình.”

“Không!”

Jade quá hoảng hốt trước lời đề nghị đó đến nỗi nàng phải ngồi xuống. Nàng lùi về chỗ chiếc ghế và sụm người xuống đó. Nathan thấy thương cảm. “Với Jade, tàu Emerald đã từng là nhà”, anh nói. “Có lẽ chúng ta nên tìm một con tàu khác, son nó trông thật giống tàu Emerald rồi phóng hỏa đốt nó. Harry sẽ giấu con tàu thật ở một nơi thực sự an toàn.”

Caine gật đầu. “Ông ấy có thể lo việc này được không? Phải có nhân chứng chứng kiến vụ chìm tàu, những nhân chứng sẽ xác nhận là họ đã nhìn thấy Pagan chết.”

“Nếu tất cả được giải thích rõ với ông ấy, thì được thôi”, Nathan đồng ý.

“Nếu ông ấy có đeo kính”, Colin cười xen vào.

“Anh sẽ đi nói chuyện với ông ấy ngay đây”, Caine tuyên bố.

Nathan đứng dậy trước Caine. “Đã đến lúc cậu phải nghỉ ngơi rồi, Colin ạ.”

Trước khi Caine hay Colin nhận ra ý định của Nathan thì anh đã bế Colin lên. Nathan hơi loạng choạng đôi chút, nhưng đã lấy lại thăng bằng, rồi bắt đầu bước ra khỏi phòng. Colin ngay lập tức phản kháng.

“Vi Chúa, Nathan à, đặt tôi xuống. Tôi đâu phải trẻ con.”

“Đừng đùa tôi chứ”, Nathan đáp trả.

Jade nhìn hai người biến mất ở góc hành lang, rồi khẽ nói, “Caine này, Nathan đã chăm sóc em trai anh rất chu đáo”.

Caine quay sang Jade. Nàng đang nhìn chăm chăm xuống dưới chân. “Em cũng vậy, Jade ạ”, anh đáp lại.

Nàng không thừa nhận lời khen ngợi đó. “Anh trai em, anh ấy rất dịu dàng. Phần lớn thời gian anh ấy giấu mình sau vẻ bề ngoài giận dữ. Lưng anh ấy đầy sẹo vì những trận đòn, Caine ạ. Không phải lúc nào anh ấy cũng ở trường. Anh ấy cũng chẳng chịu nói về khoảng thời gian dài mà anh ấy đã biến mất, về chuyện anh ấy đã ở đâu. Em chỉ biết rằng có một người phụ nữ liên quan đến sự giãy vò của anh ấy. Em nghĩ anh ấy hẳn đã yêu người ấy rất nhiều và người ấy đã phản bội Nathan, vì bây giờ lúc nào anh ấy cũng cố tỏ ra lạnh lùng và cay độc. Ấy vậy nhưng Colin đã có thể chạm đến trái tim của Nathan. Em trai anh đã tặng cho anh ấy một tình bạn mà không giữ lại bất cứ thứ gì. Colin cũng đã cứu sống Nathan không chỉ có một lần. Anh trai em không tin tưởng nhiều người, nhưng Colin là ngoại lệ.”

“Nathan có tin em không?”

Câu hỏi khiến nàng ngạc nhiên, “Ồ, có chứ”, nàng vội nói và ngẩng lên nhìn anh, thấy vẻ dịu dàng trong mắt anh và tự hỏi điều gì đã đem đến phản ứng đó. “Colin sẽ chẳng thể nào tự mình lên được hết từng ấy bậc thang. Nathan biết điều đó. Anh trai em đã không cho Colin có thời gian để cho phép lòng kiêu hãnh của mình bị sút mẻ.”

“Lòng kiêu hãnh có lẽ vẫn sẽ sút mẻ đôi chút”, Caine dài giọng. Cả hai vẫn còn có thể nghe thấy tiếng Colin gào lên phản đối.

Nụ cười của Jade thoáng chút lưỡng lự. Nàng đứng dậy, rồi chắp hai tay sau lưng, mắt nhìn Caine chăm chăm. “Vì chưa thể rời nước Anh lúc này, nên em nghĩ mình sẽ gửi lời nhắn cho quý bà Briars và đề nghị bà ấy mời em đến ở cùng bà ấy.”

“Không.”

“Không ư? Vì sao?”

“Jade à, anh thực sự mệt mỏi vì cứ phải nói đi nói lại nhiều lần rồi đấy. Em sẽ ở với với anh.”

“Quý bà Briars sẽ chào đón em đến nhà bà ấy, nếu em rời khỏi đây, mọi chuyện với anh sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.”

“Vì sao?”

“Vì cái đầu đầy lý trí của anh sẽ suy nghĩ cẩn thận về tất cả những chuyện này và sẽ kết luận là mình chẳng bao giờ có thể tha thứ cho em. Đó là lý do.”

“Em có muốn anh tha thứ cho em không?”

“Chắc chắn là không.”

“Em lại đang nói dối rồi.”

“Điều đó có quan trọng không?”

“Có quan trọng đấy. Jade à, anh đã nói với em là anh yêu em. Điều đó không quan trọng sao?”

“Chuyện đó thì quan trọng”, nàng khẽ nói. Khi anh bước một bước về phía nàng, nàng liền rời khỏi ghế và bắt đầu lùi về phía cửa. Về mặt Caine khiến nàng lo lắng. Rút lui dường như là sự lựa chọn hợp lý vào lúc này. “Sao anh lại nhìn em như thế?” Nàng hỏi.

“Em đã lừa dối anh, điều khiển anh, quay anh như chong chóng, nhưng tất cả những chuyện đó từ giờ sẽ thay đổi, đúng không?”

Nàng lùi lại một bước nữa. “Khi anh bắt đầu suy nghĩ theo logic, em chắc chắn anh sẽ hiểu rằng tất cả những gì em làm là để bảo vệ anh và em trai anh. Trước hết anh phải chiến thắng được nỗi giận dữ... Và lòng kiêu hãnh của mình đã.”

“Thật thế sao?”

“Caine à, một ngày nào đó, sớm thôi, em tin là anh sẽ chân thành cảm ơn em vì chuyện lừa bịp lần này. Hơn nữa, giờ mọi chuyện đã qua rồi, kết thúc rồi.”

Anh chậm rãi lắc đầu. Lại còn cười nữa. Jade không biết phải nghĩ thế nào về phản ứng đó. Vì không dám rời mắt khỏi anh nên nàng không quan sát phía sau và đột nhiên thấy mình va vào góc tường. Nàng đã ước lượng sai khoảng cách đến cửa mất vài bước chân.

Nàng đã sa bẫy. Nụ cười của Caine rộng đến tận mang tai, cho biết anh hoàn toàn nhận thấy tình thế khó khăn của nàng và vô cùng khoái chí tận hưởng điều ấy.

“Mọi chuyện đã kết thúc rồi”, nàng lấp bắp.

“Không, chuyện chỉ vừa bắt đầu thôi, cưng ạ.” Hai bàn tay anh chống lên tường ở cạnh nàng.

“Anh đang nói đến chuyện sân lũng Hội Tribunal, đúng không?”

Anh từ từ cúi xuống. “Không, anh đang nói đến chuyện của anh và em. Có phải em để anh chạm vào em vì lúc đó em đang bảo vệ anh không?”

“Câu hỏi mới kỳ cục làm sao”, nàng lẩm bẩm.

“Trả lời anh đi.”

“Không, dĩ nhiên là không”, nàng thì thào, mắt nhìn chằm chằm vào ngực anh.

“Hay vì em cảm thấy có lỗi vì đã lừa dối anh?”

“Không”, Jade kêu lên. Nàng nhận ra mình có vẻ hoảng hốt, liền ngay lập tức đổi giọng. “Em chẳng bao giờ thấy có lỗi vì chuyện nói dối cả. Em nói dối rất giỏi. Em tự hào về năng khiếu của mình, chứ không hổ thẹn.”

Caine nhắm mắt lại và thề cầu nguyện để giữ được kiên nhẫn. “Vậy tại sao em để anh chạm vào em?” Anh gắng hỏi.

“Anh biết lý do rồi đấy.”

“Nói anh nghe.”

“Vì em muốn anh chạm vào em”, nàng thì thào.

“Vì sao?”

Nàng lắc đầu, rồi cố gắng đẩy tay anh ra. Nhưng anh không hề động đậy.

“Em sẽ không rời khỏi căn phòng này cho đến khi nói anh nghe toàn bộ sự thật. Không dối trá thêm nữa, Jade ạ.”

Lúc này nàng đang nhìn chằm chằm lên cằm anh. “Anh đòi hỏi quá nhiều ở em.”

“Anh chỉ đòi hỏi những gì bản thân anh có thể đáp trả được”, Caine phản kháng. “Chúng ta sẽ đứng ở đây cả ngày cho đến khi...”

“Ồi, thôi được rồi”, nàng trả lời. “Em muốn anh chạm vào em vì anh là một người quá tốt bụng, quá dịu dàng và em nhận ra là mình... quan tâm đến anh nhiều đến thế nào.”

Rồi nàng ngẩng lên nhìn vào mắt anh, vì nàng cần phải biết liệu anh có cười phá lên hay không. Nếu anh thể hiện ra dù chỉ là một chút vẻ buồn cười, nàng sẽ sử dụng nắm đấm.

Caine không cười. Trông anh có vẻ hài lòng trước lời thú nhận của nàng, hài lòng một cách ngạo mạn, nhưng nàng kết luận anh có quyền như thế. “Caine

này, anh chẳng giống chút nào với người mà em đã đọc thấy trong tập hồ sơ của anh. Ngay cả cấp trên của anh cũng chẳng biết về con người thật của anh.”

“Em đã đọc hồ sơ của anh ư?”

Nàng kết luận lẽ ra mình không nên nhắc đến chuyện này với anh khi anh túm lấy vai nàng và bắt đầu siết chặt đến nỗi tạo ra những vết bầm tím mới trên da nàng. “Phải, em đã đọc hồ sơ về anh”, nàng tuyên bố. “Em đã mất cả đêm mới đọc xong. Anh đúng là có cả một huyền thoại.”

Anh lắc đầu, cảm thấy kinh ngạc hơn là giận dữ. “Jade, tập hồ sơ đó lẽ ra phải được niêm phong... khóa kín, tên tuổi trên đó đã bị xóa sạch rồi mà.”

“Ồ, đúng là vậy, Caine ạ. Phải, an ninh thực ra khá tốt. Chốt trên tất cả các cánh cửa chẳng cái nào bị lỗi, khóa tủ đều vững chãi...”

“Rõ ràng an ninh không đủ tốt”, anh lầm bầm. “Em có thể đột nhập được vào trong. Em đã tìm thấy và đọc hồ sơ của anh. Lạy Chúa, thậm chí anh còn chưa được đọc cơ đấy.”

“Sao anh lại muốn đọc hồ sơ về mình chứ?” Nàng hỏi. “Anh đã sống trong từng sự kiện. Tập hồ sơ đó chỉ liên quan đến những điệp vụ mà anh xử lý thôi. Chẳng có gì nhiều về đời sống riêng tư của anh. Đây, ngay cả vụ xô xát với anh em nhà Bradley còn chẳng được nhắc tới.”

“Caine này, sao anh lại buồn bực đến thế?” Nàng hỏi, trong đầu nghĩ lúc này anh có thể bóp vỡ xương nàng ra mất.

“Em đã đọc tất cả? Em biết mọi thứ anh đã làm ư?”

Nàng chậm rãi gạt đầu. “Anh đang làm em đau đấy, Caine ạ. Xin hãy bỏ em ra.”

Anh chống tay lên tường trở lại, một lần nữa khóa đường thoát thân của nàng. “Ấy thế mà, dù biết hết tất cả... em vẫn đến tìm anh. Em không sợ ư?”

“Em sợ hãi đôi chút”, nàng thú nhận. “Chuyện về anh là câu chuyện... phong phú nhất. Và em đã thấy lo lắng, phải, nhưng sau khi chúng ta gặp nhau, em thấy mình nghi ngờ độ chính xác...”

“Đừng nghi ngờ”, anh cắt ngang. “Không hề cường điệu chút nào đâu.”

Nàng rung mình trước vẻ lạnh lợi trong giọng nói của anh. “Anh đã làm những việc mà anh buộc phải làm”, nàng khẽ nói.

Caine vẫn chưa tuyệt đối chắc chắn tin nàng. “Bí danh hoạt động của anh là gì?”

“Kẻ săn mồi.”

“Quý tha ma bắt.”

“Caine, anh hãy cố hiểu cho vị thế của em. Với em, việc tìm ra mọi thứ có thể về anh là cần thiết.”

“Tại sao lại cần thiết.”

“Khi đó anh đang ở trong tình thế hiểm nguy.”

“Em không hề nghĩ là anh có thể xử lý được những nguy hiểm chắn ngang đường mình đi ư?”

“Có”, nàng trả lời. “Em có nghĩ đến điều đó. Thế nhưng, em đã hứa với em trai anh và vì danh dự em sẽ bảo vệ an toàn cho anh.”

“Lời hứa rất quan trọng đối với em, đúng không Jade?”

“Chà, dĩ nhiên rồi”, nàng nói.

“Anh vẫn không hiểu vì sao em lại cho rằng mình cần phải đọc hồ sơ của anh.”

“Em cần phải tìm ra... điểm yếu của anh. Đừng nhìn em như thế. Con người ai chẳng có gót chân Achilles, ngay cả anh, Caine ạ.”

“Em đã tìm thấy gì? Khuyết điểm của anh là gì?”

“Giống như cha anh, anh nổi tiếng là anh hùng của những kẻ yếu ớt. Đó không nhất thiết là khuyết điểm, nhưng em sử dụng nét tính cách đó của anh làm lợi thế cho mình.”

“Bằng cách giả vờ gặp nguy hiểm ư? Jade à, em thực sự đã gặp nguy hiểm. Những sự kiện đó thực sự đã xảy ra. Em...”

“Em đã có thể tự mình giải quyết được mối đe dọa đó”, nàng khoác lác. “Khi đã thoát ra khỏi chiếc xe ngựa của Nathan, em liền đến Shallow’s Wharf. Matthew và Jimbo đang ở đó, đang chờ em. Ba người bọn em có thể xử lý được rắc rối.”

“Có thể”, Caine nói.

Vì Caine tỏ ra rất đồng tình và trông vô cùng xao nhãng, nên nàng cố chui qua cánh tay anh lĩnh đi. Caine chỉ áp đến gần hơn để ngăn nàng lại. “Anh đã tin rằng em là kẻ yếu ớt và vì thế anh trở thành anh hùng của em, là thiên thần hộ mệnh của em”, nàng kết thúc.

“Và rồi hóa ra, em cũng đã là thiên thần hộ mệnh của anh”, anh nói.

“Điều đó có làm tổn thương lòng kiêu hãnh của anh không?”

“Không”, anh trả lời. “Bị em điều khiển đã gây ra quá đủ thương tổn đến lòng kiêu hãnh của anh rồi.”

“Anh đủ cao ngạo để chịu đựng được cú đánh nhẹ này mà”, nàng thì thào, giọng nói thoáng chút mỉm cười. “Anh hẳn sẽ hy sinh mạng sống để bảo vệ an toàn cho em. Em đã nghe anh thì thầm hứa như thế lúc anh tưởng em đã ngủ rồi.”

“Mẹ kiếp, Jade à, có giây phút nào em không lừa dối anh không?”

Nàng không trả lời.

“Jade này, anh đã bảo vệ em. Em có biết để đáp lại em đã trao tặng anh thứ gì không?”

“Sự dối trá”, nàng trả lời.

“Phải, sự dối trá, nhưng còn cả một thứ khác nữa.” Gương mặt đỏ bừng của nàng cho anh biết nàng hiểu những gì anh đang nói. “Em còn trao tặng anh thứ gì nữa nào?”

“Chà, còn có... chuyện đó nữa”, nàng thì thầm. “Trước đó em là một trinh nữ...”

“Em trao tặng anh tình yêu của em, Jade ạ.”

Nàng lắc đầu.

Anh lại gật.

“Không phải thế, Caine à.”

“Đúng vậy đây”, anh nói. “Em có nhớ anh đã nói gì với em vào đêm đầu tiên chúng ta yêu nhau không?”

Nàng nhớ từng từ một. “Không”, nàng trả lời.

“Em lại nói dối rồi, Jade ạ. Em có sở trường nhớ mọi thứ đã từng đọc hay nghe qua cơ mà.”

“Chỉ là mọi thứ em từng đọc thôi”, nàng khẽ nói, rồi bắt đầu vùng vẫy thoát ra khỏi anh. Đột nhiên nàng thấy mình ngập chìm trong nỗi sợ hãi.

Caine áp tới sát hơn, cho đến khi đùi anh chạm vào đùi nàng. “Vậy để anh nhắc lại cho em nhớ nhé, cô nàng lừa đảo bé bỏng của anh”, anh thì thầm. “Anh đã bảo em rằng em sẽ thuộc về anh. Bây giờ và mãi mãi, Jade ạ.”

“Anh không thực sự nghĩ như thế”, nàng kêu lên. “Em sẽ không trói buộc anh bằng một lời hứa ngốc nghếch như thế, Caine ạ.” Nàng nhắm mắt chống lại những ký ức ân ái giữa họ. “Giờ không phải lúc để... Caine à, dừng lại đi”, nàng luống cuống khi anh cúi xuống hôn lên trán nàng. “Em đã lừa anh, nói dối anh. Hơn nữa, anh không biết em là Pagan. Dù anh có nói gì đêm hôm ấy thì giờ cũng phải quên đi.”

“Anh không muốn quên”, anh nói.

“Caine à, em không thể ở lại với anh. Anh thậm chí còn không thích em. Em là một tên trộm, anh nhớ chứ?”

“Không, tình yêu của anh, em đã từng là một tên trộm”, anh nói. “Nhưng chuyện đó đã kết thúc rồi. Sẽ có vài thay đổi, Jade ạ.”

“Không được đâu. Anh sẽ chẳng bao giờ thay đổi được nhiều thế, Caine ạ. Anh quá cứng nhắc.”

“Anh đang nói đến em kìa!” Anh quát lên. “Em sẽ phải thay đổi.”

“Không có chuyện đó đâu.”

“Có đấy. Em sẽ từ bỏ tất cả, Jade ạ.”

“Vì sao?”

“Bởi vì anh không chấp nhận chuyện đó, đó là lý do.”

Nàng không muốn hiểu. “Những gì em làm chẳng liên quan gì đến anh”, nàng tranh luận. “Người của em phụ thuộc vào em, Caine ạ. Em sẽ không để họ

thất vọng.”

“Vậy thì họ sẽ phải phụ thuộc vào ai đó khác”, anh gầm lên. “Những ngày cướp bóc của em đã chấm dứt rồi.”

Tai Jade ù lên, nhưng đột nhiên nàng quá tức giận và hoảng sợ nên chẳng thèm lo lắng đến chuyện đó. “Một khi em rời khỏi đây, anh sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy em nữa. Đừng lo, em sẽ không quay lại cướp bóc nhà anh đâu.” Nàng quyết định mình đã nói chuyện xong rồi. Nàng xô Caine ra và thấy Nathan cùng Black Harry đang đứng trên lối vào, quan sát nàng. Nàng đoán họ đã nghe phần lớn cuộc nói chuyện. Nàng nhận ra mình đã quá táo bạo mà chẳng kém gì Caine. Dù sao đi nữa tất cả chuyện này đều do Caine gây ra. Anh đã khiến nàng trở thành một ả đàn bà chua ngoa đánh đá.

“Sao anh lại quan tâm đến chuyện con bé làm gì?” Nathan hỏi.

Vì Jade, Caine giữ vẻ mặt ôn hòa và kiềm chế. “Nathan, tôi tin là đã đến lúc cậu và tôi phải có cuộc tán gẫu nho nhỏ rồi. Jade, em vào trong phòng ăn với Harry và chờ nhé. Sterns?” Caine thêm vào khi lão quản gia nhập hội. “Canh chừng để bọn ta không bị chen ngang.”

Dường như Black Harry là người duy nhất thấu hiểu chuyện gì sắp xảy ra. “Chờ chút, cậu bé của ta”, ông nói với Caine lúc băng ngang qua Nathan. Ông vội vàng xông vào phòng khách, chụp lấy cái tô bằng bạc từ trên măng sông đèn, rồi nhanh chóng quay ra. “Sẽ rất nhục nhã nếu đồ thứ này bị phá hủy, đúng không nào? Ta sẽ đem nó theo”, ông thêm vào khi Jade định lên tiếng phản đối. “Caine sẽ muốn ta có nó, nhóc ạ, vì thế hãy thôi cau có đi.” Nathan đã bước vào trong phòng khách. Gật đầu thăm chúc may mắn, Sterns kéo Jade ra khỏi phòng và đóng cửa lại.

“Có chuyện gì mà họ phải nói chuyện với nhau chứ?” Jade hỏi Black Harry. “Họ thậm chí còn chưa biết gì về nhau.”

Tiếng loảng xoảng đã gạt sạch những thắc mắc của nàng. “Lạy Chúa tôi, họ sẽ giết chết nhau mất”, nàng kêu lên. “Bác Harry, làm gì đi chứ.”

Jade vừa ra lệnh vừa cố đẩy Sterns khỏi chắn trước mặt nàng. Harry vội bước tới và quàng tay quanh vai nàng. “Nào nhóc, ngay từ khoảnh khắc trông thấy nhau, hai đứa nó đã ngứa ngáy muốn lao vào nhau rồi. Để chúng yên đi. Cùng ta quay lại phòng ăn nào. Đầu bếp chuẩn bị đưa đồ tráng miệng lên đây.”

“Bác Harry, xin bác đây!”

“Đi nào”, Harry xoa dịu. “Bọn thuộc hạ đang chờ ta.”

Khi nàng bắt đầu gào lên, Harry đành chịu thua không cố thuyết phục nàng đi cùng ông nữa. So với những âm thanh vọng ra từ phòng khách, tiếng gào của nàng chẳng khiến ông phiền lòng chút nào. “Con luôn là một con bé cứng đầu, nhóc ạ”, ông lầm bầm rồi quay lại phòng ăn, cấp chặt chiếc tô bạc yêu quý dưới nách. Tiếng nện thình thình ngoài cửa trước vang lên đúng lúc cửa phòng ăn đóng lại sau lưng Harry. Ngay lập tức Sterns như bị giăng xé giữa hai nhiệm vụ.

“Tiểu thư làm ơn giúp lão xem ai đang gọi được không”, lão quát lên để nàng có thể nghe thấy giữa tiếng ầm ĩ.

Sterns khoanh tay trước ngực, lưng dựa vào cửa. Jade đến đứng cạnh lão, bắt chước tư thế của lão. “Tiểu thư này sẽ gác cửa trong khi ông ra xem ai đang gọi.” Lão quản gia lắc đầu. “Cô không lừa được lão đâu, tiểu thư Jade. Cô muốn vào trong với Hầu tước chứ gì?”

“Dĩ nhiên là tôi muốn vào trong”, nàng tranh luận. “Caine đang đánh nhau với anh trai tôi. Họ sẽ giết chết nhau mất.”

Một tiếng ầm rất lớn nữa khiến tường nhà rung chuyển. Sterns kết luận một trong hai người đã ném trường kỷ vào tường. Lão nói với Jade về khả năng đó, nhưng nàng lắc đầu. “Nghe giống kiểu một người bị quăng vào tường hơn, Sterns ạ. Ôi, làm ơn...”

Nàng chẳng buồn tiếp tục nài nỉ nữa khi thấy lão kiên quyết lắc đầu.

Cửa chính đột nhiên mở ra. Cả Jade và Sterns đều quay về phía hai vị khách vừa mới bước vào trong nhà.

“Đó là Công tước Williamshire và Lệnh bà”, Sterns hoảng hốt thì thào.

Bộ dạng của Jade ngay lập tức thay đổi. “Không được rời khỏi hai cánh cửa này, Sterns.”

Nàng vội vàng băng qua sảnh và nhún gối chào cha mẹ của Caine. Công tước mỉm cười, nhưng nữ Công tước gần như chẳng thể hiện gì cho thấy có để ý đến nàng, vì sự chú ý của bà đang tập trung vào cửa phòng khách. Một tràng chửi rủa ầm ĩ vang lên xuyên qua lớp cửa. Mẹ kế của Caine thò hất ra.

“Người đã cướp mất sự trong trắng của con bé, đồ con hoang.”

Tiếng gầm buộc tội của Nathan vang ra tận sảnh. Jade cảm thấy muốn hét lên. Đột nhiên nàng hy vọng Caine sẽ giết chết ông anh trai của mình.

Rồi nàng nhớ ra hai vị khách. “Một ngày tốt lành”, nàng phải gào lên để Công tước có thể nghe thấy, rồi cảm thấy mình như một con bé ngốc nghếch.

“Chuyện gì đang xảy ra ở đây thế?” Nữ Công tước gắng hỏi. “Sterns, cô gái này là ai?”

“Tôi là tiểu thư Jade”, nàng buột miệng. “Anh trai tôi và tôi là bạn của Caine.”

“Nhưng chuyện gì đang xảy ra trong phòng khách thế?” Nữ Công tước hỏi.

“Chút mâu thuẫn nhỏ thôi”, nàng nói. “Caine và Nathan, là anh trai tôi, đang có một cuộc tranh luận khá hào hứng về...” Nàng liếc về phía Sterns kêu gọi giúp đỡ trong khi điên cuồng cố nghĩ ra một lời giải thích hợp lý.

“Mùa màng”, Sterns hét lên.

“Mùa màng ư?” Công tước Williamshire hỏi, trông hoàn toàn bối rối.

“Thật kỳ cục”, nữ Công tước tuyên bố. Những lọn tóc vàng ngắn cũn đưa đưa khi bà lắc đầu.

“Phải, là mùa màng”, Jade khẳng định. “Caine tin là lúa mạch và lúa mì nên trồng hai năm một vụ. Ngược lại, Nathan lại không tin là đất đai nên bỏ hoang như thế. Đúng không Sterns?”

“Đúng vậy, thưa tiểu thư”, Sterns hét lên. Lão nhăn mặt khi tiếng thủy tinh vỡ xé toang không gian, rồi nói, “Cậu chủ khá quyết đoán về vấn đề này”.

“Phải”, Jade đồng ý. “Khá quyết đoán.”

Vợ chồng Công tước đang nhìn nàng với vẻ mặt nghi ngờ. Họ tưởng nàng bị điên mất rồi. Vai nàng sụm xuống với vẻ thất bại. “Ồ tầng trên, nếu hai vị đồng ý.”

“Cô nói gì cơ?” Nữ Công tước hỏi lại.

“Xin Đức ông và Lệnh bà lên tầng trên”, Jade lặp lại.

“Cô muốn chúng ta đi lên tầng trên ư?” Nữ Công tước hỏi.

“Vâng”, Jade trả lời. “Có một người đang chờ được gặp hai người. Anh ấy ở trong căn phòng thứ hai bên tay phải, nhưng tôi không thể chắc chắn.”

Nàng đã phải hét lên khi tiếng âm ỉ lại một lần nữa vang lên chói tai.

Công tước Williamshire thoát khỏi trạng thái sững sờ. Ông nắm hai tay Jade. “Chúa phù hộ cho cô, cô gái thân mến”, ông nói. “Gặp lại cô thật tốt biết bao. Cô đã giữ lời, ta chưa từng nghi ngờ”, đang nói thì ông nhận ra mình đang huyền thuyên và ngay lập tức buộc mình phải bình tĩnh trở lại. “Đi nào, Gweneth. Jade muốn chúng ta lên tầng trên ngay lập tức.”

“Anh biết cô gái này ư, Henry?”

“Ồi, cô gái, có phải ta đã để lộ mất rồi không?” Henry hỏi Jade.

Nàng lắc đầu nói, “Tôi đã kể cho Caine nghe chuyện tôi đến gặp ngài rồi”.

Henry gật đầu, rồi quay sang phía vợ. “Anh đã gặp tiểu thư đáng mến này lúc sáng sớm ngày hôm nay.”

“Ồ đâu?” Gweneth hỏi, không chịu để ông lôi về phía cầu thang. “Em sẽ nghe lời giải thích của anh ngay bây giờ, Henry.”

“Cô gái ấy đến gặp anh trong phòng làm việc”, Henry nói. “Lúc đó em vẫn đang ngủ. Giờ thì đi nào, em yêu. Em sẽ hiểu sau khi...”

“Henry, cô ta có mái tóc màu đỏ!”

“Phải phải, em yêu”, Henry đồng ý và đẩy bà lên cầu thang.

Gweneth bắt đầu cười phá lên. “Và đôi mắt xanh lục nữa, Henry”, bà hét lên để đức ông chồng có thể nghe thấy. “Em nhận ra đôi mắt xanh lục ngay lập tức, Henry à.”

“Em thật là sắc sảo đấy, Gweneth.”

Jade nhìn theo sau cha mẹ của Caine cho tới khi họ lên đến hành lang bên trên cầu thang. “Tội ác đã xảy ra rồi, đúng không Sterns?”

“Lão tin đó là nhận xét chính xác nhất, thưa tiểu thư”, Sterns đồng ý. “Nhưng cô có nhận thấy tiếng huyền nào đã may mắn biến mất không?”

“Tôi có nhận thấy”, nàng trả lời. “Họ đã giết chết nhau rồi.”

Sterns lắc đầu. “Cậu chủ của lão sẽ không giết anh trai cô đâu”, lão nói. “Lão tin là mình phải đi lấy bình rượu brandy đến cho hai quý ông thôi. Lão nghĩ lúc này họ phải khát khô cổ rồi ấy.”

“Không phải khát”, Jade dài giọng. “Mà là chết, Sterns ạ. Bọn họ chết cả rồi.”

“Nào tiểu thư, người ta phải luôn nhìn về hướng tích cực chứ.”

“Đó là hướng tích cực đấy chứ”, nàng lăm bằm “Ôi, thôi ông đi lấy brandy đi. Tôi sẽ gác cửa.”

“Lão tin cô sẽ giữ lời hứa”, lão tuyên bố. Lúc này nàng không muốn vào trong. Nàng điên tiết vì Caine và ông anh trai đồng thời cũng vô cùng nhục nhã vì vợ chồng Công tước Williamshire đã bước vào đúng lúc diễn ra vụ ẩu đả, nàng chỉ muốn khóc òa lên.

Nhưng nàng cần gì quan tâm đến chuyện cha mẹ Caine sẽ nghĩ thế nào về mình cơ chứ? Nàng sẽ đi khỏi đây, và chuyện chỉ có thể thôi. Lẽ ra Jade đã lên tầng trên để sắp xếp hành lý ngay lập tức, nhưng nàng chẳng muốn mạo hiểm nguy cơ đụng mặt nữ Công tước lần nữa.

Khi Sterns quay lại với một bình thủy tinh cùng hai chiếc ly, Jade liền mở cửa cho ông. Cả nàng và lão quản gia cùng khựng lại khi nhìn thấy khung cảnh tàn phá bên trong. Căn phòng xinh xắn đã trở thành một bãi chiến trường. Jade cho rằng không mảnh đồ đạc nào còn nguyên vẹn. Sterns tìm thấy hai người kia trước Jade. Vẻ kinh ngạc lúc đầu của lão cũng biến mất nhanh hơn. Lão quản gia ưỡn ngực và bước thẳng về bức tường đằng xa, nơi Caine và Nathan đang ngồi trên sàn nhà, vai kề vai, lưng tựa vào tường.

Jade đi ngay đằng sau lão quản gia. Nàng giơ tay bịt miệng khi thấy hai gã chiến binh. Hình như chẳng có ai là người chiến thắng. Caine bị một vết rách nham nhở trên trán, ngay phía trên lông mày phải. Máu chảy thành giọt một bên mặt, nhưng anh có vẻ chẳng nhận biết gì đến thương tích của mình. Thề có Chúa, anh đang cười như một vị thần báo tử.

Nathan trông cũng thảm bại chẳng kém. Có một vết rách sâu bên khóe miệng. Anh đang ấn một cái khăn tay vào vết thương, và thật chết tiệt, anh cũng đang toe toét cười. Vòng quanh mắt trái của anh đã bắt đầu sưng u lên.

Jade hết sức nhẹ nhõm khi thấy cả Caine và Nathan đều không có vẻ gì là gần cỗi chết, nàng bắt đầu run rẩy. Thế rồi, chỉ trong chớp mắt, làn sóng nhẹ nhõm đó chuyển thành cơn thịnh nộ nguyên sơ. Nàng trở nên tuyệt đối điên tiết.

“Hai quý ông đã giải quyết xong mối bất hòa rồi chứ?” Sterns hỏi thăm.

“Xong rồi”, Caine trả lời. Anh quay sang nhìn Nathan, rồi tổng nắm tay vào hàm dưới. “Đúng không, Nathan?”

Nathan đánh trả Caine trước khi trả lời.

“Phải, xong rồi.” Giọng anh phẫn khởi đầy vẻ trêu ngươi.

“Lũ trẻ con các người nên bị nhốt vào phòng riêng”, Jade quát lên, giọng run rẩy. Cả hai gã đàn ông cùng ngẩng lên nhìn nàng, rồi quay sang nhìn nhau. Rõ ràng họ nghĩ câu sỉ nhục của nàng nghe buồn cười hết chỗ nói vì cả hai cùng phá ra cười ngặt nghẽo.

“Anh trai em đúng là đánh nhau như trẻ con ấy”, Caine dài giọng khi đã có thể bình tĩnh lại.

“Con khi ấy”, Nathan cãi lại. “Đưa tôi ít brandy nào Sterns.”

Lão quản gia quỳ xuống trên một chân và đưa cho mỗi người một cái ly. Rồi lão rót đầy mỗi ly với thứ chất lỏng đậm đặc đó.

“Sterns, ông đang định làm họ say khướt đấy à?” Jade hỏi.

“Như thế sẽ là một tiến bộ đáng kể đấy, thưa tiểu thư”, Sterns trả lời tình khô.

Lão quản gia đứng dậy, cúi đầu, rồi từ từ nhìn quanh khu vực đổ nát. “Tiểu thư Jade, lão tin là mình đã đúng. Đúng là chiếc trường kỷ đã lao vào tường.”

Jade im lặng nhìn phần còn lại của thứ từng là một cái bình trà.

“Sterns, để cái chai lại”, Caine yêu cầu. “Theo ý cậu, thưa cậu chủ. Cậu có muốn lão giúp cậu đứng dậy trước khi lão rời khỏi đây không?”

“Ông ta lúc nào cũng trang trọng thế này à?” Nathan hỏi.

Caine bật cười. “Trang trọng ư? Không bao giờ, không phải Sterns. Nếu tôi xuống ăn tối muộn chỉ một phút thôi, ông ta sẽ ăn luôn phần của tôi.”

“Sự nhanh chóng là một phẩm chất mà lão vẫn còn phải dạy dỗ cậu, thưa cậu chủ”, Sterns nói.

“Tốt nhất ông nên giúp anh ta đứng dậy”, Nathan nói. “Anh ta yếu ớt như một... đứa trẻ ấy.”

Hai gã đàn ông lại cười phá lên. “Ông giúp cậu ta thì hơn, Sterns ạ”, Caine nói. “Cậu ta dính đòn nhiều hơn ta.”

“Anh chẳng bao giờ chịu thua, đúng không Caine?” Nathan hỏi. “Anh biết thừa là tôi đã thắng trận này.”

“Như con khi ấy”, Caine cãi lại, dùng vẻ mặt ưa thích của Nathan. “Cậu chỉ như gã ngựa cho tôi thôi.”

Jade đã nghe đủ. Nàng xoay người, quyết tâm tránh xa hai kẻ khờ khạo này càng xa càng tốt. Caine vói tay tóm lấy mép váy của nàng. “Ngồi xuống nào, Jade.”

“Chỗ nào?” Nàng kêu lên. “Hai người đã phá hủy toàn bộ ghế trong phòng này rồi.”

“Jade à, em và anh sẽ có một cuộc tán gẫu nho nhỏ. Nathan và anh đã đạt được sự đồng thuận.” Caine quay sang Nathan. “Cô ấy sẽ làm khó cho xem.”

Nathan gật đầu. “Con bé luôn như thế.”

Caine đặt chiếc ly của mình xuống sàn nhà, rồi từ từ đứng dậy. “Nathan này”, anh vừa gọi vừa chăm chú nhìn người phụ nữ đang trừng mắt nhìn anh thật dễ thương. “Cậu có thể bỏ ra khỏi đây và cho chúng tôi ít thời gian riêng tư được chứ?”

“Bò ư, cái mông tôi đây này”, Nathan gầm lên, rồi loạng choạng đứng dậy.

“Em không muốn ở một mình với anh”, Jade xen vào.

“Quá tệ”, Caine phản đối.

“Cha mẹ anh đang ở tầng trên đây”, nàng nói khi anh cố kéo nàng vào lòng.

Nàng hy vọng sẽ nhận được một phản ứng đứng đắn hơn sau câu nói đó và rồi thất vọng khi thấy Caine dường như chẳng bận tâm chút nào. “Họ đã nghe hết vụ ầu ầu”, nàng nói. “Sterns bảo họ rằng hai anh đang tranh cãi về vấn đề mùa màng.”

“Vấn đề mùa màng ư?” Caine hỏi Sterns.

Lão quản gia gật đầu, rồi quay người bước ra khỏi phòng cùng với Nathan. “Cụ thể hơn là chuyện xoay vòng mùa vụ, thưa cậu chủ. Đó là thứ hay ho nhất lão có thể nghĩ ra trong hoàn cảnh lúc ấy.”

“Họ chẳng tin ông ấy”, Jade lẩm bẩm, nghe như đang thú nhận một tội lỗi nghiêm trọng.

“Anh cũng nghĩ họ sẽ không tin”, Caine trả lời tinh khô, rồi nhận thấy đột nhiên trông nàng như sắp khóc òa lên.

“Chuyện đó khiến em không vui ư, Jade?”

“Không, không phải là như thế”, nàng kêu lên. Nàng giận anh đến nỗi chẳng thể nghĩ ra được một câu sỉ nhục phù hợp nào. “Em sẽ lên phòng”, nàng khẽ nói. “Em cần ít phút riêng tư.”

Nàng không nói mình sẽ gói ghém hành lý, vì biết chắc rằng Caine hay Nathan sẽ cố ngăn nàng lại. Chỉ là nàng không sẵn sàng cho một vụ chạm trán nữa.

Không hề ám chỉ đến một lời chia tay, Jade quay người và vội bước ra khỏi phòng. Chúa ơi, nàng muốn khóc òa lên biết bao. Dĩ nhiên là nàng không thể khóc trước khi hoàn thành một cuộc nói chuyện thật dài với bác nàng. Harry cần phải hiểu. Nàng không muốn ông lo lắng vì nàng. Nàng tìm thấy Harry trong phòng ăn, đang cẩn thận ngắm nghía bộ sưu tập bằng bạc. Ông nhét một chiếc nĩa vào thắt lưng khi nàng cất tiếng gọi, rồi quay lại mỉm cười với nàng. “Ta sẽ đem hết đám đồ bạc này theo, nhóc ạ. Caine sẽ muốn ta có chúng trong bộ sưu tập của ta.”

“Vâng”, nàng trả lời. “Con chắc là anh ấy sẽ muốn bác có mấy thứ ấy. Bác à, con cần nói chuyện riêng với bác.”

Đám thuốc hạ ngay lập tức rút ra ngoài hành lang. Jade ngồi xuống cạnh, nắm lấy tay ông, rồi khẽ nói với ông nàng dự định sẽ làm gì. Nàng cũng kể với ông về hai tuần vừa rồi, mặc dù cố ý bỏ qua không đề cập đến những cơn ác mộng cùng sự gần gũi với Caine. Cả hai chuyện đó sẽ chỉ khiến Harry phiền lòng mà thôi. Hơn nữa, ông cũng chẳng thể làm gì được lúc này. Không, ông không thể xua đuổi những cơn ác mộng giúp nàng và ông cũng không thể làm nàng thôi không quan tâm đến Caine nữa.

Bác Harry nắm giữ vài lần trong quá trình nàng giải thích, nhưng cuối cùng ông đồng ý. Trong thâm tâm mình ông không hề nghi ngờ chút nào về chuyện nàng có thể tự chăm sóc bản thân. Suy cho cùng thì nàng chính là đệ tử của ông và là kẻ giỏi nhất trong đám.

“Ta sẽ chờ con ở nhà”, ông hứa, kéo nàng đến và hôn lên má nàng rồi nói. “Cảnh giác nhé nhóc. Bọn vô lại thích đâm lén sau lưng lắm đấy. Hãy nhớ McKindry.” Nàng gật đầu. Harry nhắc tới tên cướp biển đã đánh dấu lưng nàng bằng chiếc roi ngựa của hắn. Hắn là một kẻ vô lại và đã lén đâm sau lưng nàng. Bác nàng thích dùng ký ức đó như một bài học. “Con sẽ nhớ”, nàng hứa.

Jade để ông bác ở lại kiểm kê tài sản của Caine và lên tầng trên để gói ghém hành lý. Nàng đi qua phòng Colin trên đường về phòng mình. Cửa phòng đang đóng, nhưng nàng có thể nghe thấy tiếng cười vang vọng của Công tước và rải rác những tiếng nức nở ào ào thiếu chải chuốt của Lệnh bà. Mẹ Colin rõ ràng đã vượt qua được cơn choáng ngợp cảm xúc và có thể khóc lóc trước đứa con trai của mình.

Sự an toàn của Colin giờ không còn là mối lo lắng của nàng nữa. Nàng tự nhủ mình đã hoàn thành nhiệm vụ. Giờ mọi chuyện đã qua, đã kết thúc rồi.

Jimbo và Matthew đang chờ nàng trong hành lang. Jimbo đưa cho nàng món quà tạm biệt mà nàng đã yêu cầu Harry bảo gả đi lấy.

“Chúng tôi sẽ đi cùng cô, đúng không?” Matthew hỏi bằng giọng thấp trầm.

Jade gật đầu. “Tôi sẽ gặp lại hai anh ở sau nhà.”

“Tôi sẽ chuẩn bị sẵn ngựa của Caine để lên đường”, Jimbo khẽ nói.

“Người ta có thể bị treo cổ vì ăn cắp ngựa đấy”, Matthew xen vào. Nụ cười toe toét của gã cho biết gã nghĩ chuyện đó cũng chẳng sao.

“Caine sẽ chẳng nói với ai đâu”, Jimbo cãi lại. Gã cầm túi hành lý của Jade và theo sau anh bạn. “Như thế thật nhục nhã. Làm sao chúng ta trau chuốt được về bề ngoài nếu chẳng ai...”

Tiếng nói chuyện nhỏ dần đi khi gã rẽ ở góc nhà. Ngay lập tức Jade lên vào phòng ngủ của Caine. Nàng đặt một bông hồng trắng thân dài trên giường của anh. “Em là Pagan”, nàng thì thầm.

Mọi chuyện đã xong. Nàng quay người định bỏ đi, nhưng bỗng thấy cái áo choàng đen của Caine vắt trên lưng chiếc ghế đặt gần cửa sổ. Trong cơn bốc đồng, nàng gấp cái áo lại và cắp dưới cánh tay. Mùi của anh vẫn còn trên chiếc áo, thoang thoảng thôi, nhưng vẫn còn và nàng muốn có thứ gì đó để ôm vào lòng trong những đêm dài phía trước, trong những cơn ác mộng tối tăm, để tìm chút khuấy khỏa.

Đã đến lúc phải rời khỏi nơi này.

Cả Caine và Nathan đều nghĩ rằng Jade đang nghỉ ngơi trong phòng. Caine muốn bám theo nàng, nhưng Nathan thuyết phục rằng cô em gái của anh cần thời gian một mình để bình tĩnh lại.

“Có lẽ anh vẫn chưa nhận ra, Caine ạ, nhưng Jade không phải là người dễ bảo”, Nathan giải thích.

Vì Caine còn có nhiều chuyện phải lo hơn là nhận ra điều đó, nên anh chẳng buồn bình luận gì.

Sau đó, cuộc nói chuyện chuyển sang vấn đề trước mắt. Harry bị lôi ra khỏi bộ sưu tập của mình để thêm vào những lời khuyên. Bác của Jade có bộ óc nhanh nhạy. Caine quan sát ông thật chăm chú và rút ra một kết luận đáng chú ý. Harry rất văn minh. Đương nhiên anh giữ khám phá đó cho riêng mình, vì anh đoán rằng Harry sẽ phản đối dữ dội khi phải chạm mặt với sự thật.

Đúng là bác Harry đã cầu nhàu về chuyện ông sẽ phải thiêu trụi một con tàu. “Như thế là lãng phí gỗ lắm”, ông lầm bầm. “Nhưng mọi chuyện có thể còn tệ hơn. Lẽ ra ta có thể phải thiêu em Emerald yêu quý của ta. Đúng vậy, chuyện có thể tệ hơn. Ta thả xiên cọc qua tim mình còn hơn là phá hủy con tàu của cháu gái ta. Trong suốt những năm vừa qua, tàu Emerald đã là mái nhà của ta và Jade.”

Trước khi Caine có thể bình luận về những gì Harry nói, ông bác đã làm anh ngạc nhiên khi thêm vào rằng ông hoàn toàn đồng ý là cô cháu gái bé bỏng của ông nên chấm dứt chuỗi công việc hiện tại của mình.

Hai giờ đồng hồ trôi qua, rồi kế hoạch của họ cũng làm tất cả mọi người thỏa mãn. Harry lững thững quay lại phòng ăn.

“Ông ấy định sẽ ăn sạch nhà cửa của anh đấy”, Nathan dài giọng. “Ông ấy cũng sẽ trộm đồ sau lưng anh nữa”, anh thêm vào cùng nụ cười toe toét. “Harry thích trau chuốt về bề ngoài lắm.”

“Ông ấy có thể lấy bất cứ thứ gì mình muốn”, Caine đáp lại. “Jade giờ hẳn đã có đủ thời gian để bình tĩnh lại rồi, Nathan ạ. Giờ đã là lúc em gái cậu và tôi cần phải nói chuyện.”

“Nếu lên lớp con bé, anh sẽ chỉ...”

“Tôi sẽ chẳng lên lớp gì cô ấy cả”, Caine nói. “Tôi sẽ chỉ cho cô ấy biết những gì mình kỳ vọng thôi.”

“Với tôi thì điều đó nghe giống lên lớp lắm”, Nathan dài giọng.

Cả Nathan và Caine cùng bước vào sảnh ngay khi nữ Công tước đang bước xuống cầu thang uốn lượn. Cả hai cùng đứng lại ngược lên nhìn bà. Mẹ kế của Caine đang cười, nhưng cũng đang dùng khăn tay chấm nhẹ lên khóe mắt. Rõ ràng bà vừa mới khóc một chập ra trò.

Gweneth sực mắt thẳng bằng khi thấy Nathan. Bà túm lấy tay vịn cầu thang và thờ hắt ra kinh ngạc. Nhưng bà nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và tiếp tục bước xuống. Khi xuống đến sảnh, bà liền bước đến cạnh Caine. “Cậu ta có phải tên cướp biển, bạn của Colin không?” Bà thì thào. Nathan nghe thấy tiếng bà hỏi. “Tôi không phải là cướp biển Pagan, thừa Lệnh bà, nhưng tôi là một người bạn của con trai bà.”

Nathan đoán là giọng mình hơi thô ráp khi thấy bà túm chặt lấy cánh tay Caine và áp sát vào anh hơn. Đôi mắt nâu mở to, nhưng bà vẫn dửng dưng cầm giữ nguyên nụ cười.

“Cậu trông rất giống một tên cướp biển”, bà nói, rồi chỉnh sửa lại nếp gấp trên cái váy màu hồng của mình trong lúc chờ anh trả lời.

“Người đã thấy nhiều cướp biển chưa, thừa Lệnh bà?” Caine hỏi.

“Chưa, ta chưa từng thấy tên cướp biển nào”, bà thú nhận. “Mặc dù quý ông này chắc chắn là khớp với hình dung của ta về một tên cướp biển. Ta tin đó là vì mái tóc dài của cậu ta”, bà giải thích sau khi quay lại nhìn Nathan. “Và dĩ nhiên là cả vết sẹo trên cánh tay cậu nữa.”

“Cậu ta cũng dính bê bết máu”, Caine dài giọng.

“Cả chuyện đó nữa”, mẹ kế của anh thừa nhận.

Caine chỉ định đùa giỡn, nhưng về mặt nữ Công tước đã trở nên nghiêm trọng và anh biết bà không hiểu rằng anh đang đùa với bà. “Cướp biển đúng là thích ầu ẩu”, bà gật đầu nhận xét.

“Thưa Lệnh bà, Colin chưa giải thích với người rằng...” Caine lên tiếng.

“Con trai ta cứ nhất quyết giữ bí mật về thân thế thực sự của Pagan”, bà cắt ngang. “Nhưng ta đâu có chậm hiểu hoàn toàn”, bà liếc về phía Nathan đầy ẩn ý. “Ta cũng đã đi đây đi đó một vài lần. Ta biết Pagan là ai”, bà gật đầu thêm vào. “Henry cũng biết.”

“Henry ư?” Nathan hỏi.

“Là cha tôi”, Caine giải thích.

“Henry không bao giờ sai, cậu bé thân mến”, bà khẳng định với Nathan.

Nathan thấy mình cũng gật đầu đồng tình.

“Vậy tôi phải là Pagan rồi”, anh cười tuyên bố. “Nếu Henry chẳng bao giờ sai.”

Nữ Công tước mỉm cười khi thấy anh dễ dàng thừa nhận. “Đừng lo lắng, ta sẽ bảo vệ bí mật này. Còn bây giờ, vị tiểu thư đáng yêu mà ta vừa tỏ thái độ cực kỳ kiêu nhả đó đâu rồi, hử Caine?”

“Người chẳng bao giờ kiêu nhả cả, thưa Lệnh bà”, Caine xen vào.

“Ta vẫn chưa tự giới thiệu cho ra hồn”, bà tranh luận. “Thế cô ấy đâu rồi?”

“Tầng trên, đang nghỉ ngơi”, Nathan trả lời. “Lệnh bà hỏi để làm gì?”

“Cậu biết rõ lý do rồi còn gì”, bà trả lời, vẻ bức tức thể hiện rất rõ ràng.

“Tôi biết ư?” Nathan hỏi.

“Dĩ nhiên ta phải xin lỗi vì thái độ cư xử tồi tệ của mình, nhưng ta cũng phải cảm ơn cô ấy vì tất cả những gì cô ấy đã làm cho gia đình này.”

“Nathan là anh trai của Jade”, Caine nói.

“Ta biết điều đó”, bà trả lời. “Dĩ nhiên, màu mắt đã khiến cậu ta bại lộ.”

Nữ Công tước bước về phía anh chàng mà bà tin là tên cướp biển khét tiếng. “Cúi xuống nào, cậu bé thân mến, ta phải tặng cậu một nụ hôn vì đã là người bạn trung thành đến thế.”

Nathan hơi lưỡng lự. Khi ra lệnh, mẹ kế của Caine trông như một vị chỉ huy. Đột nhiên anh thấy vụng về như một cậu học trò và chẳng biết được vì sao lại thế. Tuy nhiên, anh vẫn làm theo yêu cầu của bà. Nữ Công tước hôn lên cả hai má Nathan. “Cậu cần phải lau chỗ máu đó đi, cậu bé thân mến. Rồi Henry sẽ tiến hành nghi thức chính thức chào đón cậu vào gia đình này.”

“Cha cũng sẽ hôn cậu ta chứ, thưa Lệnh bà?” Caine dãi giọng. Anh hoàn toàn khoái chí trước vẻ lúng túng rõ ràng của Nathan.

“Dĩ nhiên là không”, mẹ kế anh trả lời. “Sao Công tước lại muốn chào đón tôi vào gia đình?” Nathan hỏi.

Nữ Công tước mỉm cười, nhưng chẳng thêm bận tâm giải thích. Bà quay sang Caine. “Lẽ ra ta phải nhận thấy là tiểu thư Aisely không phù hợp mới đúng.”

“Tiểu thư Aisely là ai?” Nathan hỏi, cố gắng bắt kịp nội dung cuộc hội thoại.

“Một quả bóng xù lông”, Caine trả lời.

Nữ Công tước phớt lờ câu nói si nhục đó. “Henry đã nhận ra ngay lập tức. Đôi mắt xanh lục, con biết đấy. Dĩ nhiên cả mái tóc đỏ nữa.” Bà hất mái tóc xoắn vàng ra sau và lại ngược lên nhìn Nathan. “Henry chẳng bao giờ sai.”

Nathan thấy mình lại đồng ý ngay với người phụ nữ trước mặt. Anh chẳng hề biết bà đang bí bô cái gì, nhưng anh thấy lòng trung thành của bà dành cho chồng khá là đáng kính trọng.

“Henry không thể sai được”, Caine nói lên điều mà Nathan đang nghĩ.

“Con trai ta yếu khùng khiếp”, nữ Công tước nói. “Giấy như cây sậy vậy.” Bà dậm bước về phía phòng ăn. “Ta sẽ đi tìm Sterns. Colin cần một bữa ăn ngon nóng hổi.”

Vì Caine đang nóng lòng tìm Jade nên anh quên mất Harry và đám thuộc hạ. Nathan nhanh trí hơn. Anh nghĩ đến chuyện cảnh báo Caine, hay nhắc đến các vị khách với nữ Công tước, nhưng rồi lại quyết định sẽ chờ xem chuyện gì sẽ xảy ra. Hôn nữa, Caine đã đi được nửa đường lên cầu thang rồi và nữ

Công tước đã rẽ ở góc hành lang.

Nathan bắt đầu đếm. Anh mới chỉ đếm đến năm thì một tiếng hét chói tai đã vang lên lấp đầy không gian.

Tiếng hét đó khiến Caine khựng lại. Anh quay người và thấy Nathan đang thoải mái tựa người vào khung cửa, miệng cười toe toét đến tận mang tai.

“Cái quái gì...” Caine mở lời.

“Harry”, Nathan dài giọng.

“Quý tha ma bắt”, Caine quay người lao xuống cầu thang. “Harry.”

Nữ Công tước lúc này đang gào thét. “Mẹ kiếp, Nathan”, Caine gầm lên. “Lẽ ra cậu đã có thể nhắc tôi.”

“Phải”, Nathan trả lời. “Lẽ ra tôi đã có thể nhắc.”

Ngay khi Caine xuống đến bậc thang dưới cùng, cha anh liền xuất hiện trên đầu cầu thang. “Có chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế?” Ông quát lên. “Ai đang gào thét ầm ĩ thế?”

Nathan trả lời trước khi Caine kịp lên tiếng. “Vợ ngài, thưa Đức ông.”

Caine khựng lại trừng mắt nhìn Nathan, rồi quay lại với cha. Anh như bị xé làm đôi giữa chuyện lao vào giúp mẹ kế và ngăn chặn cha anh khỏi ý định giết người.

Ánh mắt lạnh lẽo của cha anh đã thuyết phục anh phải xử lý ông trước. Với lại, dù Harry có thể dọa khiến nữ Công tước sợ chết khiếp, nhưng Caine biết rằng ông sẽ không thực sự làm bà đau.

Caine túm lấy cánh tay Công tước khi ông đã xuống đến chỗ anh. “Cha à, chuyện không có gì đâu, thật đấy.”

Trông Henry chẳng có vẻ gì là tin anh. “Vợ ngài mới vừa gặp Black Harry thôi”, Nathan xen vào.

Cha Caine vùng ra khỏi sự kìm kẹp của con trai ngay khi cửa phòng ăn bật tung ra. Tất cả mọi người đều quay lại nhìn một toán đàn ông trông rất kỳ dị đang xếp hàng bước ra.

Black Harry là người cuối cùng trong hàng người đó. Ông đang lôi nữ Công tước xềnh xệch theo mình.

Nathan bắt đầu cười phá lên. Caine thì lắc đầu. Nhưng toàn bộ sự chú ý của Công tước tập trung vào người đàn ông khổng lồ với cái răng vàng lấp lánh lúc này đang nghênh ngang bước về phía cửa ra vào. Một cái tô bạc to bị được cắp dưới nách ông ta.

Henry gầm lên một tiếng và lao về phía trước. Cả Nathan và Caine cùng chặn đường ông lại. “Cha, xin cha hãy để con giải quyết chuyện này”, Caine nói.

“Vậy hãy bảo lão già kia thả tay vợ ta ra”, cha anh rống lên.

“Henry, làm gì đi chứ”, Gweneth kêu lên. “Kẻ... kẻ này tin là em sẽ đi cùng lão ta.” Nathan bước một bước về trước. “Nào Harry, bác không thể đưa...”

“Tránh ra khỏi đường đi của ta, con trai”, cha Caine quát lên.

“Cha à, Harry là một người bạn”, Caine phản đối. “Ông ấy là bác của Jade. Cha nợ ông già này vì ông ta đã giúp Colin.”

Henry dừng lại nhìn con trai với vẻ ngờ vực. “Và Gweneth là cái giá phải trả cho món nợ đó ư?”

“Để con giải quyết chuyện này”, Caine đề nghị một lần nữa.

Trước khi cha anh có thể tranh cãi, Caine đã quay người lại. “Harry”, anh kêu lên. Black Harry xoay người và kéo nữ Công tước sát vào mình. Dĩ nhiên Caine nhận thấy vẻ dữ tợn của ông, nhưng anh cũng thấy tia lấp lánh trong mắt ông. Là vẻ bề ngoài thôi, anh tự nhủ. Và lòng kiêu hãnh. Cả hai cần phải được xoa dịu.

“Ta sẽ đem bà ta theo cùng”, Harry tuyên bố với đám khán giả của mình. Thuộc hạ của ông gật đầu tán thành. “Caine sẽ muốn ta có bà ấy.”

“Không”, Caine trả lời. “Tôi không muốn ông có bà ấy đâu.”

“Người đang tỏ ra không hiểu khách đây ư, cậu bé?”

“Harry, ông không thể đem bà ấy đi cùng.”

“Chỉ là một vụ đổi chác công bằng”, Harry khẳng định. “Người quyết tâm có được cháu gái ta, đúng không nào?”

Cai ne gật đầu. “Đúng vậy.”

“Vậy thì ta sẽ đưa người đàn bà này đi”, Harry tuyên bố.

“Harry, bà ấy đã có nơi có chốn rồi”, Caine tranh luận. Anh quay sang mẹ kế của mình rồi nói. “Lệnh bà, người làm hơn dùng hết lên nữa. Thương lượng với lão cướp biển ngang bướng này đã đủ khó rồi. Nathan này, nếu cậu không thôi cười đi, tôi sẽ lại đập vỡ mũi cậu lần nữa đấy.”

“Người đàn bà này là gì của ngươi, hả Caine?” Harry hỏi. “Ngươi vừa gọi bà ta là Lệnh bà. Điều đó có ý nghĩa quái quỷ gì hả?”

“Bà ấy là vợ của cha tôi.”

“Nhưng bà ta không phải là mẹ ngươi sao?”

“Bà ấy là mẹ kế”, Caine dè dặt.

“Vậy thì ta có đưa bà ta đi hay không liên quan gì đến ngươi chứ.”

Caine tự hỏi không biết trò thực sự của Harry là gì. “Bà ấy giống như mẹ tôi vậy”, anh nói.

Harry cau mày, rồi quay sang tù nhân xinh đẹp của mình. “Bà có gọi thằng bé kia là con trai không?”

Về tức giận của nữ Công tước biến mất, bà chậm rãi lắc đầu. “Ta không nghĩ Caine muốn ta gọi nó là con trai”, bà trả lời.

“Thằng bé chẳng phải là con cưng của bà”, Harry tuyên bố.

Công tước Williamshire thôi không cố vượt qua Caine nữa. Bộ dạng của ông trở nên thoải mái hẳn ra. Một nụ cười thoáng xuất hiện trên gương mặt. Cuối cùng ông đã hiểu tất cả những chuyện này là gì, vì ông nhớ lại lời căn dặn của Jade về chuyện ông phải yêu thương công bằng những đứa con của mình. Hẳn rằng đã nói đến mối quan tâm của mình với Harry. “Ta không có đứa con cưng nào cả”, Gweneth kêu lên. “Ta yêu tất cả con cái của mình.”

“Nhưng thằng bé đâu phải con của bà.”

“Chà, dĩ nhiên nó là con ta”, bà vặc lại. Lúc này trông nữ Công tước chẳng còn sợ hãi nữa, mà chỉ có tức giận. “Sao ông dám...”

“Chà chà, nếu bà gọi thằng bé là con trai”, Harry dài giọng, “và nếu nó gọi bà là mẹ, thì khi đó ta chẳng thể đưa bà theo được nữa.”

“Vi Chúa, Gweneth, em gọi Caine là con đi!” Henry rống lên, cố giả vờ tỏ ra tức giận. Trong lòng ông cảm thấy quá hài lòng trước diễn biến vô cùng ngạc nhiên này, ông chỉ muốn cười phá lên.

“Con trai”, Gweneth thốt lên.

“Vâng, thưa mẹ?” Caine trả lời. Anh đang nhìn Harry, chờ lời cự tuyệt tiếp theo của ông.

Harry thả con tin của mình ra. Ông cứ cười khùng khục khi quay người bước ra khỏi cửa.

Trong khi Gweneth lao người vào vòng tay của chồng, Caine liền theo Harry ra ngoài. “Được rồi, Harry, tất cả những chuyện này là sao?”

“Danh tiếng của ta”, Harry dài giọng sau khi đám thuốc hạ đã rời khỏi. “Ta là cướp biển, nếu ngươi còn nhớ.”

“Còn gì nữa?” Caine hỏi, trong lòng cảm thấy còn nhiều hơn thế.

“Cháu gái ta lo lắng về chuyện Colin là đứa con cưng”, cuối cùng Harry cũng thừa nhận.

Caine kinh ngạc trước câu nói đó, “Cô ấy lấy ý tưởng đó ở đâu thế?”

Harry nhún vai. “Nó lấy ở đâu ra chẳng quan trọng”, ông trả lời. “Ta không muốn nó lo lắng, lý do là gì chẳng quan trọng. Ngươi sẽ phải hỏi ý kiến ta nếu muốn lấy nó, ngươi biết đấy. Ngươi cũng sẽ phải làm điều đó thật đúng mực, trước mặt đám thuốc hạ của ta. Đó là cách duy nhất ngươi có thể lấy được con bé, con trai ạ.” Ông dừng lại cười với Caine, rồi thêm vào, “Dĩ nhiên ngươi sẽ phải tìm thấy nó trước đã”.

Một cảm giác kinh hoàng chạy dọc sống lưng Caine. “Quý tha ma bắt, Harry, cô ấy không ở tầng trên ư?”

Harry lắc đầu.

“Cô ấy đang ở đâu?”

“Không cần phải quát lên thế, con trai”, Harry trả lời. “Ta cũng không thể nói cho ngươi biết con bé đang ở đâu”, nói rồi ông vẫy tay đuổi đám thuốc hạ đi khi họ định lao về phía Caine, rồi nói, “Như thế là phần bệ”.

“Lạy Chúa tôi, ông không...”

“Ta đang tự hỏi vì sao người lại chẳng nhận ra Matthew và Jimbo đã biến mất”, ông cắt ngang. “Chuyện đó đáng chú ý đấy chứ, đúng không?”

“Cô ấy vẫn còn gặp nguy hiểm.”

“Nó tự lo được thôi.”

“Cho tôi biết cô ấy đi đâu”, Caine gắng hỏi.

“Nó bỏ chạy khỏi người, ta đoán vậy.”

Caine không muốn phí thêm chút thời gian nào tranh cãi với Harry nữa. Anh quay người và suýt nữa giật tung bản lề ra khỏi cửa.

“Người đi đâu thế, cậu bé?” Harry gọi với theo.

Giọng nói của ông già chứa đựng không chỉ vẻ buồn cười. Caine muốn giết chết ông ta. “Truy lùng, Harry ạ.”

“Người giỏi làm việc đó chứ?”

Caine không thèm trả lời.

“Voi trò lừa bịp nhỏ nhò đó, con bé đã dẫn dắt người vào một cuộc đuổi bắt thú vị, đúng không nào? Ta phải khẳng định rằng để làm người ẩn tượng, nó đã khá thành công đấy”, Harry gọi với theo lưng Caine. Caine quay người lại. “Ý ông là gì, Harry?”

“Chà chà, ta đang tự nhủ với bản thân rằng cũng đã đến lúc người phải gây chút ấn tượng với con bé rồi, dĩ nhiên, đó là giả sử người có ý định làm thế.”

Caine nhảy từng hai bậc thang một về phòng ngủ của mình. Anh đang kéo áo qua đầu thì Nathan đã bắt kịp anh.

“Có chuyện gì đang xảy ra thế?” Nathan gắng hỏi.

“Jade bỏ đi rồi.”

“Chết tiệt”, Nathan lầm bầm. “Anh đuổi theo con bé à?”

“Phải.”

“Tôi sẽ đi cùng anh.”

“Không.”

“Có thể anh sẽ cần tôi giúp.”

“Không”, Caine nạt ngang. “Tôi sẽ tìm thấy cô ấy.”

Nathan miễn cưỡng gật đầu. “Anh lần tìm giỏi chứ?”

Caine gật đầu. “Giỏi.”

“Con bé để lại thông điệp cho anh kia.”

“Tôi thấy rồi.”

Nathan lưỡng lự bước về phía giường của Caine và nhấc bông hồng trắng thân dài đặt trên gối lên. Anh hít vào mùi hương dịu ngọt, rồi bước về phía cửa sổ nhìn ra ngoài.

“Con bé yêu anh chứ?” Nathan hỏi.

“Phải”, Caine trả lời. Giọng anh đã mất đi vẻ cáu kỉnh. “Cô ấy chỉ chưa nhận ra điều đó thôi.”

Nathan quăng bông hồng lên giường. “Tôi sẽ nói rằng khi để lại bông hồng này, Jade đã nói lời tạm biệt với anh.”

“Không.”

“Có lẽ nó muốn nhắc anh nhớ nó là ai, Caine ạ.”

“Đó là một phần”, Caine nói. Anh đã thay quần áo xong xuôi, xỏ mạnh chân vào đôi ủng và bắt đầu bước về phía cửa.

“Vậy phần còn lại là gì?” Nathan vừa hỏi vừa bám theo Caine.

“Harry nói đúng”, Caine lẩm bẩm.

“Gi cơ?”

“Cô ấy đang cố gây ấn tượng với tôi.” Nathan bật cười. “Cả chuyện đó nữa”, anh đồng ý.

Caine gầm lên gọi Sterns trong lúc lao xuống cầu thang. Lão quản gia xuất hiện trên ngưỡng cửa phòng khách. “Lyon sẽ tìm Richards cho chúng ta”, Caine nói. “Khi hai người họ đến, bảo họ chờ cho đến khi ta quay về, dù có mất bao lâu đi chăng nữa.”

“Sẽ thế nào nếu bạn anh không tìm được Richards?” Nathan hỏi.

“Câu ấy sẽ tìm được”, Caine trả lời. “Có thể ta sẽ không về kịp trước sáng mai”, anh nói với Sterns. “Hãy lo liệu mọi chuyện khi ta vắng mặt, Sterns. Lão biết phải làm gì rồi đấy.”

“Ý là chuyện canh gác ư, cậu chủ?”

Caine gật đầu. Anh hướng về phía cửa chính, nhưng câu hỏi của Sterns đã ngăn anh lại.

“Cậu chủ đi đâu thế?”

“Săn lùng.”

Cánh cửa đóng sầm lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hộ Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Matthew và Jimbo có vẻ cũng đã mệt lử như Jade khi họ đến được điểm đích. Họ quyết định sẽ nghỉ đêm trong một nhà trọ biệt lập mà Harry thường hay lui tới. Jade cứ nhất quyết phải đi theo đường vòng đến đó như là biện pháp đề phòng có người bám theo sau, làm họ mất thêm hai giờ đồng hồ đi đường.

Chủ quán trọ là một người bạn của Black Harry, có một chút là thành phần bất hảo và vì thế chẳng bao giờ hỏi những câu không cần thiết. Nếu có nghĩ đến chuyện một quý cô ăn mặc sang trọng lại du hành cùng hai gã đàn ông trông như thể sẵn sàng cắt cổ người khác chỉ vì hai đồng xu là kỳ quặc, thì ông ta chắc chắn cũng chẳng nhận xét gì về chuyện đó.

Jade được dành cho phòng ngủ ở giữa, bên trên cầu thang. Jimbo và Matthew lấy hai phòng hai bên. Vì những bức tường đều mỏng như tờ giấy nên cả hai gã thủy thủ đều chẳng lo lắng đến chuyện sẽ có người xuyên thủng được pháo đài tạm thời của họ. Cầu thang thì quá cũ và ọp ẹp, chỉ một con chuột thôi cũng có thể gây ra tiếng động.

Jade ngâm mình trong bồn nước nóng, rồi quăn cái áo choàng của Caine quanh người. Nàng thấy cơ thể đau nhức và tâm trí tuyệt vọng khi lên giường, vết thương từ lần bị bắn lúc này hầu như đã bình phục hoàn toàn, nhưng nó vẫn ngứa ngáy cực kỳ khó chịu.

Jade ngủ thiếp đi trong khi cầu nguyện con ác mộng đêm nay sẽ không đến viếng thăm mình, lo rằng nàng sẽ hét lên khiến cả Matthew cùng Jimbo hoảng sợ.

Trời trở lạnh về đêm. Jade vui mình dưới chăn. Nàng không hề biết Caine trèo vào cạnh nàng lúc nào. Khi Caine vòng tay quanh người Jade và nhẹ nhàng kéo nàng sát vào mình, nàng liền khẽ thở dài và rúc sâu hơn vào anh.

Ánh trăng rọi qua ô cửa sổ nhỏ. Caine mỉm cười khi thấy nàng đang mặc áo choàng của anh. Thế rồi anh từ từ cởi cái áo đó ra khỏi người nàng. Nhiệm vụ đó đã hoàn thành, anh liền cắt con dao găm dưới gối nàng đi và bắt đầu gặm gặm cổ nàng.

Nàng tỉnh dậy thật chậm chạp. “Caine ư?” Giọng nàng thì thầm, vẫn còn ngái ngủ.

“Ừ, tình yêu của anh.” Anh thì thầm bên tai nàng trước khi trượt lười vào trong đầy trêu chọc. Nàng bắt đầu run rẩy. Đó chính là phản ứng mà anh muốn nhận được.

Tay anh di chuyển xuống ngực nàng, xoay tròn quanh rốn, rồi kéo một đường dài nóng bỏng lên một bên ngực.

Nàng thở dài lần nữa. Anh thật ám áp, có mùi mới kỳ diệu làm sao và ôi, xem anh đang làm cho cái lạnh tan biến kìa.

Caine tiếp tục vuốt ve nàng trong khi chờ nàng nhận ra mình đang ở đâu. Anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần khiến nàng im lặng nếu nàng cố kêu lên.

Con búp bê tình đến như một tia chớp. Lòng bàn tay anh chặn đứng không cho nàng thở hắt ra. “Nào, em yêu, nếu em hét lên, anh sẽ phải đánh Matthew và Jinbo khi họ xông vào đây đấy”, vừa thì thầm anh vừa xoay nàng, rồi trườn cơ thể mình lên trên. “Em sẽ không muốn thế, đúng không nào?”

Nàng lắc đầu. Caine từ từ bỏ tay ra khỏi miệng nàng.

“Anh không mặc gì?”

“Em cũng thế”, anh thì thầm đáp lại. “Thật thuận tiện, đúng không?”

“Không.”

“Có đấy”, anh trả lời. “Và cảm giác thật tuyệt, đúng không?”

Cảm giác là vô cùng kỳ diệu, nhưng nàng không thể thừa nhận như thế. “Sao anh vào đây được?”

Để trả lời câu hỏi đó, anh hôn lên cằm nàng. Jade thúc vào vai anh. “Caine, anh đang làm gì ở đây thế?”

“Gây ấn tượng với em, em yêu.”

“Gi cơ?”

“Hạ giọng xuống nào, tình yêu của anh”, anh cảnh báo. “Em không muốn đánh thức các cậu bé đó dậy đâu.”

“Họ không phải là các cậu bé”, nàng lắp bắp, nghe như hụt hơi. Lóp lổng trên ngực anh chạm vào ngực nàng nhồn nhột khiến nàng cong người lên. Ấy vậy nhưng Jade không muốn Caine rời khỏi người nàng và sự thừa nhận chân thành đó khiến nàng cau có. Chúa ơi, nàng thật rối bời. “Gây ấn tượng với em ư, Caine?” Nàng khẽ hỏi. “Em không hiểu ý anh là gì.”

“Dĩ nhiên là em hiểu, cưng à”, anh trả lời, rồi hôn lên sống mũi nàng. “Chúa ơi, anh yêu những nốt tàn nhang của em”, anh nói cùng tiếng gầm gừ trong họng. Anh hôn nàng thật lâu, thật mạnh bạo và khi anh kết thúc thì nàng đã níu chặt lấy anh rồi.

Nàng kịp phục hồi nhanh hơn anh nhiều. “Vậy anh đến để nói lời tạm biệt ư?” Nàng hỏi anh bằng giọng thì thầm rời rạc.

Mục đích câu hỏi của nàng là chọc tức anh. Lại phòng thủ rồi, anh thầm nghĩ. “Không, anh không đến để từ biệt”, anh quyết tâm không nổi giận. “Anh đến để làm chuyện đó với em.”

Anh cười sau lời hứa hẹn đó. Tim Jade bắt đầu nện thình thịch. Nàng tự nhủ là do lúm đồng tiền chết tiệt đó. Nó quá mời gọi... Và quá trẻ con, quá quyến rũ khiến nàng không thể phớt lờ được. Nhưng cảm giác có được từ anh không hề trẻ con chút nào. Không, anh có thân hình của một người đàn ông trưởng thành, một chiến binh với những cơ bắp tròn bóng rắn chắc. Nàng không thể ngăn mình cọ đầu ngón chân vào chân anh.

“Tình yêu của anh, một ngày nào đó em sẽ hiểu ra rằng anh quan tâm đến em nhiều thế nào. Em là ánh sáng, là hơi ấm, là nửa còn lại của anh. Anh chỉ cảm thấy mình thực sự sống khi có em bên cạnh. Anh yêu em.”

Anh lại hôn nàng, rồi thì thầm, “Một ngày nào đó, em cũng sẽ nói với anh rằng em yêu anh. Bây giờ, chỉ cần nghe em nói em muốn anh thôi là anh hài lòng rồi”.

Nàng lắc đầu. Caine có thể thấy nỗi sợ hãi và sự bối rối trong mắt nàng. Nụ cười của anh đượm vẻ dịu dàng khi anh đẩy hai chân nàng ra. “Em có muốn anh, tình yêu của anh.”

Nàng nhắm mắt lại, thờ dài đầu hàng.

Caine cắn lên môi nàng, day day môi dưới cho đến khi nàng phải hé miệng ra, thể rồi lưỡi anh trượt vào trong miệng nàng và quán lấy lưỡi nàng.

“Caine, anh đang...”

Anh khiến nàng im lặng bằng một nụ hôn dài khác, rồi thì thầm, “Cái này gọi là cướp bóc, Jade ạ”.

“Không phải.”

“Harry sẽ tự hào cho xem”, anh dài giọng. Miệng anh lúc này đang rải những nụ hôn ẩm ướt lên vùng da nhạy cảm, mịn màng dưới cằm nàng. Nàng không thể ngừng run rẩy.

“Em là của anh, Jade ạ. Em hiểu điều đó càng sớm thì sẽ càng tốt cho em hơn.”

“Rồi sau đó thì sao, hả Caine?” Nàng hỏi. Anh ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt nàng. Anh có thể thấy nỗi sợ hãi và cảm giác mong manh trong đó. “Em hãy học cách tin tưởng anh”, anh thì thầm. “Rồi chúng ta sẽ sống hạnh phúc với nhau suốt đời.”

“Chẳng ai sống hạnh phúc suốt đời được cả.”

“Sẽ có chúng ta.”

Nàng lắc đầu. “Xuống khỏi người em đi, Caine. Anh thật...”

“Rắn chắc, cưng ạ”, anh cắt ngang. “Kiên định nữa. Anh sẽ không rời khỏi em”

Lời hứa hẹn hình thành bởi tiếng thì thầm nóng bỏng. Nàng giả vờ không hiểu. “Dĩ nhiên anh sẽ không rời khỏi em. Là em sẽ rời khỏi anh.”

“Anh yêu em, Jade ạ.”

Mắt nàng rung rung. “Anh sẽ trở nên mệt mỏi vì em. Em sẽ không thay đổi, không vì anh, không vì ai cả.”

“Được rồi.”

Mắt nàng mở lớn. “Được rồi ư?”

Anh gật đầu. “Nếu em vẫn muốn làm một tên trộm, thì cứ vậy đi. Anh sẽ không thấy mệt mỏi vì em, dù em có làm gì đi chăng nữa. Anh sẽ không bao giờ rời khỏi em”

“Anh sẽ không ngăn được em.”

Caine hôn lên trán nàng, rồi nói, “Anh biết mình sẽ mất chút thời gian để thuyết phục em. Em có thể cho anh ít nhất là hai tháng được chứ?”

“Caine, em không nghĩ...”

“Em nợ anh, Jade ạ.”

“Em gì cơ?” Giọng nàng nghe có vẻ bị xúc phạm. “Sao anh lại tin rằng em nợ anh gì đó chứ?”

“Vì em đã lừa dối anh”, anh giải thích. “Em cũng đã khiến anh phải lo lắng triền miên nữa. Rồi nhìn anh xem, đêm hôm đó anh đang nghiền ngẫm chuyện riêng của mình trong quán rượu thì em bỗng...”

“Em cũng đã cứu sống em trai anh”, nàng cắt ngang.

“Dĩ nhiên còn chuyện anh bị tổn thương lòng kiêu hãnh nữa”, anh dài giọng. “Không nên khiến đàn ông có cảm giác anh ta đã bị điều khiển.”

“Caine à, vì Chúa!”

“Hứa với anh là em sẽ ở cùng anh hai tháng nữa, không thì anh sẽ gây ra thật nhiều tiếng động trong lúc cướp bóc em và rồi cả Matthew và Jinbo sẽ xông vào cho xem.”

Lời đe dọa đáng ghét đó khiến nàng hoàn toàn cảnh giác. Ánh mắt quyết tâm của anh cho biết anh không hề đe dọa suông. “Anh nên thấy hổ thẹn về bản thân mình.”

“Hứa với anh đi Jade. Hứa ngay bây giờ.” Giọng Caine đã cất cao đến nỗi nàng phải vội gượng tay bịt miệng anh lại. “Anh có chịu giải thích vì sao lại chọn hai tháng thay vì một, hay ba, hay...”

Anh nhún vai. Nàng giả vờ giận dữ. “Trong suốt hai tháng đó, anh sẽ kéo em vào giường anh hằng đêm, đúng không?”

“Anh sẽ làm thế”, anh cười trả lời. “Em có biết mỗi khi nhìn thấy em, anh lại nóng bừng hết cả lên không?” Anh chỉnh sửa tư thế và áp vào nàng. “Em có cảm thấy là anh muốn em nhiều thế nào không? Em khiến anh trở nên như thế.”

Về chân thành của anh làm nàng đỏ mặt. “Anh không nên nói những chuyện như thế”, nàng lí nhí.

“Và em không nên nghe.”

“Em thích thế”, Caine nói.

Miệng anh phủ lên miệng nàng và lưỡi anh trượt vào trong để nếm nàng lần nữa. Jade không phản kháng. Lúc này nàng muốn anh quá nhiều đến nỗi chẳng thể dừng lại được nữa. Nàng cựa quậy dưới người anh, rồi cứng người lại khi chiếc giường phát ra tiếng kêu kệt khá lớn.

“Chúng ta không thể...” Nàng thốt ra lời từ chối cùng với tiếng rên rỉ.

“Chúng ta có thể”, Caine nói, giọng anh khàn khàn mon tron nàng.

Anh vừa ngăn nỗi lo lắng của nàng lại bằng một nụ hôn khác, vừa khơi lên ngọn lửa trong nàng. Jade quên hết về Matthew và Jinbo. Caine đang làm

nàng cháy bùng lên và tất cả những gì nàng có thể tập trung là tìm sự giải thoát khỏi cơn thống khổ ngọt ngào này.

Những ngón tay của anh khiến nàng trở nên hoang dã. Nàng đã sẵn sàng và biết rằng mình sắp chết vì nỗi ức chế đang dâng lên trong người. Móng tay nàng cắm vào bả vai anh. Hẳn nàng sẽ hét lên đòi anh đến với nàng nếu miệng anh không đang phủ lên miệng nàng. Caine vẫn tiếp tục trò tra tấn cho đến khi nàng nắm lấy anh trong tay và cổ đưa anh vào trong mình. Anh ném chần ra khỏi giường, rồi theo đó lăn xuống sàn cùng Jade. Anh làm đệm trong cú rơi, chịu phần lớn lực rơi trên lưng. Jade nằm trên người anh. Nàng cố gắng lăn xuống nhưng Caine giữ nàng thật chặt. “Tình yêu của anh”, anh vừa thì thầm với nàng, vừa đẩy hai đùi nàng tách ra.

Nàng run rẩy dữ dội đến nỗi không giúp được gì nhiều. Caine liền chủ động. Anh từ từ tiến vào trong nàng rồi rên lên một tiếng gầm gừ đầy sung sướng. Cùng lúc đó, nàng cũng phát ra những tiếng thút thít. Thế rồi anh kéo nàng xuống và trao cho nàng một nụ hôn nóng bỏng khác. Nhịp điệu ái ân bắt đầu dần lồi. Khả năng tự chủ của Caine từ bỏ anh. Chuyển động của anh trở nên mạnh mẽ và quyết liệt hơn. “Đưa anh đến thiên đường lần nữa đi, Jade”, anh thì thầm. “Anh sẽ bảo vệ an toàn cho em.”

Jade thấy mình bùng nổ chỉ vài giây sau đó. Nàng ưỡn người áp vào Caine, siết anh thật chặt, bấm chặt lấy môi để ngăn mình không hét lên và rồi đổ ập xuống người anh.

Nàng vùi vào hõm cổ của anh. Cả hai cơ thể đều bao phủ một lớp mồ hôi lỏng lánh. Đầu lưỡi Jade nếm mùi vị da anh trong lúc nàng chờ nhịp tim mình chậm lại. Nàng đã kiệt sức, quá hài lòng chẳng thể cử động. Caine ôm nàng thật chặt. Nàng có thể cảm thấy tim anh đang nện thình thịch ngay dưới tim nàng.

“Jade, em đang nghĩ gì thế?” Anh hỏi.

Khi nàng không trả lời, anh liền kéo tóc nàng. “Anh biết là em đã được thỏa mãn rồi. Giờ em định phủ nhận đấy ư?”

“Không”, nàng xấu hổ thì thầm.

Caine đứng dậy bằng một động tác nhanh nhẹn cùng Jade trong vòng tay. Khi cả hai đều đã nằm lại trên giường, nàng liền cố quay lưng lại phía anh. Anh không cho phép nàng rút lui, mà bắt nàng quay mặt lại với mình. “Sao nào?” Anh gắng hỏi. “Sao gì cơ?” Nàng hỏi lại, chăm chú nhìn vào đôi mắt đen đã khiến nàng cảm thấy yếu đuối.

“Anh giỏi, đúng không?”

Lúm đồng tiền lại xuất hiện trên má anh.

Nàng không thể ngăn mình mỉm cười. “Giỏi chuyện gì chứ?” Nàng giả vờ ngây thơ.

“Cuớp bóc.”

Nàng chậm rãi gật đầu và thì thầm, “Rất giỏi”.

“Thế anh có gây được ấn tượng với em không?” Anh hỏi.

“Có lẽ chỉ một chút”, nàng trả lời. Rồi nàng thở hắt ra khi anh chạm vào đùi nàng. “Anh đang làm gì thế?”

“Gây ấn tượng với em lần nữa, em yêu.” Một lúc lâu sau, Jade kết luận người đàn ông bên cạnh mình đúng là giỏi như lời anh đã nói. Và sức bền của anh tốt hơn nàng rất nhiều. Cuối cùng khi anh lăn khỏi người nàng, nàng cảm thấy mình như một tấm giẻ nhàu nát.

Nàng ngủ thiếp đi trong vòng tay Caine, miệng anh thì thầm những lời yêu thương. Đêm hôm đó nàng không gặp một cơn ác mộng nào.

Đến trưa họ đã về đến nhà Caine. Matthew và Jimbo ngay lập tức rời khỏi đó để quay về Shallow’s Wharf. Cả hai cùng cảm thấy nhọc nhằn bởi sai sót nghiêm trọng tối hôm trước. Rõ ràng họ đã đánh giá Hầu tước quá thấp. Matthew nghĩ chắc sẽ chẳng bao giờ gã vượt qua được nỗi ô nhục đó, nhưng đương nhiên Jade hứa sẽ không nói với bất kỳ ai là gã đã bị qua mặt dễ dàng như vậy.

Quý tha ma bắt, Caine đã đánh thức gã dậy và gã vẫn còn bị dẫn vật đau đớn về chuyện làm thế quái nào một người đàn ông to lớn như thế có thể lên vào phòng gã mà chẳng gây ra một tiếng động nào. Ngay khi về đến nhà Caine, Jade liền thay váy áo rồi đến phòng làm việc của anh để chép lại những lá thư. Nàng lắng nghe anh trình bày kế hoạch của mình, tranh luận điều gì đó rất dữ dội về chuyện tin tưởng Richards, nhưng lại đồng ý rằng Lyon có thể giữ bí mật.

“Khi nào gặp Richards, em sẽ thích ông ấy nhiều như em thích Lyon”, Caine nói. “Rồi em cũng sẽ tin ông ấy nhiều như thế.”

Nàng lắc đầu. “Caine ạ, đúng là em thích Lyon, nhưng đó không phải là lý do em tin anh ấy. Không, không!”, nàng tiếp tục, “Thích và tin tưởng là hai mặt khác nhau của một vấn đề.”

“Thế tại sao em lại tin Lyon?” Anh hỏi, mỉm cười trước sự chỉ trích trong giọng nói của nàng.

“Em đã đọc hồ sơ của anh ấy”, nàng trả lời. “Caine ạ, anh có biết nếu so sánh với anh ấy thì anh đã có cuộc sống của một cậu bé lẽ sinh không?”

Caine lắc đầu. “Anh sẽ không nói đến chuyện em đã đọc hồ sơ của Lyon cho cậu ấy biết.”

“Phải”, nàng đồng ý. “Anh ấy có thể sẽ bức bối giống anh. Hồ sơ của Lyon cũng dày cộp như của anh, nhưng anh ấy chẳng có cái tên đặc biệt nào cả.”

Trông Caine có vẻ hoàn toàn cấu tiết với nàng. “Jade này, chính xác là em đã đọc bao nhiêu bộ hồ sơ rồi?”

“Chỉ vài bộ thôi”, nàng trả lời. “Caine à, thực sự là em cần tập trung vào mấy lá thư này. Làm ơn đừng chen ngang em nữa.”

Cửa phòng làm việc mở ra khiến Caine quay lại. Nathan bước vào. “Caine này, kể từ lúc anh về đây, sao chẳng có kẻ nào cố tóm được anh thế? Nơi này cô lập chết đi được và tôi sẽ nghĩ là...”

“Có người đã cố tóm Caine vào ngày bọn em đến đây, Nathan ạ”, Jade nói mà không hề nhìn lên.

Khi nàng không nói tiếp, Caine liền kể cho Nathan chi tiết của cuộc tập kích thất bại đó.

“Nathan, trông anh mới bảnh làm sao”, Jade hoàn toàn thay đổi chủ đề khi nàng ngẩng lên và thấy bộ đồ rất đẹp mà anh đang mặc.

“Cái áo đó trông quen chết đi được”, Caine dài giọng.

“Nó là của anh mà”, Nathan cười trả lời. “Cũng vừa khít luôn. Colin cũng đã mượn tạm vài thứ của anh. Lúc bị quăng xuống biển, chúng tôi không đem theo nhiều hành lý lắm. Sao chẳng có ai cố tóm anh kể từ cái ngày đầu tiên đó chứ?” Anh cau có thêm vào.

Nathan bắt đầu đi đi lại lại quanh phòng như một con hổ. Caine tiếp tục tựa người vào mép bàn. “Có đấy.”

“Gi cơ?” Nathan hỏi. “Khi nào?”

“Làm gì cơ”, Jade xen vào. “Không thì em đã phải biết rồi.”

“Trong mười ngày vừa rồi, có bốn tên khác đã cố.”

“Và?” Nathan yêu cầu phải giải thích rõ hơn.

“Chúng đã thất bại.”

“Sao em không được báo gì cả?” Jade hỏi.

“Anh không muốn làm em lo lắng”, Caine giải thích.

“Vậy là anh phải biết Matthew và Jimbo đã có mặt ở đây từ trước”, Nathan nói.

“Tôi biết”, Caine trả lời. “Tôi cũng để mặc kệ họ, cho đến khi họ thiêu rụi chuồng ngựa của tôi. Lúc đó tôi đã có một cuộc nói chuyện nho nhỏ với họ. Em không thể nghĩ ra kế hoạch nào khác để khiến anh bận rộn trong lúc đi gặp cha anh hay sao, hả Jade?”

Anh lại sắp lên cơn kích động rồi. Jade đoán là anh vẫn chưa vượt qua được vụ đó. Sterns nói rằng khu chuồng ngựa vừa được xây mới hoàn toàn. “Lẽ ra em nên giao chỉ thị cụ thể hơn cho Matthew”, nàng nói. “Em đã giao vụ nghi binh đó cho anh ta toàn quyền xử lý. Thế nhưng anh ta cũng rất sáng tạo và hiệu quả đấy chứ. Anh đã rất bận rộn.”

“Em đã mạo hiểm không cần thiết khi bỏ đi một mình như thế”, anh nạt. “Mẹ kiếp, em đã có thể bị giết chết.”

Về cuối câu, giọng anh đã trở thành quát tháo. “Em đã rất cẩn thận”, nàng lí nhí, cố gắng xoa dịu anh.

“Cẩn thận con khi ấy!” Anh gầm lên. “Em đã cực kỳ may mắn, thế thôi.”

Nàng quyết định phải đánh lạc hướng chú ý của anh. “Em sẽ chẳng bao giờ hoàn thành được công việc này nếu hai anh không để em một mình.” Hất tóc qua vai và quay lại với việc chép thư, nàng có thể cảm thấy mắt anh đang trừng trừng nhìn mình. “Sao hai anh không đi xem Colin thế nào rồi? Em chắc là anh ấy muốn có người bầu bạn đấy.”

“Đi nào, Caine. Chúng ta vừa bị đuổi đấy.”

Caine lắc đầu. “Hứa với anh là em sẽ không mạo hiểm vô ích một lần nữa”, anh ra lệnh cho Jade. “Rồi anh sẽ ra khỏi đây.” Nàng ngay lập tức gật đầu. “Em hứa.”

Nổi tức giận dường như đã rút cạn khỏi người anh. Anh gật đầu, rồi cúi xuống hôn nàng. Nàng cố tránh anh, khẽ nói, “Nathan đang ở đây”.

“Quên cậu ta đi.”

Mặt nàng hồng lên khi môi anh rời khỏi môi nàng. Tay nàng cũng run rẩy. “Anh yêu em”, anh thì thầm trước khi đứng dậy và theo Nathan ra khỏi phòng.

Jade nhìn cái bàn chằm chằm một lúc lâu. Chuyện đó có thể không? Liệu anh có thực sự yêu nàng không? Nàng phải thôi nghĩ về chuyện đó để có thể

xoa dịu hai bàn tay đang run rẩy, nếu không Richards và bạn của anh sẽ chẳng thể đọc được mấy lá thư này. Hơn nữa, anh có yêu nàng hay không cũng chẳng quan trọng.

Nàng vẫn phải rời khỏi anh. Không đúng sao?

Đến lúc kết thúc giờ ăn tối, tâm trạng của Jade đã bình tĩnh hơn. Nathan quyết định sẽ ăn tối cùng Colin ở tầng trên. Nàng cùng Caine, và dĩ nhiên cả Sterns nữa, ăn tại chiếc bàn dài. Họ sa vào một cuộc tranh cãi sôi nổi về sự chia cắt giữa nhà thờ và chính quyền. Ban đầu, khi Caine nói rằng anh toàn tâm toàn ý ủng hộ sự chia cắt, Jade liền đưa ra quan điểm ngược lại. Nhưng đến khi anh cố tình tranh luận theo quan điểm đối lập, nàng lại bác bỏ một cách mãnh liệt chẳng thua kém.

Đó là một cuộc tranh luận cực kỳ dữ dội. Cuối cùng Sterns phải phân xử như một trọng tài. Cuộc tranh luận làm Caine thấy đói. Anh với lấy lát thịt cừ cuối cùng để rồi bị Sterns giật ra khỏi tầm tay.

“Sterns, ta muốn miếng thịt cừu đó”, Caine lẩm bẩm.

“Lão cũng muốn, thưa cậu chủ”, lão quản gia trả lời. Lão nhắc dụng cụ ăn của mình lên và bắt đầu ngấu nghiến miếng thịt. Jade thấy tội nghiệp Caine bèn chia cho anh nửa phần ăn của mình.

Sterns và Caine cùng ngẩng lên nhìn nhau khi tiếng nện cửa thành thành vọng qua căn phòng. Caine chịu thua cuộc chiến bằng ánh mắt đó. “Ta sẽ mở cửa”, anh tuyên bố.

“Theo ý cậu, thưa cậu chủ”, Sterns đồng ý và tiếp tục nhai miếng thịt cừu.

“Cẩn thận đấy”, Jade gọi với theo.

“Ồn cả thôi”, Caine nói với lại. “Chẳng ai có thể đến tận cửa mà không bị người của anh phát hiện.”

Đúng mười phút nữa trôi qua rồi Sterns mới kết thúc tách trà thứ hai của mình. “Lão tin mình sẽ đi xem ai đã gọi cửa”, lão bảo Jade.

“Có lẽ đó là cha Caine.”

“Không đâu, tiểu thư”, Sterns bác lại. “Tôi đã ra lệnh cho Công tước và Lệnh bà tránh xa nơi này. Nếu họ bắt đầu viếng thăm con trai hằng ngày thì sẽ chỉ khơi dậy sự nghi ngờ mà thôi.”

“Ông thực sự ra lệnh cho họ ư?” Nàng hỏi.

“Dĩ nhiên rồi, tiểu thư Jade.” Cúi đầu vô cùng trang trọng, lão quản gia rời khỏi phòng ăn.

Jade gõ nhịp ngón tay trên mặt bàn cho đến khi Sterns quay lại.

“Ngài Richards và Hầu tước Lyonwood đã đến”, lão thông báo từ ngưỡng cửa. “Cậu chủ yêu cầu cả brandy và tiểu thư cùng vào phòng làm việc.”

“Sớm vậy ư?” Nàng hỏi với vẻ ngạc nhiên rõ ràng, rồi đứng dậy, vuốt phẳng những nếp gấp trên chiếc váy màu vàng và vỗ nhẹ lên tóc. “Tôi vẫn chưa sửa soạn xong để gặp ai cả”, nàng nói.

Sterns mỉm cười. “Trông cô rất đáng yêu, tiểu thư ạ”, lão tuyên bố. “Cô sẽ thích những vị khách này. Họ là những người tốt.”

“Ồ, tôi đã gặp Lyon rồi”, nàng trả lời. “Và tôi chắc chắn là mình sẽ thích Richards chẳng kém.”

Khi bắt đầu bước ra cửa phòng, vẻ mặt nàng chuyển từ vẻ thanh thoi sang sợ hãi. “Thực sự chẳng có gì phải lo lắng đâu, tiểu thư ạ.”

Nàng nở nụ cười rạng rỡ. “Ồ, tôi có lo lắng đâu, Sterns. Tôi chỉ đang chuẩn bị thôi.”

“Cô nói sao?” Sterns hỏi, rồi bước theo nàng. “Cô đang chuẩn bị cái gì thế, tiểu thư?”

“Để tỏ ra lo lắng”, nàng bật cười trả lời. “Và dĩ nhiên là tỏ ra yếu đuối nữa.”

“Dĩ nhiên”, Sterns thờ dãi đồng ý. “Cô ồm ư, tiểu thư Jade?”

Khi đã đến cửa phòng làm việc, nàng quay lại nhìn lão. “Về bề ngoài, Sterns ạ.”

“Sao cơ?”

“Về bề ngoài phải được trau chuốt. Làm những gì người khác trông chờ, ông không hiểu sao?”

“Không, lão không hiểu”, lão trả lời.

Nàng lại mỉm cười, rồi cất giọng thì thào. “Tôi sắp trả lòng kiêu hãnh của Caine về đúng chỗ đây.”

“Lão không nhận thấy cậu chủ đã đặt nó sai chỗ đấy.”

“Tôi cũng không, cho đến khi anh ấy bảo tôi như thế”, nàng trả lời. “Hon nữa, suy cho cùng bọn họ cũng chỉ là đàn ông mà thôi.”

Jade hít một hơi thật sâu, rồi để Sterns mở cửa cho mình. Nàng đứng ngay tại lối vào, đầu cúi xuống, hai tay xếp lên nhau ở trước người.

Sterns kinh ngạc trước sự thay đổi đột ngột trong cách xử sự của nàng đến nỗi há hốc miệng.

Khi Caine cất tiếng gọi, Jade nhảy dựng lên như thể mệnh lệnh của anh có quyền năng khiến nàng hoảng sợ, rồi nàng chậm chạp bước vào phòng làm việc. Người có tên là Richards bật đứng dậy trước, ông ta là một người đứng tuổi, có mái tóc bạc, nụ cười thân thiện và cái bụng phệ. Ông ta cũng có đôi mắt dễ chịu. Jade đáp lại lời giới thiệu bằng cách nhún gối tạo thành động tác chào vô cùng hoàn hảo.

Rồi nàng quay sang chào Lyon. Khi đứng thẳng dậy, anh gần như trù lên người nàng. “Thật tốt khi được gặp lại anh, Lyon”, nàng khẽ nói, giọng chỉ hơn tiếng run rẩy yếu ớt một chút.

Lyon nhướn mày ngạc nhiên. Anh biết Jade là người nhút nhát, nhưng cũng cho rằng từ lần đầu tiên gặp nhau nàng đã qua được cái phản ứng rụt rè đó rồi, thế mà lúc này đây, nàng lại tỏ ra quá sợ sệt. Sự mâu thuẫn đó khiến anh bối rối.

Caine ngồi sau bàn làm việc. Chiếc ghế bị đẩy nghiêng tựa vào tường. Jade ngồi xuống mép một chiếc ghế đặt cạnh bàn, lưng thẳng đứng. Hai tay nàng siết chặt lại trong lòng.

Richards và Lyon cùng kéo ghế đến trước mặt nàng.

Caine quan sát Jade. Nàng đang tỏ ra hoảng sợ khủng khiếp. Anh chẳng tin chuyện đó chút nào. Caine kết luận, nàng đang có âm mưu gì đó, nhưng anh sẽ phải chờ để hỏi nàng sau.

Richards háng giọng để thu hút sự chú ý của mọi người. Khi lên tiếng, ánh mắt ông tập trung vào Jade. “Cô gái thân mến, tôi không thể không nhận thấy cô đang lo lắng đến mức nào. Tôi đã đọc những lá thư mà cha cô đã giữ lại, nhưng trước khi hỏi cô một số chuyện, tôi muốn bày tỏ thật rõ ràng tôi vẫn rất yêu mến cô bất chấp những lỗi lầm mà cha cô đã phạm phải.” Trong Jade vẫn như một con thỏ bị dính bẫy, nhưng nàng vẫn có thể rụt rè gật đầu.

“Cảm ơn ngài Richards”, nàng trả lời bằng giọng thì thào. “Ngài thật tốt bụng khi không trách tôi. Tôi đã lo là có thể mình sẽ bị ngài sẽ kết án.”

Mất Caine đảo ngược lên trần nhà. Richards, một người hiếm khi thể hiện bất kỳ thiện ý nào, lúc này đang nắm lấy tay Jade. Viên chỉ huy trông như thể muốn kéo nàng vào lòng và lên tiếng an ủi nàng. Đúng là trông nàng cực kỳ yếu đuối. Đột nhiên Caine nhớ lại vẻ yếu đuối đó đã xuất hiện trên mặt nàng khi nàng nhìn anh trong quán rượu đêm hôm đó. Lúc đó trông nàng vô cùng mong manh.

Nàng đang chơi trò gì thế nhỉ?

“Sẽ chẳng ai trong số chúng tôi kết án cô đâu”, Lyon xen vào. Anh cũng chồm người về trước, hai khuỷu tay chống lên đầu gối. “Cô đã có một khoảng thời gian khó khăn, Jade ạ.”

“Đúng vậy đấy”, ngài Richards đồng ý. Caine buộc mình không được cười. Cả cấp trên lẫn bạn anh đều ngã gục trước bùa mê của Jade. Anh tưởng Lyon phải biết rõ hơn mới đúng. Dù sao thì bạn anh cũng đã gặp Jade trước đó. Thế nhưng, với bộ dạng của nàng hiện thời, cộng với quan điểm trước đó Lyon vốn cho rằng nàng là người cực kỳ nhút nhát, rõ ràng bạn anh đã tin nàng đang thành thật.

“Cô đã sẵn sàng trả lời một số câu hỏi chưa?” Richards hỏi.

Jade gật đầu. “Không phải để Nathan trả lời những câu hỏi của ngài sẽ tốt hơn hay sao? Đàn ông thường logic hơn nhiều. Biết đâu tôi lại khiến cho mọi việc rối mù lên cũng nên.”

“Jade.” Caine gọi tên nàng bằng giọng cảnh cáo.

Nàng quay lại và trao cho anh nụ cười rụt rè. “Vâng, Caine?”

“Cư xử tử tế vào.”

Richards quay sang cau mày với Caine. Rồi lại chú tâm vào Jade.

“Chúng tôi sẽ hỏi Nathan sau. Nếu kể lại mọi chuyện không làm cô quá đau đớn thì làm ơn hãy kể chúng tôi nghe chính xác những gì đã xảy ra kể từ lúc cô đặt chân đến London.”

Jade gật đầu đồng ý. “Đương nhiên rồi. Ngài biết đấy, toàn bộ chuyện này bắt đầu từ những lá thư. Bác Harry được cha tôi trao cho một cái gói bao gồm những lá thư. Chỉ hai ngày sau đó, cha tôi bị giết. Sau đó Harry đưa tôi đi trên con tàu của ông ấy. Ông cất kỹ những lá thư và khi cảm thấy thời điểm đã đến, ông liền đưa chúng cho tôi. Dĩ nhiên tôi đã đọc, rồi khoe đám thư từ với Nathan. Lúc đó anh trai tôi đang làm việc cùng Colin và tin tưởng giải bày với anh ấy. Thế rồi”, nàng tiếp tục bằng giọng lạnh lợi hơn, “như Caine có lẽ đã nói với hai người, cả Colin và Nathan đều bị... tấn công. Những kẻ xấu tưởng rằng chúng đã giải quyết hai người họ xong, và... Pagan quyết định để cho đám giết thuê đó quay lại London báo cáo thành tích.”

“Một quyết định thông minh”, Richards xen vào.

“Phải”, Jade nói, rồi nàng quay sang cau mày nhìn Caine. “Kế hoạch rất đơn giản. Pagan đã bắt cóc một vị bác sĩ để chăm sóc vết thương cho họ và tất cả cùng quyết định rằng khi Colin đã đủ khỏe có thể đi lại được, anh ấy sẽ đích thân kể cho anh trai, là Caine, về những lá thư và đề nghị Caine giúp đỡ.”

“Chuyện gì đã làm hỏng kế hoạch đó?”

Richards hỏi.

Jade lại cau mày nhìn Caine. “Anh ta đã phá hỏng”, nàng tuyên bố. “Pagan phải trở thành kẻ giơ đầu chịu báng cho cái chết của Nathan và Colin, như hai người biết đấy, và Caine quyết định tìm kiếm sự báo thù. Việc lựa chọn thời điểm của anh ấy thật chẳng thể nào tệ hơn nữa. Những thành viên còn lại của Hội Tribunal không thể mạo hiểm với khả năng Caine sẽ tìm thấy gã cướp biển và nói chuyện với hắn ta. Thế nên Caine vô tình đã tự đặt mình vào tình thế nguy hiểm.”

“Đó không phải là vô tình”, Caine xen vào. Nàng nhún vai. “Colin đã bắt Pagan phải hứa là sẽ không kể với Caine bất kỳ điều gì. Colin biết rằng Caine sẽ... lao đầu vào ngay lập tức, hai người biết đấy, và anh ấy muốn được giải thích toàn bộ mọi chuyện. Nói thật là tôi tin rằng Colin đã nghĩ không thông suốt mọi chuyện, nhưng lúc đó anh ấy đang bị thương nặng và dường như bị ám ảnh với chuyện phải bảo vệ Caine. Pagan đã đồng ý, chỉ làm Colin yên lòng.”

“Thế cô dính đến kế hoạch này từ đoạn nào?” Lyon hỏi.

“Nathan là anh trai của tôi”, Jade trả lời. “Tôi quay lại Anh và đến ở tại cơ ngơi vùng quê của anh ấy. Có vài thuộc hạ của Pagan đi cùng tôi. Họ luân phiên nhau canh chừng cho Caine. Đã có vài nỗ lực tiếp cận anh ấy và đến lúc đó kế hoạch được quyết định là tôi sẽ tìm cách lôi Caine ra khỏi cuộc săn lùng đó. Hai ngày trước khi tôi định rời khỏi đó, một chuỗi các tai nạn đã xảy ra. Sáng ngày đầu tiên, khi đang đi dạo bộ như thường lệ, tôi bất ngờ bắt gặp ba gã đàn ông đang đào mộ cha mẹ tôi. Tôi đã hét lên vì tức giận, hai người biết đấy, trước những gì chúng đang làm. Dĩ nhiên tôi đã khiến chúng chú ý. Một kẻ trong đám người xấu đó đã bắn tôi. Tôi liền chạy quay về nhà Nathan để tìm người giúp.”

“Những thuộc hạ của Pagan không còn canh gác cho cô nữa sao?” Richards hỏi. Jade lắc đầu. “Tất cả bọn họ đều phải giữ an toàn cho Caine. Hơn nữa, tôi đã có lão quản gia của Nathan, là Hudson, và những gia nhân khác ở đó giúp đỡ.”

“Rồi chuyện gì đã xảy ra?” Lyon hỏi.

“Lúc đó trời đã quá tối, đám gia nhân không ra mộ được nữa. Họ quyết định chờ đến sáng hôm sau. Đêm hôm đó, ngôi nhà bị cướp”, nàng tiếp tục. “Nhưng tôi đã ngủ say quá và chẳng hề nghe thấy tiếng động nào. Ngay cả giường ngủ của tôi cũng bị lật ngược lên.”

“Hắn cô đã bị đánh thuốc mê”, Richards tuyên bố.

“Tôi không tưởng tượng được nếu bị đánh thuốc mê thì chuyện sẽ như thế nào”, Jade nói. “Sáng hôm sau, tôi cưỡi một con ngựa của Nathan quay lại khu mộ để kiểm tra xem có chứng cứ nào còn sót lại không. Hudson, quản gia của Nathan, đã cảm thấy khó tin những gì tôi kể lại và tôi muốn thuyết phục ông ấy. Nhưng hóa ra tôi chẳng thể nào đến được khu mộ. Rõ ràng bọn người xấu đã chờ để ngăn tôi lại. Họ đã giết chết con ngựa của Nathan. Tôi bị ngã bay xuống đất.”

“Lạy Chúa nhân từ, cô có thể đã chết vì cú ngã đó”, Richards nói.

“Tôi là người may mắn nhất trần đời vì chỉ bị vài vết bầm tím”, nàng giải thích. “Tôi chạy trốn về nhà, kể với Hudson chuyện đã xảy ra. Ông ấy đã cho người đuổi theo lũ người xấu. Khi quay lại, họ bảo tôi là không thể tìm thấy bất kỳ chứng cứ nào về trò xấu xa đó. Con ngựa đã biến mất. Tôi không chắc chúng làm được chuyện đó bằng cách nào. Caine nói cần phải có hơn ba người đàn ông khỏe mạnh mới có thể nhấc được con ngựa đó lên xe ngựa và chở nó đi xa.”

Nàng dừng lại, nhún vai, rồi tiếp tục. “Tôi quyết định lên London nhanh nhất có thể và ngay lập tức ra lệnh chuẩn bị xe ngựa. Thế nhưng, ngay khi chúng tôi chạy xuống con dốc đầu tiên thì người đánh xe đã gào lên báo có đám cháy. Chúng tôi có thể thấy khói bay lên. Tôi quay về nhà vừa kịp lúc chứng kiến đám cháy bùng lên. Tôi nghiệp ngôi nhà của Nathan, nó đã bị thiêu rụi hoàn toàn. Sau đó tôi ra lệnh cho Hudson và những gia nhân khác đến dinh thự của Nathan ở London, một lần nữa tôi lên đường đến nơi mình dự định đến.”

“Và nơi đó ở đâu?” Lyon hỏi. “Cô cũng định đến nhà của Nathan ở London chứ?” Jade mỉm cười. “Không, tôi đã đến quán rượu có tên là Ne’er Do Well. Anh biết đấy, tôi có một kế hoạch, nhằm kéo Caine ra khỏi cuộc săn lùng của anh ấy.”

Lyon gật đầu.

“Tôi không hiểu”, Richards xen vào. “Kế hoạch đó chính xác là gì? Caine là người chẳng dễ bị lừa gạt, cô gái thân mến ạ.”

“Tôi sẽ giải thích chuyện đó sau”, Caine xen vào. “Giờ cứ để cô ấy kể nốt đã.”

“Trên đường lên London, chiếc xe bị mai phục. Tôi bị đánh vào thái dương. Cú đánh đó đã khiến tôi bất tỉnh và khi tỉnh dậy tôi phát hiện ra chiếc xe ngựa đã bị phá tan nát. Tôi đã uốn người chui qua được cửa sổ sau khi dùng ủng nói rộng khung cửa ra.”

“Rồi sau đó thì sao?” Richards hỏi.

“Tôi đi bộ.”

“Suốt quãng đường đến London ư?” Lyon hỏi.

“Không”, Jade trả lời. “Không phải toàn bộ quãng đường. Tôi đã xoay xở... mượn tạm một con ngựa từ một ga xép. Chẳng ai trông chừng con ngựa đó. Chủ của nó có lẽ đang ăn tối ở bên trong.”

Jade kết thúc cuộc điều trần vài phút sau đó. Nàng không hề nhắc đến chuyện nàng là Pagan và Caine cho rằng anh sẽ phải là người kể cho ngài Richards và Lyon nghe chuyện đó.

Nhưng ý đồ của nàng là gì? Chúa ơi, đến lúc kể xong câu chuyện, nàng liền dùng khăn tay của Richards chấm nhẹ lên khóe mắt.

Rõ ràng viên chỉ huy rất xúc động khi nghe câu chuyện của nàng, ông ngả người ra ghế và lắc đầu.

“Ngài có biết những thành viên còn lại của Hội Tribunal là ai không?” Jade hỏi ông.

“Không.”

“Nhưng ngài biết Hammond, đúng không?” Nàng hỏi. “Tôi biết ngài và ông ta bắt đầu sự nghiệp cùng nhau.”

“Phải, chúng tôi bắt đầu cùng nhau”, Richards thừa nhận. “Nhưng cô gái thân mến ạ, sau vài năm, chúng tôi được phân vào các nhánh khác nhau trong Bộ Chiến tranh. Khi đó Hammond có rất nhiều thuộc hạ trẻ tuổi dưới trướng, ông ta điều hành phân nhánh của riêng mình. Tôi đã gặp vài gã cứu tinh trẻ tuổi đầy phần khích đó, nhưng chắc chắn không phải tất cả bọn họ.”

“Chúng ta có vài manh mối đáng lưu ý”, Lyon xen vào. “Chắc sẽ không mất quá nhiều thời gian để có thể tìm ra sự thật.”

“Lá thư thứ nhất do một người tên William ký tên. Lúc đó bọn họ vẫn chưa sử dụng bí danh hoạt động. Quý tha ma bất, đó là cái tên thường thấy nhất ở Anh quốc”, Caine thêm vào. “Có bao nhiêu William làm việc cho Bộ Chiến tranh?”

Jade trả lời câu hỏi của anh. “Thực ra chỉ có ba người trong đồng hồ sơ của Hammond.”

Tất cả cùng quay sang Jade. “Pagan đã đọc số hồ sơ đó”, nàng lí nhí, mặt đỏ bừng, rồi thêm vào. “Chuyện đó là cần thiết thôi. Những người đó là William Pryors, William Terrance và William Clayhill. Cả ba người đó đều làm việc trong bộ của ngài, thừa ngài Richards. Hai người vẫn còn sống dù đã nghỉ hưu, nhưng William Terrance thì đã chết bốn năm về trước.”

“Cô đảm bảo những thông tin này là chuẩn xác chứ?” Lyon hỏi.

“Làm sao Pagan tiếp cận được đồng hồ sơ đó?” Rõ ràng Richards đang rất hoang mang. “Thề có Chúa, chẳng ai có thể qua được hệ thống an ninh của chúng tôi.”

“Pagan thì có đấy”, Caine nói. Rồi từ đây anh tiếp quản cuộc nói chuyện, giải thích chi tiết hơn về kế hoạch mà gã cướp biển đã lập ra để bảo vệ mình. Anh cũng kể cho họ nghe chuyện Colin và Nathan suýt chết vì lũ cá mập. Khi anh kể xong, không ai nói lời nào một lúc lâu.

Hai tay Jade lúc này đang xoắn chặt với nhau. Giờ không còn là giả vờ nữa, mà những ký ức về lũ cá mập đã khiến nàng vô cùng kích động.

“Ba chàng trai trẻ đầy hào hứng, với ý định cứu lấy thế giới”, Richards lầm bầm. “Nhưng tham vọng về quyền lực đã mạnh hơn tất cả.”

Jade gật đầu đồng ý. “Thưa ngài, ngài có nhận thấy những lá thư đầu tiên được ký với khẩu hiệu ‘Vi lợi ích của nước Anh’, nhưng sau một thời gian, khi đã trở nên liều lĩnh hơn, họ đã đổi khẩu hiệu đó?”

“Tôi có nhận thấy”, ngài Richards lầm bầm. “Họ đã đổi thành ‘Vi lợi ích của Hội Tribunal’ trong những lá thư sau này. Điều đó nói lên tất cả, đúng không? Không thể nào có cách hiểu sai ở đây.”

“Cha cô ấy đã bị hai thành viên còn lại giết chết khi không chịu làm theo kế hoạch của họ, và rồi Hammond bị ám sát”, Caine nói. Richards gật đầu. “Chúng ta phải tìm ra hai tên còn lại”, ông lầm bầm. “Chúa ơi, có quá nhiều thứ phải xem xét.” ông thở ra đầy mệt mỏi rồi nói: “Chà, cảm ơn Chúa vì Pagan dường như đứng về phía chúng ta. Khi nghĩ đến tất cả những thiệt hại mà hắn có thể gây ra với số hồ sơ đó, máu trong người tôi như đông cứng lại”.

“Ồ, Pagan là người rất cao quý”, Jade vội lên tiếng. “Phần lớn trộm cướp đều thế, thưa ngài. Ngài không cần phải lo những thông tin đó sẽ bị tiết lộ ra ngoài.”

“Đồ con hoang đó có đọc hồ sơ của tôi không?” Lyon gắng hỏi.

Caine không trả lời bạn. Anh không nghĩ có bất kỳ lý do nào phải cho cậu bạn biết sự thật về chuyện này. Nó chỉ khiến Lyon buồn bực mà thôi.

“Thực tế đúng là có lũ cá mập trên khu biển đó”, Richards thì thào, thay đổi chủ đề câu chuyện. “Các cậu có nhận thấy là phải can đảm thế nào...”

“Ngài đã hết câu hỏi dành cho tôi chưa?” Jade cất ngang.

Viên chỉ huy ngay lập tức giờ tay ra vỗ lên tay nàng lần nữa. “Chúng tôi đã khiến cô kiệt sức rồi, đừng không cô gái thân mến? Tôi có thể hiểu được chuyện này làm cô đau khổ thế nào.”

“Cảm ơn ngài vì đã quan tâm”, nàng khẽ nói, rồi đứng dậy và không hề chống cự khi Richards ôm nàng.

“Chúng tôi sẽ tìm ra thủ phạm, tôi hứa với cô”, ông nói.

Jade giấu hai tay trong nếp váy, rồi bước về phía Lyon. Anh ngay lập tức đứng dậy. Nàng liền ngả vào người anh. “Cảm ơn anh, Lyon, vì đã giúp chúng tôi. Làm ơn chuyển lời chào của tôi đến Christina. Tôi rất nóng lòng muốn đến thăm cô ấy lần nữa.”

Nàng quay lại chỗ Richards và ôm chầm lấy ông lần nữa. “Tôi quên mất chưa cảm ơn cả ngài nữa”, nàng nói.

Nàng rời khỏi viên chỉ huy, cúi đầu, rồi quay người rời khỏi phòng.

“Jade này?”

“Gì thế, Caine?”

“Tất cả những chuyện này là sao?”

Nàng quay lại nhìn anh mỉm cười. “Anh đã nói rằng lòng kiêu hãnh của người đàn ông rất quan trọng, đúng không?”

“Anh đã nói vậy.”

“Anh cũng đã nói rằng khi một người đàn ông bị lừa dối hay điều khiển, lòng kiêu hãnh của anh ta cũng sẽ bị tổn thương.”

“Đúng là anh đã nói như thế”, anh chồm người về trước. “Và?”

“Chà, nếu những người khác cũng... bị lừa... những người bạn đã tìm kiếm được huyền thoại cùng với sự kính trọng của nước Anh cho riêng mình ấy, vậy thì cú đâm đó có trở nên ít đau đớn hơn không?”

Cuối cùng Caine cũng hiểu. Anh chậm chạp nheo mắt, nụ cười vô cùng ngao mạn. “Tôi sẽ đi gọi Colin và Nathan xuống bàn bạc cùng mọi người”, Jade thông báo trước khi rời khỏi phòng. Cửa nhẹ nhàng đóng lại sau lưng nàng.

“Cô ấy đang nói đến chuyện gì thế?” Richards hỏi.

“Một vấn đề cá nhân”, Caine trả lời, rồi quay sang Lyon. “Thế nào? Giờ cậu nghĩ thế nào về cô ấy?”

Lyon lại rót đầy ly brandy trước khi lên tiếng trả lời. “Cô ấy vẫn xinh đẹp tuyệt trần”, anh nói. “Nhưng một lần nữa tôi vẫn nghĩ cô ấy nhút nhát kinh khủng. Hẳn là vì phải ở gần cậu.”

Caine cười phá lên. “Cậu cho rằng cô ấy nhút nhát à?”

“Tôi đã bỏ qua điều gì ư, Caine?” Lyon hỏi, vẻ bối rối là chân thật. “Có chuyện gì mà cậu thấy buồn cười đến thế?”

“Gác câu chuyện về phụ nữ này sang bên đã”, Richards ra lệnh. “Nào, con trai, cậu phải hứa với tôi một điều.”

“Vâng, thưa ngài?” Caine nói.

“Cậu đã thực sự gặp mặt gã Pagan này chưa?”

“Tôi đã gặp rồi.”

“Khi chuyện này kết thúc, cậu phải tìm cách cho tôi gặp hắn.”

Caine ngả người ra ghế. Jade đã đứng. Nàng vừa mới trao trả lòng kiêu hãnh lại cho anh.

“Tôi phải gặp Pagan”, ngài Richards yêu cầu một lần nữa.

Caine gật đầu. “Ngài Richards, ngài vừa mới gặp người đó xong.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hộ Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

“Jade, quay lại đây ngay.” Caine gầm lên ra lệnh trong lúc hai người bạn của anh vẫn còn đang cố tiếp nhận mẩu thông tin mà anh vừa đưa ra.

Khi nàng không đáp lại lời triệu tập của anh, Caine liền gọi Sterns. Lão quản gia chắc đã đứng ngay ngoài cửa, vì lão ngay lập tức lao vào phòng làm việc. Lão cúi đầu chào cậu chủ, một nghi thức mà lão chưa bao giờ thực hiện khi họ chỉ có riêng với nhau, rồi lên tiếng hỏi. “Cậu chủ cần gì ư?”

“Đưa Jade quay lại đây”, Caine ra lệnh. “Lão tin là cô ấy đã nghe thấy tiếng gầm của cậu chủ rồi”, Sterns tuyên bố bằng giọng điệu đầy trí thức của mình. “Nhưng cô ấy đã từ chối lời mời quay lại tụ tập cùng với các ngài. Cậu chủ có yêu cầu gì khác không?”

Caine muốn bóp cổ Sterns, nhưng anh gạt ý tưởng đó sang một bên. “Đưa cô ấy quay lại đây cho ta. Cứ kéo lê cô ấy nếu cần phải làm thế, nhưng chỉ cần đưa cô ấy lại đây. Đó là điều ta muốn, Sterns ạ.” Lão quản gia gật đầu, rời khỏi phòng để thực hiện công việc được giao. Caine quay lại với hai người bạn. Về cấu kính của anh biến mất phần nào khi thấy nụ cười của Lyon. Cậu bạn của anh dường như chấp nhận thông tin về thân thể của Pagan tích cực hơn nhiều so với ngài Richards. Viên chỉ huy lúc này trông vẫn còn khá choáng váng.

“Quý tha ma bắt, Caine ạ, lẽ ra tôi phải đoán ra mới đúng”, Lyon nói. “Cô ấy quá nhút nhát... đúng vậy, nhưng lẽ ra tôi phải biết. Cậu không phải là người bị thu hút... Và Christina có nói rằng tôi nên nhìn bên dưới...”

“Con trai”, ngài Richards cắt ngang mạch huyền diệu của Lyon. “Giờ không phải lúc nói chuyện phiếm. Chúng ta có một vấn đề nghiêm trọng ở đây.”

Jade mở cửa vào giữa câu nói của ngài Richards. “Em đang đi gọi Nathan và Colin cho anh, Caine ạ. Anh lại muốn gì thế?”

“Trả lại chúng đi, Jade.”

Giọng anh đanh gọn như tiếng súng lục. Jade giả vờ ngây thơ. “Anh đang nói đến chuyện gì thế?” Tay nàng chẹn trên ngực với vẻ sợ hãi chế nhạo và nàng chớp chớp mắt nhìn anh.

Anh không thấy ấn tượng chút nào. “Em biết rất rõ anh đang nói đến chuyện gì”, anh gầm lên. “Trả chúng lại ngay.”

“Caine à, cao giọng với em trước mặt các vị khách như thế chẳng lịch sự chút nào”, Jade góp ý, giọng nàng cũng đã nâng lên một tông. “Như thế là quá thô lỗ.”

“Họ biết em là ai rồi.”

“Họ biết ư?”

Nàng bước đều đến trước bàn làm việc và trừng mắt nhìn anh, hai tay chống lên hông. “Chính xác họ đã biết những gì?”

“Rằng em là Pagan.”

Nàng thờ hất ra. “Sao anh không cho đăng lên nhật báo luôn nhỉ?” Nàng quát lên. “Như thế anh sẽ không phải mất quá nhiều thời gian...”

“Anh phải nói với họ”, Caine xen vào.

“Anh có thể chờ đến lúc em rời khỏi đây.”

“Vi em sẽ không rời khỏi đây, nên khả năng đó sẽ là không thể, đúng không nào?”

“Lạy Chúa tôi, chuyện đó là thật sao?” Richards xen vào bằng giọng gằn như quát lên.

Jade liếc ra sau cau mày nhìn viên chỉ huy. “Không”, nàng nạt lại. “Đó không phải là thật.”

“Phải”, Caine phản đối. “Đó đúng là sự thật.”

“Mẹ kiếp, Caine ạ, anh không biết cách giữ bí mật hay sao?” Nàng không để anh có thời gian trả lời mà ngay lập tức quay lưng bỏ đi.

“Anh đã bảo em trả chúng lại, Jade à.”

“Tại sao?”

“Những người này là bạn của anh”, anh trả lời. “Đó là lý do.”

“Caine, nếu như anh không trộm được từ những người bạn, vậy anh có thể trộm được từ ai cơ chứ?” Nàng hỏi.

Anh không có sẵn câu trả lời cho câu hỏi lố bịch đó.

“Anh đã nói là em có thể tiếp tục công việc của mình, chẳng sao cả”, nàng nhắc anh. “Anh định rút lại lời đấy à?”

Caine không thể tin nàng lại trơ trẽn đến thế. Anh không dám đứng dậy, vì biết chắc rằng cái thôi thúc muốn túm lấy nàng và lắc thật mạnh để nàng tỉnh táo lại đôi chút sẽ quá choáng ngợp khiến anh không thể kiềm chế được.

Jade quay sang Lyon. “Khi đã hứa, tôi không bao giờ nuốt lời”, nàng khẳng định. Caine hít vào thật sâu rồi ngả người ra ghế. Anh nhìn Jade chăm chăm thật lâu và nghiêm khắc.

Nàng trừng mắt đáp trả.

Anh ngoắc tay ra hiệu nàng đến gần hơn. Khi Jade đã đến bên cạnh, anh mới nói, “Những gì anh đã nói là thật lòng. Em có thể tiếp tục công việc của mình”.

Nàng hoàn toàn bối rối. “Vậy thì sao anh phải nặng nề lên như thế vì...”

“Em có thể tiếp tục trộm cắp”, anh cắt ngang. “Nhưng cứ mỗi lần em lấy thứ gì đó, anh sẽ đem thứ đó trả lại.”

Nàng suyt nửa ngả ngửa. “Không thể nào.”

“Anh sẽ làm thế đấy.”

“Nhưng như thế thật là... buồn cười”, nàng lấp bắp. “Không phải sao?”

Caine không trả lời nàng. Jade nhìn sang Lyon tìm kiếm sự giúp đỡ. Nụ cười toe toét của anh cho nàng biết nàng sẽ chẳng có được bất kỳ sự hỗ trợ nào từ phía anh. Còn ngài Richards trông vẫn còn quá bằng hoàng chẳng thể xen vào được.

Nàng kết luận mình chỉ có một mình, giống y như từ trước đến nay vẫn thế. “Không.”

“Có đấy.”

Trông nàng như thể muốn khóc òa lên. “Giờ trả lại cho họ...”

“Em đã tráo đổi chúng”, nàng tuyên bố. “Em rời khỏi đây được rồi chứ?”

Caine gật đầu. Anh chờ đến khi Jade ra đến cửa rồi mới gọi với theo, “Jade này, em có thể rời khỏi căn phòng này, nhưng đừng bao giờ nghĩ đến chuyện rời khỏi ngôi nhà này. Anh sẽ lại đuổi theo nếu em làm thế. Em sẽ không muốn gây trở ngại cho anh lần nữa, đúng không?”

Nàng không trả lời câu hỏi đó, nhưng Caine biết rằng nàng đang điên tiết với anh. Cửa phòng suyt nửa bật ra khỏi bản lề khi nàng đóng sầm nó lại sau lưng.

“Cô ấy thật là nóng tính”, Caine nói. Nụ cười toe toét của anh cho thấy anh chẳng hề phiền lòng chút nào vì khuyết điểm đó. “Ngài đã bình phục lại chưa, Richards?” Anh hỏi.

“Rồi”, Richards trả lời.

“Nhưng ngài chưa từng một lúc nào nghỉ ngơi...”

“Không, không”, Richards đáp lại.

Caine gật đầu mãn nguyện. “Thật dễ chịu khi biết rằng chính cấp trên của tôi cũng bị lừa. Tôi thực sự tin rằng lòng kiêu hãnh của mình đã được khôi phục đầy đủ.”

Thế rồi Nathan và Colin bước vào thư viện. Colin dùng cây ba toong cùng với sự giúp đỡ của Nathan.

“Thôi đối xử với tôi như một đứa trẻ sơ sinh thế đi”, Colin lẩm bẩm khi Nathan giúp anh ngồi vào một chiếc ghế.

“Cậu chẳng là em bé còn gì”, Nathan dài giọng. Anh đẩy một chiếc đôn ra trước, rồi gác chân Colin lên đó.

Nathan đứng đó đánh giá hai người đàn ông đang quan sát mình. Caine giới thiệu bọn họ với nhau. Nathan bắt tay hai người, rồi ngồi xuống trên tay vịn của chiếc ghế Colin đang ngồi.

“Jade muốn tôi hỏi các vị giờ là mấy giờ rồi”, Nathan lên tiếng.

Viên chỉ huy trông có vẻ không hiểu câu hỏi đó, liền nhún vai. “Tôi cho rằng khoảng chín giờ, đúng không Lyon?”

Lyon nhanh trí hơn chỉ huy của mình. Anh lấy đồng hồ từ trong túi bên hông ra rồi phá lên cười, một âm thanh oang oang tràn ngập căn phòng. “Tôi tin cái này là của ngài, Richards ạ. Ngài đang cầm cái của tôi. Cô ấy đã ôm cả hai chúng ta.”

Đến lượt Richards cảm thấy vô cùng ấn tượng. “Chắc chắn tôi đã đánh giá sai về cô ấy”, ông tuyên bố. “Cậu đã thấy cô ấy tráo đổi đồng hồ, đúng

không Caine? Đó là lý do vì sao cậu gọi cô ấy lại.”

Caine lắc đầu. “Không, tôi không thấy gì cả”, anh thừa nhận. “Nhưng khi cô ấy lần lượt ôm hai người thì tôi biết là cô ấy đang có ý đồ gì đó. Cô ấy thường không thể hiện tình cảm như thế với người lạ.”

“Đúng vậy, con bé thường không thế”, Nathan đồng ý.

Caine nhìn Lyon. “Người phụ nữ đó đã xoay tôi vòng vòng. Cô ấy quyết tâm biến tôi thành một kẻ điên loạn.”

“Tôi cho rằng con bé đã đạt được mục đích rồi”, Nathan dãi giọng.

“Chuyện này tôi nghe quen lắm”, Lyon nói. Anh mỉm cười nhớ lại hoàn cảnh kỳ dị đã dẫn đến cuộc hôn nhân của mình. “Tôi cũng đã bị Christina xoay vòng vòng. Nói tôi nghe xem nào, Caine, cậu đã làm gì trong khi bị cô ấy dất mũi?”

“Giống như cậu trước đây thôi”, Caine trả lời. “Tôi đã yêu cô ấy.”

Lyon gật đầu. “Giờ thì chỉ có Chúa mới giúp được cậu, anh bạn ạ. Sau khi kết hôn rồi, mọi chuyện cũng chẳng dễ dàng hơn mấy đâu. Nhân tiện đây, đám cưới sẽ được tổ chức lúc nào?”

“Phải đấy, Caine à, đám cưới sẽ được tổ chức khi nào?” Nathan hỏi.

“Chắc chắn sẽ phải có đám cưới”, Colin nói với vẻ đương nhiên. Anh đang cau mày chăm chú nhìn anh trai.

“Phải”, Caine trả lời. “Sẽ có đám cưới.”

“Tôi nghe như thể cậu chẳng có lựa chọn nào khác vậy, con trai”, ngài Richards xen vào. “Liệu cậu có phải đọc lời thề với một khẩu súng chìa sau lưng không?”

“Nếu cần phải có súng, thì nó sẽ phải chìa vào lưng Jade, chứ không phải tôi”, Caine phản kháng. “Tôi vẫn còn phải thuyết phục cô ấy những gì tôi nói là thật lòng. Quý tha ma bắt, thậm chí có khi tôi sẽ phải quỳ xuống trước đám thuộc hạ của cô ấy cũng nên.”

Ngay cả Nathan cũng phải mỉm cười trước hình ảnh đó. Còn Colin thì chế giễu, “Jade sẽ không bắt anh phải quỳ trước cô ấy đâu”, anh nói.

“Không, nhưng Black Harry thì chắc chắn sẽ làm như thế”, Caine trả lời.

“Black Harry là ai?” Richards hỏi.

“Nathan, cậu giải thích đi”, Caine nói. “Trong khi tôi đuổi theo Jade.”

“Con bé bỏ đi rồi à?” Nathan hỏi.

Caine đứng dậy bước về phía cửa. “Dĩ nhiên là cô ấy đã bỏ đi. Tôi chưa bao giờ phạm một sai lầm đến lần thứ hai, Nathan ạ. Tôi sẽ quay lại ngay thôi.”

Khi Caine đã mặc đồ cưới ngựa xong, anh liền đi thẳng ra bãi quây dựng tạm dành cho đàn ngựa.

Con ngựa cái đốm đã biến mất. “Các người có thấy người lần theo dấu vết của cô ấy?” Anh hỏi người giữ ngựa.

“Ba người ở cửa sau đã đuổi theo tiểu thư”, tay giữ ngựa trả lời.

Caine thắng cương con chiến mã nhưng chẳng buồn lấp yên. Anh túm lấy đám bồm đen và nhảy lên lưng ngựa bằng một động tác nhanh nhẹn.

Anh lần theo dấu vết của nàng đến căn nhà nhỏ ở ranh giới địa phận của anh. Nàng đang đứng cạnh một con suối, cho con ngựa uống nước.

Caine xông ra từ rừng cây, rồi thúc ngựa phi nước đại. Jade nghe thấy tiếng vó ngựa liền quay lại nhìn về phía rừng. Con chiến mã của Caine không lỡ một bước nào khi anh cúi xuống và bế nàng lên. Anh đặt nàng xuống ngay trước anh, rồi quay ngựa và hướng thẳng về phía ngôi nhà. Anh không nói một lời nào với nàng và nàng cũng vậy, anh cũng không hề kim ngựa đi chậm lại cho đến khi họ về đến nhà.

Stems đang đứng đợi ở cửa trước. Caine lúi Jade lên cầu thang. “Khóa tiểu thư trong phòng!” Anh gầm lên. “Đặt hai lính gác dưới cửa sổ và thêm hai người nữa ngoài cửa phòng.”

Khi đã lúi nàng vào trong nhà và chốt cửa lại rồi anh mới thả nàng ra.

Anh giữ vẻ mặt hung dữ nhất có thể cho đến khi quay lại thư viện. Khi đã yên vị trở lại trong chiếc ghế phía sau bàn làm việc, anh mới cho phép mình mỉm cười.

“Tôi cho rằng anh đã tìm thấy con bé”, Nathan nói.

“Đã tìm thấy”, Caine trả lời. “Cũng đã gây ấn tượng hoành tráng với cô ấy. Giờ hãy cho tôi biết cậu đã kể những gì cho các bạn của tôi xem nào”, anh ra

lệnh.

Câu chuyện quay lại với chủ đề những lá thư và mãi đến hơn mười một giờ bọn họ mới hoàn thành việc lập kế hoạch. Richards và Lyon được xếp hai phòng ngủ ở chái nhà phía bắc. Cả hai đều có vẻ miễn cưỡng nói lời tạm biệt.

Richards khẳng khái đòi cầm theo mấy lá thư lên giường ngủ. “Vẫn còn những thông tin cần phải tìm hiểu”, ông tuyên bố. Chẳng ai tranh luận với viên chỉ huy. Caine đi thẳng về phòng Jade. Anh cho mấy gã gác cửa lui ra, mở khóa cửa và bước vào trong.

Jade đang đọc sách trên giường. Nàng không thèm nhìn anh mà vẫn gắn chặt mắt vào quyển sách đang cầm trong tay. “Nếu muốn đọc sách, em cần phải có thêm ánh sáng”, Caine tuyên bố. “Lửa trong lò cũng cần còi thêm than. Ở trong này lạnh chết người.”

Nàng thậm chí còn chẳng thèm ngẩng lên. “Thật buồn cười khi giả vờ là anh không có mặt ở đây”, anh nói với nàng bằng giọng câu kính rõ rệt.

“Có buồn cười như chuyện trả lại những thứ mà em ăn cắp được không?” Nàng phản pháo trong khi vẫn chú tâm vào cuốn sách.

Caine thấp thêm hai cây nến đặt trên bàn đầu giường. Sau đó anh bước về phía lò sưởi. “Sterns đâu?” Anh hỏi.

“Sterns đi ngủ rồi”, nàng trả lời. “Anh sẽ là một tay quản gia rất giỏi đấy, Caine ạ. Người của anh đã huấn luyện anh rất tốt.”

Anh không mắc bẫy. “Em đang hăm hực muốn đánh nhau, cưng à, nhưng anh không định chiều lòng em đâu.”

“Em không hăm hực gì cả”, nàng cãi lại, rồi đóng sập cuốn sách khi nhìn anh nhét thêm một thanh củi nữa vào đám than hồng.

Trong ánh lửa, anh trông giống như một bức tượng dát đồng. Áo sơ mi mở phanh đến tận thắt lưng, tay áo xắn lên đến tận khuỷu. Lốp vải áo bị kéo căng đằng sau bả vai, phơi bày chỗ cơ bắp cuộn cuộn ở đó khi anh với lấy que còi sắt để chọc cho ngọn lửa trong lò cháy bùng lên.

Nàng nghĩ anh là người đàn ông hấp dẫn nhất trên đời.

Caine quay lại, vẫn còn quỳ trên một chân và mỉm cười với nàng, vẻ dịu dàng trong mắt anh khiến trái tim nàng xao động. Anh là một người tốt, một người đáng tin cậy, một người đáng để yêu.

Anh xứng đáng với ai đó tốt hơn nàng. Sao anh không nhận thấy thực tế rõ ràng đó chứ?

Mắt nàng rung rung và nàng bắt đầu run rẩy. Như thể tấm chăn đột nhiên biến thành tuyết vậy. Nàng đang đông cứng... Và hoảng sợ.

Đừng bao giờ để em rời xa anh, đột nhiên nàng thầm nghĩ. Hãy bắt em ở bên anh mãi mãi.

Ôi Chúa ơi, nàng muốn yêu anh biết bao nhiêu, muốn tựa vào anh biết nhường nào.

Rồi khi anh rời bỏ nàng, nàng sẽ trở thành cái gì, nàng tự hỏi bản thân. Làm sao nàng có thể sống sót được mà bước tiếp? Sự thay đổi trong nàng thật đáng sợ hãi. Mặt nàng chuyển thành trắng bệch như màu chiếc váy ngủ đang mặc trên người.

“Em yêu, chuyện gì thế?” Anh đứng dậy bước về phía giường.

“Không có gì”, nàng thì thào, miệng lắp bắp. “Không có gì không ổn cả. Em chỉ lạnh thôi” và cả sợ hãi nữa, nàng muốn nói thêm điều đó. “Lên giường đi, Caine.” Nàng muốn ôm anh đến tuyệt vọng. Nàng kéo chăn ra, thêm vào lời mời mọc của mình. Nhưng Caine phớt lờ yêu cầu của nàng. Anh bước về phía tủ quần áo, tìm một cái chăn khác ở kệ trên cùng, rồi phủ nó lên cái chăn trên giường.

“Ấm hơn không?” Anh hỏi.

“Vâng, cảm ơn anh”, nàng trả lời, cổ không tỏ ra câu kính.

“Nếu em không quá mệt thì anh muốn hỏi em vài câu”, anh nói.

“Lên giường đã rồi hãy hỏi, Caine ạ”, nàng gợi ý. “Như thế anh sẽ thoải mái hơn.”

Anh lắc đầu, rồi ngồi xuống ghế và gác hai chân lên đầu giường. “Thế này là được rồi”, anh nói, cố hết sức mình để không cười.

Nàng muốn anh, thậm chí có lẽ cũng nhiều như anh muốn nàng. Thề có Chúa, nàng sẽ phải nói với anh điều đó.

Jade cố che giấu vẻ bức bối. Anh chàng này chậm hiểu như rùa ấy. Anh không nhận thấy nàng muốn được ôm hay sao? Nàng đã bảo anh là nàng lạnh cơ mà, mẹ kiếp. Lẽ ra anh phải kéo nàng vào lòng ngay lập tức, sau đó dĩ nhiên là hôn nàng và rồi...

Nàng thở dài thườn thượt. Rõ ràng Caine không nhận thấy nàng cần gì khi anh bắt đầu với những câu hỏi về đồng hồ sơ ngu ngốc kia.

Nàng đã phải kiên quyết hết mức mới có thể tập trung, nhìn trừng trừng vào hai tay để nụ cười đứng tim của anh không làm nàng xao nhãng.

“Jade này?”

“Vâng?” Nàng có vẻ giật mình.

“Anh vừa hỏi là em có đọc những tập hồ sơ về mấy gã William của chúng ta không”, anh nói.

“Họ không phải là mấy gã William của chúng ta”, nàng trả lời.

Nàng nhìn anh nhoeo cười với vẻ trông đợi, chờ câu hỏi tiếp theo.

Nụ cười của Caine càng toe toét hơn. “Em có định trả lời anh không đấy?” Anh hỏi.

“Trả lời gì cơ?”

“Em có vẻ lơ đãng.”

“Làm gì có.”

“Thế thì buồn ngủ chẳng?”

“Không hề.”

“Vậy trả lời câu hỏi của anh đi”, anh giục lần nữa. “Em có đọc hồ sơ...”

“Có”, nàng cắt ngang. “Anh muốn nghe nội dung, đúng không?”

“Phải, anh muốn nghe”, anh trả lời, rồi hỏi, “Em còn có chuyện gì khác muốn làm à?” Hai má nàng lại đỏ bừng lên. “Không, dĩ nhiên là không”, nàng trả lời. “Thôi được, Caine ạ, em sẽ đọc cho anh...”

Tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang họ. Caine quay lại đúng lúc Nathan nhìn vào trong.

Khi anh trai Jade thấy Caine đang uể oải trên ghế, anh liền cau mày, “Anh đang làm gì ở đây, hả Caine?”

“Nói chuyện với Jade”, Caine trả lời. “Cậu muốn gì?”

“Tôi không ngủ được”, Nathan thừa nhận. Anh sai bước về phía lò sưởi và tựa người vào đó. Lúc này anh đi chân trần và không mặc áo. Dĩ nhiên Caine thấy những vết sẹo trên lưng Nathan. Không đề cập đến chúng, nhưng Caine tự hỏi làm sao Nathan có thể sống sót qua được sự đánh đập tàn bạo như thế.

“Nathan này, đây là áo choàng của Caine, nếu anh thấy lạnh”, Jade nói. Nàng chỉ vào chiếc ghế trống bên kia giường. “Không mặc gì hết anh sẽ bị cảm lạnh đấy.”

Lúc này Nathan đang trong tâm trạng dễ chịu. Anh khoác áo của Caine vào, rồi ngả ngón trên chiếc ghế.

“Quay về ngủ đi, Nathan”, Caine ra lệnh. “Tôi muốn hỏi cô em gái của mình vài câu.”

Nathan để cửa hé mở. Vì lý do đó, ngài Richards đã chẳng buồn gõ khi ông đến phòng Jade. Viên chỉ huy mặc chiếc áo choàng xanh sẫm phủ đến tận đôi chân trần. Trông ông sượng ròn khi thấy đám đông đang tụ tập ở đó.

Jade kéo chăn lên tận cằm. Nàng nhìn Caine xem anh phản ứng thế nào trước sự xâm lăng này.

Anh trông có vẻ cam chịu. “Lấy ghế ra đi, ngài Richards”, Caine gợi ý.

“Rất sẵn lòng”, Richards trả lời, rồi ông mỉm cười với Jade. “Tôi không ngủ được, cô biết đấy, thế là tôi thử ghé qua chỗ cô xem sao và...”

“Nếu cô ấy còn thức, thì ngài sẽ hỏi cô ấy vài câu”, Caine đoán.

“Như thế này chẳng đúng chút nào”, Richards vừa nói vừa kéo một chiếc ghế lại gần giường. Tiếng cười khoái chí của ông cho thấy ông chẳng bận tâm đến chuyện đó chút nào. “Nathan này, cậu có vui lòng đi gọi Lyon đến đây giúp chúng tôi không? Đến giờ chắc cậu ấy cũng đã có vài câu hỏi của riêng mình rồi.”

“Có khi anh ấy đang ngủ rồi”, Jade nói.

“Tôi có thể nghe thấy tiếng cậu ấy đi lại trong phòng. Hội Tribunal này khiến chúng tôi loạn hết cả lên, cô gái thân mến. Có quá nhiều thứ phải xem xét.”

Nathan quay lại cùng với Lyon bên cạnh. Đột nhiên Jade cảm thấy kỳ cục. Dù gì thì nàng cũng đã lên giường và mặc mỗi chiếc váy ngủ. “Sao chúng ta không xuống thư viện để bàn bạc chuyện này ở đó?” Nàng gợi ý. “Tôi sẽ thay quần áo và...”

“Thế này là được rồi”, Caine tuyên bố. “Lyon này, Jade sẽ cho chúng ta biết về mấy tập hồ sơ của những người tên William.”

“Em có phải lập lại từng từ không, hà Caine?” Nàng hỏi. “Như thế sẽ mất vài ngày.”

“Bắt đầu với những sự kiện có liên quan đã”, Richards gợi ý. “Mai Lyon và tôi sẽ quay lại London. Đến khi đó chúng tôi sẽ đọc mấy hồ sơ đó từ đầu đến cuối.”

Jade nhún vai. “Vậy tôi sẽ bắt đầu với Terrance”, nàng nói. “Kẻ đã chết.”

“Được, kẻ đã chết”, Lyon đồng ý. Anh tựa người vào lò sưởi và mỉm cười khuyến khích.

Jade ngã người ra gối và bắt đầu thuật lại. Đến lượt Lyon và Richards vô cùng ấn tượng. Khi đã vượt qua được nỗi kinh ngạc lúc đầu, họ liền thay phiên nhau cắt ngang để hỏi những chi tiết đặc biệt về nhiệm vụ cụ thể mà William Terrance có liên quan đến.

Đến tận hai giờ sáng nàng mới nói xong về đồng hồ sơ. Jade cũng không thể ngăn mình khỏi ngáp liên tục, dấu hiệu cho thấy nàng đã vô cùng mệt mỏi.

“Đã đến lúc tất cả mọi người phải đi ngủ rồi”, ngài Richards tuyên bố. “Chúng ta sẽ lại bắt đầu khi trời sáng.”

Viên chỉ huy vừa theo Lyon và Nathan ra khỏi phòng thì Jade gọi với theo. “Ngài Richards, sẽ thế nào nếu William mà ngài đang tìm kiếm lại không phải là một trong ba kẻ trong mấy tập hồ sơ đó?”

Richards quay lại phía nàng. “Đây chỉ là một đầu mối để bắt đầu thôi, cô gái thân mến”, ông giải thích. “Sau đó chúng tôi bắt đầu kiểm tra chéo, đọc qua từng bộ hồ sơ một mà các nhân vật cấp cao trong từng bộ phận nắm giữ. Đúng là làm như thế sẽ mất thời gian, nhưng chúng tôi sẽ kiên nhẫn cho đến khi tường tận được chuyện này.”

“Không thể có cơ hội là cả hai bọn họ đều đã chết rồi sao?” Jade hỏi.

Trông nàng tràn trề hy vọng, Richards không thích phải làm nàng thất vọng. “Tôi e là không”, ông nói. “Có người muốn những lá thư đó, cô gái thân mến. Ít nhất phải còn một trong hai thành viên của Hội Tribunal vẫn sống nhân.”

Jade nhẹ cả người vì cuối cùng cũng được ở lại một mình với Caine. Nàng kiệt sức, cả lo lắng nữa, và tất cả những gì nàng muốn là được anh kéo vào lòng và được ôm thật chặt. Nàng giờ chần ra cho Caine, rồi vỗ lên giường.

“Chúc ngủ ngon, Jade”, Caine nói. Anh bước đến gần giường, cúi xuống và trao cho nàng một nụ hôn trong sáng đến kinh khủng, rồi thối tất nển trên đường đi ra cửa. “Mơ những giấc mơ đẹp nhé, em yêu.”

Cửa đóng lại. Nàng quá sững sốt trước việc anh rời đi. Anh không còn muốn nàng nữa. Ý nghĩ đó quá kinh khủng đến nỗi nàng vội gạt nó sang bên. Chỉ là Caine vẫn còn giận nàng vì lại phải đuổi theo nàng lần nữa mà thôi, nàng tự nhủ... Và anh cũng quá kiệt sức nữa, nàng gạt đầu thêm vào. Hôm nay là một ngày dài và mệt mỏi.

Mẹ kiếp, người ta bảo người đàn ông đó là kẻ đáng tin cậy cơ đấy.

Nàng đã không mơ thấy những giấc mơ đẹp. Nàng đang chìm trong bóng tối thăm thẳm, có thể cảm thấy quỹ dữ vây quanh mình khi cứ chìm xuống thật sâu, sâu, sâu mãi...

Tiếng thút thít của chính mình đã làm nàng tỉnh giấc. Theo bản năng nàng quay sang tìm Caine, biết rằng anh sẽ xua tan đi nỗi kinh hoàng trong nàng.

Anh không ở đó. Đến lúc rút ra kết luận đó, nàng đã tỉnh như sáo. Nàng run rẩy dữ dội đến nỗi suýt không gạt được chăn ra khỏi người.

Nàng không thể ở lại trên giường, mà phải bước về phía cửa sổ và nhìn chằm chằm ra bầu trời đêm không sao, trong đầu trầm ngâm suy nghĩ về tình trạng cô độc của mình.

Nàng không biết mình đã đứng đó bao lâu, lo lắng và bứt rứt, trước khi chấp nhận đầu hàng. Nàng sẽ phải tự tìm đến anh thôi.

Caine tỉnh giấc ngay khi cửa mở ra. Vì trời tối đen nên anh chẳng cần phải giấu giếm nụ cười. “Em không biết khiêu vũ, Caine à”, nàng tuyên bố.

Nàng sập cửa lại sau khi thốt lên câu nói đó, rồi bước đến bên giường anh đang nằm. “Có lẽ anh đã biết điều đó ngay từ đầu rồi. Em cũng chẳng biết khâu vá gì.” Anh đang nằm ngửa, mắt nhắm nghiền. Jade nhìn anh chằm chằm một lúc lâu, rồi thúc vào vai anh. “Sao nào?” Nàng gắng hỏi.

Caine trả lời bằng cách kéo chăn ra. Jade tuột váy ngủ ra khỏi người và chui vào cạnh anh. Ngay lập tức anh kéo nàng vào lòng.

Con run rẩy biến mất. Jade lại cảm thấy an toàn. Nàng ngủ thiếp đi trong lúc chờ câu trả lời của Caine.

Anh đánh thức nàng dậy ngay sau khi mặt trời ló dạng rồi ân ái với nàng và khi bọn họ đã tìm thấy sự thỏa mãn ở nhau, nàng cảm thấy buồn ngủ đến nỗi chẳng thể nói chuyện với anh. Nàng lại ngủ thiếp đi trong những lời yêu thương dạt dào mà anh trao cho nàng.

Lần tiếp theo nàng bị đánh thức dậy thì trời đã gần trưa.

Caine đang gọi nàng dậy. Anh đã đóng bộ đầy đủ và đang vô cùng âu yếm yêu cầu nàng mở mắt ra và tỉnh dậy.

Nàng không chịu mở mắt, mà cố đập chần ra khỏi người và đòi anh quay lại giường. Caine thì cứ khẳng khẳng giữ tằm chần lên tận cằm nàng. Nàng không hiểu vì sao anh lại ngang ngược như thế cho đến khi nàng chịu mở mắt ra và thấy Sterns đang đứng ở dưới chân giường.

Thế là đến lượt nàng đảm nhiệm công việc che chắn thân mình. Nàng có thể cảm thấy mặt mình đang chuyển sang màu đỏ lựng. Ầm ỉ lên để né tránh cảnh tượng xấu hổ này sẽ chẳng có ích gì. “Ôi Sterns, giờ ông thấy hổ thẹn vì tôi rồi, đúng không?”

Ầm thanh nàng phát ra như tiếng than vãn. Sterns ngay lập tức lắc đầu. “Dĩ nhiên là không, thưa tiểu thư”, lão tuyên bố. “Lão chắc chắn cậu chủ đã lòi cô lên giường cậu ấy”, lão gật đầu về phía Caine.

“Bằng cách túm tóc ư, Sterns?” Caine tỉnh khô hỏi lại.

“Lão cũng chẳng loại trừ trường hợp đó đâu, cậu chủ.”

“Đúng như thế đấy”, Jade tuyên bố, thậm chí quyết định sẽ để Caine gánh toàn bộ tội lỗi. “Ông không được kể với ai đấy”, nàng thêm vào.

Nụ cười của Sterns thật dịu dàng. “Lão e là chẳng còn ai không biết để mà nói nữa.”

“Ý ông là ngài Richards và Lyon cũng biết rồi ư?”

Khi Sterns gật đầu, Jade liền quay lại trừng mắt với Caine. “Anh đã bảo họ, đúng không? Sao anh không đăng tin lên nhật báo luôn đi?”

“Anh chẳng nói gì cả”, Caine phản đối, rõ ràng là cáu tiết. “Em đã không đóng cửa phòng lại lúc em...” Anh dừng lại quay sang nhìn Sterns, rồi nói tiếp, “Lúc anh lòi em sang đây. Họ phát hiện chiếc giường trống không trên đường xuống dưới nhà”.

Nàng chỉ muốn giấu mình dưới đồng chần cho đến hết ngày.

“Jade này, tại sao cái đĩa bạc lại ở dưới gầm giường thế này?”

“Hỏi Sterns ấy”, nàng nói. “Ông ấy đã nhét nó xuống dưới ấy.”

“Đó có vẻ là nơi cất giấu hợp lý, thưa cậu chủ”, Sterns tuyên bố. “Một vị khách của cậu, lão già to lớn với chiếc răng vàng ấy, chắc chắn sẽ phát sinh sở thích với đám đồ bạc. Tiểu thư đã gợi ý nên cất giấu an toàn những món đồ sau khi lão giải thích cho cô ấy nghe chúng có ý nghĩa thế nào đối với cậu.”

Nàng tưởng anh sẽ cảm ơn nàng vì đã gìn giữ những thứ quý giá của mình. Thay vào đó anh lại cười phá lên. “Xuống tầng dưới ngay sau khi em mặc quần áo xong, nhé Jade. Richards muốn hỏi tiếp em vài câu nữa.”

Sterns không rời phòng cùng cậu chủ của mình. “Nữ Công tước đã gửi đến mấy bộ váy dài. Lão tin chúng sẽ tuyệt vời vừa với cô, tiểu thư ạ.”

“Sao phu nhân lại...”

“Lão đã yêu cầu quần áo”, Sterns tuyên bố. “Khi dỡ đồ đạc của cô ra, lão không thể không nhận thấy cô chỉ có hai chiếc váy.”

Trông nàng như thể sắp sửa phản đối, nhưng Sterns không cho nàng thời gian. “Số quần áo đó đang treo trong tủ. Đầu bếp sẽ giúp cô sửa soạn. Lão sẽ đi đưa chị ta lên đây ngay bây giờ.”

Tranh cãi với lão chẳng có ích lợi gì. Sterns đã từ quản gia biến thành chỉ huy rồi. Lão cũng chọn ra thứ mà nàng sẽ mặc - một chiếc váy dài màu trắng ngà có cổ tay thêu ren. Chiếc váy trông rất trang nhã, Jade không thể kháng cự nổi.

Còn có cả đồ lót nữa. Dù Sterns không nhắc đến chúng nhưng lão vẫn đặt những thứ quý báu lựa là đó ở chân giường, cạnh đôi tất quần mỏng như không khí và một đôi giày màu ngà đồng bộ.

Chỉ mười lăm phút sau, Jade đã tắm rửa xong và ăn mặc vô cùng lộng lẫy. Nàng ngồi trên chiếc ghế tựa lưng thẳng trong khi người đầu bếp chải tóc cho nàng. Người phụ nữ luống tuổi đó cao và mập mạp. Mái tóc muối tiêu của bà được ghim lại thành những lọn xoắn ngắn và bông bênh. Bà tấn công mái tóc của Jade như thể nó là miếng thịt cừu. Nhưng Jade sẽ sẵn lòng chịu đựng cảm giác thiếu thoải mái này cho đến hết ngày nếu chuyện ấy có thể trì hoãn việc nàng phải đối mặt với Lyon và ngài Richards thêm lần nữa. Nhưng cuộc gặp mặt đó là không thể tránh khỏi. “Cô đã thành người đẹp rồi đấy”, người đầu bếp tuyên bố khi đã hoàn thành công việc của mình. Bà cầm một cái gương nhỏ lên và đưa cho Jade. “Chỉ là tết đơn giản thôi, nhưng những dải tóc xoắn nhỏ nhỏ này đồ dài hai bên mặt đã làm cho vẻ mặt cô nhẹ nhàng hơn. Lẽ ra tôi định cuộn thành búi lên trên đỉnh đầu tiểu thư, nhưng tôi sợ mái tóc quá nặng sẽ làm cô ngã mất.”

“Cảm ơn bà rất nhiều”, Jade đáp lại. “Bà đã làm một công việc thần kỳ.”

Người đầu bếp gật đầu rồi vội đi xuống tầng dưới. Không thể trốn tránh cuộc gặp mặt lâu hơn nữa. Nàng mà cứ ru rú trong phòng anh thế này sẽ chỉ khiến Caine lên đón nàng xuống mà thôi. Khi Jade mở cửa, nàng ngạc nhiên và tức điên khi thấy hai lính gác trong hành lang. Cả hai đều có vẻ hơi luống cuống khi thấy nàng. Thế rồi một người lắp bắp về chuyện trông nàng xinh đẹp thế nào. Người còn lại buột miệng bảo rằng trông nàng như một nữ hoàng vậy.

Hai tên lính gác cùng theo nàng xuống dưới nhà. Cửa phòng ăn đang đóng. Gã to lớn hơn vội tiến lên trước để mở cửa cho nàng. Jade cảm ơn gã vì sự

chu đáo đó, rồi vươn thẳng vai và bước vào trong. Tất cả mọi người đều đã ngồi ở chiếc bàn dài, bao gồm cả Stems. Và tất cả mọi người, bao gồm cả lão quán gia bất lương đó, đều đang nhìn nàng chăm chăm.

Tất cả mọi người trừ Colin đều đứng dậy khi nàng bước vào phòng. Mắt Jade dán chặt vào Caine. Khi anh bước ra để kéo chiếc ghế đặt cạnh ghế của anh ra, nàng liền chậm rãi đi về phía đó.

Anh cúi xuống hôn lên trán nàng. Nathan phá vỡ sự yên lặng dễ sợ. “Caine, bỏ tay ra khỏi người con bé ngay.”

“Tay tôi đâu có để trên người cô ấy, hả Nathan”, Caine dài giọng chế giễu. “Miệng tôi đầy chữ.” Anh lại hôn Jade lần nữa nhằm chọc tức anh trai nàng. Jade ngòl thụp xuống ghế và thở dài.

Stems lo bữa sáng cho nàng trong khi đám đàn ông tiếp tục bàn bạc. Ngài Richards ngồi ở một đầu bàn, Caine ở đầu bên kia. Khi đĩa của nàng đã được dọn đi, ngài Richards liền kêu gọi mọi người chú ý. Lúc đó nàng mới nhận ra tất cả bọn họ đều đang chờ nàng.

“Cô gái thân mến, chúng tôi đã quyết định cô sẽ phải đến London cùng chúng tôi”, ngài Richards tuyên bố. “Chúng tôi sẽ thất chặt an ninh”, vừa nói, ông vừa liếc về phía Caine.

Sau đó ông kéo cây bút và khiến mực lại gần. “Tôi muốn ghi chép lại chút ít trong khi hỏi cô”, ông giải thích.

“Thưa ngài, sao tôi lại phải đến London?” Jade hỏi.

Viên chỉ huy lúc này có vẻ hơi ngượng ngùng và Jade nhận thấy Lyon đang cười toe toét.

“Chà, thế này”, Richards mở lời. “Chúng tôi cần phải lọt được vào phòng lưu trữ hồ sơ. Nếu tôi yêu cầu mượn chìa khóa trong giờ làm việc thì tên tôi sẽ bị ghi vào sổ ra vào.”

“Họ muốn xông vào đó vào ban đêm”, Colin xen vào. “Mà không cần có chìa khóa.”

“Cô đã nói rằng cô từng một lần lên vào tòa nhà đó và đọc những tập hồ sơ”, Richards nhắc nàng.

“Ba lần”, Jade xen vào.

Trông ngài Richards như thể muốn khóc rống lên. “Hệ thống an ninh của chúng ta lỏng lẻo đến vậy sao?” ông hỏi Lyon.

“Rõ ràng là thế”, Lyon đáp lại.

“Ồ, không đâu”, Jade nói. “An ninh ở đó rất tốt.”

“Vậy làm thế nào...” Richards mở lời.

Caine trả lời. “Cô ấy còn hơn cả tốt nữa, Richards ạ.”

Jade đỏ bừng mặt trước lời khen ngợi đó. “Ngài Richards, tôi hiểu ngài cần giữ bí mật. Ngài không muốn Hội Tribunal biết mình đang săn lùng bọn họ, nhưng tôi tin là họ có lẽ đã biết rồi. Họ đã phái người đến đây. Chắc chắn họ đã nhìn thấy ngài cùng Lyon và báo cáo lại...”

“Chẳng có kẻ nào do Hội Tribunal phái đến đây mà có thể quay trở về để báo cáo lại với bất kỳ ai”, Lyon giải thích.

“Nhưng làm thế nào...”

“Caine đã chăm sóc bọn chúng rồi.”

Jade tròn mắt khi nghe Lyon khẳng định. Anh có vẻ vô cùng chắc chắn. Nàng quay lại nhìn Caine. “Anh đã chăm sóc chúng thế nào?”

Caine nhìn Lyon lắc đầu khi tưởng rằng Lyon sẽ giải thích. “Em không cần phải biết”, anh nói với Jade.

“Anh không giết chúng, đúng không?” Nàng thì thào.

Trông nàng vô cùng hoảng hốt.

“Không.”

Jade gật đầu, rồi quay lại nhìn Lyon. Nàng nhận thấy vẻ bức tức trên mặt anh nhưng quyết định phớt lờ. “Anh ấy không giết bọn chúng”, nàng tuyên bố. “Caine không còn làm những chuyện như thế nữa. Anh ấy đã giải nghệ rồi.”

Trông nàng như muốn Lyon phải đồng tình. Anh bèn gật đầu và biết rằng suy đoán của mình là chính xác khi nàng mỉm cười với anh.

“Jade này”, Colin gọi, lôi kéo sự chú ý của nàng. “Em có thể ở với Christina và Lyon khi đến London. Dĩ nhiên Caine sẽ ở nhà của anh ấy...”

“Không”, Caine cắt ngang. “Cô ấy sẽ ở với anh.”

“Nghĩ đến chuyện bê bối đó mà xem”, Colin tranh luận.

“Giờ gần như là mùa hè rồi, Colin à.” Caine bác lại. “Hầu hết giới quý tộc lúc này đều đã rời khỏi London.”

“Chỉ cần một nhân chứng thôi”, Colin lầm bầm.

“Anh đã nói là không, Colin ạ. Cô ấy sẽ ở với anh.”

Giọng nói giận dữ của Caine cho cậu em trai biết đừng có mà tranh cãi thêm. Colin thở dài, rồi miễn cưỡng gật đầu đồng ý. Jade thì không chắc là mình đã hiểu. “Ý anh là gì khi nói chỉ cần một nhân chứng?”

Colin liền giải thích. Khi anh đã liệt kê xong những thiệt hại có thể xảy ra từ một kẻ buôn chuyện xấu tính, trông Jade có vẻ hoảng hồn. Sterns ngồi xuống cạnh Jade, vỗ lên tay nàng, rồi nói, “Cô hãy nhìn vào mặt tích cực, tiểu thư ạ. Cậu chủ giờ sẽ không cần đăng tin này lên nhật báo nữa”. Nàng quay sang trông mắt bắt lão im lặng. Nhưng Sterns không phải là người có thể dọa nạt. Lão siết tay nàng. “Đừng cau kính, tiểu thư thân mến. Tất cả đều đã được sắp xếp rồi.”

Nàng không biết lão đang nói đến chuyện gì, nhưng về mặt toe toét của lão cho thấy lão đã nghĩ ra chuyện gì đó. Thế rồi Sterns lái sự chú ý của nàng đi bằng cách ra hiệu về phía tách trà trống không của mình với vẻ vô cùng ngạo mạn. Nàng ngay lập tức đứng dậy đi lấy một bình trà mới.

Ngay khi nàng rời khỏi phòng, Sterns liền quay sang Caine. “Khách của cậu chủ sẽ đến trong vòng nửa giờ nữa.”

“Khách ư? Chúng ta không thể có bất kỳ khách khứa chết tiệt nào”, Colin gầm lên. Nathan gật đầu. “Tuyệt đối đúng. Caine này, anh điên hay sao mà lại mời khách lúc này?”

Caine đang nhìn Sterns chằm chằm. “Tôi chẳng mời ai cả”, anh nói. Trên môi lấp ló bóng dáng nụ cười. “Sao ông không cho bọn ta biết những vị khách này là ai đi, Sterns?”

Tất cả cùng chăm chú nhìn lão già như thể lão vừa mọc thêm một cái đầu nữa. “Lão đã mạn phép mời cha mẹ cậu chủ, ông bác của tiểu thư Jade cùng thuộc hạ và thêm một vị khách nữa.”

“Vì lý do chết tiệt gì?” Nathan gắng hỏi. Sterns quay sang mỉm cười với anh. “Dĩ nhiên là để làm lễ.”

Tất cả mọi người quay sang nhìn Caine. Về mặt anh không để lộ bất kỳ điều gì. “Giấy chứng nhận thì sao, hả Sterns?” Caine hỏi bằng một giọng vô cảm.

“Đã xong sau khi cậu chủ ký yêu cầu chứng thư”, Sterns trả lời.

“Caine này, lão già này không phải là quản gia của cậu ư?” Ngài Richards hỏi. Caine không có thời gian trả lời câu hỏi đó, vì Nathan đã thốt lên, “Con bé sẽ phản đối dữ dội cho xem”.

Colin đồng ý. “Em không nghĩ Jade đã chấp nhận tương lai đó của mình đâu.”

“Anh sẽ thuyết phục cô ấy”, Caine tuyên bố. Anh ngả người ra ghế và mỉm cười với lão quản gia. “Lão đã làm rất tốt, Sterns ạ. Ta có lời khen ngợi lão.”

“Dĩ nhiên lão đã làm tốt”, Sterns khoác lác. “Lão đã lo mọi chuyện.”

“Ồ?” Nathan lên tiếng. “Vậy hãy cho chúng tôi biết Caine sẽ thuyết phục Jade bằng cách nào xem?”

Để trả lời cho câu hỏi đó, Sterns tháo khẩu súng hết đạn mà lão đã giắt trong thắt lưng ra, rồi quăng nó lên giữa bàn.

Tất cả mọi người trở mắt nhìn khẩu súng cho đến khi Sterns phá vỡ sự im lặng. Lão quay sang thừa chuyện với ngài Richards. “Lão tin là mình đã nghe lỏm được ngài gợi ý đến chuyện gì súng vào lưng tiểu thư Jade, hay là lão đã nhầm nhỉ?”

Tiếng cười nổ ra ầm ĩ. Jade đứng trên ngưỡng cửa, bình trà nằm trên tay trong khi nàng chờ cho đám đàn ông bình tĩnh trở lại.

Sau đó nàng rót trà cho Sterns, đặt bình trà lên tủ bát và quay lại chỗ ngồi của mình. Nàng thấy khẩu súng trên bàn, nhưng khi hỏi nó làm gì ở đó thì nàng lại không thể có được câu trả lời từ tế nào. Cả đám đàn ông lại bắt đầu cười rống lên. Sẽ chẳng ai giải thích với nàng đâu. Jade đoán ai đó đã kể một câu chuyện đùa tục tĩu và giờ họ quá xấu hổ không thể kể lại cho nàng nghe.

Jade đã sẵn sàng quay lại với những kế hoạch của họ, nhưng Caine khiến nàng ngạc nhiên khi gợi ý nàng nên quay lại phòng mình.

“Vì sao?” Nàng hỏi. “Em tưởng chúng ta sẽ...”

“Em cần xếp đồ đạc”, Caine nói.

Jade gật đầu. “Các người chỉ muốn kể chuyện đùa thêm chứ gì”, nàng nhận xét trước khi rời khỏi đó.

Tất cả bọn họ đang mỉm cười với nàng như những tên trộm sung sướng ngắm nhìn chiến lợi phẩm. Nàng không biết phải nghĩ gì về chuyện đó. Hai tên lính gác đang chờ nàng ở trong sảnh. Họ giúp nàng mang số váy mà Sterns đã để trong tủ quần áo của Caine về phòng nàng, rồi đứng chờ bên ngoài hành lang trong khi nàng xếp đồ.

Khi đã hoàn thành nhiệm vụ, Jade ngồi xuống cạnh cửa sổ và bắt đầu đọc cuốn sách mà nàng mới đọc xong một nửa trong hai đêm trước.

Một lát sau, có tiếng gõ cửa rụt rè vang lên. Jade đóng sách lại và đứng dậy vừa đúng lúc Black Harry bước vào phòng. Nàng cực kỳ sửng sốt khi nhìn thấy ông. Bác Harry của nàng đang ôm theo cả tá hoa hồng trắng thân dài. “Cái này là cho con, nhóc ạ”, ông tuyên bố khi đẩy bó hoa vào tay nàng.

“Cảm ơn bác Harry”, nàng trả lời. “Nhưng bác đang làm gì ở đây thế? Con tưởng bác sẽ chờ con ở nhà chứ?”

Harry hôn lên đỉnh đầu nàng. “Trông con phù hợp lắm, Pagan ạ”, ông lẩm bẩm, hoàn toàn phớt lờ câu hỏi của nàng. “Lẽ ra Caine nên mặc quần áo của ta trong cái ngày trọng đại này mới đúng.”

“Sao Caine lại nên mặc quần áo của bác chứ?” Trông nàng lúc này cực kỳ hoang mang. Nàng chưa từng thấy bác mình xử sự bồng chồn đến thế này. Trông ông cũng lo lắng khủng khiếp.

“Vì màu áo của ta giống y hệt màu cái váy đáng yêu này của con”, Harry giải thích. “Nhưng có chuyện gì...”

“Ta sẽ nói điều đó vào lúc thích hợp nhất”, Harry thốt lên. Ông ôm nàng thật chặt, đồng thời siết tron cả bó hoa, rồi lùi lại. “Caine xin phép ta được kết hôn với con, nhóc ạ.”

Harry thận trọng lùi thêm một bước nữa sau khi thốt ra câu nói đó, hoàn toàn trông chờ một con bùng nổ. Nhưng thay vào đó ông nhận được một cái nhún vai khê khằng. Tuy vậy ông vẫn nhận thấy nàng đang siết chặt bó hoa trong tay. “Cẩn thận gai đây, nhóc”, ông ra lệnh.

“Bác đã trả lời anh ấy thế nào, bác Harry?” Nàng hỏi.

“Nó đã xin phép ta rất đúng mực”, Harry vội nói. “Ta có thể bắt nó quỳ xuống ấy chứ. Nó sẽ quỳ nếu điều đó là cần thiết để được ta cho phép. Nó nói rất to và rõ ràng trước mặt thuộc hạ của ta, nó đã làm thế đấy.”

“Nhưng bác đã trả lời anh ấy thế nào?” Nàng lặp lại câu hỏi.

“Ta đã đồng ý.”

Ông vội lùi thêm bước nữa sau khi trả lời nàng. Nàng lại nhún vai, rồi bước về phía giường và ngồi xuống. Nàng đặt bó hoa hồng lên ga giường ngay cạnh mình.

“Sao con không nổi điên lên, hả nhóc?” Harry hỏi. Ông vừa xoa cằm vừa quan sát nàng. “Caine bảo có thể con sẽ phản đối ý tưởng này. Con không giận dữ gì sao?” “Không.”

“Vậy thì có chuyện gì thế?” Ông gắng hỏi, rồi chấp hai tay sau lưng trong khi cố đoán ra lý do. “Con quan tâm đến thằng bé này, đúng không?”

“Đúng là con quan tâm.”

“Vậy thì sao?” Ông giục.

“Con sợ, bác Harry à.”

Giọng nàng chỉ còn là tiếng thì thảo yếu ớt. Harry nghe được, nhưng ông quá sửng sốt trước thú nhận của nàng, đến nỗi chẳng biết nói gì lúc này. “Không phải chứ”, ông lắp bắp.

“Đúng vậy đấy.”

Ông lắc đầu. “Trước đây con chưa từng sợ chuyện gì.” Giọng ông cực cần vì xúc động. Ông bước về phía giường, ngồi xuống bó hoa cạnh nàng và vụng về quàng tay quanh vai nàng. “Giờ có gì khác đâu chứ?”

Ồ có đấy, nàng muốn hét lên, trước đây con đã từng sợ hãi... rất nhiều lần, rất nhiều lúc cận kề hiểm nguy, nàng không đếm được nữa. Nhưng dĩ nhiên Jade chẳng thể nói với bác Harry, vì nếu nàng nói ra, ông sẽ nghĩ rằng nàng đã không đáp ứng được kỳ vọng của ông.

Thay vào đó nàng nói, “Chuyện này khác, vì con sẽ phải từ bỏ công việc của mình”.

“Con cũng biết đã đến lúc rồi, những thứ kéo theo sau khi ta giải nghệ ấy”, ông phản bác. “Ta đã giấu đám thuộc hạ, nhóc ạ, nhưng đôi mắt của ta, phải, ta không còn nhìn được rõ ràng như trước đây nữa. Bọn chúng sẽ chùn bước khi phải đi theo một lão cướp biển mù lòa.”

“Vậy họ sẽ theo ai đây?” Nàng hỏi.

“Nathan.”

“Nathan ư?”

“Nó muốn có Emerald. Suy cho cùng con tàu đó cũng thuộc về cha nó và giờ nó cũng chẳng còn việc gì mấy mà làm. Nó sẽ trở thành một tên cướp biển giỏi thôi, nhóc ạ. Nó đã học được cách trở nên tàn ác thực sự rồi.”

“Phải, anh ấy sẽ trở thành một gã cướp biển giỏi”, nàng thừa nhận. “Nhưng bác Harry này, con không thể trở thành người phụ nữ mà Caine muốn được.”

“Con chính là người phụ nữ nó muốn.”

“Con sẽ gây ra rất nhiều sai lầm”, nàng lí nhí. Lúc này nàng chỉ chực òa lên khóc, và vì Harry, nàng đang cố hết sức kiểm soát những cảm xúc trong lòng. “Con không biết cách làm những thứ mà một người vợ chuẩn mực phải biết làm. Con cũng chẳng giỏi khâu vá nữa, bác Harry à.”

“Đồng ý, con không giỏi những chuyện đó”, Harry chán chường thừa nhận, trong đầu nhớ lại lần nàng cố vá chiếc tất cho ông và cuối cùng đã khâu dính nó luôn vào chiếc váy của nàng.

“Con không biết khiêu vũ”, nàng thêm vào, trông cực kỳ đau khổ, khiến Harry phải quàng tay quanh vai và ôm lấy nàng. “Toàn bộ các quý cô trong giới quý tộc đều biết khiêu vũ cả”, nàng than vãn.

“Con sẽ học thôi”, Harry nói. “Nếu con muốn học.”

“Ồ, có chứ”, nàng vội thú nhận. “Con đã luôn muốn...”

Nghe giọng nàng lúc này có vẻ băng khuâng. Harry chẳng biết chuyện gì đang diễn ra trong đầu nàng. “Gì cơ?” ông hỏi. “Con đã luôn muốn cái gì?”

“Thuộc về ai đó.”

Về mặt của Harry cho thấy ông không hiểu nàng đang nói đến chuyện gì.

“Có phải con đang ước ao giá như trước đây ta trao con cho quý bà Briars không? Lẽ ra bà ta đã đem con đi, nhóc ạ. Cứ nhìn đây, bà ta cũng đã chống đối ta khá dữ dội vì con. Bà ta là lý do chúng ta phải lên đi khá lặng lẽ ngay sau đám tang của cha con. Ta đoán bà ta sẽ quay lại cùng đám chức sắc và cố cướp con khỏi tay ta. Ta không phải là người bảo hộ hợp pháp của con, nếu con còn nhớ. Thế nhưng cha con đã muốn con đi khỏi nước Anh.”

“Bác đã giữ lời hứa với cha con”, nàng xen vào. “Bác luôn là người cao quý.”

“Nhưng giờ con lại đang ước gì hồi đó ta không quá cao quý như vậy có đúng không?”

Nàng lắc đầu. Đây là lần đầu tiên kể từ ngày họ sống cùng nhau, nàng mới thấy Harry yếu đuối như thế. “Con không thể hình dung ra cuộc đời của mình nếu không có bác, bác Harry ạ. Con không bao giờ ao ước mọi chuyện sẽ khác đi. Bác đã yêu con như thể con là đứa con duy nhất của bác vậy.”

Cánh tay Harry rơi xuống. Trông ông thật xuôi xị. Nàng quàng tay ôm vai và cố xoa dịu ông. “Bác à, quý bà Briars hẳn sẽ dạy con toàn bộ các quy tắc, đúng vậy, nhưng bà ấy không thể yêu con như cách bác đã yêu con. Hơn nữa, bác đã dạy con nhiều thứ quy tắc còn quan trọng hơn nhiều. Bác đã dạy con cách tồn tại.”

Harry nhanh chóng lấy lại vẻ tự đắc. “Đúng là như vậy”, ông cười thừa nhận. “Nhưng con mới là người xuất sắc. Trong suốt cuộc đời mình, ta chưa từng thấy tên trộm hay kẻ nói dối nào giỏi như con cả. Ta thực sự tự hào về con, nhóc ạ.”

“Cảm ơn bác Harry”, nàng đáp lại, đỏ mặt vì lời khen của ông. Harry không phải là người dễ dàng ban phát những lời khen và nàng biết rằng ông đã nói từ tận đáy lòng.

Nhưng về mặt ông vẫn dàu dàu khi ông quay lại với câu nói ban đầu của nàng. “Nhưng con không nghĩ mình thuộc về ai đó ư? Con đã nói con muốn thuộc về ai đó.”

“Ý con là chuyện trở thành người vợ chuẩn mực”, nàng nói dối. “Khi nói thuộc về ai đó, ý con là như vậy.”

“Con nói chẳng rõ ràng chút nào, nhóc ạ”, ông tuyên bố, trông có vẻ nhẹ nhõm hẳn đi. “Vội ta mà nói, ta luôn muốn làm ông ngoại.”

Nàng đỏ bừng mặt mũi. “Con cũng chẳng biết làm sao để có em bé nữa”, nàng than thở.

Harry định làm nàng vui vẻ hơn, nhưng rồi nhận ra mình đã chọn cách tiếp cận sai. “Quý tha ma bất, chẳng có người đàn bà nào biết chuyện đó trước khi thời điểm đến, nhóc ạ. Cho ta biết chuyện này. Con có yêu Caine không? Nó nói là con yêu nó.”

Nàng lẩn tránh câu hỏi của ông. “Sẽ thế nào nếu anh ấy chán con? Lúc đó anh ấy sẽ bỏ rơi con, bác Harry ạ”, nàng thì thào. “Con biết anh ấy sẽ bỏ rơi con.”

“Không có chuyện đó đâu.”

“Anh ấy cần thời gian để nhận ra...” Nàng dừng lại giữa chừng. “Đúng vậy đấy, bác Harry. Nếu thời gian tìm hiểu nhau đã đủ dài, có khi anh ấy sẽ nhận

ra rằng mình đã phạm sai lầm.” Rồi nàng mỉm cười. “Trong trường hợp anh ấy không phạm sai lầm, con có thể cố học tất cả những gì mình cần phải biết. Phải rồi, bác Harry ạ, đúng là như vậy. Lúc này Caine đang tỏ ra vô cùng cao thượng, cố làm điều đúng đắn...”

“Chà, nhóc à”, Harry cắt ngang. “Về kế hoạch thời gian tìm hiểu dài ngày này...”

“Ôi, bác Harry, đó là cách duy nhất”, nàng chặn ông lại. “Con sẽ nhất quyết yêu cầu một năm. Con cược là anh ấy sẽ đồng ý ngay lập tức.”

Nàng quá hài lòng với quyết định của mình và nhanh chóng chạy ra khỏi phòng. Harry chỉnh lại cặp kính xộc xệch trên sống mũi, túm lấy bó hoa và cắp nó dưới nách, rồi đuổi theo nàng.

“Chờ đã”, ông gầm lên.

“Con phải nói chuyện với Caine ngay”, nàng nói với ra sau. “Con chắc chắn là anh ấy sẽ đồng ý thôi.”

“Ta cũng chắc chắn chẳng kém là nó sẽ không đồng ý”, Harry lầm bầm. “Nhóc à, từ từ đã. Ta vẫn còn chút chuyện phải nói với con.”

Nàng đã xuống đến sảnh lúc Harry mới đến chiếu nghỉ giữa hai đợt cầu thang. “Bọn chúng đang ở trong phòng khách ấy”, ông vừa quát lên vừa lạch bạch chạy xuống.

Jade bất ngờ khựng lại khi mở cửa phòng khách ra và thấy đám đông đang tụ tập trong đó. Harry bắt kịp nàng và buộc nàng vịn vào cánh tay của mình. “Chúng ta sẽ làm việc này thật đúng mực, nhóc ạ”, ông thì thào.

“Sao tất cả những người này lại ở đây?”, nàng hỏi và nhìn đám đông, nhận ra tất cả trừ một người đàn ông thấp lùn, đầu hói một mẩu đang đứng cạnh khung cửa Pháp. Ông ta cầm một cuốn sách trên tay và đang say sưa nói chuyện với Công tước Williamshire cùng Lệnh bà.

Caine đứng cạnh lò sưởi, đang nói chuyện với Lyon. Hân anh đã cảm thấy sự có mặt của nàng, vì đột nhiên đang nói dở anh bỗng quay lại và nhìn nàng.

Về mặt anh vô cùng trang trọng.

Thấy vẻ mặt ngây ra của nàng, ngay lập tức anh biết rằng nàng không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Caine chuẩn bị sẵn tinh thần cho sự phun trào mà anh chắc chắn sẽ xảy ra và băng qua phòng về phía Jade.

“Ta không có thời gian để giải thích cho xong”, Harry nói.

“Tôi có thể thấy điều đó”, Caine xen vào. “Jade, em yêu, chúng ta sẽ...”

“Ta sẽ nói chuyện đó”, Harry khẳng khái.

Ông cặp chặt tay Jade dưới nách sao cho nàng không thể dùng móng tay mà gây ra thương tích, rồi nói, “Sẽ chẳng có một năm tìm hiểu đâu, nhóc ạ”.

Nàng tiếp tục nhìn ông chằm chằm bằng ánh mắt ngây thơ như thiên thần. Harry cặp chặt tay nàng hơn nữa. “Mà sẽ có một đám cưới.”

Con bé bắt đầu hiểu ra, Harry đoán khi ông thấy đôi mắt của nàng đã chuyển thành màu xanh ngọc lục bảo.

Nàng cố rút tay ra nhưng Harry giữ rất chắc. “Khi nào thì đám cưới đó diễn ra?”

Nàng hỏi bằng giọng thì thào khản đặc. Harry nhả mặt trước khi trả lời. “Bây giờ.”

Nàng há miệng ra định gào lên phản đối, nhưng Caine đã tiến đến gần, chặn tầm nhìn của các khán giả. “Chúng ta có thể làm việc này theo cách dễ dàng, Jade ạ, hoặc là cách khó khăn. Em chọn đi.”

Nàng ngậm miệng lại và trừng mắt nhìn anh. Caine có thể thấy nàng hoảng sợ thế nào. Jade đang bên bờ của sự hoảng loạn, thân hình nàng đang run bần lên. “Cách dễ dàng là em sẽ bước về phía mục sư và đọc lời thề của mình.”

“Thế còn cách khó khăn?” Jade hỏi.

“Anh sẽ túm tóc em lôi lại đằng kia”, Caine nói, cũng đảm bảo trông mình như thể đang sẵn sàng thực hiện nhiệm vụ đó. “Dù cách nào thì anh cũng sẽ thắng. Chúng ta sẽ kết hôn.”

“Caine...”

Về sợ hãi trong giọng nàng khiến tim anh nhức nhối. “Quyết định đi”, anh ra lệnh bằng giọng khắc nghiệt. “Dễ dàng hay khó khăn?”

“Em sẽ không để anh rời bỏ em”, nàng thì thào. “Em sẽ không để điều đó xảy ra! Em sẽ rời bỏ anh trước.”

“Con đang lấp bấp cái gì thế hả nhóc?” Harry hỏi.

“Jade? Là cách nào?” Caine gặng hỏi lần nữa, phớt lờ câu phản đối của nàng lẫn câu xen ngang của Harry.

Hai vai nàng sụm xuống. “Cách dễ.”

Anh gật đầu.

“Ta sẽ dẫn nó tới chỗ mục sư”, Harry tuyên bố, rồi kêu lên, “Nathan, con có thể theo sau ta”.

“Chỉ một phút nữa thôi”, Caine ra lệnh. Trong khi Jade đứng đó run rẩy vì hoảng loạn và Harry đứng đó tặng cho nữ Công tước ánh mắt là loi thì Caine bước về phía mục sư và nói chuyện với ông ta. Khi đã xong, anh đưa một mẫu giấy cho ông ta.

Cuối cùng tất cả cũng đã sẵn sàng. Colin đứng cạnh anh trai, được cánh tay của Caine hỗ trợ. Jade đứng cạnh Caine, Harry phải đỡ nàng.

Jade lặp lại lời thề của mình trước, một nghi lễ truyền thống mà Caine đã khẳng khái đòi thực hiện. Đến lượt mình, anh nhìn cô dâu không chớp mắt trong lúc nhắc lại lời thề. Anh cứ kệ nàng nhìn xuống đất mãi cho đến khi đọc xong những lời thiêng liêng đó. Thế rồi anh nâng cầm nàng lên buộc nàng phải nhìn thẳng vào anh.

Trông nàng thật hoảng hốt, thật yếu đuối. Mắt nàng ngân ngấn nước. Anh yêu nàng biết bao. Anh muốn tặng cho nàng cả thế giới. Nhưng trước hết anh phải giành được lòng tin của nàng đã.

Mục sư gấp cuốn sách của mình lại, mở mảnh giấy trong tay ra và bắt đầu đọc. “Con có hứa sẽ chung sống với vợ con tới những ngày cuối cùng trong cuộc đời? Con có thể trước Chúa và những chứng nhân ở đây rằng con sẽ không bao giờ rời bỏ cô ấy cho đến khi cái chết chia lìa hai người?”

Mắt nàng mở to sững sờ trước những lời của mục sư. Nàng quay sang và thấy mẫu giấy ông ta đang cầm trong tay.

“Con xin thề”, Caine khẽ nói khi Jade quay lại nhìn anh. “Và giờ là điều cuối cùng”, Caine hướng dẫn vị mục sư.

“Chuyện này thật quá sức bất thường”, mục sư lẩm bẩm. Ông quay sang nói với Jade. “Con có hứa sẽ nói với chồng con rằng con yêu anh ấy trước khi ngày hôm nay kết thúc không?”

Nụ cười của nàng thật rạng rỡ. “Con hứa”, nàng nói.

“Con có thể hôn cô dâu”, mục sư tuyên bố.

Caine sung sướng nghe lời. Khi ngẩng lên, anh nói, “Giờ em đã là của anh”.

Anh kéo Jade vào lòng và ôm nàng thật chặt. “Anh sẽ không bao giờ phạm một sai lầm đến lần thứ hai, em yêu”, anh thì thầm.

“Caine à, em không hiểu”, nàng nói. Những giọt nước mắt vẫn đang chực trào ra và nàng đang tuyệt vọng duy trì chút tự chủ cuối cùng. “Sao anh lại không bảo mục sư yêu cầu em hứa là sẽ không rời bỏ anh? Anh không tin em sẽ tôn trọng lời thề của mình hay sao?”

“Một khi em đã hứa, anh biết em sẽ giữ lời”, anh trả lời nàng. “Nhưng lời hứa đó phải là tự nguyện. Khi nào sẵn sàng, em sẽ nói điều đó với anh.”

Anh không còn thêm thời gian để nói chuyện với nàng nữa vì đám đông người chúc mừng đã dồn đến để trao những lời chúc tụng.

Harry đứng ở góc phòng cùng đám thuộc hạ, dùng mép khăn quàng chấm nhẹ lên khóe mắt. Mẹ Caine có vẻ thật lòng vui mừng khi có Jade trong gia đình. Jade tự nhắc nhở mình rằng dĩ nhiên bà không biết cô con dâu mới của mình là một tên trộm tầm thường.

“Bác con sẽ đến thăm con thường xuyên chứ?” Gweneth hỏi sau khi liếc trộm Harry.

“Bác ấy sống khá xa nước Anh”, Jade giải thích. “Có lẽ bác sẽ chỉ đến thăm con mỗi năm một lần thôi.”

Caine nghe được câu cuối từ Jade, thấy vẻ nhẹ nhõm thoáng qua trên gương mặt nữ Công tước, liền cười phá lên. “Mẹ anh vẫn còn hơi căng thẳng khi ở gần bác em đấy”, anh nói.

“Ồi, người không nên thế”, Jade phản đối.

“Harry là một người thực sự rất tốt bụng. Có lẽ nếu người biết ông ấy rõ hơn...” Trông mẹ Caine tuyệt đối hoảng hồn khi nghe nàng gợi ý. Jade không biết phải nghĩ gì về chuyện đó. “Đó là ý tưởng của Harry lúc trước”, Caine giải thích, “Ông ấy muốn hiểu rõ hơn về mẹ.”

Vì Jade không chứng kiến cảnh Harry cô loi nữ Công tước ra khỏi cửa nên nàng không hiểu vì sao mẹ Caine lại có vẻ hoảng hốt đến thế. Nàng cũng không hiểu về khoái chí của Caine trong chuyện này. “Nào, con trai, giờ không phải lúc...”

“Người gọi anh ấy là con trai”, Jade kêu lên. “Và anh cũng gọi người là mẹ, đúng không?”

“Hầu tước là con trai của ta”, Gweneth tuyên bố. “Ta còn gọi nó là gì nữa chứ? Ta đã được nó cho phép rồi.”

Jade vô cùng miễn nguyện, không thể không mỉm cười, “Ồi, con đã hiểu sai”, nàng khẽ nói. “Con tưởng anh ấy chỉ gọi người là Lệnh bà và người chưa từng gọi anh ấy là con trai. Con đã muốn anh ấy thuộc về... phải, con đã sai lầm.”

Cả Caine lẫn mẹ anh đều không chính đón gì nàng. Họ nhìn nhau mỉm cười. “Henry đâu nh?” Đột nhiên Gweneth hỏi. “Harry đang đến đây kìa.”

Nữ Công tước vội nhấc váy lên và chạy về phía chồng mình trước khi Caine hay Jade kịp ngăn bà lại.

“Em đã lo lắng anh không thuộc về gia đình mình ư?” Anh thì thầm hỏi.

Trông nàng có vẻ lúng túng. “Mọi người ai cũng nên thuộc về đâu đó, Caine ạ, kể cả anh.”

Harry đẩy bó hoa hồng vào tay nàng. “Đây sẽ là những bông hồng cuối cùng mà Jimbo đem về cho con đây, nhóc ạ, vậy tốt hơn hết con nên thưởng thức chúng đi.” Ông nghĩ lời tuyên bố của mình có vẻ hơi gắt gỏng, thế nên ông hôn lên trán nàng, rồi quay sang Caine. “Ta cần phải bàn với con về vụ thiêu chấy con tàu mà chúng ta đã lên kế hoạch”, ông nói. “Chuyện sơn sửa sẽ hoàn thành vào ngày mai.”

“Nếu hai người không phiền, con muốn nói chuyện với Nathan”, Jade nói. Nàng thấy ông anh trai đang đứng một mình bên cửa ban công.

Caine lắng nghe Harry khi ông phác họa kế hoạch của mình, nhưng trong suốt thời gian đó vẫn không rời mắt khỏi cô dâu. Jade đứng đối diện với Nathan và nói chuyện với anh một lúc lâu. Nathan gật đầu vài lần, vẻ mặt rất nghiêm trọng. Anh cũng có vẻ bất ngờ khi Jade lôi ra một bông hồng trong bó hoa của mình và đưa nó cho anh.

Nathan lắc đầu nguây nguẩy, còn Jade gật đầu.

Thế rồi anh mỉm cười với cô em gái, nhận lấy bông hồng, và kéo nàng vào lòng.

Cho đến tận bây giờ, Caine mới thấy con người thực sự của chàng trai này. Lúc này Nathan tuyệt đối không mang vẻ phòng thủ chút nào. Vẻ mặt của anh khi ôm cô em gái vào lòng tràn ngập tình yêu thương.

Caine không chen ngang. Anh chờ đến khi Jade rời khỏi Nathan và quay lại bên anh.

Lúc này Harry và đám thuộc hạ đều đang quan sát Nathan. Khi anh trai của Jade giơ bông hồng lên cao, một tiếng hoan hô vang rền nổ ra. Đám thủy thủ ngay lập tức chạy ùa đến chỗ Nathan. Cả Jimbo và Matthew đều vỗ bình bịch vào lưng anh. “Tất cả những chuyện này là gì thế?” Caine hỏi Jade. Anh quàng tay quanh người nàng và kéo nàng vào mình.

“Em đã tặng Nathan một món quà cưới”, nàng nói với anh.

Mắt nàng lấp lánh đầy hân hoan. Anh như bị dội ngược trước khao khát bất ngờ muốn hôn nàng. “Sao nào?” Nàng hỏi khi anh chỉ nhìn nàng chằm chằm. “Anh không muốn biết em đã tặng anh ấy cái gì sao?”

“Một bông hồng”, anh khẽ nói, rồi cúi xuống hôn lên trán nàng. “Tình yêu của anh, hãy lên tầng trên vài phút đi.”

Về khấn trương trong giọng nói của anh, cùng với vẻ mặt anh, khiến nàng như hụt hơi. “Chúng ta không thể”, nàng thì thầm, rồi gật đầu thêm vào. “Chúng ta có khách. Và còn phải đi London nữa.”

Caine thở dài thườn thượt. “Vậy đừng nhìn anh như thế nữa đi.”

“Như thế nào?”

“Như là em cũng muốn lên tầng trên ấy”, anh gầm gừ.

Nàng mỉm cười. “Nhưng em thực sự muốn lên tầng trên mà.”

Thế rồi anh hôn nàng, giống như cách mà anh mong muốn, trong trò chơi tình ái gọi cảm, giả vờ trong một chốc lát là họ thực sự chỉ có một mình.

Nàng rú người xuống như lá rau diếp khi anh ngẩng đầu lên. Chúa ơi, sao mà anh yêu cái kiểu hưởng ứng của nàng trước anh đến thế chứ.

Rồi anh nhớ lại lời hứa mà nàng đã hứa với mục sư. “Jade này, không phải em có điều gì đó muốn nói với anh hay sao?” Anh dịu dàng thúc giục khi vẻ mặt dờ dẩn của nàng đã bắt đầu dịu đi.

“Phải”, nàng thì thầm. “Em muốn nói với anh rằng em đã tặng Nathan một bông hồng trắng.”

Trông nàng vô cùng chân thành và anh biết lúc này nàng không hề đùa giỡn. Thế nên anh quyết định sẽ phải chờ cho đến khi họ chỉ còn lại một mình rồi anh sẽ bắt nàng phải thừa nhận là nàng yêu anh. Khi thật, anh cần được nghe nàng nói những lời đó.

“Anh có hiểu tầm quan trọng của chuyện đó không, hả Caine?”

Anh lắc đầu. “Em đã tặng tên của mình cho anh ấy”, nàng giải thích.

Anh vẫn chưa hiểu. “Trông cậu ta sẽ cực kỳ ngạc nhiên nếu mang tên em đấy, tình yêu của anh.”

“Pagan.”

“Gi cơ?”

Nàng gật đầu khi trông anh như thể đang muốn tranh luận với nàng. “Từ giờ trở đi Nathan sẽ là Pagan. Đó là món quà của em dành cho anh ấy.”

Trông Jade vô cùng hài lòng với bản thân khiến Caine thấy có tội khi phải tranh cãi với nàng. “Jade à, Pagan phải chết, nhớ không?”

“Chỉ một thời gian ngắn thôi”, nàng trả lời. “Đám thủy thủ cần có một thủ lĩnh mới, Caine ạ, và Nathan muốn có Emerald. Anh ấy có việc cần phải làm.”

“Việc gì?”

“Anh ấy phải đi đón cô dâu của mình.”

Câu nói đó thật đáng để ý. Caine sững sờ. “Nathan đã kết hôn rồi sao?”

“Từ khi anh ấy lên mười bốn”, nàng trả lời. “Theo lệnh của Đức vua.”

“Thế vợ cậu ấy đâu?” Caine hỏi.

Nàng bật cười, thích thú trước vẻ sững sờ của anh. “Đó là công việc mà anh ấy phải làm, Caine ạ.”

Anh cười phá lên. “Em định nói với anh rằng Nathan đã làm mất vợ đấy ư?”

“Không hẳn thế”, nàng trả lời. “Chị ấy bỏ trốn khỏi Nathan. Giờ anh có thể hiểu vì sao anh ấy cứ cáu kỉnh như thế rồi chứ?” Caine gật đầu. “Em yêu, còn bao nhiêu bí mật khác nữa mà em vẫn còn phải chia sẻ với anh đây?”

Nàng không có thời gian để ngẫm nghĩ về câu hỏi đó. Ngài Richards cắt ngang bằng cách nhắc nhở rằng đã đến lúc họ phải lên đường đi London.

“Jade này, tốt hơn hết em nên mặc đồ cưỡi ngựa đi”, Caine gợi ý. “Chúng ta sẽ không đi bằng xe ngựa đâu.”

Nàng gật đầu, nhanh chóng nói lời tạm biệt với mọi người rồi lên tầng trên để thay quần áo. Sterns đem túi hành lý của nàng xuống nhà đưa cho người giữ ngựa để ông ta có thể buộc nó lên lưng con ngựa của nàng.

Caine vừa mặc áo choàng thì Jade bước vào phòng anh. Anh đã thay một chiếc quần ôm gọn gàng màu nâu vàng và đôi ủng Hessian nâu sậm. Anh vẫn mặc cái áo sơ mi màu trắng trước đó nhưng đã tháo bỏ cả vạt.

“Em đã sẵn sàng rồi”, nàng nói vọng vào từ ngoài cửa để làm anh chú ý.

“Đúng là cách hay để bắt đầu cuộc hôn nhân của chúng ta”, Caine lầm bầm. “Chúng ta đã có thể đợi”, nàng đáp lại.

Anh lắc đầu. “Không, chúng ta không thể đợi.”

“Caine này, sao ta không thể đi bằng xe ngựa?”

“Dĩ nhiên chúng ta sẽ đi đường hậu, xuyên qua rừng, bắt đầu từ hướng ngược lại và sau đó vòng lại. Chúng ta sẽ đánh lên London, cung ạ.”

Nàng mỉm cười. “Giống như McKindry”, nàng tuyên bố.

Caine luôn con dao dài vào trong một chiếc ủng, tập trung trở lại vào công việc của mình, rồi hỏi, “McKindry là ai?”.

“Kẻ đã quất roi ngựa vào em”, Jade trả lời. “Đừng quên súng đấy, Caine ạ.”

“Anh không quên đâu”, Caine trả lời rồi quay lại nhìn nàng. “McKindry là đồ con hoang đã đánh dấu lên em đó ư?” Anh gặng hỏi.

“Đừng có vẻ giận dữ quá thế, Caine à, chuyện đó đã lâu lắm rồi.”

“Bao lâu rồi?”

“Ồ, khi đó em tám tuổi, có thể là chín. Bác Harry đã giải quyết McKindry rồi. Và đó là một bài học rất quý giá đối với em”, nàng thêm vào khi thấy mặt anh đã trở nên chết chóc.

“Bài học gì?”

“McKindry đã đánh lên từ sau lưng em”, nàng giải thích. “Sau đó, cứ mỗi lần Harry để em ở lại, thì những lời cuối cùng của ông luôn là ‘Hãy nhớ McKindry!’”. Anh biết đấy, đó là lời nhắc nhở rằng em phải luôn cảnh giác đề phòng.”

Tuổi thơ quá quý gì mà lại như thế? Anh tự hỏi và cố giấu con giận. “Thế Harry có thường xuyên để em ở lại không?” Anh hỏi bằng giọng nhẹ nhàng.

Thậm chí anh còn quay mặt về phía tủ áo để nàng không thấy vẻ mặt của mình.

“Ôi, lúc nào chẳng thế”, nàng trả lời. “Dĩ nhiên là cho đến khi em đủ lớn để có thể giúp đỡ. Khi đó thì em đi cùng ông. Caine ạ, thực sự là anh nên nhanh lên. Ngài Richards sẽ nóng ruột cho xem. Em sẽ xuống dưới nhà...”

“Lại đây, Jade.”

Giọng anh thì thầm khản đặc, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng. Jade hoang mang trước thái độ của anh, nàng bước đến trước mặt anh.

“Gì thế, Caine?” Nàng hỏi.

“Anh muốn em nhớ một điều khác nữa ngoài McKindry”, anh nói.

“Là điều gì?”

“Anh yêu em.”

“Em không bao giờ quên là anh yêu em.” Nàng nhón chân và nhẹ nhàng vuốt ve má anh.

Rồi Jade cố hôn Caine, nhưng anh lắc đầu thì thầm, “Anh cũng muốn em nhớ thêm một điều nữa. Hãy nhớ lời hứa của em với anh rằng em sẽ không bao giờ ra biển lần nữa”.

Mắt nàng mở to. “Nhưng em chưa từng hứa với anh...”

“Vậy thì giờ hứa đi”, anh ra lệnh.

“Em hứa.”

Trông nàng khá choáng váng, khiến Caine thấy thỏa mãn. “Anh sẽ bảo Harry rằng nếu muốn gặp em thì ông ấy sẽ phải đến Anh. Chúng ta sẽ không đến chỗ ông ấy. Anh cũng sẽ bảo ông là anh đã bắt em phải hứa với anh. Ông ấy sẽ không tranh luận gì đâu.”

“Anh đã biết bao lâu rồi, Caine?” Nàng hỏi.

“Rằng em sợ nước ư?”

Nàng rụt rè gật đầu. “Kể từ con ác mộng đầu tiên của em”, anh giải thích, rồi lại kéo nàng vào lòng. “Em đã lo lắng, đúng không?”

“Hơi hơi thôi”, nàng thì thầm, rồi lại lắc đầu. “Không, Caine ạ, em không chỉ hơi lo lắng. Em thấy kinh hoàng. Harry sẽ không hiểu được đâu.”

Một giây chậm chạp trôi qua trước khi nàng lại thì thầm thì lên tiếng. “Caine này, anh có nghĩ em là kẻ hèn nhát vì đã sợ nước không?”

“Em có cần phải hỏi anh câu đó không?” Anh đáp lại. “Không phải em đã biết câu trả lời rồi sao, Jade?”

Thế là nàng mỉm cười. “Không, anh không tin em là kẻ hèn nhát. Em xin lỗi vì đã sỉ nhục anh khi hỏi như thế. Em chỉ không quen thừa nhận...”

“Cùng à, Poseidon[1] sẽ không quay lại với mặt biển nếu ông ta phải trải qua nỗi kinh hoàng giống em.”

[1] Poseidon: một trong ba vị thần lớn nhất trong thần thoại Hy Lạp, có nhiệm vụ cai quản đại dương.

Jade bắt đầu vừa khóc vừa cười cùng một lúc. Nàng thấy vô cùng nhẹ nhõm vì anh đã cất đi gánh nặng trên vai nàng, đầu nàng cảm giác hơi quay cuồng. “Nathan mạnh mẽ hơn em”, nàng nói. “Anh ấy sẽ quay lại với biển.”

“Nathan không phải là người, cùng ạ, vậy nên không tính đến cậu ta”, Caine trả lời. “Ôi, anh ấy là người đấy. Nếu em cho anh biết một bí mật, anh sẽ giữ kín chứ? Anh sẽ không hành hạ anh trai em bằng...”

“Anh hứa.”

“Nathan bị say sóng.”

Caine cười phá lên. “Cậu ta sẽ làm một tên cướp biển hoành tráng đây”, anh dài giọng.

“Em yêu anh.”

Nàng buột miệng thú nhận, mặt giấu vào trong cổ áo choàng của anh.

Tràng cười của anh ngừng bật. “Em vừa nói gì ư?” Anh hỏi, giả vờ như chưa nghe thấy, rồi nâng cằm nàng lên và nhìn thẳng vào mắt nàng.

Phải mất một lúc lâu sau và phải vận dụng đến từng gram dũng khí trong mình, nàng mới lặp lại được những lời ấy. Cổ họng thắt lại, trái tim nện những

tiếng đập hoang dã và ruột gan nàng có cảm giác như đang thắt lại thành nút.

Hắn nàng sẽ chẳng thể thả lỏng được nếu anh không giúp nàng, về mặt anh chan chứa yêu thương, giúp tiêu tan một phần hoảng loạn trong nàng. Lúm đồng tiền đã làm nốt phần việc còn lại.

“Em yêu anh.”

Anh thấy nhẹ cả người, cho đến khi nàng lại òa lên khóc. “Chuyện đó khó khăn đến vậy sao? Nói với anh rằng em yêu anh ấy?”

“Vâng”, nàng lí nhí trong khi nụ hôn của anh xóa đi những giọt nước mắt trên má nàng. “Em không hề quen thú nhận những gì trong tim mình. Em tin rằng mình không thích điều đó chút nào.”

Hắn anh sẽ cười phá lên nếu trông nàng không quá mong manh như thế. Thay vào đó anh hôn nàng.

“Lần đầu tiên chúng ta yêu nhau, em cũng đâu có thích”, anh nhắc cho nàng nhớ trước khi lại hôn lên đôi môi ngọt ngào của nàng.

Đến khi rời nhau ra, cả hai đều cùng run rẩy. Hắn anh sẽ lôi nàng lên giường nếu tiếng gầm của ngài Richards không chen ngang bọn họ.

Họ cùng nhau thở dài. “Đi thôi, em yêu. Đã đến lúc lên đường rồi.”

Anh bước về phía cửa phòng, kéo nàng đi theo.

Lyon và Richards đang chờ họ trong sảnh. Thời gian tiệc tùng nhanh chóng bị gạt sang bên. Họ im lặng băng qua khoảng rừng hẻo lánh nơi Matthew và Jinbo đang đứng đợi cùng mấy con ngựa.

Caine dẫn đường. Jade đi ngay sau, Lyon có trách nhiệm bọc hậu cho nàng. Ngài Richards đi cuối cùng.

Caine thận trọng quá đến mức điên cuồng. Lần duy nhất họ dừng lại nghỉ ngơi là khi anh tự mình quay lại lối cũ để đảm bảo rằng họ không bị theo đuổi. Nhưng Jade không để tâm đến chuyện khó khăn. Nàng thấy sự đề phòng của anh giúp nàng yên lòng.

Mỗi lần Caine vắng mặt, Lyon liền ở ngay cạnh nàng. Và mỗi lần Lyon nói chuyện với nàng thì chủ đề câu chuyện luôn là về tập hồ sơ của anh. Rõ ràng anh rất quan tâm đến chuyện có người khác nắm giữ hồ sơ đó.

Jade gợi ý Lyon ăn cắp tập hồ sơ của chính mình để có thể tìm lại sự yên bình trong đầu óc. Lyon lắc đầu. Anh cố không cười trong lúc giải thích như thế là trái với luân thường đạo lý. Anh thêm vào rằng cũng có thể sẽ có lúc nào đó có người đặt ra nghi vấn về một nhiệm vụ nào đó mà anh đã tham gia. Tập hồ sơ đó không thể bị phá hủy hay đánh cắp, vì sự thật chính là sự bảo vệ đối với anh.

Jade không tranh cãi với anh, nhưng nàng khẳng định tập hồ sơ ở nhà anh sẽ được bảo vệ an toàn hơn nhiều so với ở Bộ Chiến tranh. Nàng ra quyết định sẽ tự mình giải quyết việc vặt đó.

Khi họ đến ngoại ô London thì mặt trời đang xuống núi. Jade đã kiệt sức sau chuyến đi dài. Nàng không kháng cự khi Caine bế nàng sang ngồi trong lòng anh. Suốt quãng đường còn lại, nàng cười nưạ với vòng tay anh ôm quanh người. Trong suốt quãng đường đó, nàng cứ tự nhủ rằng Caine là một người vững vàng và chắc chắn. Phụ nữ hoàn toàn có thể dựa vào anh.

Khi họ về đến ngôi nhà trong thành phố của Caine thì nàng vừa ngủ thiếp đi. Caine vào trong nhà trước, xẵng giọng giải tán đám gia nhân trong đêm, rồi đưa Jade vào trong thư viện. Mùi khói vẫn còn thoang thoảng và phần lớn những bức tường vẫn còn đen nhem vì vụ cháy, nhưng đám gia nhân đã sửa sang lại. Ngôi nhà trông đã đủ vững chắc để có thể ở.

Khi Lyon và Richards vào cùng Jade và Caine, Richards nói, “Chúng ta sẽ hành động ngay khi trời tối hoàn toàn”.

“Sẽ an toàn hơn nếu chúng ta chờ đến nửa đêm”, Jade xen vào. “Sẽ có hai lính gác đến tận lúc đó.”

“Và chuyện gì sẽ xảy ra lúc nửa đêm?” Ngài Richards hỏi.

“Chỉ còn một lính gác ở lại trong suốt khoảng thời gian sau nửa đêm”, nàng giải thích. “Gã tên là Peter Kently và gã luôn ngà ngà say lúc bắt đầu phiên gác. Nếu chúng ta chờ đến sau nửa đêm, gã sẽ uống hết chai cuối cùng của mình và rồi nhanh chóng ngủ thiếp đi.”

Ngài Richards trở mắt nhìn nàng, miệng há hốc ra. “Làm thế nào cô...”

“Thưa ngài, người ta luôn phải chuẩn bị sẵn sàng cho bất kỳ tình huống nào nếu muốn thành công”, nàng khuyên ông. Trong khi ngài Richards lấp báp về chuyện nhân viên chính phủ thiếu vắng đạo đức làm việc thì Lyon hỏi Jade về các ổ khóa. “Cửa sau thì dễ ợt ấy mà”, nàng tuyên bố, mắt lấp lánh hơn hờ bởi vì rõ ràng nàng đang thấy háo hức với chủ đề của mình.

“Dễ ợt ư?” Caine hỏi, mỉm cười trước vẻ nồng nhiệt của nàng.

“Cũng khó”, nàng nói giảm đi.

Ngài Richards ngẩng phắt lên. “Chà, on Chúa vì cũng có thứ gì đó đạt yêu cầu.” Nàng nhìn ông đầy vẻ cảm thông. “Khó thôi, ngài Richards ạ, chứ

không phải không thể. Tôi đã từng lọt vào trong, nếu ngài còn nhớ.”

Trông ông vô cùng tiu nghỉu, nàng liền vội thêm vào, “Lần đầu tiên cũng mất khá nhiều thời gian. Khóa đôi nên cũng phức tạp”.

“Nhưng không phải là không thể”, Lyon xen vào. “Jade này, lần đầu tiên cô đã mất bao lâu?”

“Ồ, năm.. có lẽ cũng phải đến sáu phút.” Richards vui mặt vào lòng bàn tay. Jade cố an ủi ông. “Nào, nào, ngài Richards. Cũng chẳng quá tệ đến mức thế đâu. Ngài thấy đấy, tôi phải mất gần một giờ đồng hồ mới lọt được vào nơi cất giữ hồ sơ niêm phong bên trong đấy.”

Trông vị chỉ huy lúc này chẳng có vẻ gì là muốn được an ủi. Jade đề đám đàn ông lại với những kế hoạch của họ và vào bếp lục tìm đồ ăn. Nàng quay lại thư viện với một đồng hồ ăn đã phân loại. Họ cùng nhau ăn táo, phô mai, thịt cừu lạnh, bánh mì cũ và bia đen. Jade tháo ủng ra, rồi ngủ thiếp đi trên ghế.

Đám đàn ông hạ thấp giọng trong lúc bàn bạc về Hội Tribunal. Vài giờ sau khi Jade tỉnh giấc, nàng thấy Caine đang đọc lại những lá thư mà nàng đã chép lại.

Anh mang về mặt đánh đỏ, tuyệt đối tập trung và khi đột nhiên anh mỉm cười ngả người ra ghế, nàng đoán hẳn anh đã thông suốt vấn đề gì đó mà mình đang nghiền ngẫm. “Caine này, anh đã có kết luận rồi ư?” Nàng hỏi.

“Sắp có kết luận rồi đây”, Caine trả lời, giọng cực kỳ phấn khởi.

“Anh đang tính toán, đúng không?” Nàng hỏi.

“Phải”, anh trả lời. “Chúng ta sẽ thực hiện từng bước một, Jade ạ.”

“Anh ấy là người rất hợp lý”, nàng nói với Lyon và ngài Richards. Caine có cảm tưởng nàng đang biện hộ cho một khuyết điểm đáng tiếc nào đó. “Anh ấy không khác đi được. Anh ấy cũng rất cả tin nữa.”

“Cả tin ư?” Lyon khịt mũi bật cười. “Cô hẳn là đang đùa rồi, Jade ạ. Caine là kẻ hoài nghi nhất ở Anh quốc đấy.”

“Một nét tính cách mà tôi đã phát triển bằng cách làm việc cùng cậu”, Caine dài giọng.

Jade ngạc nhiên trước những nhận xét của Lyon. Anh có vẻ rất chắc chắn. Ngài Richards cũng gật đầu. Nàng quay sang mỉm cười với Caine và nói, “Em rất lấy làm vinh hạnh vì được anh tin tưởng”.

“Cũng chỉ nhiều như em tin tưởng anh thôi, cung ạ”, anh trả lời.

Nàng cau mày nhìn anh. “Như thế có nghĩa là sao? Anh đang si nhục em đấy à?”

Caine cười toe toét. Jade liền quay sang Lyon. “Anh có biết kết hôn với một kẻ lúc nào cũng tỏ ra hợp lý chết người mới điên khùng thế nào không?”

Caine trả lời nàng, “Anh chẳng có chút ý tưởng nào.”

Jade quyết định dừng chủ đề đó lại. Nàng thả hai chân xuống sàn, nhăn mặt vì cảm giác tê rần mà chuyển động đó gây ra. Nếu chỉ có một mình, hẳn nàng sẽ rên rỉ âm ỉ chẳng cần phải ý tứ. “Tôi không quen với việc cười ngửa lâu như thế chút nào”, nàng thừa nhận.

“Hôm nay cô đã rất giỏi”, Lyon khen ngợi nàng, rồi quay sang Caine. “Khi chuyện này kết thúc, Christina và tôi sẽ tổ chức tiệc chào đón hai vợ chồng cậu.”

“Cậu thật tử tế”, Caine xen vào. “Cậu biết đấy Lyon, Jade và Christina thật sự giống nhau đấy.”

“Vậy cô ấy cũng là trộm ư?” Jade hỏi trước khi kịp ngăn mình lại. Giọng nàng đầy nhiệt tình. “Ngay từ đầu bọn em đã khá hợp nhau. Chẳng ngờ được...”

“Rất tiếc vì phải làm em thất vọng, cung ạ, nhưng Christina không phải là trộm”, Caine nói.

Trông nàng có vẻ tiu nghỉu. Lyon bật cười. “Christina cũng lộn xộn lắm, Jade ạ. Cô ấy xuất thân từ một gia đình khá bất thường. Cô ấy có thể dạy cô đủ thứ trên đời.”

“Chúa cứu chúng con”, Caine xen vào, vì anh rất quen với xuất thân bất thường của quý bà Christina. Vợ Lyon đã được nuôi dưỡng ở một vùng hoang dã thuộc châu Mỹ bởi bộ tộc da đỏ Dakota.

Jade hiểu lầm phản ứng của Caine. “Em đảm bảo mình là một học trò sáng dạ, Caine ạ. Nếu tự nguyện, em có thể học được mọi thứ mà Christina muốn dạy em”

Nàng không cho anh có thời gian để trả lời nàng. “Em sẽ đi thay quần áo. Chúng ta phải xuất hành sớm thôi.”

Nàng nhận thấy Caine đang trừng mắt nhìn Lyon khi nàng rời khỏi phòng. Jade nhanh chóng thay bộ váy đen vào. Nàng mang theo một chiếc áo choàng. Mũ trùm đầu sẽ giấu đi mái tóc rực lửa của nàng trong ánh đèn đêm.

Họ đi bộ phần lớn quãng đường đến Bộ Chiến tranh. Tòa nhà của Bộ nằm bên kia thành phố, nhưng họ chỉ dùng ngựa thuê cho nửa quãng đường. Khi đã đến con ngõ phía sau tòa nhà, Jade liền bước lên cạnh Caine. Nàng nắm chặt tay anh, mắt nhìn chăm chăm lên tầng trên cùng của tòa kiến trúc bằng gạch.

“Có chuyện gì đó không ổn, Caine à.”

“Gì cơ?” Ngài Richards hỏi từ phía sau nàng. “Bản năng của cô, cô gái thân mến, hay...”

“Có ánh đèn hắt ra từ ô cửa sổ thứ ba bên tay phải”, nàng giải thích. “Lẽ ra ở đó phải không có đèn mới đúng.”

“Có lẽ lính gác ở lối vào...”

“Lối vào ở phía bên kia”, Jade cắt ngang. “Ánh đèn đó hắt ra từ văn phòng phía trong.”

Caine quay sang Lyon. “Nếu có người trong kia đang lục soát dossier hồ sơ, thì hẳn sẽ rời khỏi đây bằng cửa sau.”

“Cứ để hẳn qua nếu hẳn làm thế”, ngài Richards chỉ đạo. “Tôi sẽ bám theo hẳn.”

“Ngài có muốn tôi đi cùng ngài không?” Lyon hỏi. “Nếu có nhiều hơn một...” Richards lắc đầu. “Tôi sẽ xem xem ai là thủ lĩnh và bám theo thằng cha đó. Cậu cần có mặt ở đây. Chúng ta sẽ gặp lại nhau ở nhà Caine, cho dù là giờ nào đi nữa.”

Họ đi chui vào trong bóng tối cách cửa hậu một khoảng an toàn, rồi kiên nhẫn đợi. Caine quàng tay quanh vai Jade và ôm nàng thật chặt.

“Anh không muốn em ở đây với anh, đúng không Caine?” Nàng thì thào khi vòng tay của anh trở nên nhúc nhích.

“Không, anh không muốn em có mặt ở đây”, anh trả lời. “Jade này, nếu có rắc rối gì bên trong...”

“Lyon sẽ lo chuyện đó”, nàng xen vào trước khi anh kịp nói hết suy nghĩ của mình. “Nếu cần phải có chuyện giết chóc nào trong đó, cầu Chúa tha tội, thì Lyon sẽ là người thực hiện. Anh ấy quen với công việc đó.”

Lyon nghe nàng tuyên bố và nhướn mày lên. Anh tự hỏi không biết nàng đã đọc hết tập hồ sơ của Caine chưa. Thực tế là Caine hoàn toàn có năng lực làm công việc đó cũng như anh.

Tiếng thì thào của họ ngừng bất khi cửa hậu ken két mở ra. Trong khi họ quan sát, có hai gã đàn ông lúp xúp chạy ra ngoài. Dưới ánh trăng, Jade có thể thấy rõ gương mặt chúng. Nàng không ngăn được mình há hốc miệng. Caine vội dùng tay bịt miệng nàng lại.

Gã thứ hai quay người lại khóa cửa. Sao gã lại có chìa sơ cua được? Jade tự hỏi. Nàng giữ im lặng cho đến khi hai gã đó rẽ ở góc đường. Ngài Richards liền bám theo chúng.

Rồi nàng quay sang Caine. “An ninh thật quá tệ”, nàng thì thào.

“Phải”, anh đồng ý. “Em nhận ra chúng, đúng không?”

Nàng gật đầu. “Đó là hai trong ba gã đã chặn đường chiếc xe của Nathan. Tên to hơn là kẻ đã đánh vào đầu em.”

Về mặt anh khiến nàng khiếp sợ. Nàng nghĩ anh rất có thể sẽ đuổi theo hai gã nọ ngay lúc đó. “Caine à, lúc này xin anh phải tỏ ra sáng suốt. Anh không thể đuổi theo chúng được.”

Trông anh có vẻ cáu kỉnh với nàng. “Anh sẽ chờ. Nhưng khi chuyện này xong xuôi...”

Anh không nói hết câu mà nắm lấy tay nàng kéo về phía cửa. Với một dụng cụ đặc biệt mà Harry đã tặng nàng nhân ngày sinh nhật lần thứ mười, nàng có thể mở khóa trong thời gian cực nhanh. Chốt cửa thứ hai cũng chỉ mất nhiều hơn vài phút.

Lyon vào trong trước. Jade theo sau, với Caine bọc hậu. Nàng đẩy Lyon sang bên và dẫn đường. Họ lên tầng ba theo cầu thang phía sau. Jade nhớ tiếng kéo kẹt ở bậc thứ tư trên cầu thang thứ hai, liền ra hiệu cho hai người phía sau tránh nó ra, rồi nàng bỗng thấy tay Lyon trên eo mình. Anh nhắc nàng qua bậc thang đó và đặt nàng xuống. Nàng quay lại mỉm cười cảm ơn anh trước khi tiếp tục bước tới.

Tên lính gác không phải đang ngủ tại vị trí của mình sau bàn làm việc ở văn phòng phía ngoài. Anh ta đã chết. Jade thấy cán dao thò ra trên vai anh ta, liền vội lùi lại một bước. Tay Caine ngay lập tức bịt miệng nàng lại. Hẳn anh tưởng nàng sắp sửa kêu toáng lên.

Qua khung cửa kính, họ có thể thấy hai bóng người. Caine kéo Jade vào trong góc, ra hiệu cho nàng ở yên đó, rồi theo Lyon vào văn phòng phía trong. Nàng ấn tượng trước khả năng giữ yên lặng của họ, liền kết luận hai người này sẽ trở thành những tên trộm chuẩn mực.

Nhưng họ đi quá lâu. Nàng đứng đó dựa lưng vào bức tường lạnh ngắt, xoắn hai tay với nhau trong lúc đợi. Nếu có chuyện gì xảy đến với Caine, nàng không biết sẽ phải làm gì. Dĩ nhiên là cho đến khi nàng buộc phải rời xa anh, Jade tự chữa lại trong đầu... Chúa giúp nàng, nàng cần anh.

Nàng không nhận ra mình đã nhắm chặt mắt lại cho đến khi cảm thấy tay Caine trên vai. “Đi nào, giờ chỉ còn lại chúng ta thôi.”

“Những tên ở trong kia thì sao?” Nàng thì thảo hỏi. “Vi Chúa, be bé cái giọng thôi. Chúng ta đang làm việc đây.”

Anh không trả lời nàng. Jade theo Caine vào phòng lưu trữ, quăng áo choàng lên chiếc bàn gần nhất trong khi Lyon thả thêm một cây nến nữa để lấy ánh sáng. Thế rồi nàng nhìn thấy hai gã đàn ông đang nằm trong góc nhà. Nàng không thể kìm tiếng thở dốc. “Chúng chết rồi ư?” Nàng hỏi.

Nàng không thể dứt ánh mắt khỏi hai cơ thể đang nằm chồng lên nhau đó. Caine bước tới chắn ngang tầm nhìn của nàng và trả lời, “Không”.

Nàng nhẹ nhõm trông thấy. “Jade này, chẳng lẽ đám thuộc hạ của em chưa từng phải...”

“Chắc chắn là không rồi”, nàng cắt ngang. “Nếu thế thì em phải đưa họ trốn đi mất. Giết người là có tội mà. Giờ đừng nói chuyện linh tinh nhiều thế nữa, Caine. Anh phải nhanh lên. Nếu tỉnh lại, bọn chúng sẽ gào lên báo động đấy.”

“Trong một lúc lâu nữa chúng sẽ không tỉnh dậy đâu”, Caine nói. Anh kéo ra một chiếc ghế và nhẹ nhàng đẩy nàng ngồi vào đó. “Em nghỉ ngơi đi. Chuyện này sẽ mất thời gian đấy.”

“Nghỉ ngơi trong lúc đang làm việc ư? Không bao giờ.” Nàng có vẻ hoảng hốt trước gợi ý của anh.

“Hồ sơ của Terrance đã biến mất”, Lyon thông báo, làm hai người họ chú ý. Anh đang cúi người trên ngăn kéo đựng hồ sơ, nụ cười toe toét đến mang tai. “Không phải thật thú vị sao?”

“Những người thấp đèn chắc cũng nghĩ chuyện đó rất thú vị”, Jade nạt. “Bé giọng thôi, Lyon.”

“Phải, chuyện này thật thú vị.” Caine lặng lẽ trả lời câu nhận xét của Lyon.

“Vậy là chúng ta có thể rời khỏi đây rồi?” Jade hỏi, một lần nữa liếc nhìn về phía hai tên đang nằm trong góc.

“Jade này, sao em lại căng thẳng quá thế?” Caine hỏi. “Trước đây em đã từng ra vào căn phòng này mấy lần rồi cơ mà”, anh nhắc nàng.

“Khi đó em làm việc với những người chuyên nghiệp”, nàng tuyên bố.

Lyon và Caine nhìn nhau mỉm cười. “Cô ấy lo lắng cho chúng ta”, Lyon nói.

“Không”, Caine phản đối. “Sẽ thật nhục nhã nếu cô ấy...”

Nàng không tin được lúc này anh còn dám trêu nàng. “Dĩ nhiên là em lo lắng. Hai người các anh thậm chí còn chẳng phải là những học trò tử tế nữa kia. Ngay cả một kẻ ngốc cũng sẽ biết giờ không phải là lúc tán gẫu vô vẩn. Làm việc đi thôi.”

“Cô ấy đang si nhục chúng ta”, Lyon dài giọng. Anh suýt cười phá lên, nhưng ánh mắt gườm gườm của nàng khiến anh đổi ý. Sau đó hai người đàn ông trở nên nghiêm túc. Họ dốc sức trước vài tập hồ sơ trong suốt hai giờ đồng hồ. Jade không cắt ngang. Nàng cũng chẳng dám nghỉ ngơi, vì quyết tâm tiếp tục đề phòng có kẻ đột nhập.

“Được rồi, chúng ta đã xong”, Caine nói khi đóng tập hồ sơ cuối cùng lại.

Jade đứng dậy bước về phía ngăn kéo. Nàng cầm lấy đồng hồ sơ từ Caine, quay người lại, rồi đặt hồ sơ lại vị trí đúng ban đầu. Nàng quay lưng về phía hai người kia nên chẳng tốn mấy thời gian đã rút được hai tập hồ sơ dày cộp về Caine và Lyon.

Nàng quay người lại, quyết tâm làm cho ra nhẽ với họ ngay lúc đó nếu họ đưa ra một lời phản đối nào. Tuy nhiên, may mắn đã thuộc về phía nàng, vì hai người đàn ông lúc này đã ra văn phòng phía ngoài rồi.

“Các anh không kiểm tra túi của chúng ư?” Nàng gọi với ra và chỉ vào hai gã đàn ông đang nằm ngủ.

“Bọn đã anh kiểm tra rồi”, Caine trả lời. Jade bọc hai tập hồ sơ trong áo choàng, thò tắt nến và theo hai người họ xuống tầng dưới. Vì họ là những người duy nhất ở trong tòa nhà nên nàng đoán họ chẳng cần phải giữ yên lặng. Hai người đàn ông đang thay nhau lăm bằm những từ tục tĩu. Nàng nhận thấy những từ của Caine cũng phong phú đầy sắc màu giống như Lyon. “Em sẽ chẳng bao giờ đem theo bất kỳ ai trong hai người trong một vụ tập kích khác đâu”, nàng lăm bằm. “Sẽ chẳng có gì đáng ngạc nhiên nếu đám chức trách đang đứng chờ chúng ta bên ngoài.”

Cả Caine và Lyon chẳng ai thèm để ý đến những lời huyền thuyên của nàng. Dù gì thì nàng cũng sẽ sớm mệt mỏi với chuyện thuyết giảng họ cho mà xem.

Ngài Richards đang đứng chờ họ ở trong ngõ. “Có một chiếc xe ngựa đang chờ cách đây bốn tòa nhà”, ông thông báo rồi quay người dẫn đường.

Jade sẩy chân khi họ vòng qua một góc rẽ, Lyon giữ lấy nàng rồi bế nàng lên. Nàng tưởng anh đã có thể cảm thấy tập hồ sơ khi chuyển nàng sang cho Caine, rồi kết luận là anh không hề phát hiện ra khi nhìn nàng cười và tiếp quản vị trí bọc hậu. Trong xe, nàng ngủ thiếp đi, áo choàng ôm chặt trước ngực. Thật dễ chịu biết bao khi biết rằng chẳng cần phải lo lắng. Chẳng nào Caine còn ở cạnh thì nàng còn cảm thấy an toàn, cảm thấy được bảo vệ. Lần đầu tiên trong một thời gian rất dài, nàng không cần phải nhớ đến McKindry. Caine sẽ canh chừng bảo vệ cho cả hai bọn họ. Dĩ nhiên anh sẽ chẳng bao giờ trở thành một tên trộm giỏi, nhưng anh chắc chắn sẽ không để đám McKindry trên đời này đánh lén sau lưng họ.

Lúc tỉnh dậy, nàng nhận thấy mình đang ở trên giường của Caine. Anh đang cố gỡ bọc áo choàng ra khỏi tay nàng. “Họ đang chờ anh dưới nhà à?” Nàng

hỏi bằng giọng thì thảo ngọt ngào.

“Ừ, họ đang chờ. Cung à, để anh giúp em...”

“Em có thể tự cởi quần áo”, nàng nói. “Anh có cần em...”

Nàng đang định hỏi anh có cần nàng xuống dưới nhà với anh không, nhưng anh đã cắt ngang nàng. “Anh sẽ luôn cần em, Jade ạ. Anh yêu em.”

Anh cúi xuống hôn nàng. “Ngủ lại đi, em yêu. Anh sẽ lên với em ngay khi bọn anh xong việc.”

“Em không muốn mình cần anh.”

Nàng buột miệng thốt ra bằng giọng đầy hoảng sợ. Nụ cười của Caine gần như là cảm thông. “Anh biết, tình yêu của anh, nhưng em thực sự cần anh. Giờ thì ngủ đi nào.”

Không hiểu vì sao, nhưng nàng thấy được an ủi trước sự mâu thuẫn trong anh. Anh quá tự tin về bản thân. Đó là tính cách mà nàng không thể không thích.

Jade thở hắt ra. Chỉ là lúc này nàng quá mệt mỏi và chẳng thể nghĩ được về tương lai. Nàng giấu mấy tập hồ sơ đi, cởi quần áo và rồi ngã người ra giường. Nàng nghĩ rất có thể mình sẽ lại gặp lại con ác mộng kinh hoàng kia, rồi nhận ra mình chẳng còn khiếp sợ nó nhiều như trước đây nữa.

Jade ngủ thiếp đi, ôm ấp lời hứa mà Caine đã hứa với nàng. Nàng sẽ chẳng bao giờ phải đến gần đại dương lần nữa. Đến tận bảy giờ sáng hôm sau Caine mới lên giường được. Jade mở mắt vừa đủ lâu để có thể thấy anh lật chăn ra và chui vào cạnh nàng. Anh kéo nàng sát vào người, cánh tay ôm chặt trên eo nàng và rồi ngáy khò khò như một tên say rượu trước khi nàng kịp nằm ngay ngắn lại. Nàng xuống dưới nhà khi trời đã trưa, tự giới thiệu với đám gia nhân của Caine ở London và rồi đi vào phòng ăn để dùng điểm tâm.

Caine đột nhiên xuất hiện trên ngưỡng cửa, mặc mỗi chiếc quần sáng màu. Anh trông vừa kiệt sức vừa giận dữ và khi anh ngoác tay về phía nàng thì nàng quyết định sẽ chẳng tranh cãi với anh.

“Lại đây nào, Jade.”

“Anh đã tỉnh dậy nằm bên giường ư, Caine?” Nàng hỏi khi bước đến trước mặt anh. “Hay anh luôn cúi kinh thể này mỗi khi tỉnh dậy vào buổi sáng?”

“Anh tưởng em đã bỏ đi rồi.”

Mắt Jade tròn xoe trước lời thú nhận của anh, nhưng nàng chẳng có nhiều thời gian để nghĩ về chuyện đó. Caine bế nàng lên và đưa nàng lên tầng trên trở lại. Nàng biết anh đã nổi giận thế nào khi thấy quai hàm anh siết lại. “Caine à, em đâu có rời bỏ anh”, nàng thì thầm khẳng định điều hiển nhiên. Rồi nàng giờ tay vuốt ve má anh, mỉm cười khi thấy hàm râu lõm lõm. “Anh cần cạo râu, ông xã à.”

“Đừng vậy, anh là ông xã của em”, anh gầm gừ rồi quăng nàng lên giường, cởi phắt quần ra và nằm sấp xuống cạnh nàng, tay neo thật chặt quanh eo nàng. Nàng vẫn còn mặc nguyên xi váy áo trên người trong khi anh hoàn toàn khỏa thân. Hẳn nàng sẽ cười phá lên trước sự lố bịch trong hoàn cảnh của mình nếu toàn bộ ý nghĩa của những gì anh vừa ám chỉ không ngự trị trong tâm trí nàng. Sao anh dám không tin nàng cơ chứ? Nàng tức điên người. Hẳn nàng cũng sẽ cho anh một trận ra trò nếu trông anh không thanh thản chết người đến thế. Nàng chẳng nhớ lòng nào đánh thức anh dậy lúc này. Chuyện thuyết giảng có thể đợi sau. Nàng nhắm mắt, chọn một cuốn sách trong trí nhớ của mình, rồi đọc lại nó trong đầu trong khi kiên nhẫn chờ Caine tận hưởng sự nghỉ ngơi mà anh đang cần.

Anh chẳng hề nhúc nhích cho đến tận hai giờ chiều hôm đó. Và khi tỉnh dậy, tâm trạng anh cũng dễ chịu hơn. Anh mỉm cười với nàng. Còn nàng trừng mắt nhìn anh.

“Sao anh không tin em?” Nàng gắng hỏi. Caine lăn ngửa người ra, chắp hai tay sau đầu, rồi ngáp dài. “Bỏ quần áo ra đi, em yêu”, anh thì thầm. “Rồi chúng ta sẽ bàn bạc chuyện này.”

Ánh mắt nàng lướt khắp cơ thể anh. Nàng đỏ mặt. “Em nghĩ giờ chúng ta nên bàn bạc chuyện đó luôn, Caine ạ”, nàng lắp bắp.

Anh hôn nàng thật nồng nàn, rồi một lần nữa ra lệnh cho nàng cởi quần áo. Thật lạ, nhưng chuyện phải tuân lời anh lúc này chẳng khiến nàng phiền lòng chút nào. Anh là người có tài thuyết phục, đồng thời cũng đầy đòi hỏi.

Nàng lên đỉnh hai lần rồi anh mới lấp đầy nàng bằng hạt giống của mình.

Cuối cùng, khi anh chịu rời khỏi người nàng, nàng gần như chẳng cựa quậy được nữa. “Nào, giờ em muốn bàn bạc chuyện gì nào?”

Nàng không thể nhớ được. Phải mất một giờ nữa họ mới mặc được quần áo vào, vì họ cứ dừng lại để hôn nhau. Phải mãi đến khi đang trên đường xuống cầu thang thì Jade mới nhớ ra mình muốn thuyết giảng anh về chuyện gì.

“Không phải em đã tự chứng minh với anh rồi sao?” Nàng hỏi. “Anh nên tin em bằng cả trái tim mới đúng.”

“Em đâu có tin anh”, anh bác lại. “Chuyện này phải có qua có lại, Jade ạ, hoặc là không gì cả. Em đã nói rất rõ rằng em sẽ rời khỏi anh ngay khi có cơ hội đầu tiên. Không đúng vậy sao, tình yêu của anh?” Anh dừng ở chân cầu thang và quay lại nhìn nàng. Lúc này tầm mắt họ ngang nhau. Anh nhận thấy

nàng đang rung rung nước mắt.

“Giờ em không muốn nói đến chuyện này”, nàng tuyên bố, cố đầu tranh để duy trì vẻ bình tĩnh. “Em đói bụng và...”

“Nó cho em sức mạnh, đúng không bà xã?”

“Em không hiểu ý anh là gì”, nàng đáp lại, giọng run run. “Sức mạnh gì?”

“Từ sâu thẳm trong cái đầu lộn xộn của em đã luôn ẩn nấp khả năng rằng anh sẽ dần rời bỏ em”, anh giải thích. “Cũng giống như Nathan và Harry vậy. Em vẫn còn sợ hãi.”

“Em sợ ư?” Nàng lấp bắp.

Anh gật đầu. “Em sợ anh.”

Caine tưởng Jade sẽ cãi lại lý lẽ đó. Nhưng nàng khiến anh ngạc nhiên khi gật đầu thừa nhận. “Phải, anh làm em rất sợ. Em có thể nói với anh rằng em chẳng thích cảm giác đó một chút nào. Nó khiến em...”

“Trở nên yếu đuối ư?”

Nàng lại gật đầu. Caine thở dài kiên nhẫn. “Vây thôi được. Em cho rằng sẽ mất bao lâu để em không còn sợ hãi nữa?” Giọng anh thật dịu dàng, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

“Mất bao lâu thì anh sẽ chán em?” Nàng hỏi, nỗi sợ hãi hiển hiện rõ ràng.

“Em đang cố tình hiểu sai đây ư?”

“Không.”

“Vây câu trả lời cho câu hỏi ngớ ngẩn của em là, anh sẽ chẳng bao giờ chán em. Nào, giờ hãy cho anh biết sẽ mất bao lâu thì em mới tin tưởng vào anh?” Anh gắng hỏi lần nữa, giọng lúc này không còn dịu dàng mà giận dữ và kiên quyết như vẻ mặt của anh.

“Em đã nói với anh rằng em yêu anh”, nàng thì thào.

“Phải, em đã nói thế.”

“Em đã lặp lại lời thề trước mặt anh và trước Chúa.” Giọng nàng cao thêm một tông. Anh cũng có thể thấy nỗi hoảng sợ và cảm giác chông chênh trong nàng.

“Giờ anh còn muốn gì thêm ở em nữa chứ?”

Lúc này nàng đã hét lên, hai tay xoắn chặt với nhau. Caine kết luận nàng vẫn chưa sẵn sàng toàn tâm toàn ý đầu hàng.

Anh thấy mình như một con quái vật vì đã khiến nàng phiền muộn đến thế. “Jade à...”

“Caine ạ, em không muốn rời khỏi anh”, nàng thốt lên. “Em thực sự tin tưởng anh. Phải, em tin tưởng anh. Em biết anh sẽ giữ an toàn cho em. Em biết anh yêu em, nhưng có một phần trong em vẫn...” Nàng dừng lại giữa chừng và cụp mắt xuống, hai vai sụp xuống thảm bại. “Đôi khi những cảm xúc bị khóa kín trong con người em từ khi em mới chỉ là một đứa trẻ cứ ngăn không cho em suy nghĩ một cách hợp lý”, nàng thừa nhận sau một lúc lâu yên lặng. “Em nghĩ anh đã đúng, em chẳng công bằng chút nào trong chuyện này, đúng không?”

Anh kéo nàng vào lòng và ôm nàng thật chặt. Cái ôm đó vì anh nhiều hơn là vì nàng. Thực ra, anh không thể chịu đựng được khi thấy vẻ thống khổ trong mắt nàng.

“Anh muốn nói với em điều này, em yêu.

Lần đầu tiên khi em cố rời bỏ anh... khi Harry bảo anh rằng em đã bỏ đi, anh như bị rơi vào tình trạng hoảng loạn. Trước đó anh chưa từng có thứ cảm giác khủng khiếp như thế và anh cũng tuyệt đối chắc chắn là mình ghét cảm giác đó. Giờ anh bắt đầu nhận ra rằng em đã phải sống với cảm giác đó rất lâu rồi, đúng không?”

Nàng lau nước mắt vào áo anh trước khi trả lời. “Có lẽ vậy.”

“Vì thế em đã học cách sống hoàn toàn độc lập”, anh tiếp tục. “Em đã dạy chính bản thân mình không phụ thuộc vào ai khác. Anh nói có đúng không?”

Nàng nhún vai trong vòng tay anh. “Em không thích nói về chuyện này”, nàng khẽ nói, cố gắng tỏ ra cáu kỉnh và không hoảng sợ. “Em yêu anh bằng cả trái tim mình”, nàng thêm vào khi anh siết nhẹ nàng. “Em cũng biết rằng lúc này anh yêu em, Caine ạ. Phải, em chắc chắn về điều đó.”

Chẳng ai nói một lời nào một lúc lâu sau khi nàng nói xong câu đó. Jade dùng khoảng thời gian đó để làm trái tim đang đập thình thịch của mình dịu lại. Còn anh tận dụng sự yên lặng để nghĩ ra một cách hợp lý nhằm xóa bỏ nỗi sợ hãi vô lý trong nàng.

“Sẽ thế nào nếu chúng ta thử trong một thời gian ngắn?” Đột nhiên anh thốt lên.

“Giờ cơ?” Nàng lùi ra để có thể nhìn về mặt của anh. Chắc chắn anh đang đùa giỡn với nàng.

Về mặt Caine cho thấy anh hoàn toàn nghiêm túc. “Anh muốn biến cuộc hôn nhân của chúng ta thành một sự kết hợp ngắn ngủi ư? Nhưng anh vừa bảo em rằng anh yêu em. Làm sao anh có thể...”

“Không, không”, anh tranh luận. “Nếu chúng ta chỉ ràng buộc lẫn nhau trong khoảng thời gian sáu tháng, nếu em hứa với anh là em sẽ ở cùng anh trong khoảng thời gian đó, thì liệu cảm giác hoang loạn của em có vơi bớt đi không?”

Anh có vẻ vô cùng nhiệt tình và cực kỳ tự mãn. Lúc này nàng mới nhận ra anh khá chân thành trong chuyện ngu xuẩn này. “Anh đã nói sẽ chẳng bao giờ rời bỏ em. Giờ anh lại nói rằng sáu tháng...”

“Anh sẽ không bao giờ rời bỏ em”, anh vặc lại, rõ ràng bức bối vì nàng không toàn tâm toàn ý suy nghĩ về kế hoạch của anh. “Nhưng em đâu chịu tin là anh thật lòng khi nói thế. Vậy nên em chỉ phải hứa là sẽ dành cho anh sáu tháng thôi, Jade ạ.”

“Thế còn anh thì sao, ông xã? Lời hứa này ràng buộc cả anh nữa chứ?”

“Dĩ nhiên.”

Nàng lao mình vào vòng tay anh để anh không thấy được nụ cười của nàng. Nàng không muốn anh nghĩ nàng đang cười anh. Cũng thật lạ, nhưng đột nhiên nàng cảm giác như thể một vật nặng đã được cất khỏi lồng ngực mình. Nàng đã có thể thở lại. Nỗi hoang loạn biến mất.

“Hứa với anh đi, bà xã”, anh găm giữ.

“Em hứa”, nàng đáp lại.

“Không”, anh lầm bầm. “Như thế không được. Thời gian như thế là quá ngắn. Quý tha ma bắt, lỡ đâu đến lúc đó anh không để ý và em sẽ bỏ đi trước khi anh... anh muốn một năm tròn, Jade ạ. Chúng ta sẽ bắt đầu kể từ ngày hai ta kết hôn. Anh sẽ không bao giờ quên ngày kỷ niệm của chúng ta.”

Anh siết vai Jade khi nàng không trả lời anh ngay. “Thế nào? Em hứa sẽ không rời khỏi anh trong vòng một năm tròn chứ?”

“Em hứa.”

Caine nhẹ cả người, anh muốn hét lên. Cuối cùng anh cũng đã nghĩ ra cách để làm nàng hạnh phúc. Anh vừa mới trao tặng nàng quyền lực mà anh chắc là nàng cần đến. “Em nói rõ ràng ra đi, bà xã”, anh ra lệnh bằng giọng cộc cằn. “Anh không muốn bất kỳ sự hiểu lầm nào.”

Nàng kết luận chồng mình thực sự nên trở thành một luật sư. Anh rất logic và cũng quá thông minh. “Em sẽ ở bên anh trong vòng một năm. Giờ anh cũng phải hứa với em, ông xã ạ.”

“Anh sẽ không rời bỏ em trong một năm tròn”, anh tuyên bố.

Anh dùng ngón tay cái nâng cằm nàng lên và hỏi, “Em thực sự tin anh, đúng không?”

“Vâng, em tin anh.”

“Và em thấy nhẹ nhõm, đúng không?” Trong một lúc lâu, nàng không trả lời anh. Thực tế chẳng hề đến một cách chậm rãi. Nó xuyên thẳng vào Jade như một tia sáng ấm áp, cùng lúc lấp đầy trái tim và khối óc phi lý của nàng. Anh sẽ không bao giờ rời bỏ nàng... Và nàng chẳng bao giờ có thể rời bỏ anh. Những cảm giác yếu đuối thời thơ ấu giấu kín bên trong nàng qua quá nhiều năm cô độc lúc này đã biến mất.

“Em yêu, em thấy nhẹ nhõm, đúng không?”

“Em tin anh bằng cả trái tim mình”, nàng thì thầm.

“Giờ em không còn hoang loạn nữa chứ?” Nàng lắc đầu. “Caine à, em muốn nói...”

“Anh đã xua nỗi hoang loạn đó đi, đúng không?”

Vì trông anh cực kỳ hài lòng với bản thân nên nàng không muốn làm sự thỏa mãn ngạo mạn đó xẹp đi. Nàng nhớ lại chuyện đàn ông phải có lòng kiêu hãnh nguyên vẹn. “Anh đã giúp em nghĩ thông suốt mọi chuyện”, nàng khẽ nói. “Đúng vậy, anh đã xua nỗi hoang loạn của em đi. Cảm ơn anh, Caine ạ.”

Họ trao nhau một nụ hôn dài ngọt ngào. Jade vẫn còn run rẩy khi Caine ngẩng đầu lên. Anh nghĩ nụ hôn của mình đã gây ra phản ứng đó.

“Em có muốn quay lại tầng trên không, tình yêu của anh?” Anh hỏi.

Nàng gật đầu. “Sau khi anh cho em ăn đã, Caine ạ. Em đói là rồi.”

Anh nắm lấy tay nàng và hướng về phía phòng ăn.

“Anh biết gì không, ông xã, lúc này em có cảm giác rất kỳ lạ nhất.”

“Là gì thế?” Anh hỏi.

“Em cảm thấy... tự do. Anh hiểu không? Giống như thể em vừa mới thoát ra khỏi căn phòng bị khóa kín. Dĩ nhiên chuyện đó thật kỳ cục.”

Caine kéo ghế cạnh bàn ra cho nàng, rồi tự lấy ghế cho mình. “Sao lại kỳ cục?”

Ngay lập tức nàng tỏ vẻ cau kinh. “Vì chẳng có căn phòng khóa kín nào mà em không thể thoát ra cả”, nàng giải thích. Caine gọi bữa điểm tâm và khi cô hầu Anna đã rời khỏi phòng ăn, anh liền bảo Jade kể anh nghe vài cuộc phiêu lưu nàng đã trải qua. “Anh muốn biết tất cả mọi chuyện đã xảy ra”, anh tuyên bố.

“Chỉ làm anh nổi giận thôi”, nàng đoán trước.

“Không, không”, anh phản bác. “Anh hứa sẽ không nổi giận, cho dù em có kể chuyện gì đi chăng nữa.”

“Chà, em không định khoác lác”, nàng bắt đầu. “Nhưng dường như em có khả năng bẩm sinh trong việc ra vào những nơi khó nhằn. Bác Harry bảo em là một tên trộm và là một kẻ nói dối bẩm sinh.”

“Nào, em yêu, anh chắc chắn ông ấy không định chỉ trích em”, Caine nói.

“Chà, dĩ nhiên là không”, nàng đáp lại với vẻ bức tức. “Đó là lời khen đấy chứ, ông xã. Lời khen của bác Harry càng có ý nghĩa hơn đối với em vì bác không thường khen ngợi ai cả. Bác bảo đó không phải là bản tính của mình”, nàng mỉm cười. “Bác Harry lo là người khác sẽ phát hiện ra sự thật về bác ấy.”

“Thế sự thật đó có thể là gì nào?” Caine hỏi. “Rằng rốt cuộc ông thực ra là người khá văn minh ư?”

“Sao anh đoán được?”

“Từ con người của chính em”, anh giải thích. “Nếu ông ấy là một kẻ man rợ như thế, em sẽ chẳng thể nào trở thành một quý cô như thế này.”

Mặt nàng sáng bừng vẻ hân hoan. “Thật tốt vì anh nhận ra điều đó”, nàng thì thầm. “Bác Harry là người rất thông minh.”

“Ông là người đã dạy em biết đọc, đúng không?”

Nàng gật đầu. “Điều đó cũng là một chuyện thuận lợi nữa, vì mắt bác ấy đã bắt đầu mờ đi. Vào ban đêm em thường đọc cho bác ấy nghe.”

“Đọc thuộc lòng ư?”

“Chỉ khi nào không có sẵn sách thôi. Harry ăn trộm bất kỳ thứ gì bác ấy có thể chạm vào.”

“Cái kiểu phát âm của ông ấy”, Caine xen vào. “Toàn bộ cũng chỉ là trò lừa gạt của ông thôi, đúng không?”

“Đúng vậy”, nàng thừa nhận. “Suy cho cùng tất cả đều là về bề ngoài. Thậm chí khi chỉ còn lại hai bác cháu với nhau, bác Harry còn chẳng thèm sử dụng đúng ngữ pháp nữa, sợ là sẽ buột miệng trước đám thuộc hạ, anh biết đấy.”

Caine đảo tròn mắt. “Bác của em đã hơi cuồng tín về vị trí thủ lĩnh của mình, đúng không?”

“Không”, nàng bác lại. “Anh hiểu sai rồi. Bác Harry thích những trò lừa gạt, Caine ạ.” Nàng tiếp tục nói về bác mình thêm vài phút nữa, rồi chuyển chủ đề sang mấy cuộc phiêu lưu đáng nhớ nhất của mình. Vì Caine đã hứa sẽ không nổi giận nên anh đành phải che giấu phản ứng của mình. Nhưng đến lúc nàng kể xong với anh về một tai nạn đặc biệt đau lòng thì hai tay anh run bần bật, thực sự muốn siết chặt cổ của ông bác già nua Harry.

Rốt cuộc anh kết luận là mình chẳng muốn biết hết về quá khứ của nàng. “Anh nghĩ tốt hơn hết mỗi lần anh chỉ nên nghe một chuyện như thế này thôi.”

“Em cũng định thế mà”, nàng phản đối, rồi dừng lại mỉm cười với người hầu gái khi cô ta đặt một khay bánh vòng trước mặt nàng, rồi quay lại với Caine. “Em sẽ kể anh nghe mỗi lần một chuyện thôi.”

Caine lắc đầu. “Ý anh là anh muốn em kể anh nghe khoảng mỗi tháng một chuyện thôi. Con người chỉ có thể chịu đựng được đến chừng đó thôi, Jade ạ. Anh hứa sẽ nghĩ về câu chuyện em vừa kể trong một thời gian dài. Quý tha mà bắt, Jade ạ, anh có thể cảm thấy tóc mình đang bạc dần đi. Em đã có thể bị giết chết. Em đã có thể...”

“Nhưng anh sẽ không nổi giận”, nàng mỉm cười xen vào. “Anh đã hứa rồi.”

Caine ngả người ra ghế. “Anh nghĩ tốt hơn hết chúng ta nên đổi chủ đề. Cho anh biết em nhận ra là em yêu anh từ khi nào”, anh gắng hỏi. “Anh có ép buộc em không?”

Nàng bật cười. “Anh không thể ép buộc ai đó yêu anh được”, nàng nói. “Nhưng em tin là ngay từ khi đọc hồ sơ của anh thì em đã yêu anh mất rồi.”

Nàng mỉm cười trước vẻ mặt sững sốt của anh. “Đúng vậy đấy”, nàng khẽ nói.

“Jade à, anh không tự hào lắm về một số chuyện mà mình đã buộc phải làm”, anh nói. “Em đã đọc toàn bộ tập hồ sơ, đúng không?”

“Em đã đọc”, nàng trả lời. “Anh rất kiên quyết và tính toán, nhưng anh không hề vô nhân tính. Trong mọi trường hợp, anh đều vô cùng... đáng tin cậy. Mọi người trông mong vào anh và anh chưa bao giờ để họ thất vọng. Dĩ nhiên em ngưỡng mộ phẩm chất đó ở anh. Rồi em gặp anh, anh có chút giống McKindry, vì anh đã lên tấn công em và đánh cắp trái tim của em thậm chí còn trước cả khi em nhận ra điều gì đang xảy ra. Giờ anh phải cho em biết anh nhận ra mình yêu em từ khi nào.”

“Trong một lần tranh luận nảy lửa nào đó giữa chúng ta”, anh nói.

Giờ đến lượt nàng sững sốt. “Chúng ta chưa bao giờ tranh luận”, nàng nói. “Chúng ta gào thét vào mặt nhau. Đó là những cuộc cãi vã.”

“Tranh luận”, anh lặp lại. “Àm ỉ nhưng vẫn là tranh luận.”

“Anh đang bảo em rằng anh yêu trí óc của em trước đấy à?”

“Không.”

Nàng bật cười, thích thú trước sự chân thật của anh. “Không phải lão quản gia của anh nên ở đây cùng chúng ta sao? Để ông ấy ở lại dưới quê sẽ đáng nghi đấy, Caine ạ.”

“Sterns chưa từng đến London cùng anh”, anh giải thích. “Ai cũng biết chuyện đó. Sterns ghét London, bảo nơi này quá xô bồ.”

“Em nhớ ông ấy”, nàng thừa nhận, “Ông ấy khiến em nhớ đến anh. Sterns là người cứng đầu cứng cổ nhất trên đời, cả ngạo mạn nữa.”

“Chẳng ai hiểu được sao anh chịu đựng nổi ông ấy”, Caine nói. “Nhưng sự thật là, anh không hiểu sao ông ấy lại chịu đựng được anh. Ông ấy như tấm khiên che chắn cho anh, đặc biệt là khi anh còn là một thằng nhóc. Anh đã vướng vào nhiều trò nghịch ngợm. Nhưng Sterns đã bao che cho anh. Ông ấy cũng đã kéo anh ra khỏi bàn tay tử thần vài lần.”

Caine kể nàng nghe câu chuyện về lần anh suýt chết đuối trong một tai nạn chèo thuyền và Sterns đã cứu anh như thế nào để rồi lại quăng anh xuống nước để dạy anh biết cách bơi tử tế. Cả hai cùng cười vang khi Caine kết thúc câu chuyện, vì hình ảnh lão quản gia với vẻ mặt nhăn nhó cùng quần áo đầy đủ bơi cạnh cậu chủ nhỏ bé của mình khá là buồn cười. Jade là người trở nên ủ rũ trước. “Caine này, tôi qua sau khi em đi ngủ, anh và các bạn của anh có đi đến được kết luận nào không?”

“Kẻ mà Richards đã bám theo về nhà là Willburn. Em có nhớ Colin đã kể với chúng ta rằng Willburn là chỉ huy của nó và nó đã tin hấn ta thế nào không?”

“Vâng, em nhớ chứ”, nàng trả lời. “Nathan bảo anh ấy chưa bao giờ tin Willburn. Nhưng mà anh trai em chẳng tin một ai ngoài Harry và Colin, dĩ nhiên là cả em nữa.”

“Colin đã sai, Jade ạ. Đúng là Willburn làm việc cho Hội Tribunal. Giờ hẳn làm việc cho thành viên duy nhất còn lại.”

Trước khi nàng có thể cắt ngang, anh tiếp tục. “Bọn anh khá chắc chắn rằng William Terrance là thành viên thứ hai. Vì lão ta và cha em đã không còn, nên cuối cùng chỉ còn lại kẻ thứ ba. Richards tin rằng Terrance chính là Hoàng tử. Vậy là còn Băng chưa giải mã được.”

“Làm thế nào ta tìm được Băng? Chúng ta thực sự không có nhiều manh mối để tiếp tục. Những lá thư để lộ rất ít thông tin cá nhân, Caine ạ.”

“Chắc chắn là ta có manh mối chứ, em yêu”, anh trả lời. “Trong một lá thư có đề cập đến chuyện Băng không học ở Oxtord. Thêm nữa, cả Cáo và Hoàng tử đều ngạc nhiên khi gặp Băng.”

“Làm sao anh tập hợp được những mẩu thông tin đó?”

“Từ một nhận xét mà cha em đã nói với Hoàng tử trong lá thư thứ ba... không, thứ tư.”

“Em nhớ”, nàng bác lại. “Em chỉ không nghĩ rằng nó quan trọng.”

“Richards tin rằng Băng rất có thể là người ngoại quốc.”

“Còn anh?” Nàng hỏi.

“Anh chưa thấy thuyết phục. Còn có những manh mối khác trong những lá thư đó, Jade ạ. Anh chỉ cần thêm chút thời gian nữa để ghép chúng lại với nhau.” Nàng hoàn toàn tin tưởng là anh có khả năng phân tích rõ ràng mọi chuyện. Một khi đã đề tâm tới, anh sẽ xử lý được vấn đề đó.

“Richards bắt một người theo dõi Willburn. Ông ấy nghĩ hẳn có thể sẽ dẫn chúng ta đến với Băng. Đó là điểm khởi đầu, nhưng anh sẽ không đánh cược vào chuyện đó. Bọn anh cũng có những lựa chọn khác nữa. Giờ thì, em yêu, anh không muốn em rời khỏi ngôi nhà này, cho dù là vì lý do nào đi nữa,

được chứ?”

“Anh cũng không thể rời khỏi đây”, nàng đáp lại. “Đồng ý chứ?”

“Đồng ý.”

“Thế chúng ta sẽ làm gì cho đỡ buồn chán đây?” Nàng hỏi với vẻ ngây thơ nhất. “Chúng ta có thể đọc thật nhiều sách, anh cho là vậy”, anh dài giọng.

Nàng đứng dậy và bước ra đứng sau lưng anh. “Phải, chúng ta có thể đọc sách”, nàng thì thầm quàng hai tay quanh bờ vai rộng của anh. Ngón tay nàng luồn vào trong cổ áo sơ mi. “Em có thể học cách thêu thùa. Em luôn muốn học cái đó.” Nàng cúi xuống găm lên mái tóc anh. “Nhưng anh có biết chuyện mà em muốn làm nhất trong tất cả là gì không, ông xã?”

“Anh đang có một ý tưởng hay ho”, anh trả lời, giọng khàn đi vì rạo rực.

“Anh biết ư? Vậy anh sẽ dạy em chứ?” “Tất cả những gì anh biết, em yêu”, anh hứa.

Anh đứng dậy kéo nàng vào lòng. “Chúng ta sẽ làm gì với phần nhạc đây?” Nàng hỏi.

Nếu có nghĩ đó là câu hỏi kỳ cục thì anh cũng chẳng nói ra. “Chúng ta sẽ tạo nhạc cho riêng mình”, anh hứa, rồi nắm tay nàng kéo vào sảnh và lên các bậc thang. “Như thế nào cơ?” Nàng cười vang hỏi lại. “Anh sẽ ngâm nga mỗi khi em rên rĩ”, anh giải thích.

“Anh không nghĩ phòng khách sẽ tốt hơn ư?” Nàng hỏi.

“Giường sẽ thoải mái hơn”, anh trả lời. “Nhưng nếu em quyết tâm...”

“Học cách khiêu vũ”, nàng xen vào. “Đó là thứ mà cuộc bàn luận này đang nhắm đến, đúng không?”

Nàng mỉm cười vô cùng ngọt ngào sau khi thốt ra lời nói dối đó và chờ đợi phản ứng của anh. Nàng tưởng đã thắng được anh bằng ngón bịp của mình. Tuy nhiên, Caine chứng tỏ rằng anh xảo quyệt và sáng tạo hơn nàng. Anh theo nàng vào trong phòng khách, chốt cửa lại và rồi tiến hành dạy nàng cách khiêu vũ.

Thật đáng tiếc, nàng sẽ chẳng bao giờ thể hiện được kỹ năng mới của mình trước đám đông, vì Caine và nàng sẽ gây ra một scandal trước giới quý tộc với cái kiểu tuyệt đối báng bỏ mà anh đã dạy nàng. Và dù anh đã giải thích vô cùng hợp lý thì nàng vẫn không chịu tin rằng các quý cô quý bà và các quý ông trong giới quý tộc lại coi bỏ hết quần áo trước khi bước vào nhảy điệu waltz.

Caine giúp nàng giải trí hết ngày hôm đó, nhưng ngay khi màn đêm buông xuống, họ đã có cuộc cãi vã đầu tiên.

“Ý anh là gì, anh sẽ ra ngoài ư?” Nàng kêu lên khi anh mặc áo khoác vào. “Chúng ta đã đồng ý sẽ không rời khỏi ngôi nhà này...”

“Anh sẽ cẩn thận”, Caine cắt ngang và hôn lên trán nàng. “Lyon và Richards đang chờ anh, cưng à. Anh e là mình sẽ phải ra ngoài mỗi đêm, cho đến khi bọn anh kết thúc chuyện này. Giờ hãy thôi lo lắng đi và bảo anh rằng em sẽ không thức chờ anh về.”

“Em sẽ thức chờ anh”, nàng lắp bắp.

“Anh biết”, anh thờ dài trả lời. “Nhưng dù sao cũng cứ hứa với anh đi.”

Nàng để anh thấy vẻ bức tức của mình. “Caine này, nếu có chuyện gì đó xảy ra với anh, em sẽ vô cùng tức giận đấy.”

“Anh sẽ cẩn thận”, anh trả lời.

Jade đi theo anh ra đến cửa sau. “Anh sẽ nhớ McKindry chứ?”

Anh quay lại, tay để trên nắm cửa. “Đó là bài học của em, cưng à.”

“Chà, anh cũng có thể học bài học đó”, nàng lẩm bẩm.

“Được rồi”, anh trả lời, cố xoa dịu nàng. “Anh sẽ nhớ McKindry”, anh quay lại và mở cửa ra. “Jade này?”

“Vâng?”

“Em sẽ ở đây khi anh về nhà, đúng không?”

Nàng sững sờ trước câu hỏi của anh, cả cảm giác bị sỉ nhục nữa, và hẳn nàng sẽ cho anh biết thế nào là lễ độ nếu trông anh không có vẻ yếu đuối như thế. Thay vào đó nàng hỏi lại, “Em đã khiến anh thấy chông chênh đến thế ư?”

“Trả lời anh đi”, anh ra lệnh.

“Em sẽ ở đây khi anh về nhà.”

Những lời chia tay đó đã trở thành thông lệ của họ. Hằng đêm, ngay khi Caine chuẩn bị ra ngoài, anh hứa với Jade rằng mình sẽ nhớ McKindry, còn nàng sẽ bảo anh rằng nàng sẽ chờ anh ở nhà.

Suốt những giờ tối tăm mịt mùng đó, trong khi Jade chờ chồng về nhà, nàng nghĩ đến sự yếu đuối trong anh. Ban đầu, nàng tin mình là nguyên nhân. Suy cho cùng nàng cũng đã để anh thấy được cảm giác chông chênh của bản thân nàng quá thường xuyên. Nhưng nàng cũng có cảm giác rằng xuất thân của Caine là một nguyên nhân khác dẫn đến sự yếu đuối trong anh. Nàng không thể hình dung ra cuộc sống trước đây của anh như thế nào. Ngài Harwick đã gọi mẹ Caine là một mụ đàn bà đánh đá. Nàng nhớ ông ta còn bảo rằng người đàn bà đó đã cố gắng khiến con trai mình chống lại cha. hẳn đó không thể là khoảng thời gian yên bình đối với Caine.

Càng nghĩ nhiều về chuyện đó, nàng lại càng tin hơn rằng Caine thực sự cần nàng cũng nhiều như nàng cần anh.

Khám phá đó đối với nàng là một sự an ủi.

Quý bà Briars gửi vài thông điệp mời Jade đến thăm. Nhưng Caine không cho phép nàng rời khỏi nhà và gửi lời phúc đáp rằng vợ mình lúc này đang khó ỡ.

Cuối cùng, bà bạn thân mến của cha Jade đành đến gặp nàng. Ký ức của Jade về người phụ nữ này mù mịt như màn sương mờ, nhưng khi nhìn thấy bà đã già nua và ốm yếu đến mức nào, nàng cảm thấy có lỗi khủng khiếp về chuyện đã giả vờ bị ốm. Thế nhưng bà vẫn còn giữ nét xinh đẹp hồi còn trẻ, với đôi mắt xanh dương tinh tường và mái tóc xám bạc. Trí tuệ của bà cũng khá sắc bén.

Jade mời khách dùng trà trong phòng khách, rồi ngồi xuống cạnh Caine trên chiếc trường kỷ. Anh dường như khá quyết tâm tham dự vào cuộc nói chuyện của cánh phụ nữ này.

Cả vợ lẫn chồng đều lắng nghe quý bà Briars bày tỏ lời chia buồn tới cái chết đầy bi kịch của Nathan. Jade đóng vai cô em gái đau buồn khá đạt, nhưng nàng ghét chuyện lừa bịp này, vì sự thương cảm của quý bà Briars là quá chân thành.

“Khi đọc về bi kịch đó trên báo, ta đã thấy choáng váng”, quý bà Briars nói. “Ta không hề biết Nathan là người của chính phủ. Caine ạ, ta phải nói với cậu rằng ta cũng cảm thấy vô cùng đáng tiếc khi nghe tin em trai cậu cũng bị tên cướp biển dã man đó giết chết. Dĩ nhiên ta không biết cậu bé đó, nhưng ta chắc rằng cậu ta phải có một trái tim bằng vàng.”

“Cháu cũng chưa gặp Colin bao giờ”, Jade xen vào. “Nhưng Caine đã kể cho cháu nghe mọi chuyện về anh ấy. Anh ấy là một người tốt, quý bà Briars ạ, và anh ấy đã chết vì quốc gia.”

“Làm sao Pagan lại liên quan đến chuyện này chứ?” Quý bà Briars hỏi. “Ta vẫn còn thấy mù mờ về các chi tiết, cô bé ạ.”

Caine trả lời câu hỏi đó. “Từ những gì mà Bộ Chiến tranh có thể chấp nối lại với nhau thì Nathan và Colin đã bị chặn đánh trên đường điều tra một nhiệm vụ tối mật.”

“Chuyện hai cô cậu cuối cùng lại ở bên nhau không phải khá mỉa mai sao?” Quý bà Briars hỏi. Giọng bà lúc này có chút thích thú.

“Không hẳn”, Caine trả lời. “Cả hai chúng tôi đều bỏ lỡ buổi lễ vinh danh anh em trai của chúng tôi. Rồi Jade đến gặp tôi, cô ấy muốn nói chuyện về Nathan và tôi nghĩ mình cần phải nói chuyện về Colin. Ngay lập tức chúng tôi bị hút vào nhau.”

Anh dừng lại nháy mắt với Jade, rồi nói tiếp, “Tôi tin đó là tình yêu sét đánh”.

“Ta có thể hiểu vì sao”, quý bà Briars nói. “Jade này, cháu đã trở thành một cô gái xinh đẹp.” Bà lắc đầu rồi thở dài. “Ta chẳng bao giờ hiểu được vì sao người bạn của cha cháu lại đưa cháu đi xa nhanh đến thế sau đám tang của cha cháu. Ta thừa nhận lúc đó đã định thỉnh cầu Đức vua để giành quyền giám hộ. Ta luôn mong muốn có một đứa con gái. Ta cũng tin rằng điều kiện của cháu sẽ tốt hơn rất nhiều nếu ở với ta. Giờ, sau khi đã đến thăm cháu thế này, chà, ta phải thừa nhận là cháu đã được nuôi nấng rất tốt.”

“Hồi đó bác Harry cứ nhất quyết là chúng cháu phải rời khỏi đó ngay lập tức”, Jade giải thích. “Ông ấy không phải là người giám hộ hợp pháp của bọn cháu và ông ấy biết rằng bà sẽ đấu tranh giành lấy cháu và Nathan.”

“Đúng vậy đấy”, quý bà Briars đồng ý. “Cháu có biết không, ta cảm thấy phần nào có trách nhiệm trong cái chết của Nathan. Phải, ta cảm thấy như vậy. Nếu thằng bé đến sống với ta, chắc chắn ta sẽ không để nó lang thang với những chuyến đi biển như thế. Chuyện đó quá nguy hiểm.”

“Khi quyết định làm việc cho nước Anh, Nathan đã là một người hoàn toàn trưởng thành”, Caine xen vào. “Tôi nghi ngờ bà có thể giữ cậu ấy ở nhà được, quý bà Briars ạ.”

“Thế nhưng”, bà phản đối. “Ta vẫn không hiểu tại sao cha các cháu không cân nhắc đến chuyện để ta là người giám hộ...”

“Cháu tin là mình hiểu”, Jade nói. “Harry bảo cháu rằng cha đã quay lưng lại với nước Anh.”

“Ta không thể hình dung được vì sao”, quý bà Briars đáp lại. “Với ta, ông ấy dường như rất miễn nguyện.”

Jade nhún vai. “Chắc chúng ta sẽ chẳng bao giờ biết được lý do của cha. Bác Harry tin rằng cha bị chính những con quỷ sống trong đầu cha săn đuổi.”

“Có thể là như vậy”, quý bà Briars đồng ý. “Giờ thế là đủ về cha cháu rồi, Jade à. Hãy kể ta nghe về cuộc đời trước đây của cháu đi. Chúng ta sẽ còn phải tìm hiểu rất nhiều về nhau. Cuộc sống trên hòn đảo nhỏ xíu đó như thế nào nhỉ? Cháu có được học viết và học đọc không? Cháu làm gì để khiến mình bận rộn, hà cô bé? Ở đó có nhiều buổi tụ tập để tham gia không?”

Jade bật cười. “Những người sinh sống trên đảo không phải là một phần của xã hội văn minh, quý bà Briars ạ. Phần lớn bọn họ thậm chí còn chẳng buồn đi giày. Cháu không thể đọc hay viết gì vì bác Harry chẳng thể tìm ra ai có thể dạy cháu.”

Jade nói dối bởi Caine cứ khẳng khẳng không để ai được biết là nàng có những kỹ năng đó. Anh giải thích rằng mỗi một bí mật nho nhỏ sẽ tạo thêm lợi thế cho họ.

Nếu như tất cả mọi người đều tin rằng nàng không được học đọc, vậy thì nàng sẽ chẳng thể đọc được những lá thư đó. Jade cho rằng lý do đó chứa đầy kẻ hở, nhưng nàng không tranh cãi với chồng. Nàng tập trung vào việc bịa ra vài câu chuyện hài hước về thời thơ ấu của mình để thỏa mãn trí tò mò của quý bà Briars. Nàng kết thúc những bình luận của mình với lời thú nhận rằng mặc dù đó chắc chắn là quãng thời gian yên bình, nhưng nó cũng có đôi chút nhàm chán.

Chủ đề câu chuyện chuyển sang vấn đề về cuộc hôn nhân hiện thời của họ. Caine trả lời tất cả những câu hỏi của quý bà Briars. Jade kinh ngạc khi thấy anh nói dối một cách dễ dàng đến thế. Rõ ràng anh cũng có một khả năng bẩm sinh đầy chức. Người bạn cũ của cha nàng có vẻ hứng thú thật lòng, Jade nghĩ rằng bà là một người phụ nữ vô cùng đáng mến.

“Sao bà chưa bao giờ kết hôn?” Jade hỏi. “Cháu biết đó là câu hỏi liều lĩnh, nhưng bà là một người rất xinh đẹp, thừa quý bà Briars. Cháu chắc chắn bà phải có hàng loạt các anh chàng trẻ tuổi lớn vồn xung quanh hy vọng được bà chú ý.”

Quý bà Briars rõ ràng hài lòng trước những lời của Jade. Thực ra bà còn đỏ mặt lên. Bà dừng lại vỗ lên mái tóc trước khi trả lời. Rồi Jade nhận thấy con chân động trên bàn tay của người phụ nữ có tuổi đó. Sự tàn phá của tuổi tác, nàng kết luận như vậy trong khi chờ nghe bà trả lời.

“Ta đã đặt hy vọng vào cha cháu một thời gian dài, cháu yêu quý. Thorton đúng là người đàn ông nổi bật. Nhưng giữa chúng ta lại thiếu mất tia lửa đặc biệt đó. Dĩ nhiên cuối cùng chúng ta trở thành bạn tốt của nhau. Thi thoảng ta vẫn nghĩ về ông ấy và đôi khi ta vẫn lờ những món quà nhỏ quý giá mà ông ấy đã tặng ta ra xem. Ta lại ừ ừ mị mị mất rồi”, bà thừa nhận. “Cháu có kỷ vật đặc biệt nào khiến cháu nhớ đến cha không, hà Jade?”

“Không”, Jade trả lời. “Mọi thứ từng thuộc về cha cháu đều đã bị cháy thành tro trong đám cháy đó rồi.”

“Đám cháy ư?”

“Chuyện này sẽ làm bà thất vọng, quý bà Briars ạ, nhưng ngôi nhà đáng yêu mà bà đã giúp Nathan tu sửa lại đã bị cháy. Mọi thứ trong đó đều đã bị phá hủy.”

“Ôi, cô bé yêu quý đáng thương của ta”, quý bà Briars thì thào. “Đó là khoảng thời gian vô cùng khó khăn đối với cháu, đúng không?”

Jade gật đầu đồng tình. “Dĩ nhiên Caine là nguồn an ủi cho cháu lúc đó. Cháu không nghĩ mình có thể vượt qua được tháng vừa rồi nếu không có anh ấy bên cạnh.”

“Phải, thật là may mắn quá”, quý bà Briars nói, rồi bà đặt tách trà xuống mặt bàn. “Vậy là cháu nói rằng mình chẳng có bất kỳ thứ gì để nhớ về cha cháu? Không một thứ gì cả ư? Ngay cả một quyển Kinh thánh của gia đình, một cái đồng hồ hay một lá thư cũng không có ư?”

Jade lắc đầu. Caine nắm lấy tay nàng và siết nhẹ. “Em yêu, em quên mất cái rương rồi”, anh xen vào một cách tron tru.

Nàng quay sang nhìn Caine, tự hỏi anh đang chơi trò gì. Tuy nhiên chẳng có chút dấu hiệu bối rối nào xuất hiện trên mặt nàng, “Ồ đúng rồi, cái rương”, nàng đồng ý. “Vậy là rốt cuộc cháu vẫn có thứ gì đó để nhớ về cha cháu”, quý bà Briars tuyên bố. Bà gật đầu với vẻ thỏa mãn rõ ràng. “Ta sẽ nhanh chóng về nhà và tìm xem có thứ gì cho cháu không. Con gái là phải có vài thứ đồ lặt vặt từ cha của mình chứ. Nào, ta nhớ có một bức tượng sứ rất dễ thương mà cha cháu đã tặng ta làm quà sinh nhật khi ta lên mười sáu...”

“Ôi, cháu không thể lấy nó đi khỏi bà”, nàng xen vào.

“Đúng vậy, cô ấy không thể làm thế”, Caine nói. “Hon nữa, cô ấy đã có cái rương rồi. Dĩ nhiên chúng tôi vẫn chưa có cơ hội để nhìn xem bên trong có gì. Mấy tuần vừa rồi Jade quá đau ốm vì lo lắng buồn phiền.”

Anh quay sang mỉm cười với Jade. “Em yêu, em nghĩ sao nếu tuần tới chúng ta đến ngôi nhà trong thành phố của Nathan? Nếu em khỏe hơn để có thể ra ngoài”, anh quay sang nói với quý bà Briars. “Chúng tôi vẫn còn phải giải quyết mấy vụ lùm xùm của anh trai cô ấy.”

Jade nghĩ Caine đã mất trí rồi. Nàng mỉm cười để che giấu vẻ không thoải mái của mình, trong khi chờ đợi điều ngạc nhiên tiếp theo từ anh.

Và nó đến ngay chẳng mất nhiều thời gian. “Có thể bà sẽ muốn đi cùng đến chỗ Nathan và xem qua cái rương đó cùng chúng tôi”, Caine đề nghị.

Quý bà Briars từ chối lời mời. Bà kiên quyết bắt Jade phải đến thăm bà sớm, rồi ra về. Caine hộ tống người đàn bà già yếu ra tận xe ngựa.

Jade đi lại trong phòng khách cho đến khi anh quay vào. “Tất cả những chuyện này là sao thế?” Nàng gắng hỏi ngay khi anh vừa bước vào nhà.

Anh đóng cửa lại trước khi trả lời nàng và nàng nhận thấy nụ cười toe toét của anh. Trông Caine hoàn toàn hài lòng với bản thân.

“Em chẳng thích nói dối người phụ nữ đáng mến đó chút nào, Caine à”, nàng kêu lên. “Hon nữa, trong nhà này em mới là kẻ nói dối chuyên nghiệp, chứ không phải anh. Vì Chúa, sao anh lại bảo với bà ấy là có một cái rương chứ? Có phải anh đã nghĩ đến chuyện giúp bà ấy cảm thấy khá hơn để bà ấy không phải từ bỏ bất kỳ món quà trân quý nào của mình không? Anh biết không, giờ khi nghĩ kỹ lại chuyện này, em thấy mình chẳng thích nghe anh nói dối chút nào. Sao nào?” Nàng gắng hỏi khi cần dừng lại để thở. “Anh sẽ phải nói gì để biện hộ cho mình đây?”

“Sự dối trá này là cần thiết”, Caine mở lời. Nàng không để anh nói thêm lời nào. “Chẳng có sự dối trá nào là cần thiết cả”, nàng trích dẫn lại từ trí nhớ của mình. “Trước đây anh đã từng nói với em như vậy, anh không nhớ sao?”

“Tình yêu của anh, em thực sự bức bối vì anh đã nói dối ư?” Anh hỏi, trông có vẻ kinh ngạc.

“Chắc chắn là em phải bức bối rồi”, nàng đáp trả. “Em đã dần dựa dẫm vào sự trung thực của anh, Caine ạ. Nhưng nếu anh bảo em rằng sự dối trá này thực sự cần thiết, thì em phải cho rằng anh có một kế hoạch. Anh nghĩ quý bà Briars sẽ nhắc đến cái rương tưởng tượng này với ai đó ư? Có phải thế không?”

Nàng nghĩ mình đã suy luận ra chuyện này. “Không”, anh trả lời, rồi mỉm cười trước vẻ cau có mà lời phủ nhận của anh đã gây ra.

“Không ư? Vậy anh nên thấy hổ thẹn với chính mình vì đã nói dối người phụ nữ già nua đó.”

“Nếu em để anh giải thích...”

Nàng khoanh hai tay trước ngực. “Tốt hơn hết lý do này nên hợp lý, Hầu tước ạ, không là em sẽ mè nheo anh suốt cho xem.”

Anh nghĩ lúc này nghe nàng nói như thể bác Harry của nàng vậy. Dĩ nhiên nàng đã âm ỉ đủ để anh rút ra kết luận đó. Anh cười vang và kéo cô vợ cau có của mình vào lòng.

“Sao nào?” Nàng cầu nhàu. “Anh giải thích xem vì sao anh lại nói dối người bạn thân thiết của gia đình xem nào?”

“Bà ta không phải là người bạn thân thiết của gia đình.” Caine bảo nàng, vẻ bức tức hiện rõ trong giọng nói.

“Dĩ nhiên bà ấy là bạn thân thiết rồi”, Jade phản đối. “Anh nghe bà ấy rồi đấy, ông xã. Bà ấy giữ tất cả những món quà nho nhỏ mà cha đã tặng bà ấy. Bà ấy yêu cha!”

“Bà ta đã giết cha.”

Trong một phút im lặng dài vô tận, Jade không có phản ứng gì trước lời khẳng định đó. Thế rồi nàng từ từ ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh. Nàng lắc đầu.

Còn anh lại gật đầu.

Đầu gối nàng trở nên bủn rủn. Caine phải đỡ Jade lên khi nàng ngã vào người anh. “Có phải anh đang cố nói với em rằng”, nàng mở lời, giọng nàng líu nhíu. “Có phải ý anh muốn nói quý bà Briars là...”

“Bà ta là Băng.”

“Băng ư?” Nàng lại lắc đầu, miệng kêu lên, “Bà ấy không thể là Băng. Vì Chúa, Caine à. Bà ấy là phụ nữ”.

“Phụ nữ không thể là kẻ sát nhân ư?” “Không”, nàng đáp lại. “Ý em là có, em có cho rằng...”

Tình trạng rối bời của nàng khiến anh thấy tội nghiệp. “Tất cả các manh mối đều khớp cả, Jade ạ. Giờ ngồi xuống đây và để anh giải thích em nghe”, anh gọi ý.

Chỉ là nàng quá choáng váng không thể nào nhúc nhích được nữa. Caine dẫn nàng qua trường kỷ, nhẹ nhàng đẩy nàng xuống đồng gối, rồi ngồi cạnh nàng. “Chuyện này thực sự rất hợp lý”, anh vừa lên tiếng vừa quàng tay ôm quanh vai nàng.

Khóe môi Jade khẽ nhếch lên thành nụ cười gượng gạo. Nàng đang hồi phục từ nỗi kinh ngạc lúc đầu. “Em đã biết là chuyện sẽ hợp lý mà.”

“Dĩ nhiên anh đã nghi ngờ khi đọc lại những lá thư. Em còn nhớ chứ, anh chẳng bao giờ phạm phải một sai lầm đến lần thứ hai, cung ạ.”

“Em nhớ anh cứ thích khoe khoang chuyện đó bất cứ lúc nào có thể, ông xã ạ. Giờ hãy giải thích em nghe cái sai lầm mà anh không lặp lại đó là gì xem nào?”

“Anh đã nghĩ rằng Pagan là một gã đàn ông. Anh chưa từng cân đến chuyện hắn có thể là phụ nữ. Anh đã không lặp lại sai lầm đó khi tiến hành săn lùng Băng.”

“Anh thực sự tin rằng quý bà Briars là Băng ư? Anh rút ra kết luận đó bằng cách nào?” Nàng hỏi.

Anh vẫn chưa sẵn sàng thay đổi chủ đề câu chuyện như thế. “Jade này, em đã từng bao giờ cân nhắc đến chuyện Băng có thể là phụ nữ chưa? Nói thật

anh nghe xem nào”, anh ra lệnh bằng cái giọng cao ngạo mà nàng vô cùng yêu thích đó.

Nàng thở hắt ra. “Anh sẽ hả hê cho xem.”

“Phải, chắc chắn anh sẽ hả hê.”

Họ cùng trao nhau một nụ cười. “Không, em chưa từng một lần cân nhắc đến khả năng đó. Đây, thích rồi chứ?”

“Cực kỳ luôn”, anh dài giọng.

“Caine này, anh vẫn phải thuyết phục em nữa”, nàng nhắc anh. “Chúa ơi, em vẫn thấy chuyện này thật khó tin. Băng đã giết người, đã đe dọa giết Nathan và em. Anh còn nhớ trong một lá thư, hắn đã nói với cha em rằng nếu không trả lại những lá thư đó thì hắn sẽ giết hết nhà em.”

“Không phải hắn đâu, em yêu”, Caine đáp lại. “Mà là bà ta.” Anh thở dài thườn thượt, rồi thêm vào, “Jade này, có một số phụ nữ giết người”.

“Ồ, em biết chứ”, nàng phản bác. “Thế nhưng, chuyện đó chẳng ra đáng quý bà gì cả.”

“Em còn nhớ trong một lá thư lúc ban đầu, khi bọn họ mới có bí danh hoạt động, thì Băng thừa nhận là đã nổi điên lên vì cái tên đó? Câu nói đó làm anh tò mò. Chẳng có mấy đàn ông quan tâm chuyện này chuyện kia như thế. Nhưng phụ nữ thì sẽ bận tâm, đúng không?”

“Có vài người sẽ thế.”

“Dĩ nhiên còn những manh mối đáng kể đến nữa. Briars đã thuê toàn bộ đám gia nhân cho ngôi nhà dưới quê của Nathan. Bọn chúng là thuộc hạ của bà ta, trung thành với bà ta. Chuyện ngôi nhà bị cướp bóc cho anh biết bọn chúng đã tìm kiếm. Và đoán xem Hudson, tay quản gia của Nathan, lúc này đang ở đâu?”

“Ông ấy đang ở ngôi nhà trong thành phố của Nathan, không đúng sao? Ông ấy sẽ trông giữ ngôi nhà đó cho đến khi bọn em đóng cửa nó lại.”

“Không, hiện tại lão đang ở trong dinh thự của quý bà Briars. Anh hình dung là đến giờ này chúng ta sẽ phát hiện thấy ngôi nhà của anh trai em đã bị lật ngược lên rồi.”

Nàng phớt lờ nụ cười của anh. “Em chưa bao giờ tin Hudson”, nàng tuyên bố. “Ông ta cứ cố ép em uống trà. Em cực thứ nước đó đã bị bỏ độc.”

“Nào Jade, đừng để trí tưởng tượng làm em mờ mắt. Nhân tiện nói luôn, tất cả những tai nạn khó hiểu đều do Hudson gây ra. Bọn chúng đúng là đã đào mộ cha em với hy vọng những lá thư được giấu ở đó. Chúng cũng đã dọn dẹp mọi thứ sạch sẽ.”

“Có phải Hudson đã bắn chết con ngựa cừ khôi của Nathan không?”

“Không, mà là Willburn”, Caine giải thích. “Em sẽ mách Nathan.”

Caine gật đầu. “Hudson lo chi tiết việc xóa dấu vết. Nhân đây, em đã đúng, con ngựa đã bị một chiếc xe ngựa chở đi. Hắn phải mất bảy gã đàn ông khỏe mạnh mới nhấc được con chiến mã đó lên.”

“Làm sao anh biết được những chuyện này?”

“Em đã thấy ấn tượng vì anh rồi, đúng không?”

Anh thúc nàng đưa ra câu trả lời. “Vâng, Caine ạ, em thấy ấn tượng đấy. Giờ kể nốt em nghe đi.”

“Đám thuộc hạ đã thu thập các thông tin về cho anh, thế nên anh không thể chiếm hết công trạng được. Con ngựa đã được tìm thấy trong một khe núi cách đường chính gần hai dặm.”

“Cứ chờ đến lúc em mách Nathan mà xem”, Jade lại làm bầm.

Caine vỗ vai nàng. “Em có thể giải thích toàn bộ câu chuyện cho Nathan sau khi chuyện này kết thúc, được chứ?”

Nàng gật đầu. “Anh còn gì khác kể em nghe nữa không, hả Caine?”

“Chà, một khi đã kết luận Briars chắc chắn là ứng viên hợp lý nhất, anh liền nghiên cứu xuất thân của bà ta. Trên bề mặt, mọi thứ có vẻ đều rõ ràng không chút vướng mắc, nhưng càng tìm hiểu sâu hơn thì những thứ kỳ quái nhỏ nhặt bắt đầu xuất hiện.”

“Ví dụ?”

“So với phụ nữ, bà ta đi lại quá nhiều”, anh nhận xét. “Ví dụ nhé”, anh thêm vào trước khi Jade có thể cắt ngang. “Theo anh được biết, bà ta đến rồi đi khỏi Pháp ít nhất là bảy lần và...”

“Anh nghĩ như thế là kỳ quái ư? Có thể bà ấy có họ hàng...”

“Không có”, anh phản đối. “Hơn nữa, Jade ạ, hầu hết những chuyến đi của bà ta đều diễn ra trong thời gian chiến tranh. Cũng còn những manh mối đáng chú ý khác nữa.”

“Em thực sự tin mình đã kết hôn với người đàn ông thông minh nhất trên đời rồi đấy”, nàng khen ngợi. “Caine này, em bắt đầu thấy chuyện này hợp lý rồi. Thế ngài Richards và Lyon nói gì về khám phá của anh?”

“Anh vẫn chưa nói với họ”, anh trả lời. “Anh muốn tuyệt đối chắc chắn. Sau khi nghe hàng loạt câu hỏi của Briars, giờ anh không còn chút nghi ngờ nào nữa. Tới nay anh sẽ bảo với họ khi bọn anh gặp nhau ở White’s[2] “Bà ta đã hỏi câu gì khiến anh nghi ngờ?”

[2] White’s: Một câu lạc bộ dành cho các quý ông ở London, được một người nhập cư gốc Italy thành lập năm 1693 tại số 4 phố Chesterfield. Lúc đầu nơi này được thành lập để bán sô cô la nóng, một mặt hàng hiếm có và đắt tiền vào thời này. Những ngôi nhà sô cô la này bị vua Charles II coi là những ổ phản giáo, nhưng nhiều cơ sở đã chuyển thành các câu lạc bộ thời thượng và đáng kính dành cho các quý ông như White’s.

“Bà ta hỏi thẳng là em có biết đọc không, nhớ chứ? Nếu cần nhắc đến thực tế là hầu hết những quý cô có dòng dõi cao quý ở Anh đều thành thạo kỹ năng đó, anh nghĩ đó là câu hỏi đáng chú ý.”

“Nhưng bà ta biết em được nuôi dạy trên một hòn đảo”, Jade tranh luận. “Bà ta hỏi là vì thế, Caine ạ. Bà ta chỉ cố tìm hiểu xem liệu em có được nuôi dạy từ tế không mà không phải nói huych toẹt ra...”

“Bà ta cũng hứng thú với việc tìm hiểu xem cha em đã để lại cho em thứ gì”, anh cắt ngang.

Hai vai Jade sụm xuống. “Em tưởng bà ta chân thành.”

“Bọn anh sẽ phải thắt chặt mạng lưới quanh ngôi nhà trong thành phố của Nathan”, Caine nói. “Giờ anh mới chỉ cho hai người gác ở đó.” Anh dừng lại mỉm cười với Jade, rồi nói tiếp, “Ông anh trai khốn khổ của em chắc sẽ phải cho người thiếu rụi ngôi nhà đó trước khi chuyện này trôi qua”.

“Anh đâu cần ra vẻ phần khích quá mức trước khả năng đó như thế”, nàng nói. “Hơn nữa, Hudson có thoải mái thời gian để phát hiện ra chẳng có cái rương nào cả.” Nàng khẽ thở hắt ra. “Em còn một tin thất vọng nữa dành cho anh, Caine ạ. Quý bà Briars biết em đã nói dối khi em bảo mình không biết đọc. Em tin bà ta hỏi câu đó để tìm hiểu xem liệu chúng ta có nghi ngờ bà ta hay không, ôi, đúng vậy, em tin là lần này chúng ta đã làm hỏng việc rồi.” Nụ cười của Caine biến mất. “Em đang nói chuyện gì thế? Sao em lại nghĩ Briars biết em đã nói dối?”

“Hudson thấy em đọc sách gần như hằng đêm”, nàng vội nói. “Sau bữa tối, em thường vào phòng làm việc xinh xắn của Nathan và đọc sách cho đến khi buồn ngủ. Vẫn còn quá nhiều những cuốn sách hay tuyệt mà em vẫn chưa ghi nhớ hết. Hudson thường thấp lè sụt lè cho em. Em chắc chắn lão ta đã kể chuyện đó với quý bà Briars.”

Nàng vỗ lên tay anh để xoa dịu bớt về thất vọng. “Nào, giờ anh sẽ làm gì?” Nàng hỏi, chắc chắn anh sẽ nhanh chóng nghĩ ra một kế hoạch hành động khác. Caine luôn tỉnh táo đến nỗi lúc nào cũng có thể bao quát được mọi khả năng xảy ra.

“Cuối cùng rồi chúng ta cũng sẽ so sánh được chữ viết tay, một khi lấy được những lá thư từ tàu Emerald.”

“Chúng ta có một mẫu chữ ở đây”, Jade nói. “Quý bà Briars đã gửi hai lời nhắn yêu cầu em đến thăm bà ta. Em ghét phải làm anh thất vọng, nhưng chữ viết tay này trông chẳng quen chút nào.”

“Anh không nghĩ bà ta tự viết những lời nhắn đó”, Caine đáp lại. “Bà ta già rồi, Jade ạ, nhưng bà ta vẫn chưa bắt cần đến thế. Không, chắc bà ta đã bắt một tay phụ tá viết thư cho mình.”

“Anh có muốn em đánh cắp...”

“Anh muốn em ở đây cả ngày lẫn đêm”, anh tuyên bố chắc nịch, nghe như mệnh lệnh. “Chuyện này sẽ trở nên phức tạp trước khi nó kết thúc. Tất cả những gì anh đã thu thập được thực ra đều chỉ là bằng chứng suy diễn trong một phiên tòa thôi, Jade ạ. Anh vẫn còn vài việc nữa phải làm. Giờ hãy hứa với anh rằng em sẽ không rời khỏi nhà.”

“Em hứa”, nàng trả lời. “Tin em một chút đi, ông xã. Anh biết là một khi đã hứa thì em sẽ giữ lời mà. Cho em biết anh có kế hoạch gì đi.”

“Lyon rất ngứa ngáy muốn tăng thêm chút áp lực lên Willburn. Anh nghĩ đã đến lúc để cậu ấy được như ý rồi. Cho đến giờ Willburn vẫn chưa hỗ trợ được chút nào. Bọn anh đã hy vọng hắn sẽ dẫn bọn anh đến với Băng, nhưng cả ngày hắn cứ giấu mình sau tấm rèm. Phải, đã đến lúc bọn anh phải nói chuyện với hắn rồi.”

“Em không thích chuyện anh cứ rời nhà hằng đêm như thế, Caine ạ. Trước khi con tàu bị thiêu và những lời đồn đại về cái chết của Pagan lan truyền đến London, em nghĩ anh nên ở nhà. Em sẽ nói với anh điều này, ông xã ạ, nếu người dân trong thành phố này ăn mừng cái chết của em, em sẽ thất vọng lắm đấy.”

Nụ cười của Caine thật dịu dàng. “Họ sẽ khóc thương em”, anh hứa. “Dù sao đi nữa, chúng ta sẽ chẳng bao giờ biết được. Giờ việc đốt cháy con tàu không còn cần thiết nữa.”

“Vì sao?”

“Vì anh đã biết Băng là ai rồi”, anh giải thích. “Và bà ta cũng sẽ không ngừng bám theo anh. Băng biết chúng ta đã nhận ra chân tướng của bà ta rồi.”

“Phải”, Jade cự nự. “Nếu anh không bắt em phải nói dối về chuyện không biết đọc thì bà ta sẽ chẳng biết gì về chúng ta cả, ông xã ạ. Thấy chưa? Lời nói dối đó chẳng hay ho chút nào.”

“Đừng tỏ vẻ hóm hỉnh quá thế, tình yêu của anh.”

“Harry sẽ vui lắm khi không phải thiêu con tàu”, nàng tuyên bố, phớt lờ câu nói của anh. “Anh sẽ sai người đến báo với ông, đúng không?”

“Ừ, anh sẽ cử ai đó đến Shallow’s Wharf”, anh trả lời. “Em sẽ phải chỉ cho anh nó nằm chính xác ở chỗ nào, Jade ạ. Đó là một bí danh hay một nơi nào đó khác, đúng không?”

Jade rúc vào người chồng. “Anh thật quá thông minh”, nàng thì thầm. “Anh sẽ cẩn thận những lúc ra ngoài, đúng không? Đúng là bà ta đã biết chúng ta rồi. Em không muốn anh chia lưng ra trước bất kỳ ai, Caine ạ. Em đã dựa dẫm vào anh rồi.”

“Anh cũng đã dựa dẫm vào em”, anh trả lời, nở nụ cười toe toét đầy ý nghĩa. “Với anh, chuyện này nghe mới công bằng làm sao.”

“Đúng là công bằng”, nàng nói. “Nhưng anh có thể giả vờ không phải thế nếu điều đó khiến anh cảm thấy khá hơn.”

Anh phớt lờ câu nói đó của nàng và thay vào đó cù lên cổ nàng. Jade rùng mình. “Bây giờ em có thích học thêm một bài khiêu vũ nữa không?”

“Em có phải quỳ nữa không?”

“Em không thích như thế ư, em yêu? Em đã làm như là mình thích ấy. Miệng em thật quá ngọt ngào, quá...”

“Em thích lắm”, nàng vội thừa nhận.

“Thế chúng ta thử lần nữa được không?”

“Ồ, được chứ.” Giọng nàng như hụt hơi.

“Trên tầng hay ở đây?”

“Trên tầng”, nàng thì thầm, rồi đứng dậy kéo tay anh. “Nhưng Caine ạ, lần này em muốn là người chủ động.”

Họ tiêu hết số thời gian còn lại trong vòng tay nhau. Đó là khoảng thời gian sung sướng nhưng lại kết thúc quá sớm. Trước khi Jade kịp nhận ra thì nàng đã đang nhắc nhở anh phải nhớ McKindry còn anh đang bắt nàng phải hứa sẽ ở nguyên trong nhà cho đến khi anh quay về rồi. Jade quá kiệt sức, nàng ngủ như chết cho đến khoảng một giờ trước bình minh. Đầu tiên nàng giật mình tỉnh dậy, rồi lăn người sang bên để ôm lấy Caine.

Anh không ở đó.

Jade vội vàng xuống dưới nhà để kiểm tra trong thư viện. Caine vẫn chưa về với nàng. Vì trước đây anh chưa từng đi lâu đến thế này nên nàng bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Nàng tự đẩy mình vào tình trạng điên cuồng khi một giờ nữa trôi qua mà anh vẫn chưa quay về.

Bàn năng nàng đang hét lên báo động. Có chuyện gì đó cực kỳ không ổn. Cảm giác nhức nhối quen thuộc đã lại chế ngự trong bụng nàng giống y như ngày trước, khi một kế hoạch trở nên xấu đi.

Nàng phải chuẩn bị sẵn sàng. Mặc quần áo trong thời gian nhanh kỷ lục, nàng nhét thêm một con dao găm vào túi, cài ghim đặc biệt cài lên tóc, rồi tiếp tục đi đi lại lại trong nhà.

Caine đã cắt hai lính gác bảo vệ cho nàng. Một đứng trong bóng tối ngoài cửa trước và kẻ còn lại gác lối vào sau nhà. Jade quyết định nói chuyện với Cyril, anh chàng đang đứng gác ở lối vào phía trước. Có lẽ anh ta sẽ biết họ nên làm gì. Nàng mở cửa vừa đúng lúc thấy một gã đàn ông đưa cho Cyril một mẫu giấy rồi chạy biến mất.

Cyril lao lên từng hai bậc thêm một. “Có một lá thư cho cô chủ”, anh ta nói, rồi gặt đầu thêm vào bằng giọng gần như gào gào, “Vào giờ này trong đêm. Đây không thể nào là tin tốt được, cô chủ ạ.”

“Tôi hy vọng lá thư này là của Caine”, nàng thốt lên. “Vào trong đi, Cyril. Cài then cửa lại. Có chuyện gì đó không ổn”, nàng vừa nói vừa bóc dấu triện ra khỏi phong bì thư. “Caine chưa bao giờ đi lâu như thế này.”

Cyril lau bầu đồng ý. “Đúng vậy”, anh ta nói. “Tôi bồn chồn hết cả ruột gan.”

“Tôi cũng thế”, Jade khẽ nói.

Ngay khi giờ lá thư ra, nàng liền trở nên trắng bệch. Nàng nhận ra chữ viết ngay lập tức. Mảnh giấy này đến từ Băng.

“Cái gì thế, cô chủ?” Cyril hỏi. Giọng anh ta nghèn nghẹt, thật quá lạ lùng, vì Cyril là một gã to lớn kèm theo giọng nói oang oang.

“Caine gấp rắc rối”, Jade thì thào. “Tôi có một giờ đồng hồ để đến một tòa nhà trên phố Lathrop. Anh biết nó ở đâu chứ?”

“Nếu nằm trên Lathrop thì đó là một kho hàng”, Cyril trả lời. “Tôi không thích chuyện này. Tôi đánh hơi thấy mùi bầy. Sẽ thế nào nếu chúng ta không tới đó?”

“Chúng sẽ giết chồng tôi.”

“Tôi sẽ đi gọi Alden”, Cyril tuyên bố. Anh ta định ra cửa sau nhưng Jade đã gọi với ra ngăn lại.

“Tôi sẽ không đi đâu.”

“Nhưng...”

“Tôi không thể rời khỏi đây. Tôi phải ở lại đây, Cyril ạ. Đây có thể là cái bẫy và tôi đã hứa với Caine rồi. Không, tôi phải ở lại đây. Anh có biết White’s mở cửa muộn thế nào không?”

“Giờ này thì chắc chắn nơi đó đã đóng cửa rồi.”

“Caine có thể đã đi nói chuyện với một người tên là Willburn. Anh có biết hắn sống ở đâu không?”

“Tôi biết”, tay lính gác trả lời. “Hắn chỉ ở cách đó khoảng sáu hay bảy tòa nhà thôi.”

“Cứ Alden đến đó ngay lập tức. Có thể Lyon và Caine đang thăm hỏi tên phản bội đó.”

“Nếu như họ không ở đó thì sao?”

“Trong khi Alden đến nhà Willburn, tôi muốn anh chạy qua nhà Lyon. Đến lúc đó, nếu Lyon không có nhà thì anh tiếp tục đến nhà của ngài Richards. Anh biết hai người họ sống ở đâu chứ?”

“Tôi biết”, Cyril đáp. “Nhưng ai sẽ canh gác cho cô chủ trong khi chúng tôi đi tìm Hầu tước Caine? Cô sẽ chỉ có một mình.”

“Tôi sẽ cài then cửa”, nàng hứa. “Làm ơn nhanh lên, Cyril. Chúng ta cần tìm thấy Caine trước khi hết một giờ đồng hồ. Nếu không thể tìm thấy anh ấy thì tôi sẽ phải cho rằng lá thư này không phải là lừa đảo.”

“Chúng tôi sẽ đi ngay”, Cyril vừa hứa vừa rút ra phía sau ngôi nhà.

Jade túm chặt lá thư trong tay và đứng giữa sảnh một lúc lâu. Sau đó nàng quay lên phòng ngủ ở tầng trên. Rồi cài then cửa lại.

Chỉ vài phút sau, từ cửa trước vang lên tiếng đập thình thình. Nàng biết đó không phải là Caine. Dĩ nhiên là anh có chìa khóa. Tiếp theo đó tiếng thủy tinh vỡ loảng xoảng vọng đến.

Có khi nào nàng đã tình cờ sa thẳng vào lưới của chúng không? Liệu chúng có chắc chắn là nàng sẽ cử lính gác đi tìm Caine không? Jade thấy nhẹ nhõm với khả năng đó, vì như thế có nghĩa là rốt cuộc Caine vẫn chưa bị chúng bắt được. Nàng cũng cầu nguyện rằng mình đúng trong chuyện Chúa sẽ không nổi giận với nàng. Có thể nàng sắp phải giết người, và rất sớm thôi, nếu xét từ tiếng động cho thấy có nhiều người đang ỉ ạch leo lên cầu thang.

Jade túm lấy khẩu súng để trong ngăn kéo tủ đầu giường phía Caine thường nằm, lùi lại sát vào trong góc, rồi đưa lên ngắm. Nàng quyết định sẽ chờ đến khi chúng phá xong cửa, rồi sẽ bắn tên đầu tiên bước vào phòng. Tay nàng rất vững vàng. Sự yên ắng chết người bao phủ lấy nàng.

Rồi cửa phòng bị đá bung ra. Một hình dáng đen thui choán hết lối vào. Nàng vẫn tiếp tục chờ, vì muốn tuyệt đối chắc chắn đó là kẻ thù của nàng chứ không phải một kẻ Caine đã thuê đến để cứu nàng.

“Thấp nển đi”, một tên quát lên. “Tao không thấy được con chó cái đó.”

Jade siết cò. Hẳn nàng đã bắn trúng đầu đó giữa người gã đàn ông đó, vì hắn gào lên một tiếng đau đớn và gập đôi người lại. Hắn ngã xuống sàn nhà với một tiếng ục ịch rất lớn.

Nàng tự nhủ mình đã thắng vòng này, dù cuộc chiến sẽ dẫn nàng đến với Băng. Jade bị ba gã đàn ông vây quanh. Khi gã đầu tiên lao đến chỗ nàng, nàng liền rạch tay hắn bằng con dao găm. Kẻ xấu thứ hai túm lấy vũ khí của nàng đúng lúc tên thứ ba tổng cho nàng một đấm vào cạnh hàm. Cú đấm đã làm nàng ngã lăn ra sàn bất tỉnh.

Cho đến lúc bị đưa vào trong một tòa nhà tăm tối, ẩm ướt thì Jade mới tỉnh dậy. Chỉ có vài ngọn nến thấp sáng nơi này nhưng cũng đủ để Jade nhìn thấy hàng loạt thùng gỗ xếp chồng lên nhau dọc theo những bức tường đá. Một người đàn bà mặc bộ đồ màu trắng đứng trên đường hành lang dài. Quý bà Briars ở đó, đang đợi nàng.

Gã đàn ông thả nàng xuống khi đã đến trước mặt thủ lĩnh. Jade loạng choạng đứng dậy. Nàng xoa vết đau nhức trên hàm trong lúc trừng mắt nhìn kẻ thù.

Ánh mắt đó thật là lạnh lẽo. “Giờ tôi đã hiểu vì sao bà được trao cho cái tên là Băng rồi”, nàng thấy mình lên tiếng. “Bà chẳng có linh hồn, đúng không

quý bà Briars?”

Jade được thương một cái tát thật mạnh vào mặt. “Những lá thư ở đâu?” Briars gắt hỏi.

“Ở chỗ an toàn”, Jade trả lời. “Bà thực sự tin là cướp lại những lá thư sẽ cứu được bà ư? Quá nhiều người biết những việc mà bà đã làm. Quá nhiều...”

“Đồ ngu!” Briars hét lên. Giọng bà ta chứa đựng âm điệu thật mạnh mẽ, thật tàn bạo khiến Jade đột nhiên có cảm giác như mình đang đối mặt với quỷ dữ. Nàng cố kiềm chế để không làm dấu thánh. “Ta sẽ có đồng thư đó, Jade ạ. Chúng là bằng chứng cho thế giới này biết về những chiến công lừng lẫy mà ta đã đạt được. Giờ sẽ chẳng ai có thể phủ nhận ta được nữa. Không một ai. Trong những năm tới, thế giới sẽ nhận ra Hội Tribunal của ta có thể đạt được những gì. Lẽ ra chúng ta đã có thể cai trị nước Anh nếu ta chọn cách tiếp tục theo đuổi công việc của mình, ồ phải, ta sẽ lấy lại những lá thư đó. Chúng sẽ được cất giữ ở một nơi an toàn cho đến khi thời cơ chín muồi để tiết lộ khả năng thiên tài của ta.”

Bà ta điên rồi. Jade có thể cảm thấy cánh tay nàng nổi da gà. Nàng tuyệt vọng cố nghĩ ra một cách để nói lý lẽ với bà ta trước khi rút ra kết luận là người đàn bà điên rồ này đã vượt ra khỏi bất kỳ thể loại lý lẽ nào. “Nếu tôi trả lại những lá thư đó cho bà, thì bà sẽ để yên cho Caine chứ?” Nàng hỏi.

Quý bà Briars thốt lên cười the thé. “Nếu ư? Người không biết ta là ai ư? Người không thể từ chối ta, Jade ạ.”

“Ồ, tôi biết bà là ai chứ”, Jade trả lời. “Bà là người đã giết chết cha tôi. Bà là người đã phản bội tổ quốc của mình. Bà là tạo vật kinh tởm do quỷ dữ sinh ra. Bà là đồ điên cuồng...”

Nàng dùng tràng đã kích khi bị Briars đánh thêm phát nữa. Jade lùi lại một bước, rồi vươn thẳng vai. “Để Caine yên, Briars ạ, và tôi sẽ trả những lá thư lại cho bà.”

Để trả lời cho câu hứa hẹn đó, Briars quay sang một gã tay chân của mình. “Khóa vị khách của chúng ta vào căn phòng phía sau”, bà ta ra lệnh, rồi quay lại với Jade. “Cô bé thân mến, người sẽ là mời như để dụ Caine đến đây. Chồng người sẽ phải chết”, bà ta thêm vào bằng giọng ê a. “Nhưng dĩ nhiên chỉ sau khi nó đã đưa cho ta những lá thư. Sau đó ta cũng sẽ giết cả người nữa, Jade bé bỏng đáng thương. Cha người là một kẻ phản bội chân chính, vì lão đã quay lưng lại với ta. Chính ta! Ôi, sao mà ta ao ước được có mặt ở đó khi thằng con trai của lão chết thể cơ chứ. Người sẽ phải đền bù cho cảm giác nuối tiếc đó, đứa bé thân mến, đáng thương, bằng cách chết rất từ từ trong bàn tay ta... Đưa nó ra khỏi đây!” Briars kết thúc bằng giọng gần như hét lên.

Jade muốn khóc òa lên vì nhẹ nhõm. Rốt cuộc là bọn chúng vẫn chưa bắt được Caine. Anh sẽ đến cứu nàng, nàng biết điều đó, và vẫn còn đó những nguy cơ... nhưng ít nhất lúc này anh vẫn an toàn. Nàng đã thực sự cười thầm khi bị dẫn đến một nhà tù tạm thời. Chúng tin giờ chúng đã có nàng. Nàng nghĩ chúng sẽ không cảm thấy buộc phải trói tay nàng. Jade bắt đầu thút thít để những kẻ bắt giam tin là nàng đang hoảng sợ. Ngay khi chúng mở cửa phòng, nàng liền lao vào trong rồi khụy xuống giữa sàn nhà và bắt đầu òa lên khóc.

Cánh cửa đóng sầm sau lưng nàng. Nàng vẫn tiếp tục than vãn cho đến khi tiếng bước chân xa dần. Rồi Jade bắt đầu quan sát xung quanh. Ánh trăng lọt vào qua khung cửa sổ mờ đục. Khung cửa đó cách sàn khoảng gần năm mét. Chỉ có một thứ đồ trong phòng, một chiếc bàn cũ sứt sẹo chỉ có ba chân và chúng chắc chắn biết rằng nàng không thể với tới cửa sổ ngay cả khi đứng lên mặt bàn.

Phải, chúng tưởng đã giam nàng thật chắc chắn ở bên trong. Jade khẽ thở ra hài lòng.

Nàng tháo cái ghim đặc biệt mà mình thường sử dụng trong những dịp như thế này ra từ trên tóc và bắt đầu xử lý ổ khóa. Vì đang trong tình trạng vội vàng đến tuyệt vọng để có thể gặp được Caine trước đám thù hạ của Briars, nên nàng không nhanh được như thường lệ trong những hoàn cảnh bình tĩnh hơn. Nàng đã phải mất hơn mười phút mới có thể mở được ổ khóa đó.

Bên trong khu nhà kho tối đen như mực. Mặc dù Jade chắc chắn Briars đã đem tất cả thuốc hạ theo mình, nhưng nàng vẫn thoát ra khỏi đó một cách yên lặng nhất có thể. Hoàn toàn mất phương hướng khi ra đến ngoài phố, nàng chạy theo một hướng qua hai tòa nhà trước khi xác định được phương hướng và nhận ra mình đã chạy sai đường.

Lúc này Jade cực kỳ hoảng loạn. Nàng biết sẽ phải mất thêm mười lăm phút nữa mới về đến nhà. Trong lúc chạy, nàng đã nhiệt tình hứa vài điều với Đấng tạo hóa. Nàng hứa với Người rằng sẽ không bao giờ nói dối hay ăn trộm nữa, chỉ cần Người giúp Caine được an toàn. “Thưa Đấng tối cao, con biết Người đã tặng con những kỹ năng đặc biệt đó và Người biết rằng một khi đã hứa thì con sẽ giữ lời. Con cũng sẽ không theo con đường của cha con. Chỉ cần Người để con sống đủ lâu để chứng tỏ bản thân mình. Cầu xin Người. Caine cần con.”

Nàng phải dừng lại khi mũi khâu bên sườn trở nên nhức buốt. “Thưa Đấng tối cao, nếu Người ban cho con thêm chút sức mạnh nữa, con cũng sẽ không nói những lời tục tĩu nữa.”

Thật lạ, nhưng cảm giác nhức nhối bên hông nàng dịu đi. Nàng cũng đã có thể thở lại được. Nàng kết luận lời hứa cuối cùng của mình hẳn là lời hứa mà Đấng tạo hóa đang chờ được nghe.

“Cám ơn Người”, nàng thì thầm rồi nhấc váy lên và tiếp tục chạy.

Jade không hề dừng lại cho đến khi về đến con phố trước nhà mình. Nàng nép vào trong bóng tối trong lúc tiến về phía bậc thềm. Khi nhìn thấy ba gã đàn ông nằm la liệt trước hiên nhà, nàng lại bắt đầu chạy tiếp. Đám đàn ông đó không ở trong điều kiện nào có thể chặn nàng lại. Chúng trông có vẻ yên nghỉ trong giấc ngủ cưỡng bách của mình.

Rõ ràng Caine đã về nhà.

Jade không nhớ được số lượng thuốc hạ mà Briars có khi bắt nàng. Nàng lại bắt đầu cảm thấy bứt rứt. Liệu nàng có nên lên vào nhà bằng cửa sau hay là

liều lĩnh bước thẳng vào sảnh và cố đối mặt với Briars một lần nữa?

Câu hỏi đó được trả lời khi tiếng gầm của Caine vọng đến chỗ nàng.

“Cô ấy đâu?” Caine rống lên xuyên qua cả cửa.

Nổi thống khổ trong giọng anh như cầu xé trái tim nàng. Jade mở cửa và vội lao vào trong nhà.

Tất cả bọn họ đều đang ở trong phòng khách. Jade thấy Lyon đang ôm lấy vai giữ Caine lại. Briars đứng trước mặt hai người. Ngài Richards đứng cạnh bà ta. Cả Cyril và Alden đều đứng sau lưng viên chỉ huy.

“Con bé đó sẽ chết đói trước khi nguoi tìm được nó”, Briars hét lên, rồi khịt mũi với vẻ khoái chí. “Không, nguoi sẽ chẳng bao giờ tìm thấy nó, chẳng bao giờ.”

“Ồ, có đấy, anh ấy sẽ tìm thấy tôi.”

Briars kêu lên thất thanh khi giọng nói nhẹ nhàng của Jade vọng đến chỗ bà ta. Cả Caine và Lyon cùng quay ngoắt lại.

Caine chỉ đứng đó, mỉm cười với nàng. Nàng thấy mắt anh rom róm, biết rằng chính mình cũng đang nhòe lệ. Trông Lyon cũng kinh ngạc chẳng khác gì Richards. “Jade... làm thế nào...”

Nàng trả lời mà mắt vẫn nhìn Caine. “Họ đã khóa tôi lại.”

Không ai phản ứng gì suốt cả phút sau đó. Lyon là người đầu tiên cười phá lên. “Chúng đã khóa cô ấy lại cơ đấy”, anh nói. Jade vẫn mỉm cười cho đến lúc Caine bước về phía nàng. Khi anh chạm đầu ngón tay vào má nàng, nàng liền khóc òa lên và chạy ào lên cầu thang.

Nàng lao vào phòng ngủ đầu tiên, đóng sầm cửa lại, rồi quăng mình lên giường. Caine ở ngay sau lưng nàng. Anh kéo nàng vào vòng tay. “Tình yêu của anh, mọi chuyện đã qua cả rồi”, anh thì thầm. “Em đã không rời bỏ anh. Em đã ở lại ngay nơi này cho đến khi chúng xông vào và lôi em đi. Em không hề thất hứa.”

“Suyt, Jade à. Anh không hề nghĩ là...”

“Caine, em đã quá hoảng sợ”, nàng rên rỉ trên ngực anh.

“Anh cũng thế”, anh thì thầm, siết nàng thật chặt rồi nói, “Khi Cyril bảo anh rằng.. Anh tưởng rằng em đã... Ôi Chúa ơi, mẹ kiếp, anh đã sợ đến chết đi được.”

Nàng lau mắt vào áo khoác của anh rồi nói, “Anh không được nói mẹ kiếp nữa. Chúng ta không bao giờ được sử dụng những từ tục tĩu nữa, Caine ạ. Em hứa với Chúa rồi”.

Nụ cười của anh chứa đựng đầy vẻ dịu dàng. “Anh hiểu.”

“Em sẽ hứa bất cứ điều gì vì sự an toàn của anh”, nàng thì thầm. “Em cần anh rất nhiều, Caine ạ.”

“Anh cũng cần em, tình yêu của anh.”

“Chúng ta cũng không thể ăn cắp hay nói dối thêm nữa”, nàng nói. “Em cũng đã hứa như thế.”

Anh đảo mắt lên trời. “Những lời hứa của em cũng là của anh ư?” Anh hỏi nàng, cố kìm để không cười lúc này vì trông nàng vô cùng chân thành và anh chẳng bận tâm đến chuyện nhắc nàng rằng trước đây anh chưa từng ăn cắp thứ gì.

“Phải, dĩ nhiên lời hứa của em cũng sẽ là của anh”, nàng trả lời. “Chúng ta nên chia sẻ mọi thứ với nhau, không đúng sao? Caine à, chúng ta là đối tác bình đẳng trong cuộc hôn nhân này.”

“Chúng ta bình đẳng”, anh đồng ý.

“Vậy nên những lời hứa của em cũng là của anh.”

“Phải”, anh trả lời, rồi đột nhiên rời khỏi nàng.

Về lo lắng hiện rõ trên gương mặt anh. “Em không từ bỏ bất kỳ thứ gì khác nữa, đúng không?”

Trông anh như thể khiếp sợ câu trả lời của nàng. Ngay lập tức nàng đoán được anh đang nghĩ gì. “Như khiêu vũ ư?”

“Như làm tình.”

Nàng bật cười, một tiếng cười trong trẻo đầy vui sướng. “Không phải hai thứ đó là một sao?”

“Giờ không phải lúc đùa cợt, Jade à.”

“Không, Caine ạ, chúng ta không từ bỏ khiêu vũ hay làm tình. Em sẽ chẳng bao giờ hứa điều gì mà em không thể giữ lời”, nàng trích dẫn nguyên xi câu anh đã từng nói với nàng.

Caine muốn ngay lập tức xé tan quần áo của nàng tại đó. Dĩ nhiên anh không thể, vì vẫn còn một đồng hồ loạn cần phải dọn dẹp ở dưới nhà.

Vài ngày tiếp theo đó, anh vẫn không thể dành nhiều thời gian cho cô dâu của mình. Cả anh và Lyon cùng bận rộn thuật lại những khám phá của mình cho viên chỉ huy. Quý bà Briars bị nhốt trong nhà tù Newgate. Có tin đồn rằng bà ta sẽ bị chuyển sang một nhà thương điên gần đó, vì tòa án đã ra phán quyết rằng người đàn bà đó khá điên khùng. Jade toàn tâm toàn ý đồng thuận với quan điểm đó.

Cuối cùng thì Caine cũng được tự do để thực hiện lời hứa còn lại của mình với Jade. Họ ổn định một cuộc sống yên bình bên nhau.

Đúng như anh đã dự đoán, họ sống bên nhau hạnh phúc suốt đời.

Ấy vậy nhưng anh vẫn cảm thấy bấp bênh khủng khiếp. Jade thực sự lo lắng về điều đó. Trong buổi sáng ngày lễ kỷ niệm đầu tiên của họ, anh bắt nàng phải hứa chắc nịch với anh là sẽ ở lại bên anh thêm một năm nữa.

Jade cho rằng đề nghị đó thật chẳng đúng lúc chút nào, nếu cân nhắc đến chuyện nàng đang phải chịu một cơn co thắt vô cùng đau đớn. Nàng nghiêng rằng chống lại cảm giác thống khổ.

“Caine, con chúng ta sắp ra đời rồi”, nàng nói.

“Anh biết, tình yêu của anh”, anh trả lời, lần nghiêng người và nhẹ nhàng xoa lên cái bụng căng phồng của nàng. “Anh đã nhận ra điều đó khá lâu rồi”, anh thêm vào nhằm mục đích trêu chọc vợ, rồi cúi xuống hôn lên vầng trán đầm mồ hôi của nàng. “Em nóng quá ư, Jade?”

“Không, em...”

“Hứa với anh đi nào”, anh cắt ngang và kéo bỏ lớp chăn trên cùng đi. “Rồi em có thể ngủ trở lại. Em đã trần trọc suốt đêm rồi. Anh nghĩ em đã thức quá khuya để nói chuyện với Lyon và Christina đây. Dĩ nhiên anh cũng vui khi gặp họ và anh mừng vì Christina muốn đề nghị giúp em khi thời điểm lâm bồn tới, nhưng nhất quyết phải có một bác sĩ tham gia trong chuyện này, Jade ạ.”

Jade kiệt sức đến nỗi không thể tranh cãi với anh. Nàng đã phải chịu những cơn co thắt rồi rạc suốt cả đêm dài. Nhưng nàng đã không đánh thức Caine dậy. Nàng đang làm theo lời khuyên của cô bạn thân. Christina gợi ý rằng sẽ tốt hơn nếu như không làm phiền đức ông chồng trước khi thời khắc cuối cùng đến. Christina giải thích rằng các đức ông chồng rất dễ sụp đổ.

Christina coi Jade như chị em ruột thịt kể từ cái đêm Jade đưa cho nàng tập hồ sơ của Lyon và bảo nàng cất giữ thật an toàn. Hai người phụ nữ tin tưởng nhau hoàn toàn và dành hàng giờ kể cho nhau nghe những câu chuyện ưa thích về quá khứ của họ.

Caine nhẹ nhàng thúc vợ. “Anh muốn em hứa với anh ngay bây giờ.”

Ngay khi cơn co thắt mới nhất dịu đi, Jade liền trả lời anh. “Vâng, em hứa với anh. Caine này, chúng ta sắp đón con chúng ta rồi đấy. Anh đi gọi Christina đi.”

Đứa bé mà Jade chắc chắn sẽ trình diện cha nó vào bất cứ giây phút nào đã không thực sự xuất hiện thêm ba giờ sau đó. Trong suốt quá trình lâm bồn dữ dội, Caine vẫn duy trì được sự bình tĩnh, vừa vững chắc vừa đáng tin cậy như Jade đã kỳ vọng. Nàng nghĩ rằng Christina đã sai. Đản ông đâu phải ai cũng dễ dàng sụp đổ như thế.

Christina đuổi Caine xuống thư viện khi những cơn co thắt của Jade khiến anh trở nên không thể chịu đựng nổi. Nhưng Caine chỉ ở dưới nhà được trong vòng năm phút và rồi quay lại cạnh Jade, nắm chặt tay nàng trong bàn tay to lớn của mình và cầu xin nàng tha thứ cho anh vì đã đẩy nàng vào thử thách kinh hoàng này.

Dĩ nhiên, anh làm vướng chân hơn là giúp đỡ. Nhưng anh không trở nên hoảng loạn trong suốt quá trình sinh nở, và chỉ vài phút sau đó anh đã ôm bé gái xinh đẹp của mình trong vòng tay.

Sterns không kiềm chế nổi bản thân mình. Ngay khi nghe thấy tiếng khóc đầy sinh lực của đứa bé mới sinh, lão liền lao ngay vào phòng. Ngay lập tức, lão đỡ lấy đứa bé từ tay của Caine, tuyên bố rằng con bé thực sự là một điều kỳ diệu và tiếp tục với nghi lễ tắm rửa lần đầu tiên cho con bé. Christina chăm sóc Jade. Caine giúp nàng thay ga trải giường và cả váy ngủ cho Jade, khi Christina bảo Caine rằng anh đã đương đầu khá tốt, anh thực sự còn nặn ra được một nụ cười.

Trông Caine trắng bệch, tay anh run lấy bầy, trán ướt đầm mồ hôi, tuy vẫn không thể thốt ra được một lời rành mạch nào nhưng anh đã vững vàng.

Nhưng một khi cơn chấn động đã trôi qua, khả năng tự chủ liền bỏ rơi anh.

Christina mới chỉ vừa rời khỏi căn phòng để thông báo tin tức tuyệt vời cho chồng của mình, Sterns thì đang nâng niu cô chủ bé nhỏ mới sinh trên tay, còn Jade thì quá yếu ớt không thể nào đỡ được đức ông chồng.

“Anh ấy có sao không?” Jade hỏi Sterns. Nàng thậm chí còn không gom được chút sức lực nào để nhìn qua thành giường. “Cậu chủ ngất rồi.”

“Tôi biết anh ấy ngất”, Jade trả lời. “Nhưng anh ấy ổn chứ? Anh ấy không đập đầu vào thứ gì sắc cạnh chứ, đúng không?”

“Cậu chủ không sao.” Sterns tuyên bố. Lão chẳng buồn nhìn xuống cậu chủ của mình khi khẳng định điều đó mà vẫn nhìn chăm chăm vào đứa bé xinh đẹp trên tay. Vẻ mặt lão là vẻ mặt của lòng ngưỡng mộ đích thực.

“Giúp anh ấy dậy đi”, Jade thì thào. Nàng đang phải bặm chặt môi để kìm không cười phá lên.

“Cậu chủ có vẻ vẫn chưa sẵn sàng tỉnh dậy”, Sterns tuyên bố. “Lúc này em bé cần lão toàn tâm toàn ý chăm sóc. Cô đã làm rất tốt, cô chủ ạ, rất tốt thật đấy. Lão chắc chắn Hầu tước sẽ đồng ý như vậy sau khi cậu ấy đã xong xuôi con ngất của mình.” Jade tươi rói. Mắt nàng rung rung. “Ông sẽ không bao giờ để anh ấy phải chịu sự mất mặt thế này, đúng không Sterns?” Đúng lúc này Caine cất tiếng rên rỉ, làm nàng chú ý. “Chúng ta không bao giờ được nói với ai là anh ấy đã ngất đi. Anh ấy sẽ chết vì xấu hổ mất.”

“Cô chủ đừng lo lắng”, Sterns đáp lại. “Chắc chắn lão sẽ chẳng nói với bất kỳ ai. Lão hứa đấy.”

Từ tia lấp lánh quyết tâm trong đôi mắt kia, lẽ ra nàng phải nhận ra rằng lão sẽ không trân trọng lời hứa của mình mới phải. Ba ngày sau đó, nàng được đọc toàn bộ về sự vụ ngất xỉu của Caine.

Lão quản gia bất lương đã cho đăng chuyện đó lên nhật báo.

Hầu tước Cainewood coi tất cả những chuyện đó nhẹ tựa lông hồng. Anh chẳng thêm bận lòng chút nào đến mấy lời đùa cợt từ những kẻ đến chúc mừng.

Chẳng có chuyện gì có thể khiến anh nổi điên. Rốt cuộc thì nhiệm vụ của anh đã thành công rực rỡ. Anh đã săn lùng được tên cướp biển lừng danh khét tiếng đó... Và giờ nàng đã thuộc về anh.

Kẻ săn mồi vô cùng thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hộ Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.